

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

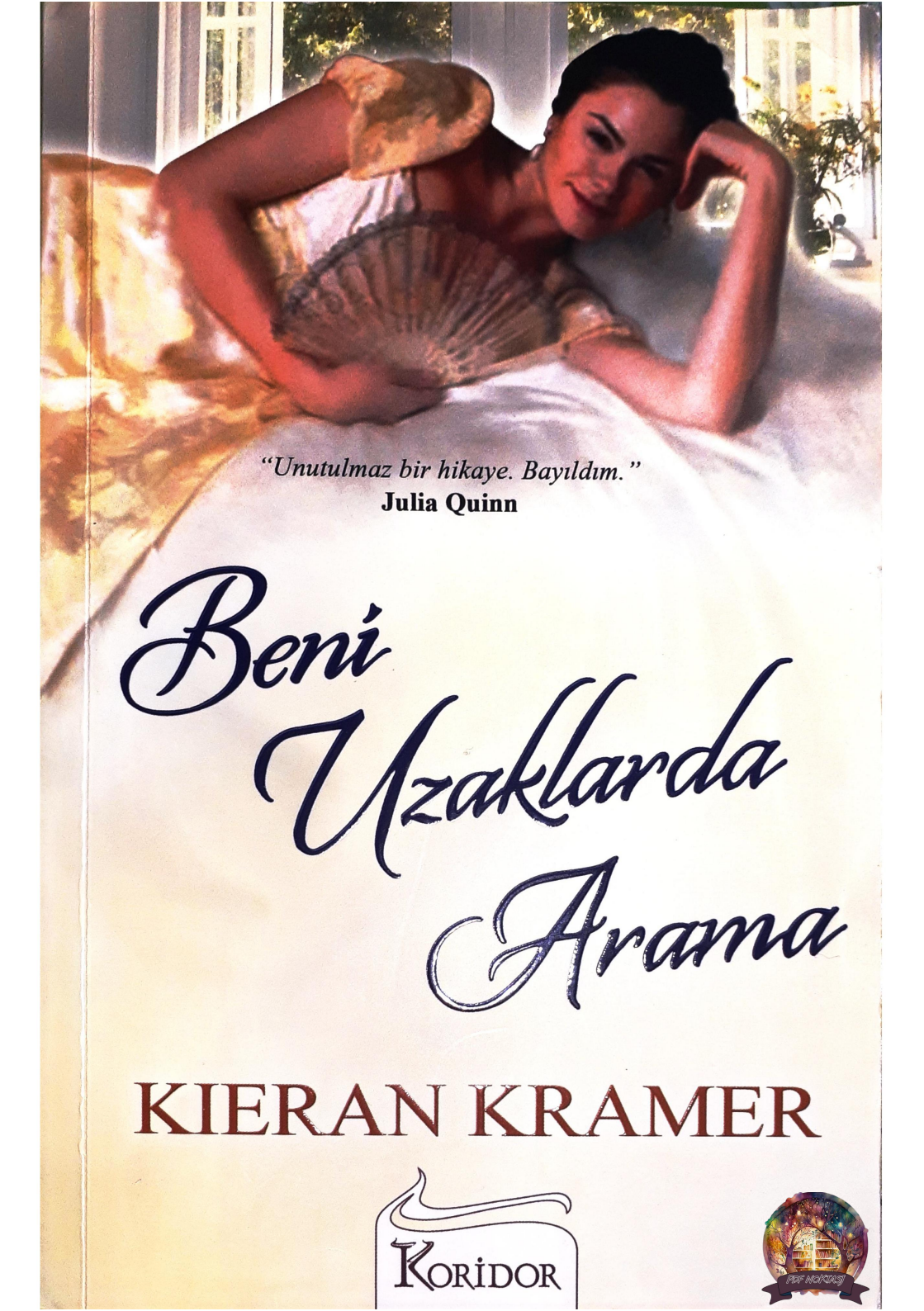
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

"Unutulmaz bir hikaye. Bayıldım."

Julia Quinn

Beni Uzaklarda Arama

KIERAN KRAMER

Bu PDF'i para ile aldıysanız,
dolandırıldınız.
Bu ve daha fazlası
telegramdaki kanallarda
bedava boşuna PDF'e para
vermeyin!

Giriş

1808

Dul, Sutton Kontu'nun on üç yaşındaki kızı Lady Mary "Molly" Fairbanks, dişlerini fırçalarken, kahvaltı için yumurta kırarken ya da ata binerken, duygularla dolup taşıyordu. Kimsenin onun gibi derin duygular yaşamadığına emindi – konu ne olursa olsun. İşte bu yüzden Mallan Dükü'nün her yıl düzenlediği Noel balosunda herkese tutkularını açıklamalıydı.

Açıklamazsa, ölürdü.

En azından *ruhu* ölürdü.

Bu geleneğin tarihi yüzyıl öncesine uzanıyordu. Yetişkinler balo salonuna çekilmeden önce onlara bir bilmece, şaka veya şiir sunan ilk çocuk o olmazdı herhalde. Ama Dük'ün en büyük oğlu Roderick'e beslediği derin, ateşli aşkı gösteren orijinal bir dizeyi ilk kez o okuyacaktı.

Şiirde adını Robert olarak değiştirmişti. Şiiri yazmak biraz ustalık gerektiriyordu; diğer türlü, Roderick, ablası Penelope'yle olan nişanını baloda, hemen oracıkta atabilirdi ve bu hiç iyi olmazdı.

Roderick balo bitene kadar beklemeliydi. Molly o zamana

kadar uyuyakalmamayı umdu çünkü eğer Roderick babasının malikanesine gelip gece yarısından sonra, yani Noel Günü ona evlenme teklifi ederse bunu kaçırmamalıydı.

Penelope bunu umursamazdı. Zaten kuytulara çekilip Roderick'in erkek kardeşi Harry ile öpüşüyordu. Bütün bunlar da şiirde yazmalıydı. Çünkü aşık bir kadın gerçeği söylemeliydi, değil mi?

Ama elbette Molly'nin şiirinde Penelope, Persephone; Harry de Barry olmuştu. Kimse bu vefasızlığı anlamayacaktı.

Molly dışında. Ve o harika dörtlük sayesinde Roderick ikisinin birbirleri için yaratılmış olduğunu tahmin edecekti – yani Molly biraz daha büyüyüp Londra'daki Miss Monroe Genç Hanımefendiler Akademisi'ni dört yılda tamamladıktan sonra. Penelope o okulda kızların her sabah çikolata ve çörek yediklerini ve canları ne zaman isterse ince danteller ve yeni şapkalar almayla teşvik edildiklerini sanıyordu.

Molly, Londra'ya gitmek için *sabırsızlanıyordu!*

Sıra ondaydı. Kalabalık, saçma bir bilmece okuyan küçük bir çocuğu alkışlıyordu. Molly ellerini yeşil kuşaklı, kenarları oyaltı yeni beyaz elbisesine sildi ve heyecanlanmamak için önünde toplanmış kalabalığı iç çamaşırlarıyla hayal etmeye çalıştı.

Derin bir nefes aldı ve hayatını, iyi yönde değiştireceğine emin olduğu şiiri ezberden okumaya başladı.

TRAJİK BOYUTLARDAKİ AŞK DÖRTGENİ

Robert, Robert, neden Robert?

Persephone kuytularda,

Genç Barry'yi öperken,

Sen onun alyansını takacaksın.

*Persephone, Persephone neden Robert'ı
Bu kadar incitiyorsun?
Robert güneşken, Barry sadece bir ay.
Barry hiçbir şeyken,
Robert'ın her şey olduğunu görmüyor musun?*

*Barry, ah, Barry,
Neden kendi gerçek aşkını bulmuyorsun?
Ablam senin değil, başkasının.
Ama onu çalarsan,
Belki de ben ağabeyinle evlenirim!*

İşte.

Molly kağıdını katladı ve balo salonunda bir sessizlik olduğunu fark etti. İyi bir şair olduğunu biliyordu ama gerçekten *bu kadar* iyi miydi?

Kafasını kaldırıp Roderick'e baktı ve ağzının açık olduğunu fark etti. Penelope'nin de öyle. Harry'nin de.

Aslında herkesin ağzı açık kalmıştı.

Boğazındaki yumruyu sevinçle temizledi.

Aşk onu şiirle kanatlandırmıştı.

Birkaç kez gözlerini açıp kapattı. Hâlâ kimse konuşmuyordu. Kimse alkışlamıyordu da.

Roderick, Harry'ye baktı. Dudakları ince bir çizgi halini almıştı. Sessizce, "Seni alçak pislik," dedi.

Harry geriye doğru bir adım attı. "Roderick—"

Penelope gözlerini Molly'ye dikti. "Bunu nasıl yaparsın?" dedi boğulurcasına. Sonra yüzü pancar gibi kızardı ve yüksek sesle, hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı.

Roderick masanın üzerinden atladı. Yumruklarını sıkmış,

gözü dönmüş bir şekilde Harry'ye "Seni öldüreceğim!" diye kükredi. Ve Harry'nin üzerine atlayıp ona vurmaya başladı.

Harry de onun çenesine yumruk attı.

Tüm kadınlar çığlık atmaya başladı. Düşes bayılarak yere düştü. Hizmetlilerden biri onu hemen kaldırdı ve balo odasından dışarı çıkarmak üzere kucağına aldı.

Düşes kafasını kaldırdı. Gücsüz bir sesle, "Çocuklar, lütfen olay çıkarmayın. Özellikle de Noel'de," dedi.

Molly boğazını tuttu. Neler oluyordu? Neden? Neden?

Dük, "Roderick! Harry!" diye bağırdı. "Hemen kesin şunu!"

Ama durmadılar. Güreşerek, yumruklaşarak ve dövüşerek büyük masanın çevresinde itişmeye devam ettiler.

Kalbi hızla çarpan Molly, "Roderick!" diye bağırdı. "Aşkım!"

Ama sesini duyuramadı. Salon çok gürültülüydü. Konuşmalar, bağırımlar, ağlamalar, çığlıklar, kırılan bardaklar... İnsan kalabalığı kavganın etrafını sarmıştı.

Molly kalabalığı yardı ve Harry'yi yerde sırt üstü yatarken gördü. Etrafında kırılmış Çin porselenleri ve kadehler vardı. Roderick dengesiz bir şekilde sallanıyordu. İkisi de hızlı hızlı nefes alıyordu.

Sutton Kontu masadan kalktı. "Leydi Mary!"

Ah, hayır, Mary. Babası onun resmi ismini kullandığında başı belada demektir. Kont büyük koridora çıkan kapıyı işaret ederek "Odana git!" diye bağırdı.

"Ama ben burada yaşamıyorum, baba!" diye haykırdı Molly.

Sutton Kontu'nun yüzü bembeyazdı. "Umurumda değil. Bir odaya git işte. Burası hariç herhangi bir odaya!"

Molly'nin gözleri yaşlarla doldu. Gözlerini kırıştırarak ağlamaya çalıştı ve yavaşça arka tarafa doğru yürümeye başladı.

Fakat o sırada Harry ayağa kalktı ve Roderick'i omuzlarından tuttu. Kalabalığı yararak Roderick'i ittirdi ve onu duvara yapıştırdı.

Molly salonun öbür ucuna doğru koşarken ayaklarını hissetmiyordu bile. Harry'nin sırtına atladı, ayaklarını beline doladı ve gözleri tersten de olsa, onun gözlerine bakana kadar saçını çekti.

Molly haykırarak "Seni yaratık!" dedi ve Harry'nin saçlarını daha da sert bir şekilde çekti. "Bırak onu!"

Harry sola doğru sendeledi, gövdesini şöyle bir salladı ve Molly yere düştü.

Off. Canı acımıştı. *Gerçekten* çok acıdı. Ama Molly'nin yaralarını sarmaya vakti olmadı. Roderick, Harry'nin arkasından geldi, yumruğunu kaldırdı ve Harry'nin burnuna bir yumruk attı.

Molly çatırdama sesi duydu. Her yere kan sıçradı.

Harry burnunu tutarak öne doğru eğildi. "Seni asla—" diye soluk soluğa konuştu, sonra yavaşça Roderick'e baktı. "Seni asla incitmek istemedim," dedi.

Sessizlik oldu.

"Hayııır!" Penelope yakın arkadaşlarıyla beraber bir köşeye sinmiş, ağlıyordu. "Roderick, lütfen. Dur." Gözyaşları yanaklarından süzülürken ellerini ovuşturdu. "Seni seviyorum."

Roderick bağırarak, "Öyle mi?" dedi. "*Gerçekten* seviyor musun?"

Penelope kafasını salladı. Sesi titreyerek, "Evet," dedi. "Hem de çok."

Roderick'in yumrukları gevşedi. Kardeşine tiksinererek ve biraz da acıyarak baktı.

Penelope'nin yanına giderken Molly'ye bakmadı bile. Penelope kollarını onun boynuna doladı ve sımsıkı sarıldılar. Roderick daha temkinli sarılıyordu ama Molly, Penelope'nin gözlerindeki saf sevinçten onu affettiğini anlamıştı.

Molly'nin kalbi sıkıştı. Herkes Penelope'yi affetmişti. Ne de olsa o mükemmeldi.

Dük, yorgun ve... üzgün bir sesle, "Sen orduya katılacaksın,

Harry,” dedi. “Oradayken sadakatin anlamı üzerine düşüneceksin. Ve insanın ailesine olan sorumlulukları üzerine.”

Harry gözlerini kıstı. “Sorumluluklarımı biliyorum, baba. Unutmama izin vermiyorsun zaten.”

Molly, onun sert ses tonundan korktu.

Babası, “Daha öğreneceklerin var,” diye azarladı onu. “Bunlar, yıllarını alacak. Öğrenmen gerekenleri öğrendikten sonra aileye tekrar katılabilirsin. O zamana kadar burada yerin yok.”

“Noel’de bile mi?” Harry’nin yanaklarındaki kan lekesinin altında yüzü bembeyaz olmuştu. Önce babasına, sonra ağabeyine baktı.

Babası içini çekerek, “Korkarım öyle, evlat. Yarın burada bulunman herkesin acısını daha da artıracak, değil mi?” dedi.

Harry eline bir kadeh şarap aldı, kafasına dikti ve tekrar masaya koydu. Roderick ve Penelope’ye “Mutluluğunuza,” dedi. İkisi de cevap vermedi.

Harry sonra Molly’ye baktı. “Ve *sen*, her şeye burnunu sokan ufaklık. Umarım yollarımız bir daha hiç kesişmez.”

Lord Sutton, “Yakın zamanda kesişmeyeceği muhakkak,” dedi. “Bugün burada olan olaylar, kızımın evde veya Londra’daki Miss Monroe Akademisi’nde alacağından daha sıkı bir eğitime ihtiyacı olduğunu gösterdi. O da uzağa gönderilecek. Yarından sonra. Yorkshire’a.”

Uzağa mı? Londra’ya değil de... Yorkshire’a mı?

Noel’den bir gün sonra mı?

Molly “Hayır!” diye haykırdı. Beni nasıl Yorkshire’a göndersin? Orası soğuk, rüzgarlı ve –”

“En iyisi bu,” dedi Lord Sutton sert bir tonda. Yanındakiler de başlarını salladı.

Molly’nin gözlerinden yaşlar akmaya başladı. “Ama – ama neden hemen Noel’den sonra?”

Lord Sutton hiçbir şey söylemedi, sadece kaşlarını çattı.

Molly o anda anladı. Titreyerek “Ah, hayır,” dedi. “Düğünü kaçıraramam, baba. İki hafta kaldı. Penelope’nin yanında durup çiçeklerini ben tutacaktım.”

Penelope’yi seviyordu. Evet, o da Roderick’le evlenmek istemesine rağmen kız kardeşini seviyordu!

İyice kafası karıştı. Aynı anda ailesini hem seviyor hem de onlardan nefret ediyordu. Birinin onu kucaklayıp, her şeyin iyi olacağını söylemesine ihtiyacı vardı.

İçinden *Anne!* diye haykırdı. *Yardım et bana!*

Ama annesi uzun süre önce cennete gitmişti.

Molly yine de bekledi. Annesinin, meleklerin veya herhangi birinin onu rahatlatmasını bekledi. Ama Penelope araya girip babalarına Molly’nin kalmasını istediğini söylemedi. Kimse söylemedi. Roderick bile – onun için şiir yazmasına rağmen.

Aşğılık adam.

Ortalık yine sessizleşti. Harry, eliyle burnunu tutarak salon-
dan ayrılmak üzere hazırlandı.

Lord Sutton, Molly’ye “Git,” dedi. Sonra Kuzen Augusta’ya baktı. “Hemen eve gidip yatsın,” dedi.

Kuzen Augusta gözlüklerini yukarı kaldırarak, “Elbette,” dedi. “Sana yarın hediye yok, küçük bayan. Bu Noel rezaleti ben yaşadığım sürece asla unutulmayacak.”

Kuzen Augusta yaşlı bir cadıydı. Daha dün burnundaki gözlükleri bulmak için bütün evi ayağına kaldırmıştı!

Molly, Harry’le yan yana geldi.

“Senden nefret ediyorum,” diye fısıldadı ona.

“Hislerimiz karşılıklı,” diye cevap verdi Harry neşeli bir sesle.

Ve bu iki kelimeden sonra, iki baş belası genç, en sevdikleri insanlardan uzaklaştı. İkisinin de geleceğı, tek bir tutku hareketiyle değişmişti; ikisi de kendini yalnız hissediyor, ikisi de yalnız kalacağına inanıyordu...

Sonsuza kadar.

1. Bölüm

Haziran 1816

Lord Harry Traemore, Londra'daki kulübünün özel odasında yanındaki adamın, yere uzanıp horlamaya başlamış olan Lord Wray'in, çoğu insana pasif bir adam gibi görüneceğini biliyordu. Ama fazla miktarda brendi etkisi altında olan Harry ve onun Eton'dan eski okul arkadaşları, Wray'in bu halinin aslında kaderine cesurca teslim olmasından kaynaklandığını fark etmişlerdi.

Ne de olsa Wray ertesi sabah evleniyordu. Ve herkes biliyordu ki müstakbel karısı...

Tıpatıp annesine benziyordu.

Harry'nin arkadaşı, Vikont Lumley, Charles Thorpe elindeki boş içki bardağını sallayarak "Üzülüyorum," dedi. "İyi bir arkadaşımızın özgürlüğü elinden alınıyor."

Lumley son derece zengin bir adamdı. Harry'nin gördüğü en güzel mavi gözleri ve gece yarısı Vauxhall Bahçeleri'ni her türlü havai fişekten daha iyi aydınatabilecek bir gülüşü vardı.

"Bu doğru değil," dedi Kaptan Stephen Arrow. Altın şeritleri ve düğmeleriyle göze çarpan donanma üniforması, koltuğunda

fazlasıyla yayılarak oturma şeklini dengeliyordu sanki. “İyi mücadele etti, değil mi?”

Harry brendisinden bir yudum daha aldı. Artık tadını bile alamıyordu. Dili... uyuşmuştu. Dudakları da. Hakkında söylenen hikayelerin aksine, her zaman bu kadar çok içmezdi. Gerçi o hikayeleri yalanlamaya uğraşmıyordu bile.

Ama bu gece farklıydı. Bu gece evlilik giyotinini boynunda hissediyordu. Evlenmek istemiyordu. Uzun bir süre, ailesi onu tamamen köşeye sıkıştırana kadar istemiyordu. Ve bildiği kadarıyla bu pek olası değildi.

Harry bu konuda rahatı. Ağabeyi Roderick, karısı Penelope bir erkek çocuk – yani Mallan ailesinin bir sonraki vârisini – doğurmadan nalları dikerse, o zaman Harry’nin damat olarak potansiyeli önem kazanırdı. Penelope çoktan, dört tane kız dünyaya getirmişti – küçük tatlı yeğenleri Helen, Cassandra, Juliet ve Imogen – tüm ailenin hevesle beklediği oğlan çocuğunu dünyaya getirmesi de an meselesiydi.

Hizmetliler salonundaki fısıltılardan ve anne-babasının suratlarındaki hayal kırıklığına uğramış ifadeden anlıyordu ki, ailenin kara lekesi Harry – savaş kahramanı olması gereken ama *olamamış* Harry – dük unvanının vârisi olmaya bir kişi uzaktaydı.

Hayır, olamazdı.

Bu yüzden de evliliğe karşıydı zaten. Ona tepeden bakacak birini neden hayatına alsındı ki?

Wray dudaklarını şapırdatarak yerde kıpırdandı.

Nicholas Staunton, Lord Maxwell sakın bir ses tonuyla “En azından şu an acı çekmiyor,” dedi. Harry çok iyi biliyordu ki, güçlü aristokratik köklerine rağmen havalı, gizemli ve sıra dışı olmayı başaran Maxwell, gerçekten içinden gelmedikçe bir gözlem belirtme gereği duymazdı. Sorgular bir tavırla kadehini kaldırdı ve Wray’i gözlemlemeye devam etti. “Çok zor bir yıl

geçirdi. Sosyeteye takdim edilen onlarca kız ve anneleri peşini bırakmadı.”

Harry, Wray’e bakarak “Zavallı herif,” dedi. “İki maskeli adam bunu kaçırdı, arabaya bindirip Barnwell’in kızıyla kaçmaya zorladı ama Londra Köprüsü’nde arabadan atladı. Neredeyse eziliyordu.”

Şöminede yanan odunlardan çatırtı sesleri yükseldi.

Ses Wray’i bile uyandırdı. Gözlerini açtı, boş boş baktı ve tekrar horlamaya başlamadan önce “Hayır, yulaf lapamı yemeyeceğim. Zorlama beni,” dedi.

“Tanrı onun acı çeken ruhunu kurtarsın,” dedi Arrow büyük bir ciddiyetle.

Sonra şöminenin yanındaki kitaplık açıldı.

Evet, *açıldı*.

Harry gözlerini ovuşturdu.

“Bu da ne?” dedi Arrow.

Harry elbette her büyük evin bir yerlere açılan gizli kapıları olduğunu biliyordu ama kendi kulübünde de olduğunu bilmiyordu.

Balık etli bir kadın – yaş ve kıyafet olarak da epey anaç görünen bir kadın – elinde mumla karanlık bir geçitten çıktı. Saçına taktığı yarım bandananın altından şakaklarındaki saçlarının beyazladığı görülüyordu. Hoş bir gece mavisı rengindeki geceliği, sarkmış kalçalarını gizlemeye yetmiyordu. Elindeki mumu şömine rafına yerleştirdi ve salondaki erkeklere dönüp reverans yaptı.

“Sen bir kadınsın,” dedi Lumley yavaşça.

Kulüp binasına kadınların girmesi yasak olduğu için Harry gayet açık bir durumu ifade eden bu cümleyle dalga geçmedi.

Ama kadın veya diğerleri konuşmadan önce, kitaplıktaki açıklıktan bir adam görüldü. Yüzüne neşeli bir gülümseme yerleşmiş, elinde ucuz bir şişe cin taşıyan şişman bir adam.

Lumley kafasını sallayarak “Hayal görüyorum herhalde,” dedi.

“Tam tersi,” dedi adam ve şömineye yaklaştı. “Kesinlikle hayal görmüyorsunuz, Vikont.” Göbeğine hafifçe vurdu, elindeki şişeyi ağzına götürdü, içti ve koluyla ağzını sildi.

Sonra sendeledi.

“Öhö öhö,” dedi ve kadın onu dirseğinden yakalayınca kıkırdadı.

“Dans etmek yok, Majesteleri,” dedi kadın ve gülerek adamın elindeki şişeyi aldı. “Bunun için müzik lazım.”

Kadın şişeyi sehpanın üzerine koymadan önce odadaki bütün adamlar ayağa kalkmıştı bile, Wray hariç. O hâlâ yerde kaderiyle savaşıyordu.

Kaptan Arrow, “Saygıdeğer Majesteleri!” dedi ve sendeleyeni adamı selamladı. “Kaptan Stephen Arrow, hizmetinizdedir.”

Aman Tanrım, bu oydu. Prens’in ta kendisi. Harry de neredeyse prensi selamlıyordu, ama sonra kendisinin bir denizci olmadığını hatırladı, bu yüzden horuldayan Wray’in yanında başını eğerek reverans yaptı.

Prens çenesini okşadı. “Evet, benim,” dedi. “Bu sevimli arkadaşım gizli yatak odasına doğru gidiyorduk ki...”

Kulüpte gizli yatak odası mı vardı?

Harry ve Lumley şaşkınlık içinde birbirine baktı. Maxwell kısık gözleriyle kitaplığı inceledi. Arrow ise hazırolda duruyordu.

Prens kahkahalarla “Kaptan Arrow,” dedi. “Rahatlayın. Lütfen. Siz İspanyol donanmasına beş yüz top atma emri verecek gibi dururken rahat düşünemiyorum.”

Arrow’un omuzları rahatladı.

O an odada bulunan tüm erkeklerin gerginliği azaldı. Maxwell purosundan bir nefes aldı. Lumley gülümsedi ve Harry de iki yanında sıkıştığı yumruklarını gevşetti.

Evet, Prens onun kulübündeydi ama keyfi de yerindeydi.

Majesteleri sözüne devam etti. “Söylediğim gibi, Lisa’yla bu-

radan geçiyorduk ve sohbetinize kulak misafiri olduk, beyler.” Büyük bir gösterişle enfiye kutusunu açtı, içine çeker gibi yaptı – herkes onun aslında tütünden hoşlanmadığını biliyordu – sonra da cebine koydu. “Bu odada konuşulanlara şok oldum – hayır, dehşete düştüm. İmparatorluğun en parlak adamları bile böyle karamsarsa...”

Harry’ye baktı. “Evet, bu tanıma sen de uyuyorsun, genç adam. Birliğin tuzığa düşürülmüşken, kaptanının karısını yatağa attığını duydum,” – Lisa hayretle soluğunu tuttu – “buna rağmen baban Mallan Dükü olduğuna göre, tamamen bir kara leke olamazsın.”

Harry’nin göğsü sıkıştı. “Teşekkürler Majesteleri,” dedi.

Ama içten içe yüreği burkuldu. Ve küçüldü.

Prens etrafa alıcı gözle baktı. “Bu durumu düzeltmeliyiz. İhtiyacınız olan şey umut. Ayağınıza dolananlardan kurtulabileceğinize dair bir umut. Ve belirsiz bir umut değil.” Yüz ifadesi aydınlandı ve sağ işaret parmağını kaldırdı. “Güvenceye ihtiyacınız var!”

“Evet!” Liza ellerini çırpı.

Prens, “Çöpçatan annelerin, sosyeteye ilk kez çıkan şaşkın genç kızların ve sizin üzerinize iddiaya girenlerin sizi saçmalıklarına alet etmesini *engellemeliyiz*,” dedi. “Kimde mürekkep ve kağıt var?”

Kimsede yoktu. Harry, Prens’in ne yapmak üzere olduğunu merak etti.

Dışarıda bir at arabasının, içeride de kulüp yaşantısının sıradan sesleri duyuldu: insan sesleri, çatal-bıçak sesleri ve kadehlerle çarpan içki şişelerinin sesleri...

Bu oda dışında, hayat her zamanki gibi devam ediyor, diye düşündü Harry. Diğer erkeklerle de konuşabilseydi keşke ama kimse prensten başka birine bakmaya cesaret edemiyordu.

Prens başıyla Arrow'a işaret etti. "Kaptan, lütfen hemen kağıt, kalem ve yazı masası getirilsin. Yazmam ve imzalamam gereken bir karar var. Hemen şimdi."

Kaptan Arrow selam vererek, "Emredersiniz, Majesteleri," dedi.

Otuz saniye geçmeden prensin emrettikleriyle geri döndü ve getirdiklerini hızlı bir reveransla Liza'ya verdi.

Liza kızardı, Harry buna şaşırmadı. Kadınlar her zaman Arrow'u beğenirlerdi.

Prens, Liza'ya "Söylediklerimi yaz," dedi. Liza bir koltuğa yerleşti ve kalemi boş kağıdın üstünde tutarak yazmaya hazırlandı.

"Başlayın lütfen, Majesteleri," dedi.

Prens kravatını düzeltti. "Prens Regent'in emriyle," dedi. "Her yıl düzenlenecek olan Ulaşılmaz Bekarlar bahsi 1816 Ağustos'unun ilk haftası başlayacak ve sonraki her Ağustos devam edecektir. Katılımcılar, bahsin şartları üzerinde tamamen kontrol hakkına sahip Prens Regent ve danışmanları tarafından belirlenecektir."

Harry'nin boyun kasları gerildi ve Liza'nın, kağıt üzerinde çıkardığı ses bunu daha da kötüleştirdi. Kalkıp gitmekten başka bir şey istemiyordu.

Ama elbette bunu yapamazdı.

Birkaç satır yazıdan sonra Liza kafasını kaldırıp baktı.

"Bahsin kazananı," diye devam etti Prens, "bütün bir yıl evlilik belası, sıkıntısı ve sevincinden mahrum kalacaktır. Aynı zamanda evlilikle sonuçlanabilecek tüm organizasyonlardan."

Yüzünde küstah bir gülümseme vardı. "Sosyal organizasyonlarda çöpçatan anneler tarafından kovalanmayacak." Gözlerinde bir parıltı belirdi. "Almack'ın mekanında saçma balolara katılmak için zorlanmayacak," – durdu ve sırtı – "yine de sosyeteye

takdim edilmiş en yeni genç kızları gözleyip onlarla flört etmek isterse giriş izni sağlanacaktır.”

Liza’nın dudaklarında hınzır bir gülümseme belirdi ve harıl harıl yazmaya devam etti.

Gözlerinden ateş fışkıran prens “Ve elbette, genç bir kadının akrabaları veya servet avcısı iddiacılar tarafından evliliğe zorlanmayacak,” diye devam etti.

Odadaki herkes halının üzerinde horlayan Wray’e baktı.

“Ne yazık ki bu adam için çok geç,” dedi Prens.

Liza ‘yazık’ anlamında bir ses çıkardı ve kafasını anlayışla salladı.

Ama Prens konuşmasına devam etti. “Prens Regent’ın, bu bekarlardan en azından birini bir yıl özgür görmek istemesine karşı çıkanlar,” – durdu ve gözlerini kıstı – “Majesteleri ve sadık kulları tarafından sonsuza dek dışlanacaklar.”

Harry ile Maxwell göz göze geldi. İkisinin de yüzünde aynı ifade vardı. Prens belli ki ciddiydi. Ve madem ciddiydi, emirlerini uygulamak gerekiyordu.

Prens Regent iç çekti. “İmkansız gibi görünen özgürlüğü ve ayrıcalığı aramanın bedeli her zaman yüksektir, öyle değil mi?” dedi tek kaşını kaldırıp. “Bu yüzden bahsi kaybeden beyler çubuk çecekler.”

Önce Lumley’ye, sonra sırasıyla Arrow’a, Maxwell’e ve Harry’ye baktı. “En kısa çubuğu çeken, kulüp yönetiminin seçtiği bir kadına iki ay içinde evlenme teklif edecek.”

Topuklarının üzerinde arkaya doğru eğildi ve ellerini büyük göbeğinin üzerinde kavuşturdu. “Bu kadar.”

Liza kalemi bir kenara bıraktı ve prensin kararını içeren kağıdı kuruması için üfledi.

Harry’nin midesine büyük, soğuk bir taş oturdu adeta. Evlenmek istemiyordu. Ve prensin yöntemi, büyük bir risk içerdiği için evlilikten *kendi* yöntemiyle kaçmayı tercih ederdi.

Prens sallana sallana masaya doğru gitti ve kararı imzaladı. Kalemi Liza'ya uzatırken hıçkırmaya başladı. "Kendi zekama şaşıyorum," dedi kıkırdarak.

"Ben şaşırmıyorum, Majesteleri," dedi Liza ona hayranlıkla bakarak.

Prens tombul ellerini onun vücuduna doladı. "İlk yılın bahsi senin şerefine olsun, hayatım. Bahsin adı En İyi Metres yarışması olacak. Hanımlar benim yüksek standartlarıma göre değerlendirilecek ve en iyi hanımı getiren şanslı bekar erkek bir yıllık özgürlük kazanacak." Kafasını kaldırdı. "Hazır mısınız beyler?"

Harry güçlükle yutkundu. Prens'in emirlerine itaat ederlerse aralarından biri Noel'e kadar zorla evlenmiş olacaktı!

"Majesteleri," dedi Arrow otoriter donanma kaptanı sesiyle. Gemimin programına göre o tarihlerde ben Cape Horn civarında olacağım."

"Hayır, *olmayacaksın*," dedi Prens. "Görev değişikliğiyle ben ilgilenirim, Kaptan Arrow."

Harry, Arrow'un cevap vermeden önce hafifçe duraksadığını fark etti. "Elbette, efendim."

Harry arkadaşının esmer boynundan yukarı doğru kızardığını görebiliyordu. Bu bahis konusunda o da mutlu değildi.

Maxwell'in yüzünde, açıkça *Aman Tanrım* ifadesi görülüyordu.

Lumley ağzını kapatmayı akıl edemeden "Ne?" diye kaçırdı ağzından.

Prens sert bir sesle "Her birinize bahis şartlarını göndereceğim," dedi. "Orada yazan kurallara uyacaksınız." Güldü. "Çok eğleneceğime eminim."

Harry'nin morali iyice bozuldu. Prens ve onun eğlenme saplantısı! Saray soytarısı tutma geleneğini tekrar başlatamaz mıydı?

Prens gözlerini kıstı. "Harry, sen ev sahibisin. Maxwell, sen

kaydet. Arrow ve Lumley sizler de hakem kurulusunuz. İddia ilerledikçe beni bilgilendirin beyler. Bu bir emirdir.”

“Nasıl isterseniz, Majesteleri,” dedi Harry, hiç kontrol edemediği bir oyunda Majestelerinin gözetimi altında olmayı istemediği halde sesinin itaatkar çıkması için kendini zorlayarak. Zaten babasının isteği üzerine beş yıllık bir ordu hizmetine girmişti ve ardından Waterloo’yu kazanması için Wellington’a yardım etmeye gitmiş ve orada yeterince uzun süre kalmıştı.

Eve döneli sadece bir yıl olmuştu. Özgürlüğünün tadını çıkarmak için çok kısa bir süre.

Liza ayağa kalktı ve kararnameyi prene verdi, Prens de kağıdı Harry’ye uzattı. “Kulübün önündeki şöminenin sağ tarafına asın.” Kıkırdadı ve şömine rafından mumu aldı. “Tebrikler. Artık hepiniz Prens Regent’in Ulaşılmaz Bekarları’sınız. Wray hariç, elbette.”

Ayağıyla Wray’i dürttü. Wray kolunu savurdu ve horlamaya devam etti.

Prens “Ulaşılmaz Bekarlar listesine bir kişi daha ekleyeceğim,” dedi. “Wray’in, kadınlar tarafından mağlup edilmiş olmasaydı kaplayacağı boşluğu başka birisi dolduracak.” Düşünceli bir şekilde kaşlarını kaldırdı. “O hıyar Sör Richard Bell. O kadar çok el değmemiş kızı iğfal etti ki biraz korksun, değil mi?”

Kimse cevap vermeden Liza’nın elinden tutarak gizli geçitten hızla kayboldu.

Arkalarından kitaplık kapandı.

Prens ve yanındaki kadının ayak sesleri duyulmaz olana kadar odaya sessizlik hakim oldu.

Lord Maxwell kısık bir sesle “Kahretsin,” dedi.

Arrow elini saçında gezdirdi. “Görev zamanımın değişmesini istemiyorum! Ve Ulaşılmaz Bekar diye adlandırılmak da istemiyorum. Bir amiral böyle adlandırılmaz.”

Lumley kendini koltuğa attı. “Malımı mülkümü kollamaktan başka yapacak bir şeyim yok. Belki de daha fazlasını edinirim. Bu yüzden bu bahis beni epey eğlendirecek. Özellikle Sör Richard da gelirse. Geçen yıl o Glasbury’li kızı mahvettiği için onun suratını ezmek istiyorum. Kadın şimdi rahibe oldu, biliyor musunuz?”

“Evet, biliyorum,” dedi Harry öfkeyle. “Bell konusunda da haklısın. Ama gerçekten, Lumley, bahis seni *eğlendirecek mi*? Ne düşünüyorsun? Birimiz bu bahsin sonunda *evlenecek!*”

“O kısmı unutmuşum,” dedi Lumley içini çekerek. “Şimdi bir metresim bile yok, bırak en nefis olanı. Yani şimdi birisi ayaklarım dolansa iyi olacak!”

“İkimizin de,” dedi Arrow. “İşe koyulmalıyız. Maxwell’in Athena’sı çok güzel, Harry’nin kadını da – şimdiki kim, Harry? Sarışın olan mı yoksa baloda tanıştığın o kızılı mı geçtin?”

“Konumuz bu değil şu an,” dedi Harry, hayatındaki kadınların çetelesini tutmakta zorlanıyordu. Gerekeceği sürece onları düşünmeyi tercih etmiyordu. Yani onlarla görüşmediği sürece. Onları yatağa atmadan önce komodinin çekmecelerinden birini açardı, kuyumcusunun onu küçük hediyeler seçme görevinden kurtarmak için seçtiği ucuz mücevher koleksiyonundan küçük bir takı çıkarırdı. “Biz prensin kuklalarıyız. İsteddiği zaman akıllı olabiliyor ama bu aralar şaşkın kafasının ilgilendiği tek şey eğlendirilmek.”

Maxwell hafif bir öfkeyle, “Zeki bir insanın kendini şaşırtması kadar sinir bozucu bir şey yok,” dedi. Brendi bardağını kaldırdı ve kafasına dikti. Sonra bardağı tekrar doldurdu.

Wray bir iniltiyle kalktı. “Uyandım.”

Maxwell “Belli ki öyle,” dedi. “Korkunç bir baş ağrısı çektiğine de şüphe yok.”

“Off evet.” Wray’in saçları iyice kafasına yapışmıştı.

Maxwell bir bardak brendi doldurdu ve yakında evlenecek arkadaşına uzattı.

Wray büyük bir yudum aldı. "Prense çaktıramadım ama o lanet olası kitaplığı açtığında çoktan uyanmıştım zaten. Uyanık olduğumu bilseydi yarınki düğünden önce beni hangi saçmalıklara alet ederdi bilmiyorum."

Kalkıp deri koltuğa oturdu. "Moralinizi bozmayın, beyler. Düşünün... Biriniz Almack balo salonundasınız, kızlara bakıyorsunuz ve hiç kimse - Leydi Jersey bile - size elbiselerinden, soy ağaçlarından veya potansiyel bir eş olmaya ne kadar layık olduklarından bahsedemeyecek."

"O da doğru," dedi Arrow umutla.

Wray yüzünlü ekşiterek, "Bu yüzden kendinize acımadan önce, unutmayın, sizin yerinizde olmak için her şeyi yapardım," dedi.

Haklıydı elbette. Harry de kendisine dâirüst olduğu zaman, prensin oyununa gelmek konusundaki tüm kızgınlığının altında hafif de olsa bir umut taşıdığını itiraf etmeliydi.

Kazanacağına dair bir umut... Londra'daki herhangi bir balo salonuna girip kimşenin onu evliliğe ikna etmeye çalışmayacağını bilmenin rahatlığı...

Wray'ın omzuna vurup "Sen iyi bir adamsın," dedi.

Bu, soylu bir hekara veda etme anlamına geliyordu ve oradaki herkes bunu biliyordu.

Wray neçelenip gülümsemeye çalıştı ama tekrar irkildi. Ayağa kalktı, kapıya doğru sendeledi. "Çitmem gerek, beyler. Görüşürüz," duraksadı - "evlendikten sonra. Kilisede. Ya da bir müzikalde. Veya aynı derecede sıkıcı bir ortamda."

Ve ardından kapıyı kapattı.

Bir ölüm sessizliği oldu ama Harry diğerlerine dönüp, "Kadeh kaldırmak istiyorum," dedi.

Arrow, Lumley ve Maxwell, hepsi birden kasvetli bir şekilde baktılar ama yine de kadehlerini kaldırdılar.

"Ulaşılmaz Bekarlara," dedi Harry hevesle. "Ve bu çekilmez bahse. Özgürlüğümüz bozulmadan, sağsağlam çıkalım bunun içinden."

Diğerleri koro halinde "Amin," dedi.

Herkes kadehini boşalttı.

Harry sırtarak, "Bir şey daha," dedi. Bu gece buradan ayrılmadan önce şu aptal kitaplığı kapatalım diyorum. Herkes hem-fikir mi?"

"Kesblikle!"

Harry de öyle tahmin etmişti.

2. Bölüm

Ağustos 1816

Onu on üç yaşından itibaren eğiten Wayward Hazırlık Kız Okulu sayesinde yirmi bir yaşındaki Molly Fairbanks artık şapşal bir romantik değildi – mükemmel duruşu olan şapşal bir romantikti. Cedric Alliston’la beraber Gretna Green’e kaçmadan önce mola verdikleri o eski otelde, sandalyesinde kusursuz bir biçimde dik oturuyordu.

Aslında yemek yiyemeyecek kadar heyecanlıydı. Ve kafası karışık. Bir kuşun kafesten, özgürlüğüne uçmadan önce yaşadığı türden bir kafa karışıklığı.

Özgürlüğüne kavuşmasının şerefine, her zamanki sıkıcı seyahat elbisesinden feragat etmişti. Onun yerine rahmetli annesinin eldivenleri ve Penelope’nin İtalya’dan gönderdiği lacivert-beyaz çizgili ipek güneş şemsiyesiyle uyumlu beyaz muslin elbiseyi giymişti. Penelope ve ailesi İtalya’ya altı aylık bir ressamlık tatiline gitmişlerdi.

Molly elindeki içki kadehiyle oynayarak “Cedric,” dedi. “Babam bu kadar zengin ve uzakta olmasaydı, benimle yine de kaçarmıydın?”

“Ne kadar s-saçma bir soru,” dedi Cedric, sosisini doğrarken çenesini abartılı bir şekilde hareket ettirerek. Genellikle arka dişlerinde bir bıçak tutuyormuş gibi konuşurdu. Onun bu hareketi kocakarı bir kuzenle Kent’te, dahası, rüzgarın aşındırdığı Yorkshire vadilerinin tepesindeki soğuk, taş bir binada büyümüş bir kıza fena halde Londralı bir hareket gibi görünüyor olmalıydı.

Ama Molly, Londra’ya hiç gitmemişti, bu yüzden etkilenmiyordu.

Zümrüt yeşili yeğinin üstüne taktığı saate bakan Cedric, “Kaçış kaçıştır,” dedi. “Biz de neysek oyuz.”

Molly gözlerini kırıştırdı. “Anlamadım.”

Bu yeni bir durum değildi. Cedric, yapboz gibiydi. Ve Molly de yapbozlardan hoşlanmayan biriydi. Özellikle de tek parçası eksikse. Cedric de öyle görünüyordu.

Cedric, gömlek yakasının fazlasıyla yüksek kenarlarıyla çerçelenmiş düzgün yapıdaki çenesini kaldırarak içini çekti. “Bu bizim doğamız, Mary. Babanın ve benim dünyadan aldığımız her kırık çömlek parçası insan doğasını yansıtıyor. Bundan kaçamayız.”

Molly kibarca “Hmm,” dedi. Her konuşmanın sonu nasıl oluyor da kırık çömleğe varıyordu?

Cedric çatalını ona doğru salladı. “Her açıdan mükemmel kız kardeşin Penelope’nin aksine sen sadece daha iyi bir zihnin yönlendirmesine ihtiyacı olan soylu bir kızsın. Çok heyecanlı bir kızsın, bunu da eklemeliyim. Ve ben... Ben soylu bir görünüme sahip parlak bir servet avcısıyım,” dedi bir kaşını kaldırarak, “ve bu eğitimi sana ben sağlayacağım. Bizim kaderimiz bu.”

Omuz silkti ve sosisinden yemeye devam etti.

Saçmalık. Molly dudak büktü. Cedric servet avcısı falan değildi. Kuzen Augusta’nın kocasının yeğeni, sınıf atlamaya çalışan ve babasına yardım eden bir yoksuldu. Penelope de o kadar mükemmel sayılmazdı. Nişanlısının kardeşini öpen bir kız o ka-

dar da mükemmel olamazdı, değil mi? Molly uzun süredir evli olan kız kardeşini her şeyiyle çok seviyordu.

Molly kadınların dış bilememesi gerektiğini biliyordu ama gerçekten, neden sadece erkekler düşündüklerini söyleyebiliyordu ki? Ve neden sadece onlar kendilerini övme, hatta kendileriyle çelişme hakkına sahipti? Neden kadınlar yumuşak başlı ve... sıkıcı olmalıydı?

Cedric'e doğru eğilerek, "Bir gün," dedi. "Bir gün bana Molly diyeceksin. Ve bir daha asla bana Mary demeyeceksin."

"Aynı fikirde değilim," dedi Cedric ve şarabını höpürdetti.

"Ben aynı fikirde değilim."

"Sen bunu söyleyemezsin. Ben söyledim bile," dedi ve kadehini pat diye masaya koydu.

"İkimiz de söyleyebiliriz. Aynı fikirde olmamak için diploma ya ihtiyaç yok."

"Mantıksız konuşuyorsun," dedi Cedric alaycı bir ifadeyle.

"Aynı fikirde değilim," dedi Molly tekrar.

Yine de gizlice, ruhunun derinliklerinde biliyordu ki Cedric'in haklı olduğu bir nokta vardı. Babası son üç yıldır Cedric'le Avrupa'ya hazine avcılığına çıkarken o evde kalmış, Kuzen Augusta'ya çay koymuş ve onun kafasının içindeki seslerle ilgili şikayetlerini dinlemişti. Aklını kaçırmıştı herhalde.

Ve babası Marble Hill'i ziyaret etmek için döndüğünde, Molly her akşam yemek odasında (dimdik oturarak) Cedric ve babasının, binlerce yıllık kırık vazolar hakkında *saatler* süren sohbetlerini dinledi.

Molly pis şeylerden hoşlanmazdı. Ya da yer altından çıkarılan koyu, kırık nesnelerden.

O çiçeklerden hoşlanırdı. Aşk romanlardan. Temiz havadan. Ve dans etmekten.

Cedric parlak, dalgalı, sarı saçları; soylu bir ifadeye sahip

burnu ve yeşile çalan mavi gözlerini çevreleyen uzun, sarı kırpikleriyle çok yakışıklıydı ama Molly onu sevmiyordu. Çok kaba ve sıkıcıydı. Yemek yerken çıkardığı sesler Molly'yi rahatsız ediyordu.

Elbette bir parçası – Aşk ve Gurur'u on üç kez okumuş o şapşal romantik parçası – Cedric'in onu sevmesini istiyordu. Çünkü belki o zaman, Molly de onu sevebilirdi. Bir gün. Yaşından ötürü duyuları körelince ya da... belki o kahramanca bir şey yaparsa.

Cedric gömleğinin manşetlerini silkeleyip arkasına yaslanırken onu izledi.

Pekala. Bu adam asla kahramanca bir şey yapmazdı. Ama Molly'nin başka çaresi yoktu. Ya Cedric'le kaçacak ya da bir kız kurusu olarak kalacaktı. Ya da Kuzen Augusta'nın kafasının içinde çalan hayali bando onu delirtecekti.

Cedric'le evlenirse en azından en sonunda Londra ve Paris'i görebilir ve Cedric'le babası uzaktayken rahatına bakabilirdi.

Ama salona bir kadınla bir erkek girince sosyal bir kelebek olma hayali kesintiye uğradı. İçeri giren çift sadece onun değil, herkesin dikkatini çekmişti. Kadın inanılmaz derecede güzeldi. Göğüs dekolteli, lale pembesi nefis bir elbise giymişti.

"Çok güzel, değil mi?" diye fısıldadı Molly, Cedric'e.

Pembeler içindeki kadın kaşlarını çattı, saçlarını geriye attı ve elini beline koydu. Ama barda duran kavalyesi onu ya fark etmedi ya da görmezden geldi. Sade gömlek ve uzun botlarının içine soluk renkli bir pantolon giymişti. Ayaklarından birini basamağa kaygısız bir şekilde yaslamıştı. Molly adamın omuzlarının genişliğini ve yakasının kenarlarından dökülen saçlarının siyah rengini fark etmeden edemedi.

Cedric çatal bıçağını tabağına bıraktı ve pembe elbiseli kadına gözünü dikti. "Kadın hayata dönmüş Afrodite adeta," dedi.

Afrodite dudaklarını büzdü, kavalyesiz bir şekilde masalar ara-

sında yürüdü ve onların masasına yakın bir masaya doğru ilerledi. Omzunun üzerinden Cedric'i gördü ve çiyle kaplı bir gülün, güneşin dokunuşuyla açması gibi ona gülümsedi.

Cedric nefesini tuttu.

Molly, Cedric'in kendisini güzel bulup bulmadığını merak etti. Sanmıyordu. Evdeki aynanın önünde burnunu ne kadar çe-kerse çeksin burnu kısa ve çirkindi, aristokratik ve zarif değildi. Ağzı ise Thames Nehri'nden daha geniştir. Gözleri masmaviydi ama okul müdürü Bayan Dunlap gözlerinin leydi gözleri olmayacak kadar küstah baktığını söylüyordu. Ve saçları... Onu en çok saçları sinir ediyordu. Saçları şeker pekmezi rengindeydi ve çok gürdü, tokalarından sürekli fırlıyordu.

"Merhaba," dedi Molly, kadına hafifçe el sallayarak.

Afrodite, Molly'nin selamına karşılık havalı bir şekilde başını salladı ama Cedric'e baktığında yüz ifadesi daha sıcak bir hal aldı. Aralarında bir sessizlik oldu ama Molly Cedric'ten kadına doğru görünmez, altın bir elektriğin gittiğini hissetti. Bu, bir güzellikten diğerine akan bir elektrikti; fiziksel olarak mükemmel bir türün kendisi için ideal çifti bulmasıydı.

Bunun saçma bir düşünce olduğunu söyledi Molly kendi kendine. O buraya Cedric'le gelmişti ve beraber Gretna'ya gideceklerdi.

Cedric sandalyesini arkaya doğru itti, ayağa kalktı ve kadının masasına doğru yürüdü. "Size yardım edeyim," dedi ve bir sandalye çekti.

Molly, kanın yüzüne çekildiğini hissetti. Cedric onun sandalyesini hiç çekmemişti. Etrafta bir sandalye çekecek hizmetli hep vardı, bu yüzden o ana kadar Cedric'in bu konudaki ilgisizliğini fark etmemişti. Gerçi düşündüğünde, yarım saat önce bu salonda da onun sandalyesini çekmemişti.

Kalbi sıkıştı. Cedric ve Afrodite birbirine çok yakışıyorsa ne

olmuştu yani? Her şey görünümünden ibaret değildi. Birbirine benzeyen zihinlerin arasındaki çekim fiziksel çekimden çok daha güçlüydü, değil mi?

Elbette, Molly ve Cedric'in zihinleri de birbirine benzemiyordu. Ama belki bir gün benzerdi.

Cedric tamamen değişirse.

Molly, *olabilir*, diye düşündü hemen. Attan düşüp, kendine gelince Papa olduğuna inanan bir kadının hikayesini duymuştu!

Ama ne fark ederdi ki? Cedric yerine dönmüştü bile. Kriz sona erdi.

Cedric, "Biraz meyve ve peynir alalım mı?" diye sordu.

Cedric asla meyve ve peynir istemezdi.

"İyi fikir," dedi Molly ama yüreği sıkıştı.

Biliyordu. Cedric'in, Afrodite'ye benzeyen kadına bakmak için salonda daha fazla kalmak istediğini biliyordu.

Cedric memnun bir şekilde gülümsedi ve garsona el salladı. Molly iyice gerilmişti.

Etraftaki her şey rahatsız edici derecede netti. Cedric'in burundaki siyah noktaları; masadaki, yapışkan bir maddeyle doldurulmuş çatlağı. Havada bira ve ter kokusu vardı. Yanlarından geçen garsonun başının üstündeki tepside yer alan sosislerin yağlı yağlı kokusu bile onu rahatsız etmişti.

Kalbinde küt küt atan, ağır bir ağrı hissetti. Bu ağrı her geçen dakika daha şiddetli bir şekilde zonklamaya devam etti, bir türlü dinmedi. İtiraf etmeliydi. Cedric kendini beğenmiş bir ukalaydı. Ve onunla kaçarsa hayatını boşa harcayacaktı. Son üç yılını Kuzen Augusta'ya çay doldurarak ve babasının istediği gibi itaatkar olmaya çalışarak boşa harcadığı gibi. Her şeyden öte, Kız Okulu'nda ruhundaki en ufak neşeyi bile alıp götürmek için elinden geleni yapan öğretmenlerle beş yıl geçirerek boşa harcadığı gibi.

En son ne zaman...

Kendi olmuştu?

Özgür olmuştu?

Ve gerçekten mutlu olmuştu?

“Biraz hava almam lazım,” dedi ve ayağa kalktı.

Cedric başını salladı.

Molly, Afrodit’in tek başına oturduğu masanın yanından geçerken kendi güdük burnunu ve karışık saçlarını unutmaya çalıştı ve omuzlarını geriye doğru çekti çünkü o bir savaşçıydı. Çoğu zaman kendisi hakkındaki bu gerçeği unutsa da. Ama o an, ikinci planda kaldığını anladığı an, güçlü görünmek için çabaladı.

Bu yüzden dikkatini barın üstündeki tozlu geyik boynuzlarına yoğunlaştırdı ve elinde iki bardakla masasına doğru ilerlemekte olan Afrodit’in kavalyesiyle çarpışmak üzere olduğunu fark etmedi.

Altıncı Mallan Dükü’nün ikinci oğlu Lord Harry Traemore’a güzel kokan biri güm diye çarptı. Bir saniye içinde sıcak ve köpüklü bir sıvı göğsüne doğru yayıldı.

Birasıydı, elbette. Biraya yazık oldu. Harry, düklüğün vârisliğinden esirgenmiş biri olarak, zamanını ve enerjisini bira hakkında düşünmek ve konuşmak için harcamaya alışmıştı. Ve hafifmeşrep kadınlar hakkında. Ve gece yarısı Brighton’a düzenlenen atlı araba yarışları hakkında.

Vârislikten esirgenmiş birinin kendini harcaması normaldi, değil mi? Hizmetlilere dedikodu için malzeme ve fazlasıyla mükemmel bir aileye bir yaşama amacı vermek. Elbette, küçüklüğünden beri onlar gibi mükemmel olmayı dilediğini ailesine söylemek işe yaramazdı.

Zaten bunun için artık çok geçti. Harry dünyaya izini bırakmıştı ve bu iz, olabilecek en hatalı izdi – geri alınamaz, çürütüle-

mez bir iz. Olamadığı ve sahip olamadığı bir şey için yas tutmaya niyeti yoktu. Tek alternatifi olabildiği kadar hatalı olmaıktı.

En azından bir şeyde en iyisi olacaktı.

“Aman Tanrım!” dedi önündeki minyon tipli, kumral, kalın topuzlu kadın. “Özür dilerim!”

“Hayır hayır,” dedi. “Hiç önemli değil. Ben de şu ikisinin,” –yanlarındaki iki yaşlı adamı gösterdi – “yanından geçmeye çalışıyordum. Ben de sizi görmedim.”

Aslında doğru değildi. Pembe elbisesini giymiş somurtkan Fiona’ya bakıyordu ve onun varlığının bile bahsi kazanmasına yeteceği gerçeğini zevkle düşünüyordu. Birazdan onun somurtkanlığını geçirecekti. Kadın, Harry onun havlayıp duran süs köpeğini getirmesine izin vermediği için somurtuyordu.

Harry süs köpeklerinden hoşlanmıyordu. O, kanepelere salya akıtan türden uzun bacaklı, büyük köpeklerden hoşlanıyordu. Ama–

Tanrım. Kumral kadın ona şeytani, kahverengi gözlerle bakıyordu. Olamazdı. Ama o–

Molly Fairbanks. *Leydi* Molly Fairbanks. Tanrı’nın unuttuğu bir yerde, eski püskü otelde bu kadının ne işi vardı?

“Sen,” diye soludu Molly.

“Sen,” diye cevap verdi Harry.

“Olamaz,” Molly bir adım geriye gitti.

“Oldu bile,” dedi Harry ve o da geriye doğru adım attı.

“Neden burada?”

“Neden olmasın?”

Harry, masa ve sandalyelerden dolayı ikisinin de daha fazla geriye kaçamayacağını fark etti. Birbirlerine yakın bir pozisyonunda, kapana kısılmışlardı.

“Senden hâlâ nefret ediyorum,” dedi Molly. “Bilgin olsun.”

Harry sert bir şekilde “Hislerimiz karşılıklı,” dedi. İçi sıkıştı ama elindeki bardakları sabit tutmayı başardı.

Molly küçük, yuvarlak çenesini havada tutarak, "Lütfen yolumdan çekil," diye ısrar etti.

"Memnuniyetle," dedi Harry.

Ama ikisi de kımıldamadı. Cüssesi daha iri ve masa-sandalyelerle sıkıştırılmış olduğu için Harry, Molly'den daha çok kapana kısılmış durumdaydı.

Derken Molly'nin arkasından bir insan kalabalığı geldi, onları iki taraftan kısırdı ve büyük masadaki yakınlarının yanına gitmek için sıraya girdi. Molly kucağında bebeği olan al yanaklı bir kadını itmekten son anda kaçındıktan sonra ona şehvetle bakan, kırık ve sararmış dişleri olan bir hödüğe çarpıp kalabalığa karıştı.

Sonra o kalabalıktan kurtuldu.

Harry onun kapıya doğru gidişini izledi. *Benden kaçıyor*, diye düşündü.

Zaten kaçsa iyi olurdu.

3. Bölüm

Molly nefes alabilmek ve ne yapacağına karar vermek için salondan çıkmak zorundaydı. Aslında ne yapacağını çoktan biliyordu. İçindeki kötü ses onunla konuşuyordu ve Molly de onu engellemek için bir şey yapmıyordu. İçindeki kötü ses her zaman Harry'nin yanında ortaya çıkıyordu.

O ses içeri gidip Harry'nin kafasından aşağı bira boca etmesini söylüyordu.

Eteklerini topladı ve Cedric'in at arabasında sabırla bekleyerek oturan ve kafası önüne düşerek uyuyan arabacı John'a baktı. Göz ucuyla, bir meşe ağacının altında yerdeki pislikleri gagalayan tavuklar gördü.

Harry'nin kafasından aşağı bira boca etmek onu biraz rahatlatırdı. Ama olgunlaşmıştı, değil mi? Ona olan negatif hislerini bu kadar belli etmesine gerek yoktu. Hatta masasına, Cedric'e dönerek aşık ve son derece mutlu bir çift gibi davranmak kendisi için daha tatmin edici olurdu.

Cedric, bulunması zor bir aşıkmiş gibi davranabilirdi. Onun Avrupa'da ortaya çıkardığı, prensin bile görmeye can attığı müt-hiş bir heykelden bahsedebilirdi.

Harry çok etkilenir ve Molly'ye yanlış davrandığı güne lanet ederdi.

Molly bunun aslında tek bir gün olmadığını düşündü. Harry ona, sadece kendisi olarak, pek çok gün yanlış davranmıştı.

Cedric'le Gretna'ya gitme konusundaki şüpheleri şimdi tamamen uçmuştu.

Yüksek sesle, "Cedric'le evleneceğim ve çok mutlu olacağım," dedi ve otelin kapısına doğru yürüdü.

Kararlı bir ifadeyle kalabalığı yarararak masasına doğru yürüdü. Cedric huysuz bir şekilde üzümlerin saplarını koparıyor ve geviş getiren inek kadar yavaş bir şekilde bir şeyler çiğniyordu.

Cedric meyveden nefret ederdi. Orada kalıp Afrodit'i kesmek için yaptığı bu numara ona biraz pahalıya patlıyordu.

Molly ellerini göğsünde kavuşturup ona "Cedric! Aşkım!" diye seslendi.

Cedric kafasını kaldırıp baktı ve hiçbir şey söylemedi.

Molly neşeli bir şekilde gülümsedi ve otururken arka masadaki Harry'nin varlığını güçlü bir şekilde hissetti.

Harry'nin, "Senin yemeğinden yemek istemiyorum," dediğini duydu.

Arkaya doğru kaçamak bir bakış attı. Afrodit çatalını havada tutmuş, konuşmuyor ama belli ki Harry'nin, yemeğinin tadına bakması için ısrar ediyordu.

"Hayır, teşekkürler," dedi Harry daha sert bir şekilde. Küçük, siyah bir lüle kaşına doğru düştü; fena halde traş olmaya ihtiyacı vardı.

Molly alaycı gülümsemesini bastırdı. Elbette Harry traş olduğunda bile fena halde traş olmaya ihtiyacı olurdu. Çenesindeki o mavi-siyah karaltı hep oradaydı. Şimdiki gibi veya resmi giyinmiş olsa bile beyefendi kılığına girmiş azgın bir korsan gibi görünüyordu.

Başka bir adam olsa Molly bu adam tarafından tarumar edilme hayali kurardı (bu kelime de artık ne demekse, Penelope detay vermiyordu). Molly hızla çarpan kalbini yavaşlatmak için hatıralarını yokladı. Harry anne-babasının son evlilik yıldönümünde ona küçük bir kek getirmiş ve “Bunu istediğini biliyorum. Sende bir erkek iştahı var,” demişti.

Ah, ne şeytandı o!

Şimdi pembe elbiseli güzellik, çatalını Harry’nin yüzüne doğru sallarken onları izledi. Sonunda Harry kocaman eliyle çatalı itti ve “Lütfen,” dedi.

Ama Molly bu sesi biliyordu. Sinirli ve şiddet doluydu. Geçen yıl Noel’de, yeğeninin vaftiz töreninde ve aileden birinin cenazesinde çok defa duymuştu bu sesi.

Afrodit gözyaşlarına boğuldu, çatalını tabağına düşürdü ve masadan kalktı. Göğüsleri en... görülebilir biçimde kalkıp iniyordu.

Cedric ağzı açık bir biçimde onun dekoltesine bakarak “Tanrım,” dedi. Ağzının içinde üzüm püre halinde duruyordu.

Buruk, hırçın ve her an birine patlayacakmış gibi hisseden Molly, “Yutsana onu,” dedi. “Kaç dakikadır çiğniyorsun.”

Cedric onu duymazdan geldi. Afrodit’in yürüyüp gitmesini izlerken ağzı açık kaldı. Gür, kumral saçları, sırtının tam ortasına lüleler halinde dökülüyordu ve beyaz, pürüzsüz omuzlarını ortaya çıkarıyordu. Pembe elbisesi, arkasından ipek gibi uçuşan krem rengi bir kemerle süslüydü.

Kalın kaşlarının aldığı şekilden öfkeli olduğu anlaşılan Cedric tekrar Molly’ye döndü ve üzümü tabağına tükürüp “Böyle bir anda nasıl üzüm düşünebiliyorsun?” dedi.

Molly tokatlanmış gibi hissetti. Gözlerini açtı ve ona söyleyecek ikna edici – ve romantik – bir şey bulmak için dua etti.

* * *

Harry, Molly'nin yanındakini süzdü. Hanımevladı. Elbette Cedric Alliston'ın kim olduğunu biliyordu, dalkavuk herif. Yapmacık tavırları Eton'da biliniyordu, özellikle de çenesi tutkallanmış gibi konuşması.

Harry alaycı gülümsemesini bastırdı ve Molly, Alliston'ın tabağındaki çiğnenmiş üzümü unutmaya çalışırken onu izledi.

Molly "Elbette," diyordu. "Gretna'daki düğünümüzden başka bir şeyi nasıl düşünebilirim, aşkım?"

Tanrım!

Allison ayağa kalktı. "Atlara bakmam lazım," dedi.

Tabii. Harry onun güzel Fiona'ya bakacağından emindi. Gözlerinde beliren, Molly'nin önünde saklamaya bile gerek görmediği şehveti görmüştü.

Molly gülümsedi ve el salladı "Bekliyorum!"

Alliston gittiğinde Harry'ye döndü. Yumuşak bir sesle, aşık olunan bir kadın gibi konuşmak için olağanüstü bir çaba sarf ederek "Gerçek aşkı bulamadığın için üzgünüm," dedi.

"Alliston'la arandaki gerçek aşksa, ben almayayım," dedi Harry. "Ayrıca, *beş yıl boyunca* kralın ordusuyla tüm Avrupa'yı gezince gerçek aşkı bulmak son derece zor oluyor."

Molly daha da sertleşti. Bu onun suçu değildi. Ne de olsa Penelope'yi öpen oydu!

Çenesini kaldırdı. "Ordunun yüz karası olduğunu duydum. *Beş yıl boyunca* berbat bir okulda sabah, öğle, akşam patates soymayı denemelisin bir de."

İkisi de başka bir laf etmedi. Birkaç dakika geçti. Harry yemeğini bitirdi. Molly rahatsız bir şekilde gözlerini kısarak tabağını sıyırdı çünkü güneş Harry'nin asker postallarından yansarak gözüne çarpıyordu. Harry onları şampanyayla parlatmış

olmalıydı. Göğüs kılları yakasından lüle lüle dışarı çıkıyordu ve ölüyü uyandıracak bir sesle esnediğinde bronzlaşmış boynu hareket ediyordu.

Molly ona hayranlıkla bakarak duyulmayacak bir sesle “Tanrım,” dedi.

Harry bembeyaz dişlerini göstererek ona sırtıttı ama gözleri, ona küfrediyormuşçasına kısılmıştı. Nezaketsiz bir tavırla “Dün gece fazla eğlendim,” dedi ve gerindi.

Fazla eğlenmek?

Molly ona dik dik baktı, bu küstahlığa şaşırmamıştı.

Büyük masadaki kalabalık, içki salonuna gitmişti. Geriye sadece Harry, Molly ve bardaki iki yaşlı adam kalmıştı. Ve elbette otel sahibi ve flört etmeyi seven garson. Bugün işleri harika gitmişti.

Molly içini çekti. “Ben gidip müstakbel eşime bakayım.”

“Ben de güzel arkadaşımın yanına gideceğim.” Harry masadan kalktı, masaya biraz para koydu ve Molly’ye baktı.

Molly “Yani metresine,” dedi.

“Evet,” dedi Harry. “Tanrı’ya şükür, onu Gretna’ya götürmek zorunda değilim. Sadece onunla olmanın tadını çıkarıyorum ve yoluma bakıyorum.”

Molly nefesini tutarak “Sen,” dedi.

“Asıl *sen*,” diye cevap verdi Harry hemen.

Molly ayağa kalktı, ona öldürücü bakışlar attı ve sıradan, cansız bir nesneymişçesine etrafından dolandı. Otel kapısına doğru yürüdü. Harry de oraya doğru yöneldi. İkisi de farklı yoldan, farklı masalardan dolaştı. Molly daha hızlı yürümeye başladı ama maalesef Harry de öyle.

Sonra yarış başladı – kapıya önce kim gidecekti? Elbette daha uzun bacaklara sahip olan Harry kazandı. Eşikte durduğunda Molly onun kolunun altından geçerek atların durduğu avluya daha önce vardı.

Ama Harry bunu fark etmedi. Avludan yola doğru hızla giden bir at arabasına bakıyordu. Penceresinden içeri bakıldığında yanıp sönen pembe bir görüntü görülebiliyordu.

Harry'nin metresinin elbisesi de pembeydi!

Molly zafer kazanmış bir sesle "Tanrım," dedi. Afrodit'in Harry'yi başka bir adam için terk etmesi harika olmaz mıydı?

"Neler oluyor?" diye gürledi Harry. Belli ki Molly'nin öfkesine şahit olması umurunda değildi. Birbirleri için bir şey ifade etmiyorlardı.

Harry koşmaya başladı.

O, arabaya doğru koşarken Molly de o yöne dikkatli bakmaya başladı. Arabacı atları hızla kırbaçladı. Molly, Harry'nin çok arkada kaldığını görünce sevinmekten kendini alamadı.

Sonra bir şey fark etti. Cedric'in arabası. Çıplak bir heykeli arabanın tavanına zincirleyip, zinciri de arabanın gövdesine sardığı bir zamandan kalma bir çizik vardı.

Harry'nin metresi, Cedric'in arabasındaydı.

"Cedric," diye fısıldadı ve o da koşmaya başladı. Sol eliyle eteklerini kaldırdı ve Harry'yi yola kadar takip etti.

"Cedric!" diye bağırды ve kapalı güneş şemsiyesini sallayarak "Lütfen beni bırakma," dedi.

Ama arabacı tekrar kırbacını şaklattı. Otel ve otelin ahırını terk ettikleri için huzursuz görünen atlar daha da hızlı koşmaya başladı.

4. Bölüm

Molly, Harry'nin arkasında, yolda durdu ve Cedric ve Afroditi taşıyan araba virajda gözden kaybolurken onları izledi. Kulakları uğuldamaya başladı. Uzakta, tavuklar, meşe ağacı, bir at arabasına binen anne ve çocuğu şekerleme kağıdı gibi gözlerinde dalgalanıyordu.

Tanrım, hayır. Bunu yaşıyor olamazdı. Her şey, *her şey*... yanlış gidiyordu, tersine dönmüştü.

Gözünde beliren yaşları kovmak için birkaç kez yavaşça göz kırptı. Yaşlar kaybolduğunda ayaklarını tekrar hissetmeye başladı ve hızlıca Harry'nin ayağına bastı.

“Yaptığını gördün mü?” dedi. “Senin öfken yüzünden metresin kendini benim müstakbel eşimin kollarına attı ve ben de burada mahsur kaldım!”

Harry yüzünü Molly'ye iyice yaklaştırarak, “Kavalyende de sendeki küstahlık varmış. Benim metresimle kaçtığına göre!”

“Bir metresin olmamalı. Annen ne der?” dedi Molly

“Sen de Gretna Green'e dalkavuğun tekiyle kaçmamalısın.”

Molly gözlerini kırpmadan “Dalkavuk değildi. Sadece... hasastı.”

Neden Cedric'i koruduğunu bilmiyordu. Elbette bu da Harry'nin hatasıydı. O her zaman içindeki mantıksızlığı ortaya çıkarıyordu.

Harry alaycı bir gülümsemeyle, "Alliston mı hassas? Bir kütük kadar hassastır o en fazla," dedi.

Molly kollarını göğsünde kavuşturarak, "Senin metresin de kuş beyinli," dedi.

Harry şeytanca gülümsedi. "Ona ihtiyacım olan şey için zekaya gerek yok."

Harry onu utandırmak istediye, Molly ona bu zevki tattırmıyacaktı. Arkasını döndü ve güneş şemsiyesini açtı.

Dünya dursa Harry'nin yardımını istemeyecekti.

Ama yardıma ihtiyacı vardı. İngiltere'nin ortasındaki bir kır otelinde yalnız kalmıştı ve itibarını korumak için, müstakbel eşiyile birlikte Gretna Green'e gideceğini bile söyleyemezdi artık.

Tanıdığı herhangi biri şu durumunu görse, yanmıştı.

Harry, Molly'yi tozlu yolda, başının üstünde o çizgili, dandik şemsiyeyle yürürken izledi. Molly kaşlarını çatarak yolun iki tarafına bakıyordu. Harry, güneye doğru en az on beş kilometre boyunca hiç çiftlik veya mola yeri olmadığını hatırladı. Kuzeye giden yol ise evden daha da uzaklaşmak anlamına geliyordu.

"Dur biraz!" diye bağırdı.

Molly arkasına döndü. "Sana söyleyecek bir şeyim yok," dedi, çenesini kaldırdı ve güneye doğru yöneldi.

Harry onun arkasından koştu, bileğinden yakaladı ve arkasına döndürdü. "Ortadan kaybolup beni utanç verici bir durumda bırakamazsın."

Molly'nin yanakları pembe pembe olmuştu. "Ah, sanki ben öyle bir durumda değil miyim? Her beyefendi bunu fark edebilir. Ama hayır, sen beyefendi değilsin. Bunu bütün dünya biliyor," dedi.

Molly onun göğsüne el çantasıyla vurdu. Boş gibiydi, belki bir bozuk para dışında.

Harry içini çekti. “Bu bir işe yaramıyor.”

Molly derin nefes aldı ve iç çekerek aldığı nefesi geri verdi. “Özür dilerim. Bir hanımefendi insanlara vurmaz. Her ne kadar sen hiç hanımefendi olmayan, gördüğü her erkekle kaçabilen bir kadınla oynasarak bunu hak etsen de!”

Harry güldü. “Sen bana bir hanımefendi olduğunu mu söylüyorsun? Marble Hill’de yediğim son akşam yemeğinde koltuğuma devediken ve şarap kadehime taş koydun.”

“O olayın üzerinden çok zaman geçti.”

“O olay, Penelope ve Roderick kızları İtalya’ya götürmeden önce onların hoşça kal yemeğindeydi. Dört ay bile olmadı.”

“Evet, ama ya birinin sandalyesini çekmek? Cora Teyze’nin öldüğü akşam yaptın bunu! Sayende, senin yas tutan ailenin önünde neredeyse kırımın üzerine düşüyordum.”

“Bunu Cora Teyze için yaptım,” dedi Harry. “Eşek şakalarını severdi.”

“Çok kötü bir mazeret,” dedi Molly.

Birbirlerine dik dik baktılar. İkisi de bir dakika boyunca konuşmadı, sonra Molly, “İkimizin de başı belada,” dedi.

Harry onun ağlamaması için dua etti. Ağlayan inatçı bir keçinin yanında durmak ihtiyacı olan son şeydi.

“Belki de bu durumdan kurtulmak için birbirimize yardım etmeliyiz,” dedi isteksiz bir şekilde.

“Ben de bunu düşünüyordum,” dedi Molly, yüzü aydınlanarak.

Tanrı’ya şükür. Gerçi Molly’nin yüzünün aydınlandığını görmek normalde isteyeceği bir şey değildi.

“Durumun tam olarak nedir?” diye sordu Molly.

“Bir ev partisine gidiyorum, bayağı renkli bir parti. Seni de yanımda götürebilirim.”

“Renkli mi?”

“Şöyle diyelim, normalde senin katılacağın türden bir parti değil. Ya da senin gibilerin. Biraz... farklı. Bu yıl ben ev sahipliği yapıyorum.”

Molly onu ciddiye almadan yürümeye devam etti.

Harry onun arkasından “Oraya bir metres götürmem lazım!” diye bağırdı. Sesinde ya da yüzünde utanma belirtisi göstermeyi reddederek.

Molly arkasını döndü. “Rezil bir şey teklif edeceğini tahmin etmeliydim,” dedi. Sonra daha da acele ederek yürümeye devam etti.

“Sen *sahte* metresim olacaksın, gerçek değil, şapşal!” Her zamanki gibi Molly onun tepesini attırmıştı.

Molly tekrar arkasına döndü, durdu, işaret parmağıyla göğsüne bastırarak, “Ben mi şapşalım?” dedi.

“Evet, *sen*. O tehlikeli yolda yürümek şapşallık.” Harry’nin burun delikleri bir boğaninkiler gibi açılıp kapanıyordu. Dünyada kimse onu Molly Fairbanks kadar delirtmiyordu.

“Tehlikeli mi?” Molly elini kalçasına koydu. “Yolda yürümek, seninle bir yere gitmekten nasıl daha tehlikeli olabilir? Beni alıp sarhoş serserilerin ve yarı çıplak kadınların olduğu bir yere götüreceksin. Hem neden bir erkek sahte metrese ihtiyaç duyar ki? Çok saçma.”

Harry kollarını göğsüne kavuşturdu ve Tanrı’dan sabır diledi. “Öncelikle, biz *sürekli* sarhoş olmuyoruz.”

Molly gözlerini devirdi.

“İşin içinde bir strateji var.”

“Neymiş?”

“Oraya metressiz gidersem bahsi hemen kaybedeceğim. O yüzden *birini* götürmem lazım. Senin varlığın en azından oyunda kalmamı sağlar.”

Molly, ona karşı çıkmak için ağzını açtı – Harry onun gözle-
rindeki alevleri gördü – ama işaret parmağını havaya kaldırarak,
“Namusunu koruman için sahte bir isim kullanabilirsin,” dedi.
Molly’nin bundan memnun olması gerekirdi. “Kimse aramızdaki
anlaşmayı bilmemeli, elbette.”

Ev partisine sahte metresle katılan tek erkek olacaktı. Bunun
Harry için ne kadar büyük bir fedakarlık olduğunu görmüyor
muydu?

Molly kaşlarını indirdi. “Böyle bir şey olduğunu biliyordum.
‘Oyun’ derken tam olarak ne kastediyorsun?” diye sordu.

“Yarışıyoruz. Kim en iyi metresi getirirse kazanıyor.”

“İyiy,” dedi Molly gözlerini devirerek. “Devam et.”

“Her kadın güzelliğiyle değerlendirilecek. Aslında fazlasını
görürsek güzellik için ekstra puan vereceğiz.”

Molly kaşlarını çatı. “Fazlasını görmek mi?”

“Evet,” dedi Harry açıklamaya üşenip dudağını ısırarak.
“Metresler elbette konuşmalarına ve zekalarına göre de değ-
lendirilecek.” Parmaklarını şaklattı. “Kumar oynamakta, erkek-
lerin şakalarına gülmekte ve erkeklerin içkilerinin tazelenmesi
gerekliğini fark etmekte ustaysa daha da iyi.”

“Şaka yapıyorsun.”

Harry omuz silkti. “Hiç de değil. Özetle, metresler, erkekleri
etkileme özellikleriyle değerlendirilecek.”

Molly içini çekti ve ayağını yere vurdu. “Peki... en iyi metres
seçildiyse ne kazanıyorsun?”

Sanki gezici bir sirkte ip üstünde yürüyen adamı anons eder-
cesine, “Kazananın unvanı: En İyi Metres,” dedi ve “bir de taç,”
diye ekledi.

Molly yüzünü ekşitti. “Bu kadar mı? Değersiz bir unvan ve
taç dışında elle tutulur bir hediye kazanmıyor mu?”

Harry birden düşünceli bir biçimde kıpırdandı. Molly bir şe-

kilde kendisini... geri zekalı gibi hissetmesini sağlıyordu. Ne zamandır böyle hissetmemişti...

Onu son gördüğü günden beri!

Molly tekrar çenesini yukarı kaldırarak “en azından kazanan metrese para vermelisiniz,” dedi. “Çünkü Tanrı biliyor, bunu hak ediyordur. Senin metresin olmak bir azize sabrı gerektirir!” Hızlıca nefes aldıktan sonra, “Kazanan metresin eşlikçisi ne kazanıyor peki?” diye sordu.

“Nikah kıyan papazın darağacından bir sene uzak durabilme hakkı.” Bunu zevkle söylemişti, çünkü Molly’nin bunu duymaktan nefret edeceğini biliyordu. “Ve bütün çöpçatan anneler, Almack’ın yerindeki bütün kan emici kadınlar ve Londra’nın her kulübündeki bütün bahişçiler, söz konusu adamın evlenmeyeceğini bilecek. Prens’in koyduğu bu kural sayesinde.”

Molly dudağını bükerek, “Prens mi?” dedi. “Yani Prens Regent sana ailenin verdiği görevden yırtma hakkı mı verecek?”

Harry sakın bir şekilde, “Ne görevi?” dedi. “Roderick bir sonraki Mallan Dükü olacak ve Penelope de yakında bir erkek çocuk dünyaya getirecek. Şimdiden ona patronluk taslayacak dört kız kardeşi var. Sıra çizildi bile. Merak etme.”

“Ama *sen de* evlenmelisin,” dedi Molly. Aynı annesi gibi konuşuyordu. *Ve* ağabeyinin karısı gibi. *Ve* babası ve erkek kardeşi gibi.

“Ben yedeğim. İstedğim kadar bekar kalabilirim. Bana sadece, eğer Roderick, oğlu doğmadan nalları dikerse ihtiyaçları olur. Ağabeyim de en az yetmiş yıl yaşayacak kadar sağlıklı bir erkek.”

Molly havadan sudan konuşuyorlarmış gibi şemsiyesini döndürerek, “Ama annen daha fazla torun ister,” diye ısrar etti.

Harry onun tartışmaktan zevk aldığını düşündü. Belki de bu onun hobisiydi.

Ağzı gergin bir çizgi şeklini aldı. “Bu konuda tartışmak iste-

miyorum. Aslında, bu seni hiç ilgilendirmez, Molly Fairbanks.”

Molly homurdandı ve ona bakmak için şemsiyesini indirdi. Sanki güneş yüzünü aydınlatmadığında o sert bakışları göremiyordu.

Konuşma hiçbir sonuca bağlanmıyordu. Molly el çantasıyla tekrar ona vurmak için kendini zor tutuyordu.

Harry, “İşimize bakalım, olur mu?” dedi. “Metresleri kazanamayan erkekler çubuk çekecek ve en kısa çubuğu çeken ait olduğu kulübün yönetiminin belirlediği kadınla evlenecek. Yani belli bir kazanan ve kaybedenimiz olacak.”

Molly’nin yüzü aydınlandı. “Bu sene kaybedersen Anne Riordan’la evlenmek zorunda kalacaksın.”

“Sen bunu nereden biliyorsun?”

“Kolay. Baban yönetimde ve herkese o kadının seni uysallaştıracağını söylüyor.” Başını eğdi ve gülümsedi. “Seni Anne’le evlenirken görünce çok eğleneceğim.”

Harry gözlerini kıstı. “Her zaman çok zalimdin zaten.”

Molly güldü. “Söyle bana, Harry, senin sahte metresin olursam benim kazancım ne olacak?”

Harry kollarını göğsünde kavuşturdu. “Marble Hill’e güvenli ve anonim bir şekilde geri dönmek. Herhalde baban şu anda Avrupa’da bir yerededir ve sen de kuzeni Augusta’yı kandırmışsındır.”

“Sen bunu nereden bildin?”

“Kolay. Sadece tahmin yürüttüm.”

Molly gözlerini kıstı. “Bunu söyleme şeklinden hoşlanmadım.”

Harry omuz silkti. “Nasıl istersen öyle algıla.”

Molly başparmağının tırnağını ısırды. “Ama ev partisindeki beyefendiler. Ya beni tanırırlarsa? Artık Cedric’le evlenmeyeceğime göre tanınmamam lazım.”

“Bol bol pudra ve ruj sürersin.”

“Kaşındırıyor onlar,” dedi Molly. Kuzen Augusta’nın makyaj malzemelerinden biliyordu.

“Bir de, sahte isim kullanmalısın.”

“Unuturum. Kendimi biliyorum.”

Harry iç çekti. “Unutmak gibi bir lüksün yok.”

“O zaman Delilah olsun. Hatırlayabileceğim tek isim bu.”

“Neden Delilah?”

“Bilmiyorum. Ama unutmayacağımı biliyorum.”

Harry başını salladı. Kadınları ve onların zihinlerinin çalışma şeklini hiçbir zaman anlamamıştı. Özellikle de Molly’ninkini – Tanrı’ya şükür.

“Tanınmak konusunda fazla endişelenme,” dedi. Zaten beyefendiler çoğu zaman dışarıda olacak. Avlanmaya gidiyoruz. Geri kalan zamanda da alt tarafa bakıyorlar zaten.” Bir kaşını kaldırdı.

Molly’nin yüzü kızardı. “Yani...” Aşağı doğru kendi vücuduna baktı.

“Evet.”

Molly ürperdi. “Bu ev partisi kulağa korkunç geliyor.”

“Öyle olacak,” dedi Harry sırtarak. “İyi anlamda korkunç.”

Molly gözlerini kıstı, yoldaki bir taşa tekme attı ve tekrar Harry’ye döndü. “Neden ben?” diye sordu. “Neden oteldeki iri göğüslü garsona *gerçekten* metresin olmasını teklif etmiyorsun? Buna gönüllü olacak bir tip, değil mi?”

Harry gerçekleri söylemek zorunda kalmaktan nefret ediyordu. Özellikle de küçük, bekar ve stresli kızları kurtarmak konusundaki belirsiz kavramlar, kendi acil ihtiyaçları ve isteklerinden daha önemliyse.

“İnan bana,” dedi. “Ona sormayı düşündüm, biraz köylü gibi olsa da. Ama iyi yetişmiş bir hanımefendinin korunmasız bir şekilde dışarı çıkmasına izin veremem. O sözde *hanımefendi*...” Sözüne iyice alaycı bir ton kattı, “...sen olsan bile.”

“Ah,” dedi Molly, geriye çekilerek.

“Ah.” Bu sefer daha yumuşak bir tonla dudağını ısırarak söyledi.

Harry çok ileri gitmişti. Ve evet, suçlu hissediyordu. Roderick, Harry’nin baldızına böyle hitap ettiğini görse onun canına okurdu.

Ama Molly çok... kışkırtıcıydı. Her zaman öyle olmuştu. Dört yaşındayken Harry’nin Roderick’le savaştırmak için iki hafta boyunca topladığı bir çuval meşe palamudunu bulduğu ve onları Marble Hill’deki sincaplara dağıttığından beri.

Molly başını salladı. “Seninle gelmiyorum. Ama teklifin için teşekkürler,” dedi sesi çok az çıkmıştı. Şemsiyesini alçalttı ve tekrar yola koyuldu. Bu sefer Napolyon gibi yürümüyordu. Kollarını güçlü bir şekilde sallamıyordu. Adımları da küçülmüştü.

Bir taş çarparak sendeledi.

Harry ona, “Bekle!” diye bağırdı.

Molly doğruldu ve yürümeye devam etti.

Harry onun ardından yürüdü. “Durur musun?”

Molly adımlarını hızlandırdı.

Harry ona yaklaştı, Molly koşmaya başladı.

Kahretsin, şimdi o da koşmak zorundaydı!

Tek bir hareketle onu omzuna attı ve otele döndü. Molly bağılıyor, şemsiyesiyle ona vuruyordu ama Harry onun güçsüz tehditlerine ilgi göstermeyerek yürümeye devam etti.

Kulağındaki çılgınlıkları göz ardı ederek, “Debelen dur, istediğin kadar bağır,” dedi. “Belki bu sayede yorulursun.”

Esiri, bu öneriyi ciddiye aldı.

Görünüşe göre sadece Tanrı’nın yardımıyla Harry otelin ahırına yaralanmadan döndü.

Arabacısına, “Hazır mısın?” dedi. Arabacı çoktan hazırды ve efendisinin omzunda, belli ki iyi yetişmiş bir hanımefendi ama aynı zamanda çılgınlık atan bir cadalozu taşıdığına inanmadı.

Harry arabanın kapısını açtı, Molly'yi içeri tıktı, kendisi de içeri atladı, kapıyı arkasından hızlıca çekti ve kapattı. Elini, Molly açmasını diye diğer kapıda tutuyordu.

Araba ilerlemeye ve ahırdan uzaklaşmaya başladı. Tekrar kuzey yönüne doğru ilerliyorlardı.

Molly koltuğuna tutundu ve derin bir nefes aldı. "Sana senden nefret ettiğimi söylemişim ya, Harry," dedi nefes nefese. "Gerçek şu ki, senden gerçekten nefret ediyorum. Eskisinden de fazla nefret ediyorum."

Harry onun söylenmesine izin verdi. "Sen hanımefendi değilsin," lafının kefaretiydi bunlar.

Harry sakın bir şekilde "Her neyse," dedi. "Şimdi birbirimize mecburuz. Bir hafta boyunca."

İçten içe, içini çekti. Sonra kendini yatıştırdı – Waterloo'yla başa çıktıysa Molly Fairbanks'le de başa çıkabilirdi pekala.

5. Bölüm

Molly kısık gözlerle, dik dik Harry'ye baktı, arkasına yaslandı ve pencereden dışarı baktı. "Tüm yol boyunca, benden tek bir laf etmemi bekleme," dedi.

Harry neşeyle, "Ben de bunu bekliyordum zaten," diye karşılık verdi.

Kahretsin.

Hâlâ, Harry onu baş aşağı, omzunda taşıdığı için sinirliydi. Fakat bir kız, en büyük düşmanı tarafından hakarete uğrayınca, ona karşı gelmekten başka ne yapabiliirdi ki?

Araba ilerliyordu. Pek çok çiftlikten geçtiler. Harry bir korsan gibi davranıp onu ganimet gibi alıp götürmese o çiftliklere sığınabiliirdi.

Şimdi onun metresi olacaktı. *Sahte* metresi.

En İyi Metres unvanını almanın ne gibi görevler içerdiğini düşünmemeye çalıştı. Onu... öpmek zorunda mıydı? Herkesin önünde, sanki gerçekten metresiymiş gibi?

Bu düşünceyle kalbi hızla çarpmaya başladı, bu yüzden ona öfkeli öfkeli baktı. Çünkü onun masum dudaklarının, Harry'nin

yalancı dudaklarına değmesi fikri gerçekten iğrençti. Harry'nin dudakları ortalama bir kız için epey çekici olsa da. Güçlü fakat yumuşak görünüyorlardı; çoğunlukla erkeksi, hoş bir ifadeyle bükülüyorlardı.

Ama o ortalama bir kız değildi.

Harry, "Ne düşündüğünü biliyorum," dedi. "Keşke konuşabilsem diye düşünüyorsun. Ama konuşmayacağını söyledin artık. Seni ben engelliyorum."

Molly tekrar gözlerini kıstı.

"Bir saat sonra mola vereceğiz. Başka bir otelde, daha saygın bir otel. Seni özel bir odaya götüreceğim ve sen Fiona'nın giysilerinden birini giyip onun makyaj malzemelerini kullanırken odanın kapısında bekleyeceğim."

Molly'nin gözleri büyüdü.

"Ne?" diye sordu Harry kaşlarını çatarak. "Fiona'nın çok giysisi olup olmadığını mı merak ediyorsun?"

Molly sertçe kafasını salladı.

Harry, "Aslında var," diye cevap verdi. "Bir sürü de şapkası var. Sanırım Paris'teki son kreasyonlardan geliyor."

Molly sırtıttı ama hemen kendini durdurdu. Midesi bulanmış ve morali bozuk görünmeye çalıştı, pencereden dışarı baktı.

Harry "Çok geç," dedi. "Gördüm."

"Ah, sen..." Eliyle ağzına vurdu.

Harry neşeyle, "Hah! Konuştun!" dedi.

Aslında Harry gayet hayatından memnun görünüyordu.

Molly şeytani bir sesle, "Aslında konuşabilirim," dedi. "Sanırım sessizliğim seni memnun ediyor. Bu yüzden daha fazla sessiz kalmayacağım."

Harry'nin kaşları çatıldı ve somurtmaya başladı.

Harika!

"Aslında," dedi Molly lakayt bir şekilde, "şu ev partisinden konuşmak istiyorum. Orada kimler olacak?"

Harry yerinden doğruldu. "Londra gazetelerini okuyorsan çoğunun tanıyorsundur."

Molly "Okumam yasak," dedi. "Babam onların beni yoldan çıkardığını söylüyor."

"Yani okuyorsun, değil mi?"

Molly karşılık vermeyi reddetti.

Harry güldü. "Prens'in Ulaşılmaz Bekarlar olarak adlandırdığı diğer erkekler olacak," dedi. "Nicholas Staunton, Lord Maxwell. Vikont Charles Lumley. Kaptan Stephen Arrow. Ve Baronet Sör Richard Bell."

"Lord Maxwell," dedi Molly. "Hiç duymadım."

"Çok iyi bir arkadaş, gizemli bir adam ve toplumdan uzak yaşayan bir keşiş."

"Metresi kim?"

"Athena Markham."

"Tiyatro oyuncusu mu?"

"Evet. Lord Maxwell onu başkası için terk edecek sanırım. Bilmiyorum."

Molly kızgın kızgın "Lord Maxwell, Athena Markham'ı terk ederse aptaldır," dedi.

"Neden?"

"Muhteşem bir kadın. Penelope söyledi. *Kral Lear*'da izlemiş onu."

"Sahnede veya sahne arkasında insanları kendine çekiyor, o kesin. Ve çok güzel bir kadın." Harry içini çekti ve sanki çoktan Anne Riordan'a teslim oluyormuş gibi bir ifade takındı.

Molly koltuğunda doğrularak "Ne?" dedi. "Bayan Markham'a karşı şansımın olmadığını mı düşünüyorsun?"

Harry ona komik bir ifadeyle baktı.

Molly, "Benim rol yapma kabiliyetimin ne kadar iyi olduğu konusunda bir fikrin yok," dedi. Evet, böbürleniyordu ama o ko-

nuda iyi olduğunu biliyordu. En azından ona bir oyunda rol yapma şansı verseler iyi oynayacağını biliyordu!”

Harry, eli çenesinde, “Haklısın,” dedi. “Hiçbir fikrim yok.”

Molly onun iltifat etmediğini anlamıştı.

Molly orta parmağıyla sayarak “Devam edelim,” dedi. “Şu vikont. Lumley. Dokunduğu her şeyi altına çevirdiğini duydum.”

Harry kaşlarını çatı. “Evet. Çok iyi bir adamdır. Ama kullanılmaya çok müsait – ticarete değil, gönül meselelerinde. Şu ana kadar kapana kısılmamayı nasıl başardı anlamıyorum. Yakın arkadaşları – ki ben de onlardan biriyim – bunun şans olduğuna karar verdik. Yetenek değil.”

Molly, “Evet, özellikle yılda yirmi bin kazandığını düşünürsek,” dedi.

İlk kez aynı fikirdeydiler. Ama sonra Molly, Harry’nin böbürlendiğini fark etti. “Gerçekten bekar kalmanın yetenek gerektirdiğini mi düşünüyorsun?”

“Kesinlikle,” dedi Harry kendini beğenmiş bir ses tonuyla. “Birinden kaçarken sağa sola seğirtmek ya da eğilmek gibi bir şey. Bazılarımız kaçıp hayatta kalmayı başarabiliyor, bazılarımız yeniliyor.”

“Sen bu tuzaktan kaç kere kurtuldun peki?”

Harry, “Sayısız kez,” diye mırıldandı. Sonra aklına bir şeyler geldiği için kendi kendine gülümsedi.

Molly bu gülümsemeden hoşlanmadı. Belli ki öptüğü – ve belki de daha fazlasını yaşadığı – tüm kızları (Penelope hariç) aklına getirip hiçbir bedel ödemededen kaçtığını düşünüyordu.

Zampara!

“Bir gün yakalanacaksın,” dedi ona.

Harry’nin yüzü, içine kurt düşmüş gibi bir ifade aldı. “Evet, daha önce bir kez yakalandığım gibi. *Sayende*,” dedi. Noel olayından bahsediyordu elbette. “Ama daha birkaç yılım var,” diye ekledi.

“Sence Anne evlenme teklifi için o kadar bekler mi?”

“Hayır. Bu da ertelemem için bir sebep daha.”

“Ama bu sefer de başkası çıkar,” dedi Molly esrarengiz bir şekilde. “Belki o Anne’den de kötü olur.”

Harry içini çekti. “Biliyorum.”

O kadar üzgün ve çaresiz görünüyordu ki Molly neredeyse onun için üzülecekti.

Neredeyse.

İşimize bakalım. “Üçüncü kişiden bahset bana. Kaptandan,” dedi Molly. Hâlâ saydığını göstermek için yüzük parmağını hareket ettirdi.

“Ah evet,” dedi Harry. “Kaptan Stephen Arrow, diğer bir eski dost. Ne zaman genç bir kadın onu fazla sıkarsa denizlere kaçan cesur bir adam. Elbette o kadar çok savaşta yer aldı ki mazeretini çok görmemeliyiz.”

“Gemi kaptanı olunca kaçmak kolay tabii,” dedi Molly. “Her erkeğin bir gemisi olsaydı karada hiçbir erkek kalmazdı.”

“Evet, ben de bir kadının beklentilerini karşılamaktansa savaş toplarıyla uğraşmayı tercih ederim.”

“Çok komik,” dedi Molly ona dik dik bakıp. “Dördüncü kimdi?”

“Baronet. Sör Richard Bell.” Harry içini çekti. “Adamdan nefret ediyorum. Ama kesinlikle tam bir bekar.”

“Nasıl yani?”

“Yirmi yıldır sosyeteye takdim edilen genç kadınları baştan çıkartıp yakalanmadan paçayı kurtarıyor.”

“Şaka yapıyorsun.”

“Hayır. Onlara ne söylüyor bilmiyorum ama hiçbirisi ailesine durumu anlatmıyor. Yoksa aileler onu bir güzel benzetir.”

Molly kaşlarını çatı. “Bu adam bana tekin gelmedi.”

“Ondan uzak dur. Son birkaç yıldır beni sevmiyor.”

“Neden?”

“Bilmiyorum. Ben de merak ediyorum. Roderick’ten daha yaşlı, yani başka kulvarlardayız. Bu yüzden beni umursamasına bile şaşıyorum. Ama umursuyor. Tatsızlık çıkarıp duruyor.” Harry omuz silkti. “Ama ben onu görmezden geliyorum.”

“Hmmm. Muhtemelen yapılacak en iyi şey bu.”

Harry devam etti. “Ve sürekli aynı metresi tutuyor yanında. Kadının neden onunla kaldığı da muamma. Elbette adamın serveti kadını çekti ama çok daha iyisini bulabilir. Kadının adı galiba Bunny.”

“En İyi Metres unvanını kazanmak için güçlü bir aday mı?”

“Evet,” dedi Harry sırtarak. “Kadın, çoğu erkeğin mükemmel metres olarak tanımlayacağı türden bir kadın.”

“Neden?” diye sordu Molly onu hafifçe dürterek. “Onu mükemmel yapan nedir?”

Metresler hakkında konuşmaktan zevk almaması gerektiğini biliyordu ama bu konu Cedric’in heykellerinden veya Bayan Dunlap’in öz disiplin konusunda çektiği nutuklardan daha ilgi çekiciydi.

Harry, “Bunny’nin yüzü ve vücudu bir tanrıçanın gibi,” dedi. “Ve ondaki hizmet ruhu, her isteğini yerine getirip karşılığında bir şey beklememesi...”

Molly yüzünü ekşitti. “Ahh. Erkekler gerçekten bunu mu istiyor? Kadın ev hayvanı gibiymiş. En sevdiğin köpeğin gibi.”

Harry güldü. “Ah, hayır,” dedi yumuşak bir ses tonuyla. “En sevdiğin köpek gibi değil, inan bana.”

Molly göğsünün sıkıştığını hissetti. “Kadınların sürekli emrine amade olmasını isteyen erkeklerden hoşlanmıyorum.”

“Elbette öyle erkeklerden hoşlanmazsın! Çünkü sen kimsenin emrine amade olmazsın – belki Cedric dışında. Onunlayken sen de süs köpeği gibi değil miydin?”

Molly cevap veremedi, çünkü, Tanrım, gerçekten öyleydi!

Harry, "Biliyordum," dedi. "Onun kölesiydin."

"Asla," diye yalan söyledi Molly.

Cedric ve Molly'nin onun yanındaki davranışları konusunu açtığı için Harry'ye sinir oldu. Cedric'le kaçmak istediğini fark ettiğinde öyle davranmaya başlamıştı. Neyse ki Harry o sabah Molly'nin, Cedric'i kendisini öpmesi için resmen zorladığını görmemişti. Çünkü her kadın kaçmadan önce aşığını öpmelidir, değil mi?

Cedric onun öpücüğünü hak etmemişti, bunu şimdi fark ediyordu. Onun yumuşak tepkisinden Cedric'in de bunu *istemediğini* anlamıştı, şimdi düşününce bu daha da alçaltıcı bir düşünceydi.

"İyi ki kurtuldun ondan. Boyun eğmek senin doğana ters," dedi Harry.

"Benim doğamdan sana ne!" dedi. Böyle konular özel konulardı, hem Molly'nin doğasını nereden bilecekti ki o?

Ama bir yandan da Harry onun aklını okuyordu sanki.

"İster inan ister inanma, Molly Fairbanks," dedi yumuşak, samimi bir sesle, "seni tanıyorum."

Molly'nin tüyleri diken diken oldu ve midesinde bir yanma hissetti. "Benimle bu... bu şekilde konuşma! Çok ayıp. Düke söyleyeceğim."

Harry güldü ve "Yerinde olsam söylemezdim. Bu bir erkeğin sadece metresine hitap etme şekli," dedi. Oturdu ve yüz ifadesi ciddileşti. Kayıtsız bir sesle, "Alış buna," dedi. "Ev partisinde sana böyle hitap etmek zorundayım."

Molly kollarını göğsünde kavuşturarak "Hayır," dedi. "Hiç yakışık almaz."

"Bütün hafta yakışıksız olacak zaten."

"Offff."

"Konusu açılmışken..." Harry'nin onun 'offf'larını göz ardı

etmesi Molly'yi sinir ediyordu. "Senden beklenen bazı davranışlardan bahsedelim."

"Öyle mi?" Öpüşmekten bahsetmemesi için dua etti. Gözlerini kapatıp onun Cedric olduğunu hayal ederdi artık, gerçi, kahretsin, Cedric'e de aşık değildi ki!

Neyse o zaman. Harry'nin gotik bir romandaki kahraman olduğunu hayal edecekti, evet. Ona hayali bir isim bile verecekti. Kendisi Delilah'dı. O zaman Harry de...

Samson.

Bir anlığına gözlerini kapadı ve onu güçlü, bronz kollarına alan soylu bir Samson hayal etti. Ah, Samson! İçini çekti. Samson onu öpüyordu. Aynen böyle.

Tekrar gözlerini açtı.

Harry kaşlarını çatmıştı. "İyi misin? Ağzın açıktı. Bayılmak üzeresin sandım."

"İyiyim, teşekkürler." Parmaklarını birbirine doladı. "Devam et."

Harry gözlerini Molly'nin gözlerine kilitleyerek, "Öpüşmek," dedi.

Molly daha önce hiç fark etmemişti. Harry'nin gözlerinde sıcak, kahverengi ışıltılar vardı. Midesi kasıldı ve bir nedenden dolayı arabanın içi fazla sıcak oldu. Belki de camı açmalıyız diye düşündü.

Ardından bütün dünya karardı.

6. Bölüm

Molly'nin bayıldığını görmek Harry'yi neredeyse mahvediyordu. Aklına ilk gelen o ölürse ona sataştığı için cehenneme gideceği oldu.

Bu yüzden iyileştiğini görmeliydi. Hemen.

Yavaşça yanağına vurdu. "Molly! Uyan!"

Hiçbir şey olmadı. Gözlerini aşağıya doğru kaydırды ve dekoltesinden hafifçe görünen göğüslerinin inip kalktığını gördü.

Belli ki ölme tehlikesi yoktu. Göğsüne yayılan belli belirsiz rahatlama hissini göz ardı ederek onu omuzlarından sarstı. "Uyan Molly!"

Teni bembeyaz olmuştu, göz kapakları neredeyse şeffaflaşmıştı. Grimm kardeşler hikayesindeki Briar Rose gibiydi ama...

Üstüne milyonlar da verseler onu öperek uyandırmayacaktı, orası kesin.

"Kadınlar ve kaprisleri," diye söylendi ve cebinden küçük bir şişe çıkardı. Molly'nin yarı açık ağzına dikkatli bir şekilde bir yudum brendi boşalttı.

Molly bir tükürme sesi çıkardı ve gözlerini deli gibi kırıştırmaya başladı.

Harry ona doğru eğilerek, “Daha iyi hissediyor musun?” diye sordu.

Molly hemen doğrularak, “Sen ne yaptığını–” Kahverengi gözleri önce şaşkınlık, ardından sinirle parladı.

Yani, kendine gelmişti.

“Sanırım bayıldın.” Harry sıırttı. “Öyle bir kadın olduğunu hiç bilmiyordum.”

“Kesinlikle öyle güçsüz ve sıkıcı bir kadın değilim, kastettiğin buysa. Sadece bugün fazla bir şey yemedim.”

“Ya da bir metres olarak görevlerin konusunda endişelisin.”

“Sahte metres,” diye düzeltti. Yanakları biraz kızardı. “Ve endişeli falan değilim. Görevlerimi yapabilirim. Ne olduklarını bilmesem de. Tabii kart oyunu oynamak, sürekli gülmek ve güzel görünmek dışında.” Pencereden dışarı baktı, koltuğuna gömüldü ve kollarını göğsünde kavuşturdu.

Harry arkasına yaslandı. Eğleniyordu çünkü Molly belli ki görevleri konusunda endişeliydi. Molly Fairbanks’i huzursuz görmek ona en büyük zevki veriyordu.

Yine de onu küçük, rahatlatıcı bir gülümsemeyle şereflendirmeye karar verdi – nazik olmak için değil elbette ama oynayacağı rolü çok iyi oynasın diye onu sakinleştirmek için. Yoksa eninde sonunda kahvaltı masasına Anne Riordan’la oturacaktı.

“Sahte metresin olarak görevlerine gelince...”

Molly hemen “Evet?” dedi.

“Gerçek bir ilişki yaşadığımız konusunda inandırıcı olmak için arada sırada öpüşmemiz lazım. Öpüşmezsek senin benim gerçek metresim olmadığını anlayabilirler ve o zaman başım belaya girer.”

Molly’nin yüz ifadesi öyle bir hal aldı ki güzel kızların bile bir saniye içinde canavara dönüşebileceklerini gösterdi. “Seni öpmek istemiyorum, Harry.”

Harry gözlerini devirdi. “O öpüşmeler bir anlam ifade etmiyor.”

“Emin misin?”

“Eminim.” Harry eski, güvenilir bir dost gibi konuşmaya çalıştı. “Bir öpücük sadece bir öpücüktür. İki dudağın bir araya gelmesi. Korkacak bir şey yok.”

Molly düşüncelere daldı. “Bazen atımı öpüyorum ben,” dedi. “Genellikle burnundan ama...” Elini ağzına götürdü. “Bir kere dudağından da öptüm.”

Molly içten bir şekilde güldü. Hatta bazıları için, gülümsemesi çekici bile sayılırdı.

Harry için değil elbette. Ama o da en azından gülümsedi. “Bir erkeği öpmek, bir atı öpmekten biraz farklı olabilir” dedi onun kaygısız ruh haline uyum sağlamaya çalışarak.

Ama Molly’nin gözleri birdenbire o muzip ifadeyi yitirdi. Sinirli bir hal aldı. Küstah. İncinmiş.

Ah, diye düşündü. Cedric onu öptü galiba. Ya da öpmedi.

Hangisi olduğunu sormaya cesaret edemedi.

Molly gözlerini kapayarak “Öp beni,” dedi. “Şimdi.”

Harry duraksadı. Onu hazırlıksız yakalayacağını tahmin etmeliydi. Her zaman avantajlı olmak istiyordu.

Peki madem. Ona kimin avantajlı olduğunu gösterecekti!

Ve Cedric’i öptüyse, o öpücüklerin anısını da silmiş olurdu. Çünkü Harry öpüşme kabiliyetiyle gurur duyardı hep. Bunu kimseye söylemezdi ama yine de gururlanırdı. Şimdiye kadar hiçbir kadını hayal kırıklığına uğratmamıştı.

“Hazır mısın?” diye sordu.

Molly hızlı hızlı kafasını salladı ve gözlerini iyice kapadı. Kucağında duran ellerini o kadar sıkı yumruk yapmıştı ki eklem yerleri bembeyaz görünüyordu.

Harry onu omuzlarından tuttu ve dikkatli bir şekilde ileri doğru itti. Ama Molly’nin dudakları onunkilere hemen uyum

sağladı. Dudakları yumuşacıktı ve birkaç dakika önce brendi içmesine rağmen tadı çilek gibiydi. Onun gibi pabuç dilli bir kız bunu nasıl başarıyordu?

Öpücüğünü pasif bir şekilde kabul etmesiyle cesaret kazandı; diğer yandan vücudunun kasıldığıнын farkındaydı ve bu durumla eğleniyordu. Onun geri çekilmemesi için dua ederek – çünkü şu anki masum öpüşmeleri bir erkekle metresinin öpüşmesi gibi değildi – Molly’nin ağzını daha da araladı.

Harry onun bu hareketine karşılık Molly’nin hafifçe nefes aldığıını fark etti ama öpüşme yeteneğine güveniyordu. Bu yüzden Molly’nin ağzının derinliklerinde gidebildiği kadar ileri gitti... Ta ki kendisinin buna tepki verdiğini fark edene kadar.

Ve bunun sebebi Molly’nin öpüşüne karşılık vermesiydi. Arabanın içinde, aralarındaki boşluğun diğer ucunda Molly onun içine doğru eriyordu sanki. Harry onu kucağına oturttu ve belinden kavrayarak yerine sabitledi.

Şimdi Molly, Harry’nin vücuduna mükemmel bir biçimde uyum sağlamıştı. Elini kaldırdı ve çekinerek onun boynuna doladı, sıkıca kavradı ve kendine daha da çekti. Harry’nin bir yanı, uçurumdan düşse aldırış etmeyeceği bir kızı öptüğü için kendisine inanamıyordu. Diğer yanı da bu zevk silsilesinin devam etmesini istiyordu.

Elbette zevk silsilesinin devam etmesini isteyen yanı kazandı.

Molly boğazının derinliklerinden gelen bir sesle “Mmmmm,” dedi. Bu beklenmedik tepki Harry’yi ihtiyaçlarının bir sonraki aşamasına getirdi. İhtiyacı olan Molly’yi öpmek değildi tabii.

Şu an kucağında oturan kadın sayesinde Fiona’ya, metreslerin en iyisine ihtiyacı vardı.

Birdenbire geri çekildi ve ölçülü bir şekilde nefes aldı.

Molly oyuncağı elinden alınmış bebek gibi mırıldanarak, “Samson,” dedi ve gözlerini açtı. Göz kapakları ağırlaşmış, bakışları hülyalıydı.

“Ne dedin sen?” Harry’nin sesi sertti, rahatsız olmuştu. Bu rahatsızlığının sebebinin Fiona’ya olan açlığından olduğuna emindi.

Molly’nin gözleri büyüdü. “Hiçbir şey,” dedi. Kibar ve gergin bir gülümsemeyle karşı koltuğa geri döndü.

Harry ne diyeceğini bilemedi. Molly’nin, *Samson* dediğine yemin edebilirdi. O da kimdi? Sonra birdenbire aydınlandı. Delilah’nın Samson’u. Öpüşürken Molly onun başka biri olduğunu hayal etmişti. Bildiği kadarıyla, şimdiye kadar hiçbir kadın onu öperken başka birisinin hayalini kurmamıştı! Kendisi o müthiş öpüşmenin başından sonuna kadar karşısındakinin Molly olduğunun farkındaydı.

Evet, cadı Molly. Huysuz Molly. Ama yine de Molly.

“Sanırım bu alıştırma yeterli oldu,” dedi Molly ve pencereden kırlara baktı. Dudakları kiraz gibi kırmızı, kendisi ilkbahar çiçekleri gibi parlak görünüyordu.

“Evet, sanırım öyle,” dedi Harry. Morali bozulmuştu.

“Şu bayılma olayı sürpriz oldu,” dedi. “Çok iyi bir sahte metres olacağım, anlaşıldı.”

Harry sadece “Hmm,” dedi. Vücudunu edebi bir karakterle fantezi öpücüğü için kullanan bir kadınla konuşacak bir şeyi yoktu.

“Ama Harry,” dedi ve tekrar dizine vurdu. “Sana eşlik ettiğim için eve sağ salim döneceğim, değil mi? Sana o yarışmada kalma şansı verdiğim için. Çünkü metressiz gidersen yarışmadan elenip şaşı bir kadınla nikah masasına oturacaksın.”

“Evet. Hatırlattığın için teşekkürler.”

“Güzel.” Molly gülümsedi. “Çünkü *kazanırsam* daha fazlasını istiyorum.”

Harry avuçlarının terlediğini hissetti. Molly’nin kazanabileceğini düşünmemişti bile. Kendini hazırlamalıydı. Senaryonun varacağı tüm noktaları hesaba katmalıydı. Molly’nin düşük de olsa kazanma şansı vardı.

Güzel bir kadındı, bir elmanın mavi bir tabakta durduğu gibi. Fakat kırmızı bir gülün kristal vazoda durduğu gibi değil (ablası Penelope'nin öyle bir güzelliği vardı). Ama yine de güzeldi. Molly'yi kazanmaya teşvik etmeliydi. Hatta bu olasılık önce Molly'nin aklına geldiği için utandı.

“Doğru,” dedi. “Kazanırsan sana ekstra bir ödül vereceğim. Belki bir şapka ya da yeni bir elbise.”

Molly, “Hayır,” diye cevabı yapıştırdı. “Kazanırsam yeni bir şapka ya da elbiseden daha kıymetli bir şey istiyorum.”

Onunla aynı yaştaki tüm kadınlar yeni şapka veya elbiseye bayılırdı! Kaşlarını çatı. “Tam olarak ne istiyorsun?”

Molly'yi tanıyorsa eğer, onu zora sokacak bir şey isteyeceğine emindi. Onun yerinde olsa o da aynı şeyi yapardı. Bu onların ilişkilerinin doğasında vardı. Buna ilişki denirse tabii.

Araba kayarcasına gidiyordu ama Harry sırtındaki kasların gerildiğini hissetti. “Beyanını bekliyorum.”

“*Talebimi*,” diye düzeltti Molly.

Harry umursamaz rolü yaparak, “Talebini o zaman,” dedi.

Ama Molly konuşmak için ağzını açtığı anda kendisini en kötüsüne hazırlamıştı.

7. Bölüm

“Kazanırsam, bana bir koca bulmanı istiyorum,” dedi Molly, Harry’ye. Gelecek yıl Londra’da fırtına gibi esme düşüncesinin heyecanıla kalbi deli gibi çarpıyordu. “İyi bir koca.”

Harry’nin yüzünde garip bir rahatlama ifadesi belirdi. Sanki Molly, En İyi Metres unvanını alırsa ondan altın ve gümüşle dolu bir gemi isteyecekti. Molly ona epey insafılı davrandığını fark etti ama artık vazgeçemezdi.

Harry dudağını ısırды, gülmemek için çaba sarf ediyor gibiydi.

Ki bu çok saçmaydı, çünkü Molly’nin planı harikaydı.

“Anlamıyor musun?” dedi. “Bana uygun bir koca bulmak istiyorsam sen ve Cedric gibilerden uzak durmam lazım. Taliplerimdeki bu eğilimleri tespit etmek için bir Ulaşılmaz Bekar olarak senin uzmanlığından faydalanacağım. Her şey çok daha kolay olacak.”

Molly planından çok memnundu, o kadar memnundu ki iştahı yerine geldi. Harry’nin yanındaki koltukta duran sepetten bir yeşil elma aldı ve yemeye başladı.

Harry hâlâ tek kelime etmemişti. En sonunda gözlerinde şaşkın bir ifadeyle “Uygun bir koca,” dedi. “Sana.”

Molly büyük bir elma parçasını yuttu ve “Başına ağrı mı girdi?” diye sordu.

Harry kafasını salladı.

Belli ki Molly’nin daha fazla açıklama yapması gerekiyordu. “Hata yapmamam lazım Harry. Bu yaz evlenemezsem evde kaldım demektir. Sonsuza kadar Kuzen Augusta’nın yoldaşı olmak istemiyorum.”

Molly onun bir şey, herhangi bir şey söylemesini beklerken bir eliyle çaktırmadan korsesini düzeltti (nedense öpüşme alıştırmasından beri yamuk duruyordu), elmasını kemirdi ve Harry’nin öpücüğünü anımsayınca yanaklarının kızarmasına engel olmaya çalıştı.

O sabah Cedric’in dudakları buz gibiydi ve ne kendisinin ne de Molly’nin ağzını aralamaya çalışmamıştı.

Harry’nin öpücüğüyle hissettikleri ise tamamen farklı ve... sarsıcıydı. Aslında daha fazla alıştırmayı iple çeker olmuştu. Harry ile olsa bile. Elbette onun Samson olduğunu hayal etmeye devam edebilirdi.

En sonunda Harry boğazını temizledi.

“Evet?” Artık sadece bir çekirdekten ibaret olan elmayı ağzından çekti.

Biliyordu. Harry, Molly’nin istediğini yapmamak için elinden geleni ardına koymazdı. Ama Molly, Londra’ya gitmeyi çok istiyordu. Dans etmeyi de! Ve galiba bir koca bulmayı da, onu anlayacak bir koca.

Harry’nin dudakları seğiriyordu ama yüzünde ciddi bir ifade vardı. “En İyi Metres unvanını alırsan sana karşı ciddi niyetleri olan birini bulmak için elimden geleni yapacağım,” dedi. “Aslında senin evlendiğini görmeyi ben de çok isterim.”

“Teşekkür ederim.” Arabanın kapısını açtı ve elma çekirdeğini dışarı attı. Ardından ciddi bir pozisyon aldı ve ellerini kucağında birleştirdi.

Harry, "Tercihen Avrupa'dan," diye ekledi. "Ya da Kuzey İskoçya'dan."

"Çok komik."

"Seni kontrol altına alabilecek biri."

"Yeter." Harry'nin bacağına vurdu ama onun sözlerine gerçekten tepki vermeyecek kadar heyecanlanmıştı. Ne de olsa şartlarını kabul etmişti Harry.

Sepetten bir ekmek aldı ve arkasına yaslanarak "Yakışıklı olsa iyi olur, Harry. Çok yaşlı veya çok ciddi olmasın. Cedric'ten yeterince ciddilik çektim."

"Ama Molly,"

"Evet?"

"Arıyı çekmek için bal gibi olman gerektiğini biliyorsun, değil mi?"

Saçmalıyordu.

"Arı istediğim yok," dedi. "Piyasadaki en iyi bekarı istiyorum. Sen de onu bulacaksın! O sepette peynir var mı?" Sepeti karıştırmaya başladı.

"Sepetin dibinde var," dedi Harry ve ekledi, "Kendi başıma yapamam. Senin de söz konusu bekar erkeği ayartman lazım. Bu noktada balın rolü var."

Molly ekmeğinin üzerine peynir koydu ve ısırdı. "Balla kafayı bozmuşsun. Gerekirse bir erkeği ayartmakta son derece iyiyimdir. Mesela Cedric."

"Evet, Cedric," dedi Harry epey kuşkulu bir ses tonuyla. "Söyle bana, şimdiye kadar kaç erkek sana çiçek verdi?"

Molly cevaplamak istemedi. Ayrıca Cedric'in onunla ilgilenmesinin tek sebebinin kazı çalışmaları için babasının servetine konmak olduğunu da söyleyemezdi.

Peynir ekmeğini yedi ve pencereden, dışarıdaki inek sürüsünü izledi. İnekler kuyruklarını salladı, bir tanesi diğerini hafifçe

iteledi. Molly'nin boynu dışarı bakmaktan ağrırken en sonunda bakışlarını Harry'ye çevirdi.

"Hiçbir erkek bana çiçek vermedi," diye itiraf etti.

Cedric'in, Molly ona söyleyene kadar onunla kaçacağından haberi yoktu ama yine de ona çiçek vermesi gerekirdi. Molly, Harry'nin metresinin kendi eski nişanlısını olduğu gibi kabul etmesini umdu.

"O zaman sana erkekler hakkında özel ders vermem için daha fazla sebep var," dedi Harry. "Çünkü doğru düzgün bir koca bulmak için iyi bir servet ve isim dışında gereken meziyetler, ev partisinde bir metres olarak sahip olman gereken meziyetlere çok benziyor. Aslında onları sana ayrıntılı olarak anlatacaktım, şey alıştırmasından önce..."

Molly hemen "Öpüşme," dedi. Keşke aynı alıştırma bir iki kez daha yapsalardı. Ama Molly onun iyi öpüştüğünü bilmesini istemiyordu, bu yüzden tekrar denemek için ev partisini beklemek zorundaydı mecburen.

Harry, "Evet, neyse," dedi küçük bir kahkaha atarak, "her durumda, ister metres ister eş ol, iki durumda da ayartıcı olman lazım."

Molly ikinci peynir ekmeğini yemeye başlarken, "Bunu yapabilirim," dedi.

Harry'nin dudakları tekrar seğirdi. Herhalde bir çeşit tiki falan vardı.

"Ev partisindeki diğer metresleri gözlemle," diye tavsiye verdi Harry ona. "Onların erkekler arasında nasıl davrandığına bak. Her gece, günün en sevdiğimiz metresi için oy vereceğiz; kendi metresimize oy vermemiz yasak. Bu yüzden çekiciliğini diğer erkekler üzerinde kullanman için sana bir fırsat."

Molly bir an sessizleşti. "Diğer erkekleri, senin tabirinle ayartmam için ne yapmam lazım?"

“Çoğu erkeğin sevdiği şeyleri. Elbette güzel bir kadın her zaman için bir zevktir. Ve fazla konuşmazsa, ara ara gizemli davranırsa, konuşmasında ve tavırlarında sıcaklık olursa, erkekler onu dayanılmaz bulacaktır. Yüzeyin altında gizlenen ateşi görmek isteyeceklerdir.”

Molly yüzünü ekşitti. “Bu çok karmaşık. Ve saçma.”

Harry içini çekti. “Öğrenmek istedin.”

“Başka ne var?” Molly mendiliyle ağzını sildi. “Bunlarda çok iyi olmaya çalışacağım ki arada sırada gevezelik etmem göze batmasın.”

Harry içini çekti. “Erkekler yumuşak başlı kadınlardan hoşlanır, Molly. Çok ciddiye almalarına gerek duymadıkları, onları eğlendiren ama ne zaman erkeğini yalnız bırakması gerektiğini bilen kadınlardan.”

“O zaman *tüm* erkeklerden tiksiniyorum.”

Harry derin bir nefes aldı. “Bu yıl koca bulmana yardım etmemi istiyor musun, istemiyor musun?”

Molly’nin içinden surat asmak geldi ama yapamazdı.

“Bunun gerçekleşmesini biraz olsun istiyorsan söylediklerimi iyi dinlemek zorundasın. Çünkü En İyi Metres unvanını kazanamazsan, senin Londra’daki menfaatlerin beni ilgilendirmeyecek.”

“Ben En İyi Metres unvanını kazanamazsam sen de bu yıl evlenmek zorunda kalabilirsin.”

Birbirlerine baktılar.

Araba otelin önünde durdu. Tanrı’ya şükür. Molly’nin Harry’den uzaklaşması gerekiyordu. İlişkileri – ki buna ilişki denirse – fazlasıyla kışkırtıcıydı.

Oteldeki özel bir odada Molly, Fiona’nın bavulunu açtı ve nefesi kesildi.

Tanrım. Parıltılı kumaşlarla dolu gerçek bir hazineyle karşı karşıyaydı! Saygıdeğer genç bir kadının asla giymesine izin verilmeyen türden giysiler.

Heyecanını yatıştırmak için dudağını ısırdı. Fiona çok şanslı, değil mi?

Şanslıydı, diye düzeltti kendi kendine. Göğsüne harika, sıcak bir duygu yayıldı. Bu muhteşem bavulun sahibi artık kendisiydi!

Nefis bir iç çamaşırını göğsüne bastırırken, nefis iç çamaşırının nasıl olduğunu bilmemesine rağmen şimdiden sahiplenici davranıyordu. Elindekinin yarı şeffaf kısımlarına baktı ve merak etti, ama sadece bir anlığına.

Çünkü bavulda zarif terlikler vardı. Püsküllü ve boncuklu şallar. Kağıda sarılı iki şapka, ikisi de nefes kesiciydi. (Diğerleri Harry'nin arabasına bağlı o şapka kutularında duruyordu herhalde). Ve gece kıyafetleri o kadar incedi ki Molly kumaşların ötesini görebiliyordu. Ama elbiseler... Ah, elbiseler! Sonraki birkaç dakika boyunca Molly o elbiseden diğer elbiseye geçti ve çeşit çeşit kumaşlara, her birinin ince işlemelerine "Aaah", "Offf" sesleriyle tepki verdi. Ta ki...

Nefes kesici bir elbise bulana kadar.

Harika bir rengi vardı.

Ve hanım hanımcık genç bir bayana hiç uygun değildi.

Bel çizgisinde boncukların olduğu etekleri fırfırlı mavi bir muslin elbiseydi. Üst kısmına hiçbir şey bağlanmamıştı, sivri bir kayalığa benziyordu.

Molly, Bayan Dunlap ve onun iffet konusundaki nutuklarını düşünmemeye çalışarak içini çekti.

Fiona'nın hiçbir elbisesinin üst kısmında korse yoktu. Molly her yere baktı ama elbiselerin içine giymek için bir korse bulamadı.

Kendi kendine (Harry aşağıda bira içiyordu) yüksek sesle

“Tanrım,” dedi. “Bu elbiseler çok iffetsiz!”

En hoşuna giden elbiseyi yatağa serdi ve ona dik dik baktı.

Beş dakika boyunca elbisenin iffetsizliğine üzülp hayal kırıklığına uğramaya çalıştı. Elbiseyi unutacaktı. Bu yüzden bavula bir kez daha daldı ve çok egzotik kokan bir şişe parfüm buldu. Ayrıca, diğer şeylerin yanında, pek çok renkli kuş tüyü keşfetti.

Fiona’nın neden böyle kuş tüyleri taşıdığına dair hiçbir fikri yoktu.

Ama bakışları yataktaki elbiseye takılıp duruyordu. Kalbi hızlı hızlı atmaya başladı. O cesur elbiseyi giymenin harika bir macera olacağını biliyordu.

İşin doğrusu, onu giymeyi çok istiyordu.

Elbiseyi aldı ve havaya kaldırdı. Açık kalan yerlerine bir şal örtmeliydi. Ve... ve Harry şalı kaldırmamasını isterse, o zaman... o zaman isteksiz de olsa öyle yapacaktı.

Bütün suç Harry’nin olurdu.

Zaten yarı çıplak olsa bile bu duruma fazla kafayı takmamalıydı. Erkekler sarhoş olacaktı. Hem gerçek kimliğini bilmedikleri için onu tanımayacaklardı ki.

Evet, işte! Bayan Dunlap, o iffetsiz elbiseyi giydiği için onu suçlayamazdı çünkü tebdil-i kıyafet geziyordu.

Molly gayet erdemli hissederek – ne de olsa o hanım hanımcık bir kızdı – tuvalet masasına oturdu ve Afrodit’in – daha doğrusu Fiona’nın – yüz pudrasını ve ardından rujunu elmacık kemiklerine sürdü. Dudaklarına da aynı işlemi uyguladı. Sonra gözlerine sürme çekti ve kaşlarını koyulaştırdı.

Sonra Fiona’nın dudak üstü beni olduğunu hatırladı.

Bir dakika sonra, Molly artık hazırды. Aynadaki görüntüsüne şaşırmadan edemedi. O çok sevdiği Yunan heykeli görüntüsü gitmişti. Pazar günleri tercih ettiği sütçü kız görüntüsünden de eser kalmamıştı.

Şimdi gerçek bir yosmaya benziyordu.

Omuzlarına bir şal dolarken, bavulun etrafından dolanıp kopyayı açtı. Harry holde bekliyordu; oldukça sabırsız ve ciddi görünüyordu. At satın almak üzere olan bir adam kadar ciddiydi. Ve bu gerçekten ciddi bir işti.

Molly'nin etrafında döndü ve "Şalı kaldır, lütfen," dedi.

Molly dudağını ısırarak yere baktı ve kendisine söyleneni yaptı. İçine ani bir sıkıntı çöktü. Şimdi korkunç bir hastalıktan ölebilir ve cehenneme gidebilirdi.

Harry yumuşak, şaşkın bir sesle "Vay," dedi.

Molly kafasını kaldırdı ve Harry'nin gözlerine baktı. Yüz ifadesinde yeni bir şeyler vardı. Kalbinin hızla çarpmasına neden olan bir şeyler. Göz bebekleri büyük ve siyahtı, ağzı da hafif bir gülümsemeyle kıvrılmıştı.

"Çok... güzel görünüyorsun," dedi. Bakışları Molly'nin içinde bir şeyleri ısıtıyordu.

"Gerçekten mi?" Molly ona titrek bir gülümsemeyle karşılık verdi.

Harry kafasını salladı. "Elbise sana, mm, Fiona'dan daha fazla yakışmış." Göğüs dekoltesine hızlıca baktı ve "Özellikle o kısmı," dedi.

"Ah, evet." Molly kafasını salladı ve kumaşa doğru baskı yapan göğüs uçlarına baktı. "Teşekkürler."

Harry onun çevresinde yürüdü. "Unutma. Şal olmadan daha hoş görünüyor."

Molly birdenbire daha iyi hissetti. Yapması gereken bir iş vardı. Ve o iş daha hoş görünmektir. Cehennem düşünceleri üzerine kaybedecek vakti yoktu.

"O zaman şalı giymiyorum." Şalı açık bavulun üzerine attı.

Harry'nin bakışları bir kez daha onun göğüslerine kaydı. "Hmm, belki de arabada şalı giysen daha iyi olur."

“Elbette.” Fazlasıyla açık göğüs dekoltesine baktı. “Buraya ekmek kırıntısı falan dökmek istemem.”

Harry onaylarcasına “Tabii ya,” dedi.

Molly şalı geri aldı. “Sınavı geçeceğime emin misin?”

Harry’nin gözlerinden... emin değilmiş gibi bir ifade geçti.

Ama bu ifade Molly’yi korkuttu. Onu heyecanlandırdı. Onun tüylerini diken diken etti. Harry onun uğruna bir ejderha öldürecek ve karşılığında arabada yaptıklarına benzer bir şey talep edecekmiş gibi baktı Molly’ye.

Molly için hiçbir sakıncası yoktu. Borcunu seve seve o şekilde ödeyebilirdi!

Uğruna ejderha öldürülen her kibar insan borcunu bu şekilde öderdi zaten!

Harry onu omuzlarından tuttu ve kendine doğru çekti. “Bence bu ev partisine aйтmış gibi görünüyorsun.” Ses tonu biraz huzursuzdu. “Kimse senin oraya ait olmadığını anlayamaz, tabii eğer...”

“Ben ağzımı açmazsam,” dedi Molly sırtarak.

Harry güldü. “Kesinlikle.”

Aralarındaki garip gerginlik geçmişti, Tanrı’ya şükür. Molly tekrar nefes alabiliyordu.

Harry onun çenesinden tuttu. “Arabada söylediklerimi unutma. Ayartıcı ol. Gizemli ol.”

“Yumuşak başlı,” dedi Molly, Harry’nin bavulu kapatışını izlerken.

“Evet,” dedi Harry, bavulu omzunda taşıırken.

Tanrım, yumuşak başlılıktan nefret ediyordu. Ama Harry büyük yük valizi odadan çıkarırken kapıya çarpmasına ve küfretmesine rağmen Molly’den epey memnun görünüyordu. Bu herhalde iyi bir şeydi. Harry’nin, onun tarafında olmasına ihtiyacı vardı. Uyumlu görünmeliydiler. Diğer türlü yaptıkları oyun anlaşılabilirdi ve o zaman yarışmayı asla kazanamazdı.

Çünkü şu an eve kazasız belasız dönmek yeterli değildi. O, evleneceği birini istiyordu. Madem Cedric artık ortada yoktu, Molly'nin Marble Hill'deki sıkıcı hayatından kaçış bileti o koca olacaktı. Ve o kocayı alır almaz, dans etmek ve güzel elbiseler, şapkalar dışında bir erkeği tuzağa düşürmek için gereken tüm saçmalıklar son bulacaktı.

Londra'daki evinin hanımı olacak ve onu çok seven kocasına çenesini kapatmak veya her gün soluk muslin giymek niyetinde olmadığını söyleyecekti. Kocasını da zaten itiraz etmezdi çünkü Harry ona en doğru erkeği bulmuş olacaktı. Onunla sohbet etmekten hoşlanan, onun sürekli dans etmesini, ata binmesini ve komedi oyunlarına gitmesini isteyen bir erkek.

Magazin gazeteleri okuyup elbise desenleri üzerine kafa yorar ve heyecanlı romanlar okurdu, tanıdığı bütün kadınlar gibi. Ve tabii, antik kazılarla ilgili konuşmalardan da kesinlikle uzak dururdu. Babasını ziyaret etmek için eve gittiğinde Kuzen Augusta'ya çay koyardı ama yanında Kuzen Augusta'yı oyalayacak arkadaşları da olurdu.

Evet, yumuşak başlı olmak şu an bir amaca hizmet ediyordu – Molly'nin özgürlüğüne. Ve bundan daha çok istediği hiçbir şey yoktu.

8. Bölüm

Harry'nin, püsküllü perdelere ve en yumuşak deriden yapılmış koltuklara sahip rahat arabasına rağmen Molly ancak gidecekleri yere vardıklarında rahatladı. O gün yeni elbiseleriyle şıkır şıkır süslenmiş bir şekilde arabaya tekrar bindiğinde, aracın sıcak ortamında Harry ile öpüşmelerini hatırladı. Harry'nin kucağında oturduğunu, onun nefis, erkeksi kokusunu içine çektiğini, ellerini onun ipeksi saçlarında gezdirdiğini ve Harry'nin onu delice öperken göğsüne sıkıca bastırdığını tekrar hatırladı.

İşkence gibiydi, araba sanki kulağına “*O öpücük,*” diye fısıldıyordu. Özellikle Harry'yi şalına, göğüs dekoltesine bakarken ve dudaklarını yalarken gördüğünde. Sonra aniden bir şey onu yere bir elma ve şalını düşürmeye zorladı. Harry ile beraber uzun süre yerde elmayı aradılar – elma yerde yuvarlanıp duruyordu – ve elleri sürekli birbirine dokunuyordu.

Şalı da tam zamanında düşmüştü, çünkü Harry onun dekoltesine bakmaktan aramayı unutuyordu, bu yüzden aramaları daha uzun sürüyordu.

Bugünün yolculuğu işkenceydi diye düşündü Molly. Hoş bir işkence, ama yine de işkence.

Tekrar öpölmek, özellikle de onca insan arasında Harry tarafından öpölmek için delice bir istek duymadan önce arabadan inmeliydi.

Bu durum neredeyse gerçekleşmek üzereydi ki arabacı John onları evin önüne getirdi.

“En sevdiğim av köşküne hoş geldin,” dedi Harry ve elini uzattı.

Molly onun elini tuttu ve zararsız bir alıştırma öpücüğü için onu kendine çektiğini hayal etti. Bunu gerçekleştirmek yerine toprak yola atladı. Kibarca “Ah, köşk senin yani?” dedi. “Babanın hediyesi mi?”

Harry duraksadı. “Dök burayı ne kadar çok sevdiğimi biliyor,” dedi aksi bir sesle. “Yani evet, bana burayı o verdi.”

“Ne kadar cömert!” Molly taştan yapılmış üç katlı gri köşkün ön cephesini süzdü. Parlak, kırmızı sardunyalılarla çevrili çakıl taşlı bir yoldan köşkün mavi ön kapısına gidiliyordu. Köşk, küçük ve ağaçlarla kaplı bir tepenin hemen yanındaydı. “Çok hoş,” dedi Molly.

Gerçekten hoştu. Molly burada tereyağı yapmak isterdi. Ya da örgü örmek. İkisini de nasıl yapacağını bilmiyordu gerçi. Ama kütüphaneden iyi bir kitap ödünç alabilirdi. Ve onu okurken bisküvi yiyip süt içebilirdi.

Kendini gülümserken yakaladı.

Harry koluna girmesi için kolunu uzattı, Molly de ihtiyatlı bir biçimde onun koluna girdi.

“Burada az sayıda hizmetli tutuyoruz,” dedi. “Aşçı dışında hepsi erkek. Ev çok büyük değil ama burada olacaklarını düşünürsen büyük olmasına gerek yok.”

Molly durdu, hayalleri birdenbire bir sis gibi dağıldı. Burada gerçekten ne olup bitecekti? Harry’nin metresi olması gerekiyordu. Diğer kadınlar da metres olacaktı. Bu da, evde pek çok

oynaşma gerçekleşeceği anlamına geliyordu. Molly, söz konusu oynasmların ne içerdığını biliyordu: Kuytu köşelerde, hatta yatak odalarında gösterilen mahrem yerler, bahçede gizli öpüşmeler ve... ve Penelope'den aldığı küçük bilgi kırıntılarına göre, öpüşmelerden de fenası.

"Ormanın içinden dolana dolana giden ve tepenin diğer tarafındaki göle dökülen bir dere var," diye ekledi Harry ve ön kapıya yöneldi.

Molly duraksadı. "Gerçekten mi? Göllere bayılırım."

Harry ona muzip bir bakış attı. "O gölde her zaman çıplak yüzerim. Ve buraya geldiğimde orada en azından bir kere yüzmekten yapamam. Misafirlerime onların da aynısını yapabileceğini söyledim. Oldukça özel bir bölge."

"Harry." Molly onu bir bakışıyla azarladı ama biraz da nefesi kesilmişti. "Benim gibi bir bayanın uygunsuz görüntülere maruz kalma olasılığı konusunda birazcık da olsa endişelenmiyor musun?"

Harry cezalandırılmayı hak eden şeytani bir çocuk gibi sırtarak "Gretna'ya kaçan sensin, değil mi?" dedi. "Senin aptalca fikrin yüzünden bir yıl özgür kalma şansından feragat mı edeyim?"

"Gretna'ya kaçmaya kalkan ilk kişi ben değilim," dedi Molly çenesini hafifçe kaldırarak. "Sonuncu da ben olmayacağım."

"Aptalca olan kaçma fikri değildi, senin muhakeme gücünden şüphelenmemeye yol açan, beraber kaçmaya çalıştığım kişiydi."

"Senin metres seçimin de bana aynı şeyi hissettirdi. Fiona oteledeki o sütre boyunca tek bir kelime etmedi. Nasıl bir kadın hiç konuşmaz? Hem de hiç? Doğal değil bu. Belki de bütün dişleri döktü. Bu yüzden mi?"

Harry anlaşılabilir bir ifadeyle ona baktı. "Ateşkes, Molly. Tartışma lüksümüz yok. Burada kaybedecek çok şeyimiz var."

Molly iç çekti. "Pekala." Harry ile tartışmak, aklını onu sık-

boğaz eden konulardan uzak tutmuştu, örneğin nasıl bir sahte metres olacağı. Ve onu gölde çıplak hayal etmekten kendini nasıl alıkoyacaktı?

Harry kapıyı açtı. “Kimse yok mu?” dedi omzunun üstünden.

Molly onun arkasından içeri girdi ve holde onlara doğru salyangoz adımlarıyla gelen bir uşak gördü.

Uşak onların yanına gelmeden Molly etrafına bakındı ve gösterişli, mavi bir vazonun içine tıkılmış bir gömlek gördü. Ceketin kollarında dudak şeklinde pek çok kırmızı leke vardı.

Gömleği işaret ederek “Harry,” diye fısıldadı.

“Bu iyiye işaret değil, sanırım. Harry kıkırdadı ve gömleği vazonun içine daha da tıktı.

Tipik bir erkek işte.

Uşak onların yanına gelip selam verirken Molly içindeki so-murtma isteğine direndi. “İyi günler, Lord Harry. Döndüğünüzü görmek güzel. Bu sabah, Majesteleri bu hafta için şans dileyerek bir fiçı brendi gönderdi.”

Molly şaşkınlıkla nefes aldı. *Bir fiçı brendi mi?* Erkekler sürekli, sürekli sarhoş olacaklar ve pençelerini kadınlara geçireceklerdi. Bundan emindi çünkü Penelope onu, yanında başka bir kavalye olduğunda, özellikle kavalye de sarhoş, eski bir okul arkadaşıyla, yemek masasının altında yaramaz şeyler yapan içkili erkekler konusunda uyarmıştı.

Molly yelpazesine doğru esnedi ve paniğini saklamak için yelpazesini yüzüne doğru ağır ağır sallamaya başladı. Ve ilgisi-ni saklamak için. Harry’nin güzel elleri vardı. Yemek masasında beraber oturup çorbalarını içerken o eller kalçasında gezinse nasıl olurdu?

Geri çekilir miydi? Çorba dökülür müydü?

Yoksa hiçbir şey yapmaz mıydı?

Birdenbire sıcakladı.

Finkle devam etti. “Majestelerinin elçisi, Prens’in bahsin sonuçlarını ilgiyle beklediğini iletti.”

Harry kibarca “Öyle mi?” dedi. “Ben de keşke bizi unutsa diyordum. Bizi kendi halimize bıraksa.”

Finkle ciddiyetini kordu. “Hayır, unutmadı, Lord Harry. Kendi sözleriyle ‘bu ayyaş ihtiyar sıkıldı ve biraz – öhm □ eğlence arıyor.’”

Harry iç çekti. “Elimizde bu muazzam brendi’lerden bu kadar çok varken hafta sonuna kadar Majesteleri’ne anlatacak eğlence-
li hikayelerimiz olacağı kesin.”

Molly bunların hiçbirinin içinde yer almayacağını umdu, el-
bette.

Derken sağında bir kahya belirdi ve paltosunu aldı. “Sanırım bu sizin odanıza götürülecek madam,” dedi.

Molly, “Teşekkür ederim,” dedi ve kahyanın, elbiselerinin ve rujunun iffetsiz olduğunu düşünüp düşünmediğini merak etti. Sonra onun kendisini çıplak olarak hayal edip etmediğini merak etti, çünkü ne de olsa orada bir metrestti.

Tanrım. *Herkes* onu çıplak mı hayal ediyordu?

Uşağın yüz ifadesine bakmak için arkasına döndü ama neyse ki o şu an Harry ile daha fazla ilgileniyordu.

Harry kolunu yaşlı uşağın omzuna dolayarak “En son biz mi geldik, Finkle?” diye sordu.

Finkle, “Evet efendim,” dedi. “Diğerleri sizin ev partisine getirecek genç bir... hanımınız olup olmadığını merak etmeye başlamıştı.”

Molly kızardı.

Harry başını arkaya atarak güldü. “Benden şüphelendiler mi? Sen şüphelenmedin ama değil mi Finkle?”

“Asla, efendim.”

“İyi adamsın.” Harry onu sırtından vuruyor gibi bir görüntü

verdi ama Molly bunun hafif ve dostça bir sırt sıvazlama olduğunu anladı.

Finkle gülümstüyor gibi oldu ve birdenbire kafası omuzlarına düştü, derin bir uykuya dalmış gibiydi.

Harry, Molly'e bir şeyler söylemesi için işaret etti.

"İ-insanlar nerede?" diye sordu Molly.

Finkle gözlerini kırpıştırarak açtı. "Göle gittiler, sevgili bayan. Yüzüyorlar."

Harry ile göz göze geldi. Harry gülümsedi, o ise dondu kaldı. O küçük gülümseme, tüm misafirlerin gölde beraber... çıplak yüzdükleri anlamına gelmezdi, değil mi?

Molly kızardığını hissetti. "Bu hafta başka bir gün de yüzecekler mi?"

"Mümkündür," dedi Finkle.

"Umarım olmaz," dedi Molly ürpermesini bastırarak.

Finkle kibarca, "Neden, hanımım?" diye sordu.

"B-Ben soğuk algınlığına yakalanmak istemem."

"Ah, ama bu yaz sıcakta," dedi Finkle, "göl hiçbir zaman şimdiki kadar sıcak olmaz. Gördüğünüzde fikrinizi değiştirebilirsiniz. Özellikle ay ışığında."

Finkle herkesin gölde... çıplak yüzdüğünü mü varsayıyordu? Onu da gölde ay ışığında çıplak yüzerken mi hayal ediyordu?

Dolayısıyla kahya da mı öyle? Arkasına döndü ama çoktan gitmişti.

Finkle'a gülümsemeye kalktı ama sonra bunun gülümsemeden ziyade mide ağrısı gibi görüneceğini anladı. "Sanırım eninde sonunda gölü görmek zorunda kalacağım. Yine de, çok meşgul olabiliriz, ona hiç vaktimiz kalmayabilir."

"Ah, zaman yaratırız." Molly, Harry'nin bunu gözlerinde pis bir parıltıyla söylediğine emindi ve Finkle'ın da buna pis bir gülümsemeyle karşılık verdiğine yemin edebilirdi.

Onu yine çıplak olarak mı hayal ediyorlardı? Bunu hiçbir zaman bilemeyecekti. Ama eğer öyleyse, onları nasıl durdurabilirdi?

Eğer metres olmak herkesin sürekli onu çıplak olarak hayal etmesi anlamına geliyorsa bundan korkmuş ve utanmıştı, sah- te bile olsa! Özellikle Harry'nin onu hayal etmesinden. Çünkü Molly onu zaten çıplak olarak hayal ediyordu ve bu olmayacak bir şeydi.

Hiç yakışık almazdı. Babası ve Kuzen Augusta onu kınardı, Bayan Dunlap de öyle.

İnsanlar birbirini çıplak görmemeliydi. Molly, Harry onu öp- tüğünde kendini zaten çıplak hissetmişti, o zaten yeterince kö- tüydü. Belki hasta gibi tavırlar sergilerse herkes onu bütün hafta yalnız bırakırdı. Kimse hasta bir insanı çıplak olarak hayal etmek istemezdi.

"B-benim başım ağrıyor," dedi. "Ve sırtım da çok fena du- rumda." Bir kere kilisede yaşlı bir kadının böyle şikayet ettiğini duymuştu. Durumu vurgulamak için elini beline koydu.

Ama kimsenin umurunda değil gibiydi. Finkle'ın çenesi göğ- süne düşmüştü ve horlamaya başlamıştı. Harry'nin de tek söyle- diği, "Biz akşam yemeğinden önce misafir odasında toplanma- dan önce odana gidip dinlensene," oldu.

Aslında Molly, gerçekten de çok yorgundu. "Saat kaçta top- lanacaksınız?"

"Sana bildirmesi için odana bir kahya göndereceğim."

"Tamam." Böylece şu gerçeği göz ardı ederek saklanabilirdi: Henüz o gölü görmemişti ama zihninde çoktan orada yüzüyordu.

Molly eteklerini kaldırarak merdivenlerden çıkarken Harry onu izledi. Onu o elbisenin içinde ve makyajıyla, özellikle Kleopatra'yı andıran göz sürmesiyle neredeyse tanıyamamıştı. Bu iyi bir şeydi. Partideki hiçbir bekar Molly'yi burada veya şe- hirde tanımamalıydı.

Molly baston yutmuş gibi, kalçalarını oynatarak son basamakları çıkıyordu. Harry endişeyle *Bir leydinin yürüme şekli* diye düşünüldü. Erkeklerin şehvet dolu fantezileri konusunda deneyimli oldukları için diğer metreslerin, kıvrımlarını daha fazla oynatarak yürütüklerini biliyordu.

Belki Molly de görerek öğrenebilirdi. Ya da biraz brendi onu gevşetirdi.

Ama o baston yutmuş pozisyonunu hiç bozmasa bile Harry onu merdivenlerden çıkarken görünce karnında bir sıcaklık hissetmeden edemedi. Molly'nin kıvrımlı olması gereken tüm bölgeleri kıvrımlıydı. Sırtı da çok zarif ve hoştu! Arabada ellerini onun sırtında bir aşağı bir yukarı gezdirirken Molly'yi koltuğa yerleştirip onunla tutkulu bir şekilde sevişmek için deli bir istek duymuştu. El değmemiş vücudunun özlemini çektiği ve yapabileceği her şeyi ona göstermek için.

Kendisiyle yapabileceği.

Onun da Molly'yle.

Birdenbire bunun zor bir hafta olacağını fark etti, pek çok yönden.

Molly, merdivenleri çıktıktan sonra arkasına döndü ve Harry'nin onu izlediğini gördü. "Hâlâ burada mısın, Harry?"

Harry hafifçe başını salladı. "Evet. Aklıma bir şey geldi. Sana bir yürüyüş biçimi öğretmek istiyorum. İzin verir misin?"

Molly'nin yanakları kızardı. "Elbette."

Harry basamakları üçer üçer tırmandı ve hemen onun arkasında durdu. Elini hafifçe Molly'nin kalçalarına koyarak "Bu, metres yürüyüşü," dedi. Yüzü Molly'nin güzel kokan saçlarında geziniyor, dudakları da neredeyse Molly'nin kulağının arkasına değiyordu. "Uzaktaki bir şeye dokunmak için sadece kalçanı kullanmak zorunda kaldığını düşün," dedi sessizce. "Attığın her adımda o şeye kalçanla dokunmaya çalışıyorsun. Hareket etme.

Yerinde deneyelim.” Molly’nin sağı doğru hareket etmesi için yavaşça sol kalçasından ittirdi. Molly hareketi yaptı.

Biraz gergin bir ses tonuyla “Böyle mi?” dedi.

Harry’yi memnun etmek için epey çabalıyordu. Ve kalçaları çok... esnekti.

Harry profesyonel bir ses tonuyla “Evet,” dedi. “Kesinlikle. Şimdi bunu diğer kalçanla yap.”

Molly diğer kalçasını hareket ettirirken Harry ellerini onun üzerinde tuttu.

“Şimdi öne ve arkaya,” dedi. “Yavaş yavaş.”

Molly onun söylediği gibi yaptı ve Harry ellerini onun kıvrımlı kalçalarında gezdirirken gözlerini sıkıca kapadı. Molly fark etmeden onu baştan çıkarıyordu ve elbette Harry bu alıştırmadan zevk alacak bir beyefendi değildi. Ama...

Kendisini geri adım atmaya zorladı. “Pekala, yeterli.”

Molly kocaman kahverengi gözleriyle ona bakmak için arkasını döndü. “Doğru yaptığımı emin misin?”

“Evet.” Harry ona gülümsedi. “Şimdi bu bir yandan diğer yana giden kalça hareketini yürürken yapmaya çalış. Yavaş yavaş. Sanki bir bal küpünün içinden geçiyormuşsun gibi.”

Molly dudağını ısırarak kafasını salladı ve kendisinden istenileni yaptı.

Harry gülümsemesini gizleyerek, “Yanlara daha az,” dedi.

Molly hemen itaat etti.

Harry’nin nefesi kesildi. “Çok iyi,” diyebildi.

Gerçekten de öyleydi. Onu kaldırıp yatağa atmak geliyordu içinden.

Molly sırtarak ona döndü. “Bana öğretebileceğin başka şeyler var mı?”

Harry onu burnunun ucundan öpmek istedi. “Hmm, evet, elbette. Ama şimdilik dinlen. Kahyayla beraber bir kitap yollamamı ister misin?”

Molly gülümsedi. “Evet, teşekkürler.”

Harry onun üstüne yapışan sahte metres rolünden biraz uzaklaşmaya ihtiyacı olduğunu seziyordu. Belki bir saat kitap okusa sinirleri yatışırdı.

“William Wordsworth’un şiir kitaplarından biri olur mu?”

Molly’nin gözleri parladı. “Mükemmel olur.”

Harry gülümsemesini sakladı. Molly Fairbanks, dünyada anlaması en kolay insandı.

Küçük ama çok kitaba sahip kütüphanede Harry aradığı kitabı kolayca buldu. Kendisi de bu kitabı pek çok kez okumuştı ve masaya yakın bir rafa koymuştu.

Kahyayı çağırdı, kahya hemen geldi. Ona kitabı verdi. “Lütfen bu kitabı yukarıdaki genç hanımefendiye ver.”

Kahya bir an duraksadı.

Belki çoğu metres şiir okumuyordur, diye düşündü Harry. Onun metreslerinin hiçbiri okumuyordu. Onlar daha ziyade öğlene kadar uyumakla, uyandıktan sonra ateşli bakışlar prova etmekle ve alışveriş yapmakla ilgileniyorlardı.

Yine de genellememek gerekiyordu. Şüphesiz Lord Maxwell’in metresi Athena Markham’ın şiire ilgisi vardı.

Harry adama sert bir bakış attı. “Kitabı saygıda kusur etmeden ver. Bu evin her ziyaretçisi benim misafirimdir.”

“Evet efendim.” Azarlanan kahya topuğunun üzerinde arkasını döndü ve kütüphaneden çıktı.

Bu hafta hiç kimsenin Molly’nin zevklerini sorgulamamasını umdu. Dolayısıyla kendi zevklerini de.

İçkiye ihtiyacı vardı. Büyük bir içkiye. Masanın üzerinde duran sürahiden kendisine duble brendi koydu.

Misafirler birazdan gölden döneceklerdi. Onlar geldiğinde Harry sınırlı oyunculuk yeteneğini sınavdan geçirecekti. Molly dünyanın en cazibeli kadınıymış gibi davranmalıydı. Öyle olma-

masına rağmen. Elbette ortalamanın üstündeydi ama bahsi kazanmak? Hırçınlığı ve aklına her geleni söylemesiyle mi?

Harry kütüphane penceresine doğru yürüdü ve dışarı baktı. Ailenin en sevilen mülklerinden birinde Prens'in bahsinin cereyan ettiğinden babasının haberi yoktu. Bu durum Harry'nin küçük, kızgın bir tarafını memnun ediyordu.

Babasının onayına ihtiyacı yoktu. Sevgisine de.

Ama neden Molly'ye av köşkünün dükün hediyesi olduğunu söylemişti? Böyle bir hikaye uydurmak ne kadar saçma, çocukçaydı? Neden böyle bir şey yaptığını bilmiyordu.

Dışarıdan gürültüler gelmeye başladı – erkek sesleri, gülüşmeler ve tiz kadın kahkahaları. Misafirler gölden dönmüşlerdi. Ve Harry onların ev sahibiydi.

“Bütün hafta seni düşünmeyeceğim, baba,” diye mırıldandı. “Sana olan görevlerimi de. Yalnızca Prens'in emirleri.”

Ve misafirlerini karşılamak için kütüphaneden çıktı.

9. Bölüm

Saatler sonra, pek çok Wordsworth şiiri okuduktan ve odasının Harry'nin odasına bir giyinme bölümüyle bağlandığını öğrenince yaşadığı şoku atlattıktan sonra Molly kapının kolunu tuttu ve derin bir nefes aldı. Elbisesini değiştirmiş (şu an giydiği elbise bir öncekinden de iffetsizdi) ve saçlarını düzeltmişti.

Metres olma vaktiydi.

Sahte bir metres.

Sessiz bir hole doğru yürüdü. Her kapının önündeki apliklerde mumlar yanıyordu. Sağa döndü ve meşe ağacından yapılmış merdivenlere yöneldi.

O sırada çok zarif ve şık giyinmiş, Harry'den en az on yaş büyük bir beyefendiye çarpıyordu az kalsın. Mum ateşi onun kestane rengindeki giysilerini daha da aydınlatıyordu. Yeleği işli ve boncuklarla süslüydü. Astarı, üstüne eldiven gibi oturmuştu.

Burnu olmasa son derece yakışıklı olabilirdi. Molly güzel bir burnu ya da babasınıninki gibi ayırt edici büyüklükte bir burnu se-verdi ama bu adamın burnu, dürüst olmak gerekirse, neredeyse üstüne şapka asılacak kadar büyüktü.

Adam ona "Siz kimsiniz?" diye sordu. Sesindeki şehvetli tondan ve dudağının kıvrımından, Molly onun her kadının rüyası olduğuna inandığını anladı.

Molly, Harry'nin tavsiyesini hatırladı: Yumuşak başlı ol.

"Ben Delilah." Reverans yaptı.

"Sör Richard Bell." Duraksadı, Molly'nin elini aldı ve parmaklarını öptü. Sonra gülümsedi. Üstünde epey çalışılmış bir gülmüsemeydi bu; kadınların dizlerini titretmek için tasarlanmıştı.

Neyse ki Molly'nin dizleri hemen titreyecek gibi değildi. "Misafir odasında görüşürüz," dedi ve adamın cevap vermesine fırsat tanımadan yanından geçti.

Adam, "Dur bakalım, nereye," diye gürledi ve onu bileğinden yakaladı. Sonra ona doğru eğildi ve... öpmeye kalkıştı!

Molly onun suratına bir tokat attı.

Adam kısık sesle "Seni yosma," dedi. "Nasıl bir metressin sen?"

"Sizin metresiniz olmadığım kesin." Çenesini kaldırdı ve acıyan avucunu göz ardı ederek holde yürümeye devam etti.

"Pek itaatkar değilsin, değil mi?" dedi adam arkasından.

Molly bir saniyelğine de olsa kendini suçlu hissetti. Ama sonra kendine geldi. Elbette Harry, onun her adamın yılışmasına karşılık vermesini beklemiyordu, özellikle de Sör Richard gibi bir zamparanın.

Bu yüzden onu duymamış gibi yaptı ve merdivenlere giden kısa yolu kullandı ve aşağıya indi. Fiona'nın ayakkabılarını giymişti, neyse ki ayakkabılar sadece biraz küçüktü. Sör Richard hariç herkesin toplandığı, iyi aydınlatılmış salona yaklaştı.

Girmeden önce nefes aldı ve kendini sakinleştirdi. Sahte bir metres olarak görevi oldukça korkutucu bir durumla başlamıştı. Ama ona rağmen elinden geleni yapmalıydı.

Yarışmayı gerçekten kazanacağına inanmalıydı.

İçeri girdi, çevresindeki herkese gülümsedi – kanepelerde güzel elbiseleriyle oturan hanımlara ve köşede kart oynayan erkeklere – ve kadınların ortasında duran Mısır tarzı bir koltuğa gömüldü. İşte. Kimse ona tek laf etmemişti. Görünüşe göre uyum sağlamıştı. Bu da iyi bir şeydi.

Ama rahatlaması kısa sürdü. Şimdi üç kadın ona pek de sıcak olmayan bir şekilde dik dik bakıyordu, aktris Athena Markham dahil.

Molly’nin tek düşünebildiği “Ah, Tanrım,” oldu. Bayan Markham’ın oyunculuk yeteneğine o kadar hayrandı ki. Ne yazık ki kolay yaklaşılamayan bir kadın gibi görünüyordu.

Molly salondaki diğer kadınların da En İyi Metres unvanını kazanmak istediğini düşündü. Belli ki kendisi de yarışmanın bir parçasıydı, bu yüzden ona bu kadar soğuk davranıyorlardı. Dördüncü metres hariç. O Molly’ye bakmıyordu bile. Bütün dikkati kapıdaydı. Kapıyı endişeli, badem şeklindeki yeşil gözleriyle izliyor, aralarda da içkisinden yudumlar alıyordu. Belki de Sör Richard’ı bekliyordu; eğer öyleyse bu kadın zavallı Bunny’ydi.

“Ne güzel bir gün, değil mi?” dedi Molly.

Parlak kumral saçlarını sıkıca topuz yapmış bir kadın “Fark etmedim,” diye cevap verdi. Molly, *Çok yalın bir güzelliği var. Şehit olmak için yola çıkan bir aziz tablosu gibi*, diye düşündü. Belki de bal rengi gözlerindendi. O gözler sanki Molly’nin ruhunun derinliklerini okuyor gibiydi.

“Çarşafların altında çok işim vardı,” dedi kadın ve kehribar rengi bir içkiyi tek yudumda içiverdi.

“Peki o zaman,” dedi Molly ve ellerini kucağına koydu. Titriyorlardı. “Ben Moll- yani, Delilah. Senin ismin ne?”

“Joan.” Güzellik, bal rengi gözlerini kıstı ama yarı açık durumda bile çok güzel görünüyordu. Hipnotize edicilerdi. Molly, bir erkeğin onun bakışlarından nasıl büyülendiğini anlayabiliyordu. Başka yöne bakmak bile zordu.

Joan gülümsedi; kötü niyetli bir gülümsemeydi bu. “Bir konuda kendini suçlu mu hissettin, Delilah?”

Molly elini boğazına koydu. Evet! Evet, bir konuda kendini suçlu hissetmişti! Şu an metres gibi davranarak yalan söylüyordu. Ama kafasını salladı. “Elbette hiçbir konuda kendimi suçlu hissetmiyorum. Neden sordun?”

Joan omuz silkti. “Suçlu hissetmek nasıldır, iyi bilirim. Ruhunu kemirir durur. Geriye sadece posan kalır.”

“Ah,” dedi Molly.

Bayan Dunlap de ona her zaman bunu söylüyordu!

Topluluk içinde, bir metresten böyle sözler duymak ne kadar garipti! Joan ve Bayan Dunlap birbirine hiç benzemiyordu. Ve kesinlikle farklı meslekleri vardı. Ama bir şekilde Joan, Molly’ye Bayan Dunlap’i hatırlatmıştı.

Aman Tanrım! İhtiyacı olan son şey, ona kötü bir şey yaptığı-
nı hatırlatan başka bir Bayan Dunlap’ti!

“Niye bu kadar çok ruj sürdün?” diye sordu Athena, muhteşem fildişi cildini ve zümrüt rengi elbisesini tamamlayan kumral saçlarını geriye attı. Molly’nin elmacık kemiklerine eğlenerek baktı. İnce eleyip sık dokumak daha doğru bir şey, sence de öyle değil mi? Ve bir metresten beklenmeyen bir şey.” Kolunu, sahibi kendisiymiş gibi küçük divanın etrafına dolamıştı. “Erkeklerimizi sürekli merak içinde bırakmalıyız, değil mi?”

“Elbette. Onlar gizem seviyorlar, değil mi?” dedi Molly ve yutkundu. “Ama ben... bu da benim kötü bir huyum işte.”

Onlara kimliğini gizlediğini itiraf edemezdi!

Henüz konuşmamış olan, uzun boylu üçüncü metres elleriyle uçan kuş şekli yapıp Molly’nin saçlarına işaret etti. Sonra kıkırdadı. “Karga yuvasında martılar.”

Hmmm, Fiona’nın tüyleriyle süslediği saçlarıyla dalga geçen bir yabancı.

Molly ona, başının tepesinde ördüğü sarı saçlarının büyük bir

kaz yuvası gibi göründüğünü söylemek istedi. Ama insan kendi mekanındaki misafirlere özellikle iyi davranmalıydı. Misafirler onu aşığılasa bile.

“Ben tüylerimi seviyorum,” dedi Molly.

Joan muzip bir sesle, “Ben tüylerimi tamamen farklı amaçlar için kullanıyorum,” dedi.

Athena güldü. “Ben de. Daha dün gece tüy yöntemini uyguladım!”

“Başarılı oldu mu?” Joan göz kırptı.

“Ah *evet*,” dedi Athena.

Molly’nin gözleri büyüdü. T-tüy yöntemi mi? Belki Fiona da tüy yöntemini uyguluyordu.

Tüy yöntemi tam olarak neydi?

Elbette soramazdı. Konuyu değiştirmeliydi. Yabancı aksanlı, uzun boylu kadına “Adın ne?” dedi.

Kadın zaten büyük olan göğüs kafesini daha da genişleterek “Hildur,” dedi. “İzlandalıyım.”

Tanrım! Molly, Hildur’un ettiği her lafın yatak sesiyle çıktığını fark etti. Sanki karşısındakini onun ırzına geçmeye davet ediyor gibiydi. Belki de parmağıyla dekoltesindeki kurdelelerle oynadığı için böyle bir havası vardı.

Athena saçını tekrar arkaya attı. “Hildur, Kaptan Arrow’un gemisiyle geldi buraya. Soylu bir aileden geldiğini iddia ediyor. Lord Byron’un kendisiyle tanışırса ona aşık olacağını söylüyor, bu yüzden İngiltere’ye gelmiş. Ona Lord’un Avustralya’ya gittiğini söyledim ama bana inanmıyor.”

“Bence Kaptan Arrow’un ona gemide öğrettikleri dışında İngilizceden anlamıyor,” dedi Joan sinsi bir gülümsemeyle.

“Ya öyle ya da aptal,” dedi Athena.

Joan tekrar güldü.

Hildur, Athena ve Joan’a bakarak yumuşak, seksi sesiyle

“Karadan gemiye, lütfen,” dedi. “*Sen ve sen.*”

Bu direktif herkesi bir anlığına susturdu.

Molly, Athena’ya doğru dönüp gülümseyerek gerginliği azaltmayı denedi. “Siz aktris Markham’sınız, değil mi?”

Athena hafifçe gülümsedi. “Ah, evet. Oyunuma geldiniz mi hiç?”

“Hayır, ama kız kardeşim izledi sizi. Çok yetenekli olduğunuzu söylüyor.”

Ama Athena, Molly’ye teşekkür etmedi. Onun yerine, esnedi.

Ne kadar kaba. Molly geri çekildi ve koltuğuna dimdik oturdu. Belki kötü bir metrestir ama vücudunun duruşu kesinlikle harikaydı ve nezaketten daha fazla nasibini almıştı.

Uzun bir hafta olacaktı.

Dördüncü metres birdenbire “Rujun ve saçların hakkında ne derlerse desinler, bence elbisen gayet hoş” dedi. Bu kadın Bunny olmalıydı.

“Öyle mi?” Molly onu daha iyi görebilmek için kıpırdandı. “Çok abartılı olup olmadığından emin değildim.”

Molly, üstünde Yunan alfabesinden harfler ve edepsiz şeyler yapan küçük insan silüetleri olan saten bir elbise giymişti. Elbisenin yakası ve etekleri de fırfırlıydı.

Kız, “Evet,” dedi. “*Fazla* abartılı. Ve o silüetler de oldukça eğlenceli.”

Molly silüetlere yakından baktı ve hayretler içinde kaldı. O minik insanların ne yaptığını anlamamıştı ama kolları bacakları şok edici bir şekilde birbirine dolanmış kadın ve erkek figürleri vardı.

Kız gülümseyerek, “Elbisen böyle bir toplaşma için çok uygun bence,” dedi.

Molly kızarak “Teşekkürler,” dedi. Duraksadı. “Sen Bunny misin?”

Kız başını salladı ama başka bir şey söyleyemedi çünkü o an Sör Richard içeri girdi. Sanki odayı bir zehir bulutu sarmıştı. Ya da belki de Sör Richard'ın iğrenç parfümüydü o.

Molly onun varlığından duyduğu tiksintiyi göstermemek için kendini tuttu.

Eteği dantelli, kırmızı bir elbise giymiş olan Bunny yutkundu ve dik bir şekilde ayağa kalktı. Kalçalarını yavaşça sallayarak Sör Richard'a doğru yürümeye başladı.

Metres yürüyüşü! Harry'nin ona öğrettiği yürüyüş! Molly biraz gerildi. Bu metreslik işini yeni öğreniyordu. Metres yürüyüşünü öğrenmişti. Tüyer ve onun kullanımını...

Ne için kullanıldıklarını bilmiyordu ki. Ama birisi konusunu açtığında Athena ve Joan gibi göz kırpacaktı.

Bunny, Sör Richard'ın yanına gidene kadar bir çiçek gibi açılmıştı. Paylaşacak olağanüstü bir sırrı varmış gibi gözleri parlamaya ve dudakları açılmaya başlamıştı.

Ateşli, muhteşem bir metres olmuştu.

Molly, Bunny'nin bu dönüşümü karşısında hayretler içinde kalmıştı; dudaklarını ısırды.

Oyun masasındaki erkekler de ayağa kalktı ve kartlarını masaya koydu. Gülüşüp konuşuyorlardı, belli ki oyunları bitmişti.

Molly yerinde daha da dik oturdu. Diğer bekarlar geliyordu! Saçını kulağının arkasına attı ve son derece ayartıcı görünmeye çalıştı. Bunun nasıl yapıldığından emin olmadığı için Hildur'a kaçamak bir bakış attı.

Hmmm.

Molly dudaklarını büzerek, çenesini indirerek ve kirpiklerini kırıştırıp salonun karşısındaki erkeklere göz süzerek Hildur'u taklit etti. Ama boynu ağrımaya ve gözleri sulanmaya başladı. Dudakları da yastık gibi büzüşmüştü.

Bu yüzden ayartıcı görünmeye çalışmaktan vazgeçti.

Neyse. Harry'ye yoğunlaşabilirdi. Salondaki mumlardan gelen ışık Harry'nin siyah saçlarına yansıyor. Yeni traş olmuştu. Gri ceket, siyah pantolonu ve elmas bir iğneyle tutturulmuş kolalı kravatıyla Harry harika, hatta kışkırtıcı derecede yakışıklı görünüyordu.

Harry, onu bakarken yakaladı ve dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. Molly koltuğundan kalkıp, salonu arşınlayıp onu... onu öpmek istedi. Ta ki kendisinde yol açtığı o garip, şiddetli enerjiyi bir şekilde serbest bırakana kadar. Ama sadece başıyla selam verdi ve ayakkabısı gevşemiş gibi yaptı.

Kafasını tekrar kaldırdığında diğer bekarları da gördü. Sırayla kadınların karşısında dikiliyorlardı. Zarif yeleklerinin içinde epey etkileyici görünüyorlardı.

Molly, Kaptan Arrow'u hemen fark etti. Omuzlarında apoletleri olan bir üniforma giymişti. Yanık tenli ve güçlü kaptan belli ki emir vermek için doğmuştu.

Vikont Lumley de kolay ayırt edilebiliyordu. Çok güzel gözleri ve onu istediği her yere getirecek bir gülümsemesi vardı.

Grubun yanında duran iğrenç adam Sör Richard'la zaten tanışmıştı. Yani beşinci beyefendi – oyun masasında sakın amcana yakın tavırlar sergileyen – Lord Maxwell olmalıydı. Son derece yakışıklı Lord Maxwell tam bir kendine güven ve onun gibi olamayan fanileri kolayca sinirlendirebilecek bir yetenek sergiliyordu.

“Madem hepimiz toplandık...” Harry, anlamlı gözlerle Molly'ye baktı ve kolunu havaya kaldırdı. “Rica etsem?”

Ne ricası? Ah, elbette! Onun koluna girmeliydi. Harry ve o ayrılmaz bir ikili gibi görünmeliydiler.

Molly ayağa kalktı ve onun koluna girdi; kalbi hızla çarpıyordu. Harry çok güzel kokuyordu; temiz çamaşır ve sabun kokusu. Kolu da sıkı ve kaslıydı. Tüm gece onun koluna yapışabilirdi, aynı küçükken en sevdiği battaniyeye yapıştığı gibi.

Herkes çift olarak onlara katıldı. Ama Molly her kadının şimdi kakahayla güldüğünü ve neşeli olduklarını ve bir şekilde... dile getirilmemiş vaatlerle parıldadığını gördü.

İşte – iyi bir metres olmanın sırrı dile getirilmemiş vaatlerdi! Ama neydi o vaatler?

Molly güçlükle yutkundu, nefes almakta zorlandı ve şalını omzuna doladı.

Athena kakhaha atarak Lord Maxwell'in kulağına bir şeyler fısıldadı. Kaptan Arrow Hildur'un poposunu çimdikledi, Hildur onun koluna vurup kıkırdadı. Joan, bir kedinin sokak lambasına sürtünmesi misali Vikont Lumley'ye sürtündü. Sör Richard Bunny'yi geriye doğru yatırdı ve bir koçan mısıra gömülür gibi onun boynunu öptü; iğrenç adam.

Zavallı Bunny. Gerçi badem gözlü güzellik, Sör Richard'ın ilgisinden gayet mutlu görünüyordu.

Molly, sabırlı bir şekilde oynışmanın bitmesini bekleyen Harry'ye baktı. Ya onu bekliyor ya da Molly'yle ne yapacağını düşünüyordu. Yüzleri birbirine çok yakın bir şekilde durdular. Molly "Nereye gidiyoruz?" dedi.

"Havayı yumuşatmaya."

"Havanın yumuşamaya ihtiyacı yok, baksana."

Harry "Gece daha yeni başlıyor," diye mırıldandı. Sözleri kulağını gıdıkladı.

Yazık. Molly daha şimdiden metres olmaktan çok yorulmuştu. Harry'yi gördüğü için karnında uçuşan güzel bir his duydu. Ama o an odasına gidip örtülerin altına girdikten sonra Wordsworth'un şiirlerinden okuyup uykuya dalmayı tercih ederdi. Ama hayır. Metres olmak dünyanın en heyecan verici işiymiş gibi davranmalıydı!

Harry salondakilere, "Öpüşme kabinine gidiyoruz," dedi. "Prens yarışmacıların birbirlerini tanınması için daha iyi bir yön-

tem olamayacağına inanıyor. Hanımlar kabine teker teker girecek ve kısa çubuğu çeken erkek onun ardından girecek. İkisi, kabinde toplam üç dakika kalacak."

Molly kulaklarına inanamadı. Öpüşme kabini mi?

Özellikle erkeklerden, sevinçli nidalar yükseldi. Ve Sör Richard'ın kendisine özel bir ilgiyle baktığını fark etti.

Molly artık yorgun falan değildi, dehşete düşmüştü.

10. Bölüm

Athena, dudaklarında şehvetli bir gülümsemeyle kabine girdiğinde Molly sessizce ayakta duruyordu. Erkekler ilk çubuğu çektiklerinde kalbi o kadar hızlı çarpıyordu ki öleceğinden korktu. Arabada Harry ile öpüştüğü ve metres gibi yürümeyi öğrendiği anlar dışında ev partisi onun için çok kötü geçiyordu.

Sahte bir metres olarak bütün haftayı nasıl tamamlayacaktı?

Harry gülümsedi. En kısa çubuğu o çekmişti. Romeo, Molly ona neredeyse kızacaktı, ama neden? Dünyada başka çapkınlar da vardı, neden ona kızsındı ki? Ne de olsa terbiyeli rolü yapmıyordu. Ahlaki değerler konusundaki eksiklikleriyle ilgili dürüsttü en azından.

Lord Maxwell bir kaşını kaldırdı. "Onu mutlaka eğlendir," dedi.

Harry bir kez bile Molly'ye bakmadı. Kabinin kapısını açtı ve acı verici üç dakika boyunca Athena'yla beraber içeride kayboldu.

Molly dışında hiç kimse o üç dakikayı acı verici bulmamıştı. Aslında normalden daha fazla kahkaha, içki ve oynama vardı.

Sanki iki kişinin kabinde öpüşüyor olduğunu bilmek kalabalığa enerji veriyor, afrodizyak etkisi yaratıyordu.

En sonunda kabindeki ikili gürültü ve kahkaha dolu salona geldi. Dudakları iyice kızarmış Athena, epey tatmin olmuşa benziyordu. Harry de aynı şekilde görünüyordu, bu durum Molly için Harry ile ilgili dedikoduları doğruluyordu.

Lord Maxwell, Harry'ye "Ser verip sır vermezsin, değil mi?" diye sordu.

Harry centilmeni oynayarak "Asla," dedi. Athena'nın eline uzandı ve parmaklarını dudaklarına bastırdı.

Köttü niyet içermeyen şakalaşmalar Hildur'un sırası gelince de devam etti. Lord Maxwell Hildur için en kısa çubuğu çekti. Hildur kabinden çıkıp "Onu köpekbalıklarına atmayın," deyince herkes güldü.

Sırada Bunny vardı. Kaptan Arrow onun eşiydi. Kabinden çıktığında her zamanki gibi çok güzel görünüyordu ama hiçbir şey söylemedi. Sadece güzel güzel gülümsedi. Sör Richard, Kaptan Arrow'a soğuk davrandı ve Bunny'yi sahiplenici bir tavırla kendine çekti.

Çubuk çekmeyen, Sör Richard ve Vikont Lumley kalmıştı. Molly ve Joan'daydı sıra.

Harry "Kabine gir, Delilah," dedi.

Kimse kıpırdamadı.

Harry, Molly'yi sırtından dürttü.

A evet! Delilah oydu!

Kabine girdi ve tamamen boş olduğunu görünce hayal kırıklığına uğradı. Kürklü bir elbise veya erkek paltosunun arkasına saklanmayı umuyordu.

Tanrım, lütfen Sör Richard gelmesin, diye dua etti.

Harry kabinin kapısını onun yüzüne kapattı ama kapatmadan önce Molly ona yalvaran gözlerle baktı. Karşılığında Harry ona duruma katlanması gerektiğini ima eden bir karşılık verdi.

Şimdi yalnız kalmıştı. Karanlıkta. Dizleri titremeye başladı. Kabinin dışında gür bir kahkaha ve sonra “Aha!” ünlemi duydu. Belli ki biri kısa çubuğu çekmişti.

Bir dakika sonra kabinin kapısı hızlıca açıldı ve kapandı. Tek görebildiği bir erkeğin kafasının ana hatlarıydı. Vikont Lumley mi yoksa pislik adam Sör Richard mı, anlayamamıştı.

Yutkundu ve içgüdüsel olarak, özellikle Sör Richard’a karşı kendini korumak için ellerini uzattı.

Ama elleri çok muntazam bir yeleğe çarptı. Gelen Vikont Lumley’di. Tanrı’ya şükür! Gerçi onu da öpmek istemiyordu. Hem de hiç.

Molly “Dur!” diye fısıldadı.

“Neden?” Adam onun ellerini tuttu ve arkadaşça sıktı.

“B-ben,” Aklı karışmıştı. Kaçınılmaz olanı ertelemek için ona ne söyleyebilirdi? “Ben size öncelikle... annenizi soracaktım.”

Adam küçük dilini yutarak “*Annemi mi?*” diye fısıldadı.

“Evet, nasıl kendisi?” Molly annesinin hâlâ hayatta olmasını umdu. Hiçbir erkek annesinin sağlığıyla ilgili bir soruyu cevaplamayı reddedemezdi!

“Aslında gayet iyi, teşekkürler. Gut hastalığı dışında. Babam da o da arada sırada bu hastalığa yakalanıyor.”

“Gerçekten mi?”

“Evet. Yaşlı insanların yaşadıkları ne acı, değil mi?”

“Evet.

Elleri hâlâ birbirine kenetliydi.

Molly ona “Kardeşiniz var mı?” diye sordu.

Adam beş tane olduğunu söyledi. Molly’nin ısrarları sonucu her birinin isimlerini ve yaşlarını, evli olup olmadıklarını da söyledi.

Molly “Ne güzel,” dedi.

Bir sessizlik oldu.

Molly “Vişneli turtta sever misin?” derken aynı anda o da “Hazır mısın?” diye sordu.

Vikont “İmm, galiba seviyorum,” dedi yavaşça. “Ama elmalı turtayı tercih ederim. Neden?”

Molly onun elini sıkı. “Eğer aşçı mutfağa girmeme izin verirse size turtta yaparım,” dedi.

Vikont son derece kibar bir sesle “Çok sevinirim,” dedi.

Bir sessizlik daha oldu. Molly sırtından ter boşaldığını hissetti. Kabin epey dardı. “Burası çok sıcak,” dedi.

Vikont “Gerçekten öyle,” diye cevapladı.

“Dışarıda çok gürültü yapıyorlar, değil mi?” Retorik bir soruydu ama Vikont belki cevapladı.

“Evet,” dedi.

Sonra biri kapıyı açtı. Üç dakikaları dolmuştu. Vikont Lumley, Molly’nin ellerini bıraktı ve kabinden ayrı ayrı çıktılar. Önce Vikont çıktı.

Sör Richard “Nasıl?” diye sordu.

Meraklı şey.

Molly’nin içi sıkıldı. Sör Richard’ın onunla ayrıca ilgilenmesinden hoşlanmamıştı. Belki de öyle değildi, yanılıyordu.

Lumley şaşkın bir sesle “Konuştuk,” dedi.

Joan, Molly’ye “Konuştunuz mu?” diye sordu.

Molly gülümsedi. “Evet. Harika bir ailesi var.” Vikonta döndü. “Harikulade sohbet için teşekkürler, Vikont Lumley.”

Hep bir ağızdan yuhalama sesleri geldi.

Vikont Lumley keyifsiz görünüyordu.

Molly onun kulağına “Turtayı unutma,” dedi.

Vikont “Ah, evet,” dedi ve gülümsedi.

Harry, Molly’ye şaşkın bir ifadeyle baktı.

Sırada Joan ve Sör Richard vardı. Elbette Molly, Joan’un kimseden korkacağını düşünmüyordu ama Sör Richard’dan dal-

ga dalga gelen kötülüğü sezmiyor muydu? Onunla mümkün olduğunca az konuşmaya çalışan Harry hariç kimse bunun farkında görünmüyordu.

Joan ve Sör Richard'ın öpüşme seansı sorunsuz geçti ve sonunda yemek vakti geldi. Molly günün en iyi metresi için oy almak istiyorsa yemek odasında iyi bir izlenim yaratmak zorunda olduğunu biliyordu.

Ama bunu nasıl yapacağını bilmiyordu.

Diğer kadınlar fevkalade, hatta epey hoppa görünüyordu – çarpıcı cazibesini koruyan Joan hariç. Ama Molly iki kelimeyi bir araya zor getiriyordu. Elbette Hildur da öyleydi ama o servis yapan kahyaya, “Emredersiniz kaptan,” gibi şeyler söyleyip insanları güldürüyordu. Ayrıca komik dudak büküşüyle etrafa egzotik, şehvetli bir hava yayıyordu.

Yemek çok lezzetliydi ama artık sonlarına doğru Molly diğerlerini eğlenirken izlemekten yorulmuştu. Sohbeta katılma yolları ararken ve aynı anda zeki ve cazibeli görünmeye çabalarken sürekli düşünmekten başı ağrımaya başlamıştı.

Küçük bir sessizlik anında “Tuzu uzatır mısın, lütfen,” dedi. Herkes dönüp ona baktı; bu, herhalde iyi bir şeydi. O da onlara baktı ve söyleyecek bir şey düşündü, en sonunda “Geçen gün çok güzel bir kitap okudum,” dedi.

Aslında çok sıkıcı bir kitaptı. Babası onun roman okumasını onaylamıyordu, bu yüzden Mısırlıların mumyalama yöntemi üzerine bir kitap okumuştı. Cedric ve babası sayesinde konuyu zaten fazlasıyla biliyordu; bu yüzden yeni bir şey değildi.

Harry kibarca, “Kitabın adı neydi?” dedi.

Molly söyleyemezdi. “Unuttum,” dedi. “Ama...”

Bir anlığına Mısırlıların ölülerin beyinlerini burunlarından çekme yöntemlerini anlatacak uygun bir yol düşündü.

Ama çok geçti. Hildur komik bir şey söyledi ve sohbet başka mevzulara kaydı. Molly bir daha hiç araya giremedi.

En sonunda, ona işkence gibi gelen bir saat daha sonra, Harry masadan kalktı. Uzun boyuyla dikilerek, "Erkeklerin kütüphaneye gitme zamanı geldi," dedi.

Bütün erkekler bol bol içiyordu; kadınlar da öyle – Molly hariç. Ama Sör Richard dışında hiçbir erkek sarhoşluk belirtisi göstermiyordu. Sör Richard ise masada geçirme nezaketsizliğinde bulunup ardından hemen Bunny'yi öpüyordu.

Molly o masadaki her kadının süslü dış görünüşünün altında iğrendiğine emindi!

Harry "Her gün, diğerlerinin arasında öne çıkan bir bayan için oy kullanacağız," dedi. "Elbette kendi eşlikçimizi seçemeyeceğimizi garanti eden bir belge de imzalayacağız."

"Ya beraberlik olursa?" diye sordu Joan.

"Prens'in danışmanları günün kazananını ilan etmeyeceğimizi söyledi," diye açıkladı Harry. "Oyları hafta sonuna kadar bir kavanozda biriktireceğiz. Günlük oylar üç puan değerinde. Hafta boyunca ve finalde yer alacağınız yarışmalarda da puan kazanacaksınız. Tüm puanlar toplanınca kazanan belli olacak. Sonuçta bir beraberlik olursa En İyi Metres unvanını biri kazanana kadar oylama yapacağız. Anlaştık mı?"

Herkes kafasını salladı ama Molly bir şekilde bu sistemin adil olmadığını düşünüyordu. Ama nasıl, bilmiyordu.

"Peki o zaman," dedi Harry. "Baylar, ilk oylama için beni izleyin."

Tüm erkekler ayağa kalktı.

Athena en dramatik sahne sesiyle, "Ne zaman döneceksiniz?" diye sordu; kolunu kaldırmış Lord Maxwell'e doğru uzatmıştı. Sesi ve yüz ifadesi, kaleye hapsedilmiş ve kurtarılmak için yalvaran Rapunzel'e çok benziyordu.

Molly kaşlarını çatmadan edemedi. Athena'nın bu tavrı muhtemelen kendisine günün oylarını kazandıracaktı, Lord Maxwell'inki hariç elbette. O kendi metresi için oy veremezdi.

Athena'ya, "İşimiz bittiğinde geliriz," dedi.

"Pekala." Ayrık dudaklarına küçük bir gülümseme yerleşen Athena sevinçle içini çekti.

Molly, Athena'nın bu gösterişli ayartıcılığına olan tiksintiyle neredeyse boğulacaktı.

Ama sonra Lord Maxwell'in kendisi için oy verebileceğini hatırladı. Sonra ona, işe yarayacağını umduğu bir şekilde gülümsedi. Dışlerinde çorba kalıntıları olup olmadığından emin değildi, o yüzden zayıf bir şekilde gülümsedi.

Lord Maxwell ona kayıtsız bir ifadeyle baktı.

Sonra Joan, gözleri yarı kapalı, "Galiba yelpazemi düşürdüm," dedi. Yavaşça ayağa kalktı ve Aubusson halının üzerine eğildi. Yerde yelpazesini arıyor gibi haliya vurdu, bu hareketiyle mükemmel göğüs dekoltesini tüm erkeklerin gözü önüne serdi.

Dost canlısı Vikont Lumley masadaki yelpazeyi göstererek "İşte burada," dedi.

Joan "Evet," dedi. "Unutmuşum, Vikont." Ona sıcak bir şekilde gülümsedi.

Molly burnundan soludu. Joan iyi bir yalancı olmayı bile becerememişti! Yelpazesinin orada olduğunu biliyordu! Molly, bunu herkesin bildiğine emindi ama kimse rahatsız olmuş gibi görünmüyordu.

Biraz sonra Hildur saç örgülerini çözdü, saçlarını dağıttı ve "Hildur bir deniz kızı. Hildur'u seçin," dedi.

Beğeni ifadesiyle çenesini yukarı kaldıran Maxwell dışında tüm erkekler kahkahalarla güldü.

Molly, diğer kadınların oy almak için yaptığı bu arsız hareketlere şok olmuştu. Ama diğer yandan, metreslerin galiba arsız olması gerekiyordu.

Şimdiye kadar çok kötü bir metres görüntüsü vermişti.

Bunny'nin oy almak için ne yapacağını merak ederek ona baktı.

Bunny şımarık bir sesle “Ben bir köy kadınıyım,” dedi. “Bana içinde oynamak için bir çiçek bahçesi ya da samanlık verin, mutlu olurum.”

Ardından vazodan bir çiçek alıp göğsüne yerleştirdi.

Bunny’nin iri göğüslerinin arasına çiçek koyma hareketi o kadar şehvetliydi ki erkeklerin nutku tutulmuştu. Bu da Bunny’nin günün kazananı olduğu anlamına geliyordu. Molly, Athena’nın ona kötü kötü baktığına emindi. Ama şimdi herkes Molly’ye bakıyordu.

Joan “Onun söyleyecek bir şeyi yok” dedi. “Bir metresten çok mürebbiye gibi. Lumley’e sorun.”

Molly ve Harry dışında herkes güldü. Harry ona acilen zekice bir şeyler söylemesi için baktı.

Molly yüzünde bir sıcaklık hissetti, bir şeyler söylemek istedi ama ağzından hiçbir kelime çıkmadı.

Harry müstehcen bir tavırla “Biz oy verdikten sonra şu mürebbiyelik işini yatak odasına taşıyalım,” dedi. “Bakalım bana öğretecek bir şeyleri var mı?”

Bu ne bayağı bir laftı!

Ama Molly tekrar hatırladı. Açık saçık imalar bütün hafta havada uçuşacaktı. Herkese gerçeği, Harry’nin yalan söylediğini, onun salondaki en öpülebilir erkek olmasına karşın kendisiyle hiçbir açık saçık işi olmayacağını söylemek istedi.

Ama bunu elbette yapamazdı. Lumley ve Arrow, Harry’nin bu müstehcen imasına güldü ve oy vermek için Sör Richard ve Maxwell’le beraber Harry’nin ardından salondan çıktı.

Diğer kadınlar gülmeyi bıraktı ve sessizce oturdu; dudaklarındaki gülümseme kaybolmamıştı. Hiçbiri o gecenin oylarıyla ilgili endişeli görünmüyordu.

Molly hariç. Pudra ve ruj tabakasının altında suratı taş gibi ağırdı, kımıldamıyordu. *Kimsenin* ona oy vermeyeceğini biliyordu.

11. Bölüm

Harry erkekleri yemek odasından çıkarırken sıkıntılıydı ama onlara Molly'nin yarışmayı kazanması konusunda karamsar olduğunu belli etmeyecekti. Ev partisinin ilk gecesinde Molly'nin büyük bir fiyasko olduğu ortadaydı. Böyle giderse En İyi Metres unvanını asla kazanamayacaktı. Yani Harry, bu haftanın sonunda en kısa çubuğu çekmeyip Anne Riordan'a evlenme teklifi etmekten paçayı kurtarmayı ummalıydı.

Galiba Molly'ye haftanın ilk kaybedeni olmamasını sağladığı için minnettar olmalıydı. Onun varlığı en azından bir yıl boyunca bekar kalmak için küçük bir şansı garanti etmişti. Ama şansının azaldığını hissediyordu.

Felaketinin ilk işareti Fiona'nın otelden kaçmasıyla başlamıştı. Daha önce hiçbir kadın başka bir erkeği ona tercih etmemişti! Belki ona aşık olmamış, yatak odası dışında onu fazla umursamamıştı, o yüzden ne fark ederdi?

Sonra Molly ortaya çıkmış ve onu sadece metresi olduğu için bile epey azarlamıştı. Şimdiye kadar annesi bile onun haytalık-

ları konusunda bu kadar doğrudan yorum yapmaya cesaret edememişti.

Harry'nin her zaman gurur duyduğu kontrol duygusu elinden kayıp gidiyordu. Aslında diğer erkeklerin küçük kağıtlara oylarını yazıp büyük, mavi vazoya atmalarını izlerken kendini neredeyse çaresiz hissediyordu. O kağıtların hiçbirinde Delilah isminin yazmadığını biliyordu.

Hafta sonuna kadar vazo kağıtlarla dolu olacak ve kimin en çok oy aldığını görmek için vazoyu boşaltacaklardı. Molly hafta boyunca yapılan tüm yarışmaları kazansa bile, erkeklerden günlük oy almazsa kazanamazdı.

Lord Maxwell iki bardağa brendi doldurdu. Kalemını masaya bırakıp bardaklardan birini Harry'ye uzatırken "İlginç bir metres seçimi," dedi.

Kaptan Arrow da boş bardağını doldursun diye Maxwell'e uzatırken, "Hakikaten öyle," dedi.

Öpüşme kabinde Molly'yle olan diyaloguyla ilgili hâlâ şaşkın vaziyetteki Vikont Lumley ise, "Gerçekten çok ilginç," dedi.

Sör Richard purosunu aşağıya doğru indirdi. "Daha az kazanma ihtimali olan birini getiremezdin sanırım," dedi purosunun dumanı yüzünü kaplarken.

Masadaki herkes mırıldanarak itiraz etti ama sesleri çok da yüksek çıkmadı. Belli ki herkes Sör Richard'la aynı fikirdeydi.

Kendisi de öyle.

Yine de en oyuncu halini takındı. Soğukkanlı bir sesle hepsine birden, "En İyi Metres yarışması devam ediyor," dedi. Ardından Sör Richard'a imalı bir şekilde bakarak, "Sizi temin ederim ki Delilah'nın da iyi bir rakip olduğunu yakında öğreneceksiniz," dedi.

Bu sözü kendi kulağına bile boş geliyordu.

Sör Richard gülümsedi ama bu gülüş nazik veya mutlu bir gülüş değil, kötü ve imalı bir gülüştü. Diğerleri sesini çıkarmadı.

“Sabah görüşürüz beyler.” Harry omuzlarını geride tutarak kapıya doğru ilerledi ama içinden, kendini dünyanın en büyüğü gibi hissediyordu.

Sör Richard, “Mürebbiyenin sana öğreteceklerini görmeye ne gidiyorsun?” diye sordu.

Harry duraksadı ve arkasına döndü. “Metresimle fazlasıyla ilgileniyorsun, Bell. Bu, yarın akşam ona oy vereceğin anlamına mı geliyor?”

Sör Richard istifini bozmadı. “Senin metresinle ilgilenmiyorum, Traemore. Seni kaybetmiş olarak görmekle ilgileniyorum.”

Lumley, “Çok mutlu olursun, değil mi?” dedi. “Harry’yi herkesin sevdiğini görüyorsun, ama sen cüzdanından başka dostu olmayan yaşlı zamparanın tekisin. O tek dost için bile para vermen gerekiyor.”

Sör Richard sandalyesinden kalkacak oldu.

Lumley bu hareketi izledi. “Bir dene bakalım, Bell.” Ses tonu tehditkardı.

“Beyler,” dedi Harry, elini kaldırarak. “Bu bahsin gerektirdiği üzere birbirimizle kalmak zorundayız, en azından bir hafta boyunca medeni davranalım.”

Sör Richard tekrar yerine oturdu, gözleri hâlâ Lumley’nin üzerindeydi.

Harry, Sör Richard’ın yarışma boyunca sorun olacağını anladı. Ama endişesini belli etmek istemedi. Başka bir söz söylemeden başıyla selam verip salonu terk etti.

Asıl endişesi Molly’yi bulmaktı. Kızın çeki düzene ihtiyacı vardı, yoksa kağıttan evleri sabaha varmadan yıkılacaktı.

Harry onu yukarıdaki koridorda yatak odasına doğru çekeştirirken Molly ayaklarını sürüyerek “Şok oldum,” dedi. “Öpüşme kabini mi? Böyle bir şeyin var olacağını hayal bile etmemiştim!”

Harry güldü. "Ben de. Prens'in saçma bir espri anlayışı var."

"Komik değil," dedi Molly. "Bütün hafta bu geceki gibi olacaksa kesin cehenneme gideceğim ben. Ve hepsi senin suçun."

Harry onu durdurdu. "Hayatım, cehenneme gidecek sen yolculuğun bu haftadan çok önce başladı, bunu düşün ve rahatla."

Molly'nin ağzı açık kaldı.

Harry güldü. "Gerçekten Molly, cehenneme gitmeyeceksin. Ne yapacaktın ki? Cedric seni terk ettiğinde seni eve götürseydim, bahsi kaybetmiş olurudum. Geleceğim bu bahse bağlı. Sen de buraya gelmek *zorundaydın*."

Molly iç çekti. "Burada daha fazla kalmamın gerçekten iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

"Elbette kalacaksın," dedi Harry sert ve sakın konuşmak için çaba sarf ederek. "Bu gece daha ilk gecendi."

Molly'nin odasının önünde durdular.

Molly ona kahverengi gözleriyle ciddi ciddi bakarak, "Ama hayatım boyunca kendimi hiç bu akşamki kadar aptal hissetmemiştim," diye fısıldadı.

Harry onun için üzülmemeye çalıştı. Kendini arzu edilir bir metres olarak sunmakta başarısız olup Harry'nin özgürlük şansını mahvediyordu. Yıllar önce o Noel gecesi, aptal şiiiriyle onun orduya verilmesine sebep olduğu gibi.

"Daha iyisini yapabileceğini biliyorum," dedi. "Sendeki ateşi gördüm. Onu diğerlerine de göstermen lazım."

Molly iç çekti. "Hem uysal hem ateşli olmam mı gerekiyor yani?"

Harry bir an düşündü. "Evet. Biliyorum, ikisi çelişiyor gibi görünüyor ama bir kadının ateşi gizlidir. Sürekli görülmez. İçin için yanar. Arabada bunu sana daha iyi anlatmalıydım."

"Bende hiç ateş yok." Molly'nin omuzları çöktü. "Diğer kadınlardaki gibi yok."

Harry bunun brendi'den kaynaklandığını biliyordu ama ani-

den karşısındaki kadın çok çekici göründü. Molly'nin kucağına oturduğu ve öpüşmeye doyamıyormuş gibi ateşli bir şekilde boyunu kavradığı anlar aklına geldi.

Ve otelde, mavi elbiseyle nasıl görüldüğünü hatırladı. Şehvetli, baştan çıkarıcı...

Tabii ki de ateşliydi! Ve bunu hatırlasa iyi olacaktı; yoksa Harry, Noel'e kadar evlenmek zorunda kalacaktı.

Molly'nin bileğini kavradı. "Sana buz gibi bir kadın olmadığımı hatırlatayım, tamam mı?"

"Harry." Molly kafasını kaldırıp ona baktı. Harry onun korktuğunu anladı.

Ama aynı zamanda fikre de açıktı.

Harry "Seni incitmeyeceğim," diye fısıldadı.

Molly kaşlarını çattı. "Ama içkilisin sen. Erkekler çok içtiklerinde uygunsuz şeyler yapar."

"Kesinlikle sarhoş değilim," dedi Harry. "Ve bu sadece bir öpüşme alıştırması, unuttun mu? Sana biraz güven kazandırmak için."

Molly sesini çıkarmadı.

"Molly?"

Molly yine sesini çıkarmadı. Yerde sekiz çizen ayaklarına bakıyordu.

"Seni öpeceğim," diye fısıldadı Harry ve eliyle onun çenesini tuttu. "Kaçmak istiyorsan şimdi koşsan iyi edersin."

Molly o an kafasını kaldırıp ona baktı ve göğsünde bir şeyler hareket etti.

Kaçmak istemiyordu.

Molly için çok olağan dışıydı bu.

Ve bir o kadar da büyüleyici.

Harry dudaklarını onunkilere yapıştırdığında Molly nefes ala-

madı. Harry onu yatak odasının kapısına doğru yasladı; kollarının arasında sıkıştırmak için ellerini yukarı doğru kaydırıldı.

Molly'ye kaçma isteği vermeyen nefis bir tuzaktı bu. Harry önce onun dudaklarını öptü, ardından Molly bunun zevkine daha fazla dayanamadığında boynunu öpmeye başladı. Sonra yumuşak, tatlı öpücüklerini bileklerine ve köprücük kemiğine kondurdu. Molly onun daha fazla yerini öpmesi için çenesini kaldırdı ve zevkten inledi.

Harry gibi bir zampara onu nasıl bu kadar iyi anlayabiliyordu? Nasıl her ihtiyacını ve arzusunu bilebiliyordu? O yapana kadar istediğini bile bilmediği şeyleri Harry nasıl biliyordu?

Mesela şu an eliyle belini okşaması gibi. Yukarı doğru, göğsüne yakın bir biçimde aşağı yukarı hareket eden o okşama...

Harry geri çekildi. Bakışları iyice ateşli, yüzü vahşi ve yakışıklı bir hal almıştı. "Odanın kapısını açıyorum, Molly," dedi. Sesi sertti, aynı arabada onu öptükten sonra olduğu gibi.

Molly o sesi sevmişti. Çok sevmişti.

Harry onu tekrar öptü. Molly onun elini arkasında hissetti; belinde daireler çiziyordu. Ardından yaslandıkları kapının açıldığını hissetti.

Molly'nin odasına geri geri yürüdüler ve Harry kapıyı arkalarından tekmeleyerek kapattı. Dudakları hâlâ birbirlerine kenetliydi ve Harry'nin eli sırtında yukarı aşağı gidip geliyordu. Sonra eli aşağıya doğru indi, kalçasını elleriyle kavradı ve onu kendi sertliğine doğru çekti.

Bu mükemmeldi.

Öyle mükemmeldi ki o da elini Harry'nin sırtında aşağı yukarı gezdirirken karşısındakinin Harry olduğunu unuttu. Harry onun bacaklarından birini kendi bacakları arasında sıkıştırdığında ve Fiona'nın elbisesinin son derece açık göğüs dekoltesinden görünen göğsünün ucunu öpecek kadar onu geriye doğru eğdiğinde de Harry olduğunu unutmuştu.

Molly zevkle inledi. Harry boğazından gelen sesle bir şeyler mırıldandı ve Molly'nin elbisesinin göğüs yakasını dişleriyle dişleriyle! – çekti ve daha da aşağıya kaydırды.

Sonra diliyle Molly'yi keşfetmeye başladı...

Molly'nin gözleri açıldı.

Unutmamalıydı. Karşısındaki Harry'ydi. Tüm bekarların bekarı! Prens'in Ulaşılmaz Bekarlar'ından biri.

Nefes nefese "Bu kadar yeter," dedi ve onu itti. "Bu akşam fazlasıyla öpüşme yaşadın. Athena'yı da öptün, unutma."

Harry yumuşak bir tavırla güldü ve onu bileğinden yakaladı. "O bir anlam ifade etmiyordu," diye Molly'nin boynuna doğru mırıldandı.

Harry'nin dudakları ona, karşı konulmaz bir zevk veriyordu. Ama içinde oynayan her şeye rağmen Molly onu tekrar itti. En iyi Bayan Dunlap sesiyle, "Bu da bir anlam ifade etmiyor," dedi. "Aslında, mecbur kalmadıkça başka bir şey yapmak istemiyorum, Harry. Ne de olsa ben senin gerçek metresin değilim."

"Evet, ama..."

"Bana tekrar güven aşıladığın için teşekkürler," dedi Molly, onun sözünü keserek. "Ama bu sözde şefkatli tavırlarını diğerlerinin önünde yapsan daha iyi olur bence."

Ah, bunu söylemekten nefret etmişti! Çünkü Harry gözlerine düşen siyah lüleleri ve bakışlarındaki hayal kırıklığıyla çok tatlı görünüyordu.

Harry içini çekti. "Nasıl istersen öyle olsun. Ama unutma Delilah, bu metreslik yarışında kaybedersen gelecek yıl yalnız kalırsın."

Harry soyunma odasından kendi yatak odasına gittiğinde Molly karmakarışık hisler içindeydi. Bu kadar basiretsiz olduğu için Harry'ye kızgındı ama bir şekilde onu deli gibi arzuluyordu.

Harry ev partisinde onun tek arkadaşıydı. Harry de ona soğuk davranırsa çok uzun ve yalnız bir hafta geçirecekti.

Harry içerde bir çekmece açarken Molly onu dinledi. Sonra cızmelerini çıkardığını duydu ve içinden Molly'ye küfrettiğini hayal etti. Sonra pantolonunu çıkardığını hayal etti ve...

Hayır. Pantolonunu çıkardığını hayal etmemeliydi.

Molly yavaşça soyundu ve kıvrımlarına yapışan, dantelli, tamamen şeffaf, nefis bir gecelik çıkardı. Onu giyerse – ki giyecekti çünkü gördüğü en güzel şeylerden biriydi – ertesi gün bir kaza geçirip ölse cehenneme gideceğinden emindi.

Zaten Harry'nin kendisini o şekilde öpmesine izin verdiği için muhtemelen cehenneme gidecekti.

En iyisi dua etmektir.

Tanrı'dan ekstra bir melek göndermesi için dua etti. Bu sayede Harry'ye direnebilecek ve bu süre içinde kazayla ölmeyecekti. Duası bitince soyunma odasıyla kendi odasını bağlayan kapının önüne bir sandık sürükleyerek hem Harry'ye hem de kendi dürtülerine karşı ek bir önlem almaya karar verdi.

Aslında Harry'nin onun rızası olmadan kendisinden faydalanacağına inanmıyordu.

Ya da gece yarısı kabus görmüş gibi kalkıp Harry'nin odasına gideceğine, yatak örtüsünün altına girip ona sarılacağına ve sahte kabusunu (Hayalet mi görmüş olsun, yoksa canavarlarla ilgili bir kabus mu görmüş olsun, karar veremedi) yok etmek için öpüşmelerini devam ettireceğine de inanmıyordu.

Gerçi bu kabus fikri cezbediciydi. Hem de çok.

Mumunu söndürdü, yatak örtüsünün altına girdi ve uyumayı denedi.

Ama uyuyamadı. Sabah, işleri yoluna koyması gerektiğini düşündü. Önce diğer metreslerin kalbini kazanarak, sonra da erkekleri bir şekilde etkileyerek, şeytan Sör Richard'ı bile. Tabii bunu ona fazla yaklaşımadan becerebilirse.

Ama uyuyamama sebeplerinden biri de giyinme odasının

önündeki sandık ona Harry'nin hemen içeride olduğunu hatırlatıyordu. Ve Harry'yi düşünmek, onun dudaklarından, saçlarında ve kendi vücuduna yapışmış vücudundan ne kadar hoşlandığını hatırlatıyordu.

Çok saçmaydı. Tüm bu duyguları hissettiği kişi Harry'yd!

Karanlığa doğru gözlerini kırptırırken çok çaresiz olduğuna karar verdi. Bu kadar. Neredeyse kız kurusu olacaktı; zaten hiçbir erkek ona çiçek de vermemişti. Harry'nin onu öptüğünü düşündüğünde böyle pelte gibi hissetmesi mazur görülmeliydi.

Ama o, bu hislerin devam etmesine izin veremezdi. Bir an önce onlara son vermeliydi. Bu yüzden yıllar önce Harry'nin, bütün oyuncak bebeklerini alıp kendi yetiştirdiği sebze bahçesi-ne kafa üstü gömdüğü zamanı düşündü.

Bu onu sinirlendirdi.

Bir gürültü duydu, kalbi hızla çarparak oturma pozisyonu aldı. "Harry?"

Birisi holde durmuş onun kapısını tırmalıyordu. Ama Harry yatağındaydı. Zaten kapıyı çalacak olsa odalarını birleştiren kapıyı çalardı.

Molly yavaşça kapıya yanaştı ve anahtarın kilidin üstünde olup olmadığını kontrol etti. "Kim o?" diye fısıldadı.

"Sör Richard," diye fısıldadı holdeki ses. "İyi geceler dlenmek istemiştım. Kapıyı açar mısın?"

"Hayır!" dedi Molly. "Git buradan!"

Sör Richard güldü. "Sende farklı bir şeyler var. Ve bunun ne olduğunu bulmaya kararlıyım."

Sonra ayak sesleri koridorda kayboldu.

Tanrı'ya şükür.

Yatağına dönen Molly yorganını çenesine kadar çekti ve odasının bir köşesini aydınlatan ay ışığına gözlerini dikti. Sör Richard onun metres olmadığını öğrenirse gerçek ismini de öğ-

renebilir, sonra da bunu herkese söylerdi. Bu da onun felaketi anlamına gelirdi. O zaman Cedric gibi bir hödük bile onunla cılenmek istemezdi. Ölene kadar Kuzen Augusta'yla kalırdı ve herkes arkasından konuşurdu.

Harry'nin ailesi hariç, elbette. Onlar düzgün insanlardı, hem de eğlenceliydiler. Bazen büyük davetler düzenlerler; diğer zamanlarda ise akşamüstü pikniklerine veya akşam toplantılarına birkaç komşu davet ederlerdi. Dük ve düşesin onun hakkında kötü düşünmesi yakışık almazdı. Onlar şimdi Penelope'nin ailesiydi.

Molly'nin gözünden bir damla yaş süzüldü.

Penelope!

Molly böyle zamanlarda kız kardeşini özlüyordu. Annesini de. Çünkü bu evde teselli bulabileceği kimse yoktu. Hiç kimse.

Özellikle de Harry, onlardan biri değildi.

12. Bölüm

Molly, huzursuz bir uykuyla geçen geceye rağmen, ertesi sabah En İyi Metres yarışmasının bir adayı olmakla başa çıkmaya hazırdı. Kendi kendine tekrarlardı: Bu kez her şey iyi olacak. Elbise-leri arasından en kapalı olanını seçti, yine de zevkli olmaktan uzaktı bu elbise, belki de buna yola açan, bahar yeşili rengiydi. Sonra da Harry'nin kapısının altından bıraktığı notu okudu: *Günaydın, Senin Biricik Harry'n.*

Senin mi? Dün geceki öpüşme dersini hatırlayarak kızardı. Demek ki Harry onundu artık. En azından bir haftalığına.

Daha da fazla senin olmalı, dedi içinden cılız bir ses.

Boğazını temizledi, bu lanetli sesi duymazdan gelerek kahvaltı salonuna indi. Salona girdiğinde, önceki gün buraya ilk geldiğinde ona yardım eden hizmetliyle karşılaştı. Adam, Molly'ye bakmıyordu, uygun olanı da buydu zaten; ama Molly yine de hem kendisi hem de diğer metresler hakkında yaramaz şeyler düşünüyor mu, diye merak ediyordu.

Metresti onlar. Molly yalnızca öyleymiş gibi yapsa da...

Tabağına bir şeyler aldı, masaya oturdu, yalnız başına.

Neyse ki birkaç dakika sonra Joan geldi.

“Günaydın.” diyerek gülümsedi Molly, çayından da bir yudum aldı.

“Kasaba saatlerinden nefret ediyorum,” diye homurdandı Joan ve kabaca Molly’nin yanından geçti.

“Erkekler çoktan uyanmış, at sırtında doğayı keşfe dalmışlar bile.” dedi Molly, Joan masaya döndüğünde.

Ama Joan yalnızca boş boş baktı ve çayına şeker attı.

Sonraki yarım saat içerisinde diğer metresler birer birer dö-küldüler; ama hiçbirini fazla yemedi. Molly ise bu süre içinde yur-murta, bir dilim jambon, tost ve reçelin tadını çıkardı.

Athena’nın gözü Molly’nin tabağındaydı. “Kurt gibi yiyor-sun, değil mi?”

“Evet,” dedi gülümseyerek. “İştahlıyım.”

Joan kıs kıs güldü, gerindi. “Ben de iştahlıyım,” dedi ve Athena’ya göz kırptı. “Ama kahvaltıda değil. En azından Lum-ley böyle diyor.”

Başta Hildur olmak üzere herkes güldü. Zaten Hildur söy-le-nen her şeye kahkahalarla gülüyordu, belki de hiçbir şey anlamadığı ve herkes tarafından kabul görmek istediği için.

Molly ise söylenenleri komik bulmamıştı, tepkisiz kaldı. Ara-bada Harry ile nasıl öpüştüğünü düşündü ve bu da ona bir fikir verdi. O andan sonra öpüşme konusunda iştahı açılmıştı, bu da dün gece Harry’e karşı koymamasına yol açmıştı.

Belki de Joan böyle bir iştahtan söz ediyordu.

Nihayet güldü; ama oldukça geç kalmıştı.

Herkes ona baktı.

“En İyi Metres unvanını almak için fazla kuş beyinlisin,” dedi Joan. “Hildur’un hiç olmazsa bir bahanesi var, konuştuğumuz dili anlamıyor.”

Molly iyi bir cevap bulamadı. Bu yüzden de aklından ilk ge-

çeni söyledi. “Bana bazı hocalarımı hatırlatıyorsun. Onlar da kır, gülmezlerdi. Kimi öğrencilere göre bunun sebebi nefret dolu malarıydı. Ama bence bunun sebebi müdürümüzün çok katı ol- ması ve okuldaki başarısızlıklarının cezası olarak ailelerine mek- tup yazmalarını yasaklamasıydı. Bayan Dunlap’a göre hepimiz ahlaksızdık.”

Joan yalnızca göz kırptı.

Tuhaf bir sessizlik oldu; ama Bunny sonunda bunu bozmayı başardı. “Delilah, ne ilginç bir hikaye,” diyerek Molly’nin eline dokundu.

Kimse başka bir şey söylemedi, ta ki Athena salona gitmeyi önerene kadar.

Molly dışında herkesin çantası vardı. Hildur bir koltuğa otu- rarak dikişle uğraşmaya başladı. Athena bir çizim defteri açtı, sonra da pencereden dışarıyı seyre daldı. Joan piyanonun başına oturup muhteşem bir prelüd çalmaya koyuldu.

Molly başka bir kanepede Bunny’nin yanına oturup masada bulduğu bir kitabı açtı, kitap antik Roma hakkındaydı. Bunny onu dürttü. “Yapacak işin yok mu senin?” diye sordu ve harika bir nakış çıkarttı çantasından.

“Yok,” dedi Molly. “Beş yıl boyunca çok sıkı bir okulda oku- dum, günlük görevim her yemek için patates soymaktı. Kadınla- rın yaptığı şeyleri hiç yapmadım. Ama babam turtayı çok sever, Aşçının yaptığı turtaları da hiç beğenmiyor. Bu yüzden üç yıl önce turta yapmayı öğrendim.”

“Evde mi oturuyorsun?” Bunny buna şaşırılmış gibiydi. “Ve de babana turta yapıyorsun ha?”

Molly kalp atışının hızlandığını fark etti. “Yo, hayır,” dedi kendinden emin bir şekilde. “Eskiden demek istiyorum. Önceden ben— ben önceden,” Ne diyeceğini bilemiyordu.

“Lord Harry’nin metresi olmadan önce mi?” diye fısıldadı Bunny.

“Evet.”

“Ona turta yapıyor musun?” diye sordu Bunny, bir yandan iğneyi tuvale geçirirken.

“Evet, her salı ve cuma.” Bu hafta söylediği yalanlar yüzünden cehenneme gitmeyeceğini umuyordu.

“Harika.” dedi Bunny, gıpta ederek.

“Sör Richard’a özel bir şey yapıyor musun?” dedi Molly, kitabını kenara koydu.

Bunny’nin bakışı ciddileşti. “Benim özel anlayışımla onun özel anlayışı çok farklı.” Omuz silkip gözlerini kapattı.

Molly, Bunny’nin neden bahsettiğini bilmiyordu bile. “Ne demek istiyorsun?”

Bunny gözlerini açtı. “Bilmek istemezsin.”

Molly ürperdi. “Seni rahatsız edecek bir şey yapmadığını umuyorum. Ya da üzecek. Ya da korkutacak.”

Bana yaptığı gibi, demek istedi.

Bunny yarım gülümsedi. “Endişelenmene gerek yok,” dedi. “Her şey yolunda.”

Ama Molly her şeyin yolunda olmadığını anlamıştı. Hiç de yolunda değildi hem de.

Bunny boğazındaki gıcığı temizledi. “Sıcacık şeylerden bahsedelim olur mu? Kocasına aşık bir kadının yapacağı şeylerden, mesela senin pişirdiklerinden... Lord Harry’nin çoraplarını da yamıyor musun?”

“Yok. Yama konusunda iyi değilim. Yalnızca patates soyarım, turta yaparım.”

Bunny kıkırdadı. “Ben, elbiselerimi kendim tasarlıyorum.”
“Sahi mi? Bu harika!”

Bunny yine kıkırdadı. “Beni harika bulan ilk kişi sensin Delilah.” Durdu, sepetinden iğne ve iplik aldı. “Gel, sana dikiş dikmeyi öğreteyim.”

Bunny işe koyuldu. Eski bir bez parçası buldu, ikiye katladı ve üzerine ufak dikişler atmaya başladı. "Gördün mü bak?"

Molly ona bakıyordu.

"Sen de yapabilirsin," dedi Bunny. "Hadi dene bakalım."

Molly elinden geleninin en iyisini yaptı ve bezi diki. Parmaklarına da yalnızca iki kez iğne batırdı.

Bunny, bezi Molly'den alarak kontrol etti. "Çok güzel dikişmişsin!"

Molly gülümsedi. "Çok iyisin, teşekkür ederim," diye fısıldadı. "Senden başka kimse iyi değil."

"Çünkü herkesin gözü unvanda."

Molly kaşlarını çatı. "Dandik bir taç neye yarar?"

Korkunç bir sessizlik oldu. Soruyu fazla yüksek sesle sormuştu.

Bunny sinirli bir şekilde güldü. "Ama Delilah, sonunda biri En İyi Metres seçilecek. Mükemmel bir metres olmak çok iyi beceri ister. Sence de öyle değil mi?"

Molly bir kez daha, metres olduğunu unutmuştu.

"E tabii," diye yalan söyledi. Bahsedilen beceriler de neyin nesiydi. Tabii önceki gece ona bazı fikirler veriyordu. Bu fikirler hem kendisinin hem de Harry'nin çıplak olmasıyla ilgiliydi. Belki de yerde. Ya da yatakta. Ya da kapıya dayanarak. Bu yerlerden herhangi biri yeterliydi.

Kızardığını fark etti. "Bu yüzden kazanırsam, para ödülü istiyorum. Yüz sterlin yeter."

Joan bundan hoşlanmadı. "Bu çoğu kişinin yıllarca kazanamadığı bir para!"

Molly omuz silkti. "Dandik bir taç beni geçindirmez, eğer duraksadı, ama sonra cesaretini toplayarak, "eğer bir gün Lord Harry beni başından atarsa."

Yine tuhaf bir sessizlik oldu.

"Moralimi çok fena bozdun Delilah," dedi Athena, köşeli kaş-
ları tehlikeli biçimde alçaldı.

"Benim de," dedi Hildur, ellerini bağlayıp Molly'ye bakarak.

"Özür dilerim," dedi, "Sadece, kazanırsak daha iyi bir şeyi
hak ettiğimizi söylemeye çalışıyorum."

"Saçına laflarını kendine saklar mısın?" dedi Joan. "İçimi ba-
yıyorsun." Piyanoyla rahatsız edici bir akor bastı, göğsü huzur-
suzlukla alçalıp yükseliyordu.

Ama Athena, sanki sahnedeymiş gibi, kalkıp saçını savurun-
ca gerilimi azaldı. "Bu saçmalıklarla uğraşacak vaktimiz yok.
Adamlar geliyor!" Çarçabuk bir şekilde çizim defterini çekme-
ceye koydu ve yüzüne düşmüş buklelerle ilgilenmeye koyuldu.

Molly de dışarıdaki at nallarının sesini duyabiliyordu. Kalbi
hızla atmaya başladı. Harry'yi yeniden göreceği için neden heye-
canlandığını bilmiyordu. Belki de diğer metreslerle vakit geçir-
mek daha da stresliydi.

Hildur dikiş malzemelerini bir perdenin arkasına sakladı.
Sonra memelerini elbisesinin içinde daha yukarı alarak omuzla-
rını geriye çekti.

"Görünmemi engelliyorsun," diyerek uyardı Athena,
Hildur'u.

Hildur anlamış gibi görünmüyordu.

"Kıvılda," dedi Athena elini sallayarak. "Avantaj benim ol-
malı."

Hildur korktu, kendini bir sandalyeye attı ve kibar kibar surat
astı.

Joan piyano çalmayı kesti, Bunny, nakışını bir masanın altı-
na koydu. Her biri salon girişinin yanındaki koltuklarda stratejik
noktalarda beklemeye koyuldular.

Molly hepsinin de birbirinden tembel olduğunu düşünüyor-
du, yalnızca erkeklerinin dönmesini bekliyor, bu süre zarfında da
başka hiçbir şey yapmıyorlardı.

Tahmin edileceği gibi, adamlar gürültü yaparak geldiler. Molly, Harry onu gördüğünde nasıl davranması gerektiğini bilmiyordu. Bir kaya gibi öylece durdu ve odaya girenleri bekledi.

Adamların hepsi birlikte içeri girdiler, tıpkı köpek yavruları gibi...

Yüzleri kırmızı, saçları dağılmıştı. Harry çok yakışıklı görünüyordu ve bir saniyeliğine de olsa Molly aidiyet duygusunu, onu ısıttığını hissetti.

Harry “onun” olduğu için kendiyse gurur duyuyordu. Ve onu öpücöklere boğmayı o kadar istiyordu ki! Kollarını boynuna dolamak, gözlerinin içine bakmak ve istediğı her an dizlerinin bağına çözecek şeyler yapacağını bilmek istiyordu.

Çünkü her isteğı Harry için bir emirdi.

Hayallerinde, Harry ona zevk vermekten, korktuğunda onu kucaklamaktan ve Molly bir dosta ihtiyacı olduğunda onunla birlikte gülmekten başka hiçbir şey arzulamıyordu.

Ansızın hatırladı. Harry ona ait değildi ki. Molly’yi istemiyordu da. Neden istesindi ki zaten? Bunny dışındaki diğer kadınlar bu sabah, rezalet bir metres olduğunu açıkça belirtmişlerdi.

“Delilah,” dedi Harry enerji ve hevesle. Evet, bunun asıl sebebi odaya gösteriş yapmaktı, ama yine de, azıcık da olsa sevinmiyordu Molly’yi gördüğüne. Bir yandan da endişeleniyordu onun için.

Öyle... küçüktü ki. Bir gölge kadar silikti. Buraya ilk geldiğinden beri. Dün gece kapısının önünde olanlar dışında. İşte o an hiç de silik değildi.

“Harry,” diyerek Molly de onu selamladı, ellerini önünde kavuşturarak. Bundan sonra ne yapacağını düşünüp endişeleniyordu. Etraflarındaki herkes öpüşüp fısıldaşıyordu.

Harry de ona yaklaştı, sokuldu ve dudağından öptü.

Ama kısa sürmüştü. Kısa öpücöklere Harry’nin kendini iyi

hissetmesini sağlıyordu. Ayrıca bu durum Molly'nin hislerini de daha çok harekete geçiriyordu, e bu da iyi bir şeydi tabii.

Yanakları kızardı. "İyi vakit geçirdin mi?" Taze ekmek kokusu aldı her nasılsa. Ve çilek.

"Fazlasıyla," dedi gülümseyerek ve onu odadaki diğer çiftler gibi öpüşürmüşçesine yanına çekti.

Başını onaylarmışçasına salladı. "Bunny çok tatlı."

"Kendini daha iyi hissetmene sevindim," dedi.

"Arada bir de olsa, bu yeni felsefem," dedi. "Hep yapabilirim."

Hmmm. Harry buna sevindi, ama keşke daha çok keyif almasını isteseydi. Elleriyle kollarını ovdu, amacı Molly'yi rahatlatmaktı. "İlk aşamayı açıklayacağım. Her şeye hazırlıklı ol, tamam mı?"

Ayrıntılardan ona bahsedemezdi, bu diğer metreslere haksızlık olurdu, ama kollarını cesaret verircesine sıktı.

"Elimden geleni yaparım," dedi Molly.

Harry de bundan emindi. Molly çok samimiydi, diğer metreslerde rastlanmayan bir özellikti bu. Diğerleri durmadan ufak yalanlar söylüyordu.

"Elinden daha çok öpüşme pratiği yapmak geliyordur umarım," dedi kendi bile buna şaşıarak.

Yüzü kıpkırmızı oldu. "E-evet, tabii, ne zaman?" diyebildi Molly.

"Şimdi."

"Kollarını Molly'ye dolayıp içinden geldiği gibi öptü onu. Molly de, odada diğerlerinin de olduğu düşünüldüğünde, Harry'yi şaşırtan bir arzuyla karşılık verdi ona.

Harry memnun kalmıştı. Molly gösteriş yapmayı öğreniyordu. Üstelik o kadar iyiydi ki, Harry geri çekildiğinde sandığından biraz daha fazla kızıışmıştı.

"Şimdi gitmeliyim," dedi alçak bir sesle ve yanağından makas aldı. "Ama unutmak yok, öpüşme pratiği zorunlu."

“Unutmam.” diye cevap verdi Molly. “Peki, bir sonraki den ne zaman?”

Sırttı. “İlk yarışmadan sonra.”

“Peki.” O da sırttı. “Bekleyeceğim.”

Harry, ilk yarışmadan sonra Molly’nin beklemeyeceğine emindi, ama ona boş yere Ulaşılmaz Bekar demiyorlardı her halde?

Molly’nin elini öptü. “Sana bu sözünü hatırlatırım,” dedi. Molly’nin gözlerindeki parıltıyı gördüğünde ise içindeki zamparanın uyandığını hissetti.

Sonra da prensin emirlerini yerine getirmeye koyuldu.

13. Bölüm

Harry herkesin dikkatini çekebilmek için bir iskemlenin üstüne çıktı – gerçi Molly’ye göre buna hiç gerek yoktu, zaten mıknaş gibi ilgi çekebilen bir kişiliği vardı.

“Şimdi yan bahçede ilk müsabaka için toplanacağız – çuval yarışı,” dedi.

“Tabii bunu Prens Regent’a borçluyuz,” diye hatırlattı Maxwell orada bulunanlara.

“Aynen öyle,” dedi Harry. “Bu aşamayı kazanan bu haftanın sonundaki toplam puanına eklenmek üzere on puan kazanacak. Unutmayın, hem kazananlar hem de kaybedenler için müsabaka sonunda güzel bir piknik sofrası kurulacak.”

Bunun üzerine kalabalıktan sesler yükselmeye başladı. Her şeyden önce, güzel bir gündü. Molly müsabakanın çuval yarışı olduğunu öğrenince heyecanlanmıştı. Düzgün bir metres olmayabilirdi, ama kasabadaki karnavallarda çuval yarışlarını hep kazanırdı.

Her zaman da kurnaz bir strateji izlerdi.

Kadınlar çimlerin üzerinde belirlenen alanda toplandı. Molly

çuvalı ayakkabılarının ve elbisesinin üzerine geçirdi. Elleri pıncıdan terlemişti, kalbi de hızla atıyordu. Bu yarışı kazanmayış ihtiyacı vardı, bu yüzden de—

Zıplamalıydı, bunu kendi kendine tekrarlardı bir yandan da çuvalı kenarından sıkıca tutuyordu. *Zıpla ve durma.*

“İnşallah tökezlersin,” dedi Joan belli belirsiz.

“Tökezlemem, bir stratejim var,” diye cevap verdi Molly. Joan dudak büktü. “Strateji mi? Çuval yarışı için mi?”

Ama Molly cevap veremedi Harry düdüğü çaldı ve yarış başladı.

Bir çuvalın içinde ileri gitmeye çalışmanın ne kadar salakça bir duygu olduğunu unutmuştu. Çuvala sıkıca tutunup zıplayarak ilerlemeye koyuldu. Tuhaf bir şekilde ilerliyordu, ama diğerleri de ondan farksız değildi.

Göz ucuyla önce Joan’un sonra da Athena’nın düştüğünü gördü. Bunny birkaç adım arkasındaydı, Hildur ise ortalarda yoktu.

Molly bir an bu yarışı kazanabileceği düşüncesine kapıldı!

Harry’nin bağırdığını duydu. “Koş Delilah koş!” Bir an için Harry’nin ona hiç de bağlı olmadığını düşünerek üzüldü, ama sonra birden *Delilah* olduğunu hatırladı.

Ona unutmayaacağını söylemişti, ama unutuyordu işte.

Ama düşünecek zamanı yoktu. Elinden geldiğince zıplaması gerekiyordu. Kazanmak gerekiyordu. Bu çılgınlığa o kadar gülüyordu ki neredeyse tökezleyip düşüyordu.

Harry ile göz göze geldi, devam etmesini söylüyordu.

“Deniyorum!” diye bağırdı, ama o kadar nefes nefeseydi ki Harry ya da başka birinin bunu duyduğunu sanmıyordu.

Athena yarışa yeniden dahil oldu. Bunny’yi yakalamak üzeriydi. Bunny de Molly’yi.

Bunny’yi ne kadar sevse de buna izin veremezdi.

Bunny’yi dirseğinin hizasında görür görmez ileri doğru zıp-

lamaya zorladı kendini. Zıpla, zıpla, durma! Molly tüm gücüyle kendini ileri iterek bitiş çizgisini geçti.

Birinci olarak!

Çuvalını attı, zıpladı ve ellerini çırpı. Ah, kazanmak! Harika bir duyguydu bu.

Gözleri Harry'yi aradı, ama Harry dikkatle diğer metresleri izlemekteydi. Tüm erkekler diğer hanımları izliyordu, öyleyse Molly de öyle yapmalıydı. El çırpmayı bırakıp düzgün davranacaktı. Bitirme çizgisini her geçen kadına övgüler yağdırarak çuvallarından kurtulmalarına yardımcı oldu.

Her şey sona erdiğinde, Bunny ikinci, Athena üçüncü, Joan dördüncü ve Hildur sonuncu olmuştu.

"Sonraki aşamada daha iyi yaparsın," diyerek Hildur'u teselli etti Molly, Hildur onu öldürecekmiş gibi bakıyordu.

Erkekler kenara çekilip bir meşe ağacının altında toplandılar. Kadınların hiçbirisi Molly'yi tebrik etmedi. Molly de çuvalını top- layıp buna üzülmemiş gibi davrandı. Herkes onun aptal zaferini görmezden geliyordu. Çuval yarışı harika geçmişti.

Sonunda Harry erkeklerin yanından ayrıldı. "Ve birinci- miz..." dedi.

Ama Molly, Harry'nin onunla göz teması kurmadığını fark etmişti, üstelik hiç mutlu da görünmüyordu. Ama neden? Belki de duygularını kontrol altında tutmak, bu tip oyunlarda adil biri gibi gözükmelerini sağlıyordu.

Evet, nedeni bu olmalı, diye düşündü.

"Birincimiz," dedi Harry – Molly yüzünün ısındığını hissetti, gülmemek için dudağını ısırды – "birincimiz... Joan."

Joan mu?

Joan havalara sıçrayarak el çırpı.

Nasıl olabilirdi bu?

Molly Harry'ye baktı. Yarışı kendisinin kazandığından emin- di, diğer adamlar bunu yanlış da değerlendirmiş olsa, Bunny aşı-

kar bir şekilde ikinci gelmişti, üçüncü de Athena olmuştu. ~~Sonra~~ Joan, ondan sonra ise Hildur bitirmişti yarışı.

Bu adamlar görme özürlü müydü?

Vikont Lumley, Joan'un yanına giderek boynuna kurdele taktı. "En iyi hoplayanlar sizinkilermiş," diye mırıldandı, bakışları dekoltesine sabitlenmiş bir biçimde.

En iyi hoplayanlar mı?

Molly kendi dekoltesine baktı, göğüslerinin arası gayet iyi bir şekilde görünüyordu. Lumley onlardan bahsediyor olamazdı, değil mi? Kafasını kaldırıp Harry'ye baktı, hâlâ bakışlarını kaçtırmaya devam ediyordu, Molly'yi ateş bastı. Yoksa adamların çuval yarışını değerlendirme kriteri bu muydu?

Birinci olan metres en çok hoplayan memelere sahip olan mıydı yani?

"Evet, iğrenç değil mi?" dedi Athena onun ne düşündüğünü tahmin ederek. Joan'un, elbisesinin içini doldurduğuna eminim."

Molly gözlerini kırptı. Öylesine... aşağılanmış hissetti ki kendini. Ve de kızgın.

Yarışı o kazanmıştı, apaçık ortadaydı bu! Ancak birinci ilan edilmemekle kalmamış, jüri tarafından yeterince hoplayan göğüslere sahip olmadığı da ima edilmişti.

Hoplayan göğüsler umrunda olduğundan değil tabii. Ancak adamların, daha doğrusu prensin, buna çuvala zıplamaktan daha çok önem vermesi nedense ona acı veriyordu, oysa o da bambaşka bir beceriydi, diye düşündü Molly, ama...

En azından çuval yarışını kazanmak fiziksel beceri gerektiriyordu.

Kimse hoplayan memelerini kontrol edemezdi, değil mi?

Molly'yi gittikçe daha da çok ateş basıyordu. Şu an Harry yanına gelse, kendine hakim olamazdı. Yumuşak başlı olamazdı. Ayartıcı bir şekilde de davranamazdı. Bir metrese yakışanı yapamazdı.

Ama Harry oradaydı işte, ona doğru geliyordu, yüzünde sahte bir hoşnutsuluk ifadesi vardı. “Üzülme, bu işler böyle. Prens böyle istiyor.” dedi kısa keserek.

“Anlıyorum,” diyebildi Molly.

Gitmesi gerekiyordu. Kalıp Harry ile konuşmaya devam etse ağlayacaktı, çünkü hayatında hiç bu kadar aşağılanmış hissetmemişti kendisini.

Zıplarken, çılgınlık atarken aldığı o neşe... İçinde gömülü olan ve açığa çıkmaya hazır, harika duygular hissetmişti, ama şimdi hepsi gitmişti işte.

Bu neşe hiç yaşanmamış gibiydi.

“Özür dilerim, bu kişisel bir şey değil, Delilah,” dedi Harry.

Molly kimse dinliyor mu diye etrafına bakındı. Neyse ki diğerleri cilveleşmekle, çuval katlamakla, piknik sofrasını kurmakla meşguldü.

“Doğru, gücenmemem gerektiğini hatırlattığın için teşekkür ederim.”

Harry onun elini sıkıca tuttu. “Molly, beklenmedik şeylere hazırlıklı olmanı söylemişim,” dedi.

Molly, elini hızla çekerek uzaklaştı.

“Peki ya piknik?” diye bağırdı ardından.

Hızla arkasını döndü. “Aç değilim, öpüşme pratiği de iptal oldu!” dedi sertçe.

Harry’nin gözlerinde çizgiler belirdi. “Molly. Lütfen kendini daha iyi hissettiğinde geri dön. Seni özleyeceğim. Gerçekten. Dünyada çoğunlukla uygulanan kurallara göre yarışı kazandın ve bunu bir şekilde telafi etmek istiyorum.”

“Bunu düşüneneğim,” dedi.

Ama bu bir milyon yıl sürecek!

Harry’ye arkasını döndü. Onun ilgisine ihtiyacı yoktu. Bu yerden ayrılmak istedi, salak görünmek de umurunda değildi. Eve, konforlu sayılan odasına doğru yöneldi, orada da hiçbir şey

ona ait değildi, bir şemsiye, bir el çantası ve evden kaçtığı giyi-
giydiği kirli yürüyüş kıyafeti dışında...

Keşke zamanı geri alabilse ve Cedric'in Afrodite'yle tanıştığı o
hana geri dönebilseydi. Keşke o handan ayrılıp Gretna'ya gitmiş
olsalardı. Şimdi evli bir kadın olacaktı, hem de İngiltere'deki en
yakışıklı – ama sinir bozucu – erkeklerden birinin karısı olarak!

Yavaşlamak ve soluklanmak için kendini zorladı.

Kimi kandırıyordu ki? Cedric'i istemiyordu. Daha iyisini hak
ediyordu. Bu lanet hafta geçtikten sonra hayatını çok daha güzel
bir hale getirecekti.

Ama – durup iç geçirdi – bu konuda Harry'nin yardımına ihti-
yacı vardı. Erkekleri gerçekten hiç anlamıyordu. Ona iyi birini bu-
labilirdi, bu geri zekalı Ulaşılmaz Bekar'ların tam zıttı olan birini.

Tanrım. Gerçekten de pikniğe gitmesi gerekiyordu, değil mi?

Arkada kalanlara baktı, herkes gülüyor, sohbet ediyor, eğ-
leniyordu. O da yüzüne neşeli bir ifade takınacaktı, tıpkı diğer
metresler gibi. Özellikle de Bunny mutlu görünüyordu. Bunny,
Sör Richard bu kadar kaba ve bencilken, her şey iyiymiş gibi
davranabiliyorsa, Molly de yapabilirdi.

Harry kazananı açıkladığında Molly'nin suratını görmekten nef-
ret etmişti. Bitiş çizgisini geçtiğinde o kadar mutlu görünüyordu
ki. Ama sonra bir anda grileşen güneşli bir hava gibi solmuştu
yüzü.

Yarışın keyfini kaçırdığı için ona kızmayı denedi içinden, ama
başaramadı. Aşağılık bir hain gibi hissediyordu kendini.

Özellikle de yüzünde bir gülümsemeyle pikniğe gelip, herke-
se – özellikle de ona – iyi davranmak için elinden geleni yapınca,
çünkü bunu hak etmediğini biliyordu, çünkü onun durumundan
faydalanıyordu, Molly'nin bir hafta boyunca işbirliği yapmaktan
başka seçeneği yoktu.

Yemekte de aynı tavrı sürdürüyordu Molly.

Harry şimdi Molly'nin, masadaki arkadaşlarına ona tavsiye ettiği gibi davranmaya çalışmasını izlerken her şeyin baştan aşağı yanlış olduğunu görebiliyordu, kazanmak için tek bir umudu yoktu Molly'nin. Ama Harry'nin ona önerecek alternatif fikirleri de yoktu, bu da onu çıldırtıyordu.

"Lord Maxwell," dedi Molly, "siz gözlemci birine benziyorsunuz. Sizce köpekler kuyruklarıyla mı gülerler?"

Athena gözlerini kısarak baktı Molly'ye.

Lord ise düşünceli bir şekilde önce masa örtüsüne sonra da Molly'ye baktı. "Kanımca kuyruk sallama köpeğin bir şeylerden memnun olduğunu gösterir, ancak bunu gülmek olarak tanımlamak yanlış olur. Zira köpekler gülmez."

Molly heyecanla, "Elbette gülerler. Konuşabilen bir köpeğim vardı. Adı Bounder idi. Bir keresinde 'av' dedi. Gün gibi aşıkardı bu. Sonra da babamın bifteğini çaldı masadan. Bir başka sefer ise—"

"Delilah." Harry şarap kadehini masaya vurdu. Bembeyaz masa örtüsüne biraz şarap döküldü. Ama bunu umursamadı. Zaten bu babasının masa örtüsüydü. "Beylerin oy kullanmak üzere kalkması gerekiyor."

Metresinin yarışmada ne kadar başarısız olduğunu duymak üzere kitaplığa gitmeye hiç de can atmıyordu.

Molly kaşlarını yukarı kaldırdı. "Hemen mi? Daha yemek bitmedi."

"Doğru, yemek bittikten sonra, demek istemiştin," dedi Harry parmaklarını masaya vurarak.

"Hmmm." Harry'ye bir yabancıymış gibi baktı, sonra ona yaklaşp, "Harry, iyi misin?" diye fısıldadı.

"Evet," dedi Harry.

Yalan söylüyordu tabii. Üzerinde, yaklaşmakta olan düğünün ağırlığı vardı. Damat kendisiydi, gelin ise Anne Riordan.

14. Bölüm

Aman Tanrım, diye düşündü Molly. Harry şarap kadehini masaya o kadar sert koymuştu ki. Ağzı öylesine sıkıydı ki. Masadaki yumuşak tutumundan hiç hoşlanmadığını biliyordu.

Tıpkı kendisi gibi. Belki de rol yapma kabiliyetini hafife almıştı. Tüm bildiği bu evde kafasının karıştığı ve bir metres olmadığını.

İyi bir sahte metres olacağını düşünmüştü, ama gerçek olan şeylerden bahsetmeye ihtiyacı vardı, yoksa patlama noktasına geliyordu. Tam yapmak üzereydi, Bounder'dan bahsedecekti, ama Harry buna engel oldu, sonra Lord Maxwell'e baktığında ise Athena'yla sohbete daldığını görmüştü.

Molly başka biriyle konuşmayı deneyecekti.

Ellerini kucağında sıkarak, "Vikont Lumley, size turta yapacağım. Aşçıya malzemeleri önceden söyleyeyim ki hazırlasın. Hangi meyveleri seversiniz?"

Masada sessizlik oldu.

Ama Vikont Lumley sessizliği çabuk bozdu. "Ben en çok—"

Ama Joan araya girerek, "Delilah, niye turta yapmakla uğraşıyorsun?" dedi. Sesi art niyetliydi.

“Çünkü çok güzel yapıyor, peki senin ne gibi becerilerin var, Joan?” dedi Bunny, Molly’den önce davranarak.

“Tabii bildiklerimiz dışında,” dedi Sör Richard kadife sesiyle ve Joan’u baştan aşağı süzdü.

Joan ona göz kırptı, sonra da Bunny’ye döndü. “Sana ne?”

Bunny omuz silkti. “Merak ettim.”

“Fazla merak etme,” dedi Sör Richard parmak uçlarını koluna bastırarak. Çok sertti.

Bunny gözlerini kırptı ve kızardı.

Sör Richard gayet açık bir uyarı yapmıştı ve Molly bu durumdan hiç hoşlanmadı. Hem de hiç.

Turta konusuna geri dönecekti. “Eğer malzemelerin hepsini bulamazsam gidip aramam gerekebilir, Vikont Lumley. Bu yüzden söyleyebilirsiniz çok memnun olurum.”

“Böğürtlenli turta severim. Ama leziz bir elmalı turtaya da hayır demem.”

Harry, Molly’ye baktı, belli belirsiz bir gülümseme vardı dudagının kenarında. “Göl çevresinde bolca var böğürtlen.”

Göl mü? Molly’nin kalbi atıyordu. Harry’yi orada çıplak yüzerken düşünemiyordu, diğer konukları da öyle.

“Belki de yeni bir gezi yaparız. İlkini kaçırmıştık, hatırlıyor-sun, değil mi?” dedi Harry.

“Ah, hayır,” dedi Molly derhal. “Uğraşmamıza gerek yok, elma da kullanabilirim.”

“Sonuncu elmayı bu sabah yedim,” dedi Sör Richard.

Adi herif.

“Öyleyse göle gitmekten başka çare kalmadı,” dedi Harry.

Of. Artık göle gitmekten kaçış yoktu.

Bu masadakilerin, özellikle de Sör Richard’ın çıplak hallerini düşünmek bile istemiyordu. Ama şunu da fark etti ki düşünmekten kaçmak daha çok merak etmesine yol açıyordu!

O da onlar kadar kötü olmaya başlıyordu.

Harry adamlara günlük oy için toplanmayı önerdiğinde bir bakıma rahatladı. Gittiklerine seviniyordu, ama yine oy alamayacağı için hiç memnun değildi. Bundan emindi.

Neyse ki bu gece diğer kadınlar skandal valsinden nasıl keyif aldıklarını konuşmakla o kadar meşgullerdi ki hiçbiri sıra dışı, son dakika çabalarıyla adamları oy vermeye yönlendirmeye çalışmadı.

Neyse ki. Molly, Athena'nın oyunlarına ya da Joan'un memelerine daha fazla katlanamayacaktı yoksa.

Yemek odasından kütüphaneye gitmek üzereyken Harry, Sör Richard'a "Önden buyurun," dedi.

Molly, Harry'nin Sör Richard'a kibarlık yaparken bile kötü kötü baktığından neredeyse emindi, ama belki de yanıliyordu. Belki de yalnızca hazımsızlık çekiyordu. Yemek boyunca çok nemruttu, ta ki göle gitmekten bahsedene kadar.

Belki biraz brendi ve puro moralini düzeltirdi. Ama Molly asıl sebebin metres gibi davranmayı becerememesi olduğunu biliyordu.

Ona ve diğer kadınlara bakmak için arkasını döndü. "Son bir şey, hanımlar, salonda Prens Regent'tan bir not bulacaksınız. Kendileri, bu nota gereken dikkati vermenizi arzuluyorlar," dedi.

Sonra gitti.

Joan sandalyesini arkaya itti, ama Athena çok daha hızlı davranı. Salona gitmek için birbirleriyle yarıştılar, Hildur da hemen arkalarındaydı.

"Benim!" diye kükredi Athena.

Yüksek bir tikslenme sesi duyuldu, muhtemelen Joan'du bu.

Molly ve Bunny yerlerine geldiklerinde Athena burnu havada, kaşlarını kaldırmış bir şekilde piyanonun başında oturuyordu. Elinde dev bir zarf vardı. "Hazır mısınız?"

Diğerlerine öyle bir baktı ki, sanki yarışmayı çoktan kazanmıştı da, diğer metresler onun dalkavuklarıydı.

“Hazırız, teşekkürler,” dedi Bunny yumuşacık sesiyle.

Athena mührü açtı, içinden kağıdı çıkardı ve abartılı bir hareketle açtı.

“Hadisene!” diye çıkıştı Joan.

Athena gözlerini kısıp boğazını temizledi. “Majesteleri, Prens Regent,” diye başladı gök gürültüsünü andıran sesiyle. “En İyi Metres yarışmasının tüm katılımcılarının final aşaması kapsamındaki ev partisinin sonunda dramatik birer okuma temsil etmelerini arzulamaktadırlar. Ne okuyacağınızı bulmak için kütüphanede araştırma yapacaksınız.”

Çenesini biraz kaldırdı. “Yarışmanın bu aşamasını kazanma şansına çoğunuz sahip değilsiniz, bu yüzden de bükemediğiniz bileği öpmenin bir mahsuru yok. Kolay gelsin, bol şans.”

İnanılmaz! Molly alaycı bir ifadeyle gülen Bunny’ye baktı.

“Bir bakalım şuna.” Joan zarfı ellerinden aldı, notu çekip çıkardı ve göz gezdirdi. Gözlerinde bir alev parladı. “Son bölüm yazmıyor! *Yalancı!*”

Athena hemen cevap verdi. “Yalnızca işinizi kolaylaştırıyorum. Bu aşamayı elbette ben kazanacağım. Eğitilmiş bir oyuncuyum ben.”

Hildur’un açık renkli kaşları çatıldı. “Anlamadım. Athena’nın söylediği yalan nedir ki?”

Joan mektubu piyanoya fırlattı. “Dramatik bir okuma yapma gerekiyor.” Hildur’la ağır ağır konuşuyordu ve bilerek kaba davranıyordu. “Ama Athena seninle ilgili yalan söylemedi. Gerçekten de kaybedeceksin, bırak kitaptan okumayı, İngilizce konuşmıyorsun bile.” Bir kahkaha patlattı.

“Haksızlık bu!” Hildur’un gözleri dolmuştu.

Molly, Hildur’un kolunu tuttu. “Sana yardım edebilirim.”

Ama Hildur kolunu çekti, pencerenin yanına gitti ve dışarı bakıyormuş gibi yaptı.

“Gülmen çok saçma, Joan,” dedi Bunny sakın ama azarlayarak bir sesle. “Athena haklı. Aramızda oyuncu olan bir tek o var.”

Joan kızdı. “Bu haksızlık.”

“Kim demiş bu yarıma adil olacak diye?” Athena saçlarını savurdu.

Hildur pencere kenarında dudak bükmekteydi. “Teklifimi düşün,” dedi Molly ona, ama İzlanda güzeli oralı olmuyordu. Molly de vazgeçip Bunny’ye gülümsedi. “İyi geceler hanımlar. Sabah görüşürüz.”

“İyi geceler, Delilah.” Bunny de ona anlayışla gülümsedi, başka kimse de tek kelime etmedi.

Molly iç geçirdi. Şu an en iyisi Joan ve Athena’nın çocukça davranışlarını düşünmemekti. Ya da Hildur’un dudak bükmesini, dramatik okumayı, ya da yarışmanın adil olup olmadığını.

Ama salona giderken Athena’nın fısıldadığını duydu, “Emimin kütüphanenin dışında bekleyip adamlar çıktıktan sonra içeri girmeye çalışacaktır. Böylece en iyi kitap seçimini o yapacak.”

“Salak olduğumuzu mu sanıyor?” diye cevap verdi Joan. “Ona gününü gösteririm!”

“Ben de!” dedi Athena.

Molly tam zamanında koridor duvarına yaslanarak ezilmekten kurtuldu. Joan ve Athena eteklerini kaldırıp onu geçerek kütüphaneye koştular.

“Yolumuzdan çekilmekle çok iyi ettin,” diye bağırdı Joan ona.

Molly onu dikkate almayarak ters istikamete doğru yürüdü. Kütüphaneye girmeye hiç niyeti yoktu. Aşçıya gidip turta için meyvesi olup olmadığına bakacaktı – belki de Molly böğürtlen toplamak için göle gitmekten yırtabilirdi.

Ama ne yazık ki aşçının hiç meyvesi yoktu. Ancak, Molly’ye

serada yetişen domatesleri göstermek konusunda çok ısrarcı davranırdı.

Aşçı ve Molly on huzurlu dakika boyunca gün ışığından, sudan ve sebzelere bahsettiler – ikiyüzlülüğünden ya da çatık kaşlarından uzak...

Aşçı – Molly'nin domateslerini övmesinden memnun bir halde – nihayet mutfağa gitti, Molly de dışarıda kalıp yıldızları seyretmeye karar verdi.

Gece çok güzeldi. Molly bir şimşirin önünden geçerek daha bakımlı bir bahçeye girdi, burada da şekilli bitkilerin ve özenle biçilmiş güllerin önünden geçti, sonunda da durup aya baktı.

İç geçirdi. Her şey olup bittiğinde, yarışmayı kaybetse bile, kendi ayakları üzerinde duracaktı, değil mi? Harry onu bu haftanın sonunda eve götürecekti, orada da hiç kimse bir hafta boyunca nerede olduğunu bilmeyecekti.

Peki, neden böyle kötü hissediyordu kendini?

"O çiçeğe eğilirken muhteşem görünüyorsun," dedi arkasından bir ses.

Sıçradı, kalbi hızla atmaya başlamıştı.

Sör Richard'dı bu.

"Kütüphanede oy vermiyor musunuz?" dedi Molly, sesinin ne kadar cılız çıktığının farkındaydı.

"Tahminimizden kısa sürdü," dedi. "Athena ve Joan sağ olsunlar, kapının önünde fısıldaşıyorlardı. Oy alıp almadığını merak etmiyor musun?"

"Hayır," dedi bu kez kendine daha çok güvenerek ve şaşkınlığından biraz olsun kurtularak. "Pek değil."

Sör Richard güldü. "Kimse sana fettan diyemez," dedi Molly'ye yaklaşarak. "İtiraf etmeliyim ki çok ama çok... *tuhaf* bir metressin."

Molly geriledi, ama bir gül ağacı ona engel oldu. "Diğerlerinin yanına gitsem iyi olur. İzninizle."

Yanından geçmeye çalıştı.

Lord, onu bir kez daha kaçmasına fırsat vermeden yakaladı. "Sende bir şeyler var," diye mırıldandı. "Ne olduğunu keşfetmeyi çok isterim."

Harry, Molly'ye gizemli kadınların erkeklerin ne kadar ilgisi- ni çektiğinden bahsetmişti. Gizemli değildi aslında ama bir sır vardı, değil mi?

Bir metresmiş gibi davranıyordu.

"Sizi temin ederim," dedi zorla gülerek, "hiç de gizemli değilim. Saklanmış tutkularım yok. Sırlarım da."

İyi yalan söylediğini ümit etti.

Sör Richard elini kolunda gezdirdi. "Berbat bir yalancısın," dedi. "Bir şeyler saklıyorsun. Ne olduğunu bulacağım."

"Bir şey sakladığım yok," dedi.

"Kızdığında çok tatlı oluyorsun," dedi, gözlerinin rengi koyulaşmıştı.

"Beni tatlı bulma hakkına sahip değilsiniz, ben sizin değilim," dedi ondan uzaklaşarak.

"Olabilirsin," dedi. "Bedelin nedir?" Eli mengene gibiydi. Yemekte o elini Bunny üzerinde nasıl kullandığını, ilk tanıştıklarında ise kendi bileğini nasıl tuttuğunu hatırladı.

"Bırak beni," dedi eline vurarak. Hem de sert bir şekilde. "Satılık değilim."

Güldü, ağzı çirkin bir çizgi halini almıştı. "Kızıyorsun ha?"

"Git buradan," diye tısladı.

Mücadele etti, kıvrandı, ama Richard onu arkasından yakaladı ve Molly'nin iki kolunu da tuttu.

"Bu hafta bitmeden benim olacaksın," diye fısıldadı kulağına.

"Asla," dedi Molly ve dirseğini Richard'ın karnına geçiriverdi. Richard'ın ani feryadını duymaktan zevk almıştı.

"Benden uzak dur."

Bahçeden koşarak geçti, mutfığa girdi, kısa bir yoldan geçti ve yan kapılardan birinden eve girdi. Bir süre kapıya yaslanıp soluklandı. Gece, bahçeye yalnız çıkmak hiç de iyi bir fikir olmamıştı. Ama kasabadaydı ve herkes meşguldü. Endişelenecek bir şey yoktu ki! Ya da Molly öyle sanmıştı.

Bacakları titreyerek arka merdivenlerden yatak odasına geldi. Odaya girip kapıyı kapattı. Artık hiç olmadığı kadar yalnız hissediyordu kendini.

15. Bölüm

Harry, Molly için endişelenmeye başlamıştı. Kimse nerede olduğunu bilmiyordu. Bu da Harry'nin midesine doğru bir sızıya yol açıyordu, özellikle Sör Richard'ın da nerede olduğunu bilmediğini düşününce. Harry bu düşüncelerle üst kata çıktı, odasından ve odasını Molly'ninkine bağlayan giyinme odasından geçti ve Molly'nin yatak odasına girmesini engelleyen çalışma masasını gördü. Hızlıca yüklendi ve kapıyı açtı. Molly yatağında oturuyordu, soluk soluğaydı, koşmuş olmalıydı. Yanakları da al al olmuştu.

“Neredeydin?” diye çıkıştı, muhtemelen tahmininden daha kuvvetli çıkmıştı sesi.

“Tanrım, Harry!” Molly elini kalbine götürdü. “İçeri böyle dalarak ödümü patlattın.”

Harry onun böyle korkmasının nedeninin sadece odaya girişi olmadığından şüphelendi. “İçeri girdiğimde de bir şey seni korkutmuş gibiydi. Saçın başın dağılmış. Neler oldu? Seni çok aradım, salonda da yoktun. Ve Sör Richard da ortadan kayboldu.”

Molly saçını düzeltti. “Bahçedeydim.”

“Ve?” Harry o an kendini çok kötü hissediyordu.

“Sör Richard beni takip etmiş. Beni orada görüp üzerime atladı.”

Harry onu omuzlarından tuttu. “Canını acıttı mı?”

“Hayır,” dedi Molly ve ona gülümseyerek baktı, ama fazla endişeli görünüyordu. “Çaresine baktım.”

Harry’nin dudakları ince bir çizgi şeklini aldı. Molly *evinin* bir parçasıydı, *gerçek yaşamının* bir parçasıydı; annesine çiçek tarhları için iltifatlar ettiği, anne babasının katıldığı ayinlerde köy kilisesindeki ihtiyarlara selam verdiği, farklı bitkileri görmek için onlara bakanlarla birlikte keşfe çıktığı kır yaşamının bir parçasıydı hem de. Bu yaşamını, onun tam ortasında bile idrak etmemişti, hatta kendi kendine bu yaşamdan sıkıldığını bile tekrarlar dururdu, ama aniden o hayatı tüm benliğiyle korumayı istedi.

Harry karnında bir sancı hissetti: Sör Richard’la düello yapmak istiyordu. Ama bundan çok daha fazla istediği şey; Molly’yi kollarına sarıp, gözlerinde gördüğü korkuyu öpücüklerle geçirmekti.

Molly’nin yatak odasında yalnızlardı. Yalnızca evdekilerin, Molly’nin yatağında sevişmelerini beklediklerini düşünmek bile onu istemesine yetti. Sonra da *Harry’nin* yatağında.

Belki sonra da bir sandalyede.

Ve daha sonra da duvara yaslanarak.

Bacakları beline dolanmış olarak.

Bedeni, bedenini akıl sınırlarının ötelerinde severken.

Tüm gece boyunca.

Harry iç geçirdi. Molly’nin onun olmasını istiyordu. Evet, çok ilkel bir durumdu bu. Ama erkekler ve metresleriyle dolu bu evde, Molly’de iz bırakmayı mantıksız da olsa o kadar çok arzuluyordu ki. Ve bu arzu aklından değil kasıklarından geliyordu.

“Seni buraya getirmemeliydim,” dedi. “Bell’in kişiliksiz olduğunu biliyordum, ama görünüşe göre, o gayet ciddi. Onu konuşacağım. Seni bir kez daha rahatsız ederse de, onu düeltireceğim.”

“Olmaz,” dedi Molly, Harry’nin kolundan tutup ve Harry’i Molly’nin elini ağzına götürüp ateşli bir şekilde öpmek istedi.

“Sör Richard’la uğraştığına değmez. Ama senden nefret ediyor, değil mi? Ve sana, benim aracılığım ile ulaşmaya çalışıyor.”

Harry, Molly’nin ellerini avuçlarına alarak gerginliğini biraz olsun bastırdı. “Sen yalnızca sen olduğun için uğruna savaşılacak birisin.”

Çok centilmence bir laf etmişti.

Ama Molly iltifatı hemen geçiştirdi. “Ah, Harry. Ben burada Bayan Hiçbir Şeyim, bahçede takip edilmeye bile değmem üstelik. Ama Richard beni gizemli bulduğunu söyledi. Bir şey sakladığımı bildiğini söyledi bana.”

“Öyle mi dedi?”

“Evet. Bu yüzden de, galiba haklısın. Erkekler gizemden hoşlanıyor.”

Harry, gözlerinin içine baktı, gizemden eser yoktu – bakışları açık ve dürüsttü, kuş tüyünden bir yatak kadar rahatlatıcıydı.

Birden bir suçluluk duygusu sardı her yanını, çünkü o gözlere başka bir şey katmak istedi: masmavi bir tutku ateşi.

“Sen, Bayan Hiçbir Şey değilsin,” dedi ve eliyle kibarca çenesini kaldırdı. “Adam olan kimse senin hakkında böyle düşümez.”

Ve bu söylediğine gerçekten inanıyordu. Başparmağını Molly’nin alt dudağında gezdirdi, bir an sustular. Molly’nin gözlerinde bir şeyin canlandığını gördü. Bir ihtiyaç kıvılcımı.

Ama Molly daha az önce, korku dolu bir an yaşamıştı, diye içinden gıcık bir ses Harry’yi azarlardı. *Yapma.*

Bu sese istemese de kulak verdi. Diğer konuya geri döndü.

“Bell’i hiç anlamıyorum,” dedi. “Bu geceki oylamada yine hakkımda kötü şeyler söyledi. Yalnızca benim hakkımda. Onu kızdıracak ne yaptım merak ediyorum. Aile içinde sözü geçen de ben değilim. İkinci çocuğum. Yedeğim yani.”

“Sör Richard’ı bir an olsun düşünmeyi bırak,” dedi Molly. Eliyle yatağa hafifçe vurdu ve “Neden oturmuyorsun?” dedi.

Harry durup ona baktı. Yatağa o şekilde vurarak Harry’ye bir şeyler mi ima etmeye çalışıyordu? Yoksa bunu böyle algılayan, Harry’nin tutkuyla körelmiş akli mıydı sadece?

Neler saçmaliyordu, tabii ki de akli ona oyunlar oynuyordu. Molly, böyle oyunlar oynamazdı. Komşusuydu. Anne babasının evinde Molly’yi daha doğduğu ilk gün ziyaret etmişti!

Bir kez daha uygun davranmaya karar verdi: Yanına oturmaya ve omzuna yaslanan omzunun verdiği duyguya güvenmeye. Bu, Molly’nin güvende hissettiği anlamına geliyordu.

“Harry,” dedi Molly, çocukken Harry’nin babasının evinin yanındaki büyük çeşmenin kenarında oturdukları zamanlardaki gibi bacaklarını sallayarak.

“Efendim?”

“Kendinden önemsiz biriymiş gibi bahsediyorsun.” Bacaklarını sallamayı kesti.

Göğsünün sıkıştığını hissetti, ama kesik bir kahkaha attı. “Son derece önemliyim, Molly. Bir dükün oğluyum.”

“Biliyorum.”

Harry, Molly’nin onunla güleceğini ümit ediyordu, ama Molly’nün yüzünde ciddi bir ifade vardı.

“Yalnızca bir yedek olduğunu söylediğinde sesinde bir tuhaf-lık vardı. Neden? Ailenin küçük çocuğu olmak kendini önemsiz hissetmene mi yol açtı?”

Harry, Molly’yle göz göze geldi. “Şikayet edecek değilim.

Üzerime titreyen bir ağabeyim ve üzerime titreyen bir annem vardı. Bildiğim kadarıyla şimdi de öyleler.”

“Peki ya baban?”

Harry’nin kalp atışı hızlandı. “Çoğu baba gibi,” dedi. “Sorumluluklarıyla ilgilenir hep. Soğuk biridir.”

Molly bir süre sustu. “Benim babam da öyle. Beni çok sevdiğini biliyorum. Muhteşem de bir insandır. Ama... annem öldüğünden beri, benimle ilgilenmiyor sanki. Penelope bana hep destek oldu, ama babam için aynı şeyi söyleyemem. Özellikle de şeyden sonra—”

Harry sırttı. “Noel’de olanlardan. Seni, o berbat okula göndermişlerdi, bu yüzden babanı daha da az görmeye başladın.”

“Evet. Sen de aynısını yaşadın. Orduya katılmaya zorlanmak başına gelebilecek en iyi şey de olsa, yine de böyle düşünmüyor musun?”

“Neden böyle dedin?”

Molly gülümsedi. “Gelişimini izledim. Kendin için çok iyi şeyler yaptın. Hatta şeyden sonra bile...” Molly’nin sesi garip bir şekilde alçaldı, alçaldı ve en sonunda da tamamen kesildi.

“Yaptığımı rezillikten sonra demek istiyorsun,” diye tamamladı Harry.

Molly başıyla onayladı. “Bundan bahsetmek ister misin? Tam olarak neler oldu bilmiyorum. Babam hiç anlatmadı.”

“Hmm. Üstü kapalı bir şekilde bahsetti demek ki.”

Molly bakışlarını kaçırdı. “Evet.”

Harry’nin göğsü sıkıştı. “Herhalde benden uzak durmanı söylemiştir. Nazik davranmanı ama benimle fazla zaman geçirmeni.”

Molly, Harry’ye baktı. “Bu kadar açık bir şekilde söylemedi hiç. Senden... hoşlanmadığımı yeterince belli ettiğim için,” Molly dudağını ısırды, “herhalde beni uyarma ihtiyacı da hissetmedi.”

“Orduda başıma gelenler gerçekten önemsiz,” dedi Harry sakinçe. “Babam, başarılarımı *ya da* başarısızlıklarımı fark etmiyor zaten.”

“Bu onun kaybı, değil mi?” dedi Molly, biraz daha yaklaşıp. “Aileler gariptir. Babanın seni önemsemediğini zannetmiyorum. Hatta *senin* onu önemsemediğini düşünüyor bile olabilir.”

Molly güldü ve her nedense de, Harry de onunla birlikte güldü. Molly olaylara çok farklı bir açıdan bakıyordu gerçekten de. Harry’den hâlâ hoşlanmıyorsa bile, şimdi hiç de öyleymiş gibi davranmıyordu. Gözleri içtenlikle, sıcak bir yoğunlukla, parlıyordu. Ne kadar da... hayran olunacak bir haldi bu, diye düşündü Harry.

Ve de karşı konulmaz.

Güçlü olmalıydı, karşı koymalıydı. Asil. Koruyucu.

Molly ona yaklaşıp elini göğsüne koydu. “Bana teşekkür et, Harry,” dedi fısıldadı çatalı bir sesle.

“Roderick’e duyduğum ölümsüz aşkı ifade etmek için yazdığım mektupta Penelope ve seni ele vermiş olmasaydım—”

“Düğünlerinden birkaç hafta önce Penelope’yi öptüğümü kimsecikler öğrenmeyecekti,” diye fısıldadı Harry. “Ve orduya da hiç katılmayacaktım.”

“Waterloo’da da kahramanca savaşmayacaktın.”

Molly biliyor muydu yani? Elbette, onu ordunun yüz karası yapan dedikodular Waterloo’daki maceralarını anlatmasına engel olmuştu, ama yine de Molly bunları öğrenmişti demek.

“Nereden öğrendin?” diye sordu Harry.

“Roderick, Penelope’ye anlatmış. Penelope de bir mektubunda anlattı bana.”

Şöminenin üzerindeki saat çaldı, rüzgar pencerede uğuldadı. Molly’nin gözleri kocamandı, Harry’nin gördüğü en sıcak kahverengiydi bu – hâlâ muzır ama alev alev ve davetkar.

Tanrı Harry'nin yardımcısı olsun! Belki de sadece güçlü ve asil olabilirdi, yani koruyucu olmaktan vazgeçebilirdi.

"Birbirimize hep yük oluyoruz, farkındayım," dedi Molly. "Ama öpüşme derslerine ihtiyacım var, hatırlıyorsun değil mi?"

"Doğru." Yutkundu. "Ders."

Harry, Molly'yi yatağa yatırıp dolu dolu öptü. Evdeki parti-de birlikte olduklarını kanıtlama çabasıdayken öpmediği kadar özgürce hem de.

Ama Molly, gün ışığı demekti, leziz bir yemek gibiydi, Harry'nin damarlarına öyle bir sıcaklık yayıyordu ki yakında kendi bedeni üzerindeki hakimiyetinin her zerresini kaybedebilirdi Harry. Molly'nin muhteşem göğüslerinden birini avucunda sıkarak onu bir kez daha öptü.

"Harry," diye fısıldadı Molly.

"Samson değil mi?" diye cevap verdi Harry, dudakları tahrik edici biçimde sıkı sıkı birleşmişti.

Kafasını salladı.

Tanrı'ya şükür.

Kafasını daha da eğdi, dili Molly'nin boyun çizgisinden başlayarak o muhteşem göğüslerin arasındaki yarığa daldı. Molly onu sarhoş ediyordu ve bunun nedenini anlayamıyordu Harry. Elbette uzun saçlarının, tatlı suratının, diri vücudunun her zaman farkında olmuştu, ama sonuçta, o Molly'di – komşusu ve düşmanı.

Molly parmaklarını Harry'nin saçlarında gezdirince ve kafasını sıkıca okşayınca kendisini garip bir şekilde iyi hissetti, ama vücudunun bir yanını aşağı doğru itip körpe ve diri göğüslerini öpücüklere boğunca çok daha yoğun duygular sardı her yerini.

"Harikası," diye mırıldandı ve dilini göğüs ucunda gezdirdi, bir gül goncasıydı sanki.

"Oh, Harry." Molly öyle yüksek sesle inledi ki, Harry onu susturmak için derhal göğüs ucundan dudaklarına yöneldi.

Molly şehvetiyle Harry'yi vahşileştiriyordu, ama Molly'nin iyiliği için kimsenin sesini duymamasını diliyordu.

O bir hanımefendiydi. Diğerlerinin orada ayıp şeyler yaptıklarını düşünmelerine izin veremezdi.

Öte yandan, tam da bunu düşünmelerini istemesi icap ediyordu. Öyle değil mi?

Üstelik ayıp şeyler de yapıyorlardı, değil mi?

Her şey karmakarışıkta.

Biraz soluklanmak için doğrulduklarında Molly'nin yanakları pembe, gözleri bal rengiydi. İnanılmaz derecede çekici görünüyor, diye düşündü Harry, sahip olduğu her kadından daha da çekici.

Fakat ona duyduğu kör edici şehvete rağmen, sormadan da edemiyordu. Niçin? Niçin dudakları Molly'ninkilere dokunduğu anda heyecandan ölecek gibi oluyordu?

Tatsız geçmişlerini düşününce ve her şey ters gitse onunla evlenebileceği göz önünde bulundurulduğunda, onu arzulaması çok saçmaydı. Molly'nin tek yapması gereken kendi babasına ve Harry'nin babasına, dükün av köşkünde geçen bir haftayı anlatmaktı ve Harry o zaman ölü bir adam sayılırdı.

Daha fazlasına gerek yoktu. Harry bile Molly'nin daha düzgün birini, dürüst ve kendisine uygun bir kocayı hak ettiğine inanıyordu.

Bunları düşününce aralarında parlayan tüm alevlerin söndürülmesi gerekiyordu. Keşke yumuşak dudaklarına karşı koyabilseydi, o zaman bütün bu alevleri hemen şimdi söndürebilirdi!

Ama Molly daha önce davrandı. Geri çekildi ve eteğini düzelterek kalktı. "Her zamanki gibi verimli bir öpüşme dersiydi," dedi utana sıkıla. "Galiba herkes bizim... çift olduğumuza inacak, değil mi?"

Umursamıyormuş gibi görünerek sevişmelerinin aniden sona ermesinden duyduğu şaşkınlıkla başa çıkmaya çalıştı.

“Evet, bence de,” dedi ama sesi halen yaşanmamış tutkuların ağırlığından ve tarif edemediği bir ihtiyaçtan dolayı boğuk çıkmıştı. Bu şey, şehvetli bir sevişmeden öteydi, kim bilir neydi.

Kalktı. “Kapını kilitli tut,” dedi bir emir eriyle konuşurmuşçasına ve “korkarsan da hemen yanıma gel,” diye ekledi.

Molly güven dolu gözlerle baktı ona. “Korkarsam kapını çalarım. Beni gülümseteceğini biliyordum, Harry.”

Her nedense, Molly’nin yüzündeki bu ifade – ve o basit kelimeler – Harry’nin görünmez zırhından geçip *neredeyse* içine işledi; Harry’yi her şeyden uzak ve yalnız kılan o zırhı... Molly’nin gerçekten Harry’ye ihtiyacı vardı ve daha önce kimsenin ona ihtiyacı olmamıştı.

Ordunun askere ihtiyacı vardı. Ailesi de ikinci çocuğa... Ama gerçekten kim ihtiyaç duymuştu onun varlığına? Yalnızca Harry olduğu için?

Hiç ama hiç kimse.

En azından şu ana dek.

16. Bölüm

Molly ertesi sabah uyandığında güneş çoktan yastığını okşamaya başlamıştı bile. Kalkıp şöminenin üzerindeki saate baktı.

Dokuz! Ona göre geçti. Ama umurunda mıydı ki... Her nedense çok mutluydu ve hemen hatırladı nedenini.

Harry.

Daha doğrusu, Harry ve Samuel Taylor Coleridge.

Dudaklarında bir gülücük belirdi. Dün gece bu iki beyle yarılaşmak ona iyi gelmişti. Harry'nin öpücüklerini, onu sarıp sarmalayışını hatırlayınca bedeni kelimenin tam anlamıyla titrediydi. Kalbi ise tüyler ürperten "Kubilay Han"ı düşününce hızla attı. Dramatik okuma yarışmasında onu okumaya karar vermişti.

Athena ve Joan'un, Coleridge'in şiirini nasıl es geçtiklerini anlayamamıştı ama gecenin bir yarısı, elinde mumla parmak uçlarında kütüphaneye giderken (çünkü durmadan uyanıp Harry'yi düşünüyordu) kitabı Harry'nin masasında buluvermişti.

Athena şüphesiz Shakespeare okuyacaktı, Joan ise – kim bilir ne okuyacaktı?

Molly, Hildur'un da keşfetmekten hoşlanacağı bir şeyler bul-

muştı, Lord Byron'ın bir şiir kitabı. Hildur ona dün akşamkinden daha iyi davranırsa bugün ona bundan bahsedecekti.

Yastıklarının arasına gömülüp "Kubilay Han"ı okumaya başlamak üzereydi ki giyinme odasının kapısı tıklatıldı.

Midesinde bir şey hissetti. Gelen Harry olmalıydı! Kitabı kapatıp, sehpayı koydu, yatağı çarçabuk kapattı. Geceliğinin öntünü güzelce bağladı ve kapı kolunu çevirdi.

İşte oradaydı: Kapının kenarına yaslanmış, elleri önünde bağlanmış, saçları dağınık ve gözlerinde muzır bir parlama.

"İnanamıyorum." Molly'nin geceliğine bakarak sırttı. "Bugün gerçekten de bir metres gibi görünüyorsunuz, bayan!"

Molly kızardı. "Hiç bu kadar, şey, güzel bir geceliğim olmamıştı. Hiç bu kadar geç de kalkmamıştım."

"Bir günaydın diyeydim dedim. Diğer bekarlarla – tabii Sör Richard hariç – sabah gezintisine çıktık da. O da hâlâ horlamaya devam ediyordur. Geriye kalanlar da herhalde, şey, yataklarına dönmüştür."

Ama uyumak için değil, diye düşünüp, yüzüne ateş bastığını hissetti Molly.

Bir süre tuhaf bir sessizlik oldu. Harry kapıdan içeri doğru eğildi, "İçeri gelebilir miyim lütfen? Konuşacaklarımız var," dedi.

"Ah." Geceliğinin bağıyla oynadı. "Tabii."

Harry içeri girdi, varlığı odaya doldu. "Dramatik okumanı düşündüm," dedi. "Shakespeare'den bir şeyler iyi olabilir. Bir kadının monoloğu, nasıl olur? Ya da bir sone?"

"Ben de düşündüm," dedi Molly. "Ama Athena'yla yarışmam imkansız. O kesin Shakespeare okuyacaktır."

"Çok doğru."

"Ama endişelenme. Bulduğum şey beni çok heyecanlandırıyor: Kubilay Han!"

Harry'nin gözleri parladı. "Çok iyi seçim. Daha dün okuyordum. Bir saniye – onu kitaplıktan alacak zamanı nereden buldun?"

Molly tereddüt etti. "Gece yarısı. Yanıma bir mum alıp gittim."

"Molly," diye çıkıştı. "Peki ya Sör Richard?"

Omuz silkti. "Yanımda koca bir mumluk vardı, değil mi? Ayrıca bir çılgık atsam sen de dahil evdeki herkes duyabilirdi. Üstelik gece yarısı uyanık olamayacak kadar tembel biri o. Bunu ikimiz de biliyoruz."

"Yine de madem uyuyamadın, benim yanıma gelmeliydin." Harry çenesine dokundu. "Sana eşlik ederdim."

"Sabahın üçünde kapını çalmaya cesaret edemezdim!"

Bir kaşını kaldırdı. "Nedenmiş? Koca, kötü kurt muyum ben?"

Burnunu havaya dikti. "Evet, aslında öylesin. Bir kız neden risk alsın ki?"

Harry ona tatsız bir bakış attı. "Hadi dramatik okumana dönelim. Pratik yaparken seni dinlemek isterim. Belki yardımcı bile olabilirim."

"Olur."

Pencerenin yanındaki iskemlede oturdu. "Sen hazırsan, ben de hazırım."

Kitabı alıp, kaldığı yeri bulması biraz zaman aldı. Sonra boğazını temizleyerek, yüksek sesle okumaya başladı:

*"Kubla han, buyurdu yapıla,
Görkemli bir zevk kubbesi, Xanadu'da,
Alph'in, o kutsal ırmağın,
Uçsuz bucaksız mağaralardan geçerek
Gün görmeyen bir denize aktığı yerde."*

Harry bir elini havaya kaldırdı. “Harika,” dedi. “Belki okurken biraz daha hareket edebilirsin.”

Bir tiyatrocu gibi. Sana öğrettiğim yürüyüşü hatırlıyor musun?”

“A, evet.” Kalçalarını ileri geri hareket ettirdi.

“Belki mısraları da daha yavaş okuyabilirsin... bunu yaparken de şeyi düşün.”

Ellerini kavuşturup düşündü.

“Neyi?” Molly gözlerini kırıştırdı.

Aşağı doğru baktı. “Sayın Coleridge kusura bakmasın ama Xanudu, senin ve aşığının kavuşmak için kaçtığınız yermiş havası verirken kazanma şansının daha yüksek olduğunu düşünüyorum.”

Molly dudak büktü. “Çok aptalca.”

Harry güldü. “Biliyorum. Yine de bir dene. Kazanmak istiyoruz, değil mi? Üstelik Bay Coleridge’in ruhu bile duymaz.”

Molly iç çekti. “Peki, o zaman. Şiirine, hiç ilgisi olmayan bir hava vererek berbat etmek hiç içime sinmese de...”

“İçini biraz olsun rahatlatıcaksa, kimse ‘Kubilay Han’ı nasıl yorumlamak gerektiğinden emin değil. Alt başlıklara bak. Şiir kafası güzelken ya da rüya görürken yazılmış gibi.”

“Peki o zaman,” dedi Molly, yine de isteksizdi, ama Harry’nin söylediğini anlamaya çalıştı. Buna rağmen, biraz düşündükten sonra oflayıp pufladı. “Yapabileceğimi zannetmiyorum, özür dilerim.”

Harry duraksadı. “Belki de nasıl yapman gerektiğini gösterebilirim sana.” Sesi kibar ve enerjikti. “Şu pencereden bir bak ve bu güzel güne merhaba de,” dedi onu eliyle davet ederken.

Harry’nin ne yaptığını bildiğinden emin değildi, ama yine de söylediğini yaptı. Pencereyi yukarı doğru itti, sabahın güzel kokusu doldu içeri.

Raklamak için dışarı sarktığıında ise günün gerçekten ne kadar güzel olduğunu gördü. Ağaçların üstünde halen biraz sis vardı. Çiğ henüz tam olarak kurumamıştı, bazı kuşlar çalılardan ağaçlara uçmaktaydı, bazıları ise çayırlarda zıplayarak kahvaltı peşinde koşuyorlardı.

Kafasını içeri soktuğunda Harry ona doğru yöneldi. “Şimdi şu ağaçların arkasında Xanadu varmış gibi davranmanı istiyorum, yani aşığına buluşacağınız yer.” Onu kendine doğru çekti ve ellerini beline doladı.

“Kendini bana bırak.”

Nazikçe dediğini yaptı.

“Pekala,” diye fısıldadı Harry, “farzet ki oradayız ve birbirimize aşığız. Yapabilir misin?”

Molly evet anlamında yavaşça başını salladı.

“Sen okurken aşığınmışım gibi davranacağım. Bu tarafa doğru pek hareket edemeyeceksin ama nasıl tonlama yapmanı istediğimi daha iyi anlayacaksın. Anlaştık mı?”

“Evet,” diyebilirdi.

Boynunu ovdu. “Kendini rahat bırak.”

Molly güldü.

Ellerini belinde aşağı yukarı yavaşça gezdirdi, ona dokunmaktan büyük zevk alıyormuş gibiydi, Molly de sanki ellerinde eriyordu.

“Şimdi daha iyi misin?” diye sordu.

Başıyla onayladı. Aslında iyiden de öte, mükemmel bir duyguydu bu.

“Şimdi,” dedi Harry, “okumaya başla.”

Biraz durup kelimelere odaklandı ve sonra yüksek sesle okumaya başladı:

*“Kubla han, buyurdu yapıla,
Görkemli bir zevk kubbesi, Xanadu’da.”*

Sesindeki değişime inanamıyordu! Devam etti ve okudukça Harry saçlarını kaldırıp boynuna küçük buseler konduruyordu. Sonra da kulağına. Ve bu arada elleri belinde ve kalçalarında mucizeler yaratıyordu. Üçüncü kıtada, elini göbeğine götürdü ve yavaş yavaş daireler çizmeye başladı. Aynı esnada elbisesinin askılarından birini çıkardı ve omzunu öpmeye başladı. Cennete özgü bir duyguydu Molly'nin hissettiği, dizlerinin bağı çözülmüştü. Ama okumaya devam etti:

*“Zevk kubbesinin gölgesi
Dalgaların ortasında yüzüyordu;
Orada kaynak ve mağaraların
Karışmış nağmeleri duyuluyordu.”*

Bu arada Harry'nin elleriyle çizdiği daireler alçalmaya başladı. Daha aşağı. Ve daha aşağı.

“Harry,” dedi duygularına kapılarak.

Ve kitabı düşürdü.

“Muhteşemdin,” dedi Harry boğuk bir sesle ve onu yavaşça kendine doğru çevirdi. Tatlı tatlı gülümseyip, yüzüne düşen bir tutam saçı geri attı. “Seninle gurur duyuyorum.”

Molly, gözlerini kaçıramadı. “Te-teşekkür ederim.” Ne kadar uğraşa da dudaklarını kapatamadı. Tüm bedeni açılmıştı, tıpkı bir çiçek gibi. Bir balarısının ziyaretine hazırdı artık.

Ve ardından Harry, elini boynunun arkasına götürdü ve Molly'nin suratını nazikçe kendi suratına yaklaştırdı. Öpücükleri baldan tatlıydı, büyüleyiciydi, gerçekten büyüleyiciydi.

Harry bir iç çekişle ondan uzaklaştı, Molly de gözlerini yavaşça açıp tebessüm etti.

Belki de Xanadu o kadar uzaklarda değildi.

“Gitmeyi hiç istemiyorum,” dedi pürüzlü bir sesle. “Ama ev

sahibi olarak, her sabah atıştan ben sorumluyum, ayrıca ahırlara da bir bakmam gerekiyor.”

“Tabii,” dedi Molly hafifçe. Dokunuşunun onu nasıl çarptığını anlasın istemiyordu. “Zaten çok acıktım. Kahvaltı edeyim.”

“İyi fikir.” Molly’nin saçlarını düzeltti. “Bir metres iyi beslenmelidir – bütün gün söyleyeceği o yalanlar için değil, çok daha fazla enerji gerektiren gece faaliyetleri için.”

“Harry,” diye çıkıştı ona. “Şey yapmayacağımı biliyorsun—”

Ama kendini ifade etmenin kibar bir yolunu bulana kadar Harry onu kollarına aldı, geriye yatırdı ve son bir kez öptü.

“Yalnızca sana takılıyorum,” dedi, bunu söylerken dudakları dudaklarına öyle yakındı ki... Gözlerinden bir sıcaklık yayılıyordu ve az da olsa muziplik.

“Mutlu olduğunu görmek güzel,” dedi Molly.

Harry onu kaldırdı. “Hep mutluyum ben,” dedi ve güvenli adımlarla giyinme odasına doğru ilerledi.

“Hiç de değilsin,” dedi Molly. “Ulaşılmaz bir bekar olmak mutlu olmak demek değildir.”

Gözlerini devirdi. “Bu sabah son söz senin olsun bakalım.” Odanın kapısını açtı, çıktı ve sonra da kafasını içeri uzatarak, “Diğer metreslerle iyi eğlen!” dedi.

Ve kapıyı kapattı.

Bu da demek oluyordu ki son sözü o söylemişti. Molly parmağını ısırdı. Nedense kızgın değildi.

“Pekala,” dedi. Yatağın kenarına oturdu. Harry’yi, ne kadar sinir bozucu ama aynı zamanda etkileyici olduğunu ve o gittikten sonra kendini ne kadar garip hissettiğini düşünmeyi bırakması gerekiyordu.

Diğer metreslerle ilgilenmeliydi artık.

17. Bölüm

Kahvaltıda, Hildur'a Byron kitabından bahsedince Hildur çok sevindi. '

"Sizin alfabeniz de çok benziyor," dedi Molly ona, bir yandan haşlanmış yumurta, jambon ve tost vererek onu etkilerken. "Ama bazı kelimelerin telaffuzu değişiyor tabii. Yine de yeterince çalırsak Byron'ın bir şiirini İngilizce okuyabilirsin. Kısa bir şiir seçeriz. Ona bayıldığını biliyorum, öyle değil mi?"

"Hem de çok." Hildur, Molly'nin sırtını sıvazladı ve kahkaha attı. "Ve de kazanacağım. Beyler sesimi duyup benimle yatmak isteyecek. Aktris olmamam kimin umrunda?"

Molly neredeyse boğazına kaçan tost lokmasıyla boğuluyordu, ama boğulmadı.

Athena önce Hildur'a sonra da Molly'ye baktı. "Zamanını fazla cömertçe harcamıyor musun, Delilah?" dedi.

Molly gülümsedi. "Neden ki?"

Joan'un alnında düz bir çizgi belirdi. "Çünkü başkalarını, seni yenmeleri için eğitiyorsun."

Molly yanaklarının kızardığını hissetti. "Hildur'la çalışacak

olmamızdan memnun olmamana üzüldüm. Ama kararım değişmeyecek.” Tostundan koca bir lokma ısırdı ve çiğnerken de önce Athena’ya sonra da Joan’a baktı.

İşte onlarla böyle başa çıkıyordu.

Joan çay fincanını tabağına sertçe koydu. “Bu saçmalıklara daha fazla katlanamayacağım.” Sandalyesini geri itip oradan ayrıldı.

Ama hemen sonrasında salondan bir gürültü yükseldi.

Hildur elbisesine bir dilim jambon düşürdü, sandalyesini geri çekti ve salona koştu, Athena da hemen ardından.

Molly ve Bunny şaşkınlıkla birbirlerine baktılar, sonra neler olduğunu görmeye koştular.

“Hadi canım!” dedi Hildur.

“Ben demiştim,” dedi Joan kurnazca.

“Demekle kalmadın. Çılgılık attın,” diye düzeltti Athena.

Neyse ki Joan cevap vermedi. Herkes gibi o da yarım daire şeklinde dizilmiş beş iskemleye bakıyordu.

İskemlelerin üzerinde ufak tepecikler halinde mücevherler vardı. Arkalarında ise şatafatlı ve son derece açık beş adet elbise duruyordu.

Molly baktığı anda elbiselerin üst taraflarının son derece kısa olduğunu fark etmişti. Göğüs uçları görünecekti ve bu da Harry ile ele alması gereken bir sorundu, ama yine de ne diyeceğini biliyordu: Göğüs uçlarını düşünmeyi boş verip bu zarif tasarımı giymesi gerekiyordu.

Joan elindeki notu gösterdi. “Elbise ve mücevherleri dramatik okuma esnasında giymemiz gerekiyor. Prens böyle istiyor.”

Molly, Prens’e de, iğrenç öpüşme odalarına da, iğrenç elbiselerine de başlayacaktı şimdi!

Athena birbirine uygun yakut bir kolye ve bilezik seçip onları bir kenara koydu. “Bunlar gerçek değil, tiyatrodan da bunlardan kullanıyoruz. Tahmin etmeliydim.”

Hildur da bir çift zümrüt küpeyi ellerine alıp sandalyeye bıraktı. "İzlanda'da bir sürü mücevherim var," dedi burun kıvrarak.

"Ama yine de onlarla eğlenebiliriz, değil mi?" dedi Molly bir küpeyi kulağına doğru tutarak.

"Tabii ki." Bunny kolunu uzattı, elmas bir bilezik takmıştı. "Kendimi Cleopatra gibi hissediyorum. Hele şu elbiselere bakın!" Birini alıp incelemeye koyuldu. "Bu muhteşem. Eminim majestelerinin kendi terzilerinden birine yapılmıştır."

Her elbise farklı bir tasarım ve renge sahipti, üstelik hepsi de en kaliteli ipekten yapıp abartılı biçimde süslenmişti.

"Kim hangisini giyecek?" Molly henüz bu soru ağzından çıkarken sorduğuna pişman olmuştu bile.

Diğer hanımlar elbiseler üzerine konuşmayı bıraktılar. Sonra Athena bir iskemle atılarak elbiselerden birini kaptı.

"Bunu ben giyeceğim!" diye atıldı.

"Bunu da ben!" diye çıkırdı Joan, bir yandan Bunny'yi kenara iterken.

Hildur da birtakım mücevherin üzerine oturarak bir elbiseyi koca memelerine bastırdı. "Benim," diyebildi yalnızca.

Elbise seçmeyen Bunny ve Molly kalmıştı.

Molly "İstedğini seçebilirsin, Bunny," dedi.

Bunny kaygılıydı. "Seçmemi istediğine emin misin?"

"Elbette eminim." Molly kendini gülmeye zorladı. Diğer metreslerin nezakete hiç de alışık olmayışı gerçekten üzücüydü.

Hildur şüpheyle Molly'ye baktı. "Arkadaş değiliz, *düşmanız*."

"Nedenmiş?" Molly'nin sesi çatladı. "Neden arkadaş olmayacakmışız?" Son birkaç gün zor olmuştu. Arkadaşlar hayatı daha çekilir kılmıyor muydu?

Joan başıyla onayladı. Ağzıyla alaycı bir tavır takınarak "Bir metres olmayı nasıl başardın hiç anlamıyorum," dedi Molly'ye.

Athena iç geçirdi. “İşte senin açıklaman, Delilah. Bu bir hayatta kalma meselesi. Metreslerin birbirleriyle arkadaş olma şansı yoktur. Birbirimizin rakibiyiz. Bugün seni koruyanın yarın arkandan vurmayacağına güvenemezsin. Hep... başka kadınlar vardır.” Onu yetersiz bulduğunu belli ederek, Molly’yi baştan aşağı süzdü. “Elbette, bazıları diğerlerinden daha zorludur.”

“Ama yalnızca bu haftalığına savunma silahlarımızı bir yana bırakamaz mıyız?” diye sordu Molly.

“Birbirimizle üstü kapalı biçimde değil de açık açık rekabet ettiğimiz şu özel haftadan mı bahsediyorsun?” Joan kafasını salladı. “Tabii ki hayır.”

“Bu bir savaştır,” dedi Hildur. “Ve hepinizi batıracağım.”

Bunny iç geçirdi. “Hadi hanımlar. Elbiseler için kavga etmemiz gerçekten çok aptalca. Hepimizin bedenleri farklı, değişmemiz gerekebilir.”

“Hadi şimdi deneyelim,” dedi Athena ardından da parlak kırmızı elbisesini çıkardı.

Molly bakmamaya çalıştı. Athena’nın çıplak vücudu kusursuzdu, tıpkı bir tanrıçanıninki gibi. Hildur ve Joan da soyundular, onlar da mükemmel vücutlara sahiptiler, ama Bunny’nin doğal güzelliği hepsini gölgede bırakıyordu. O da çıplakken salondaki diğer metresler kadar kendinden emin ve rahat görünüyordu.

Molly dudağını ısırды. Tüm rakiplerinin kendilerine birini bulmuş olmasına şaşmamak gerekirdi! Resmen metres olmak için yaratılmışlardı!

“Delilah?” dedi Bunny iskemlede duran ve artık Molly’ye ait olduğu besbelli, altın rengi elbiseyi işaret ederek.

“Ah, evet,” dedi Molly. Ama kalbi hızla atıyordu. Perdeler çekilmemişti, kapılar kapanmamıştı.

Üstelik daha bir dakika kadar önce iki hizmetçi geçmişti oradan!

Joan güldü. “Delilah? Neden soyunmuyorsun?” Kendi seçtiği elbisenin yanında durmuş, onu giymeye hazırlanıyordu. Kafasını içinden çıkarınca “Tanıdığım en tuhaf hatunsun,” dedi.

“Tevazu hiç de kötü bir şey değildir,” dedi Bunny, yeni elbisesini giyerken. “Bazı beyler metreslerin böyle olmasını ister.”

Molly, Bunny’ye içten bir şekilde gülümsedi. “Soyunmakla ilgili bir sorunum yok,” dedi sanki bir beyefendinin giyinme odasında soyunmaya alışmış gibi. “Bir keresinde bir tarlada çıplak bile koşmuştum.”

“Öyle mi?” Bunny etkilenmişti.

“Evet,” diye yalan söyledi Molly ve rastgeleymiş havası vererek onu izleyen gözlerden uzakta, saksıda bir palmyenin durduğu köşeye doğru gitti. Yeni, altın rengi elbisesini küçük bir masaya sererek eski elbisesini çıkarmaya koyuldu. “Ve bütün av ekibi beni gördü,” dedi kollarını geçirirken.

Madem yalan söyleyecekti, keşke daha heyecanlı bir şeyler uydursaydı!

Joan gözlerini devirdi. “Neden buna inanmakta zorlanıyorum?”

“Yalan söylüyor,” dedi Hildur.

Athena güldü. “Tabii ki sallıyor. Bizi ürkütmeye çalışıyorsun, Delilah. Ama işe yaramayacak.”

“Kimseyi ürkütmeye çalıştığım yok,” dedi Molly, şimdi kalın gibi tuttuğu elbisesinin ardında çıplaktı.

“Öyle miymiş?” Joan ona doğru hızla gelerek elbiseyi elinden çekip aldı.

“Evin dışında çıplak bir halde tur atıp buraya geri gelebilir misin? Şu anda.”

“Evet,” dedi Athena. “Yapmazsan, kendini aptal durumuna düşüreceksin.”

“Durun,” dedi Molly ikisine de bakıp verecek bir cevap düşünürken. “Asıl siz beni ürkütmeye çalışıyorsunuz.”

“Yani?” diye dalga geçti Hildur. “Korkak. Saklanıyorsun.”

Molly saksıdaki palmyenin ardında saklanmaya çalışarak titredi ve aylardan Ağustos olduğu düşünülürse, sebebi soğuk değildi bu titremenin.

Bunny kaygılı gözlerle ona baktı. Belki Molly de kaygılıydı.

“Sende tuhaf bir şey var, Delilah,” dedi Athena kafasını kenara uzatarak, dikkatli bakışları Molly’nin üzerindeydi.

Molly yutkundu ve palmyenin yapraklarından birini tuttu. Artık biliyordu, gerçek onu ürpertse de ondan kaçış yoktu: tek şansı vardı. Eğer bu yarışmayı kazanmak istiyorsa, herkes onun metres olduğuna inanmalıydı

Ve bu yarışmayı kazanmak istiyordu.

Hem de çok.

Londra onu çağırıyordu – tiyatrolar, yeni elbiseler, onu sevdiği için ve kırık bir vazodan – ya da bir kolu ya da kafası olmayan bir heykelden – çok daha etkileyici olduğuna inandığı için her isteğine değer veren bir koca. Bütün bunları istiyorsa evin etrafını çıplak koşmalıydı.

Hemen şimdi.

“İzleyin bakalım,” dedi ve palmyenin arkasından çıktı.

Çırılçıplaktı.

Bekarların ev çevresinde dolanmaması, uşakların evin içinde başka işlerle meşgul olması, annesinin ise cennette iskambil oynadığı ya da ekmek pişirdiğinden onu izlememesi için dua ediyordu.

“Bunu yaparsam,” dedi diğer kadınlara – bir yandan çıplak bacakları ve bedeninde rüzgarı hissediyordu – “elbiseler için daha fazla kapışmak yok, tamam mı? Herkesinkini Bunny seçecek. Zaten kendisi elbise tasarlıyor ve Prens’in modellerinden hangisinin hangimize daha çok yakışacağına en iyi o karar verebilir. Tadilat yapmak gerekiyorsa da yapabilir. Öyle değil mi Bunny?”

Bunny başıyla onayladı ve ilginçtir, herkes Molly'nin şartlarını kabul etti.

Molly başı dik bir şekilde, yanlarından geçti, giyinme odasının kapılarından geçti – o arada diğer kadınların pencerelere koştuğunu duydu – sonra da ana koridordan geçerek ön kapıya ulaştı. Kapıyı Finkle'ın dikkatini çekmemek için olabildiğince sessiz bir şekilde açtı ve üç basamağı inip çakıllı yola çıktı.

Rüzgar saçlarını savuruyordu.

Koşmaya başladı. Evin etrafında dönerken kendini bir ceylan gibi hissediyordu. Olabildiğince hızlı koşuyordu. Bir sincabın üzerinden atladı.

Evin son köşesine vardığında, yani son birkaç saniyesi kalmışken, adamların konuştuğunu ve gülüştüğünü duydu, arkasındalardı, ağaçların oralarda bir yerlerde.

Bakmaya cesaret edemedi.

Açık olan ön kapıdan içeri daldı, oradan da salona.

Ciğerleri patlamak üzereydi. Burnundan derin bir nefes aldı ve kendini kanepeye attı. Sonra da bacak bacak üstüne atıp üsttekini yavaş yavaş sallamaya başladı, tıpkı bir saatin sarkacı gibi.

“Gördünüz mü?” dedi.

Kadınların hepsi ona bakıyordu.

“Başardı,” dedi Bunny sırtarak. “Biliyordum zaten.”

“Sürtük,” diye mırıldandı Joan.

Hildur'un omuzları çökmüştü.

“Tebrik ederim, Delilah.” Athena oyuncu olmasına karşın gözlerindeki hayal kırıklığını gizleyemiyordu. “Kendini kanıtladın.”

Molly başını eğdi. “Teşekkür ederim,” dedi normal bir ifadeyle. Ama içinden sırıtıyordu. Daha doğrusu, içinden zafer çılgınlıkları atıyordu. Ve dans ediyordu.

Gerçekten de kendini kanıtlamıştı, öyle değil mi?

18. Bölüm

Akşamın ilerleyen saatlerinde Harry yanındakilerden ayrılıp ahırdaki bir marangozluk işini denetlemeye gitti, bu da Molly'ye gizli görevini tamamlamak ve herkesin moralini bozmak için bir saat verdi.

“Göle gitmek için sabırsızlanıyorum,” diye yalan söyledi Athena'ya, Lord Maxwell'e ve Vikont Lumley'e. Salonda iskambil oynuyorlardı. “Romantik bir yere benziyor.”

Onlara gizemli bir şekilde gülümsediğini umdu. Sonra masaya bir kart attı. Aslında oyundan sıkılmıştı. Diğerlerinin yanına gidip düzenbazlık yapmayı bile tercih ederdi, ama göle yapılacak geziyi engellemek için vistten zevk alıyormuş gibi davranmalıydı.

Turta için böğürtlen bulmaya tek başına gidecekti. Kesinlikle bu kişilerle gidip çıplak göle girmek istemiyordu. Evin etrafında koşarken yeterince çıplak kalmıştı zaten, üstü kalsındı.

Odadaki en dramatik kişi Athena'ydı. Molly de ondan başlayacaktı.

“Lord Maxwell,” dedi Molly, “Athena'nın Drury Lane'de en

son canlandırdığı karakterin adı neydi? Üzgünüm ben hatırlamıyorum, ama eminim siz her oyununa gidiyorsunuzdur.”

Lord Maxwell’in gözlerinden az da olsa kızdığı anlaşılıyordu. “Burada olasılık hesabı yapmaya çalışıyorum,” dedi bir yandan hem elindeki hem de masadaki kartlara bakarak ve bu şekilde soruyu savuşturdu.

Athena’nın yanakları kendi kartlarına bakarken kızardı, köşeli kaşları ise burnunun üzerine doğru daraldı.

Molly, Vikont Lumley’e neşeli bir şekilde gülümsedi.

“İhtiyar kadınlardan biriydin değil mi?” diye sordu Lumley, Athena’ya. “*Macbeth*’te yani.”

Athena yüzünü ekşitti. “Lady Macbeth’i oynamalıydım. Ne saçmalıklı.”

“Olur, mu hiç,” dedi Lumley. “İhtiyar kadın rolüne çok yakışmıştın.”

Molly kahkaha atmamak için dudağını ısırды. Lumley, iltifat etmeyi pek bilmiyordu.

“İyi bir seyirci Athena’nın, makyözlerin çirkin gösteremediği tek cadı olduğunu hatırlayacaktır,” dedi Maxwell ciddi bir şekilde. “Ayrıca, Lady Macbeth rolünü alamamasının sebebi de şeref-siz rejisörün o rolü verdiği kadınla kırıştırmasıydı.”

Athena zaferle gülümsedi.

Lanet olsun.

Molly yeniden denemeliydi. Athena’ya eğilerek en iyi “Her şeyi bilen metres” bakışını takındı, ama “her şeyi bilen metres”in nasıl görünebileceğini bilmediğinden, yalnızca kaşlarını kaldırdı. “En sevdiğin çiçeklerden getirdi, değil mi?”

“Gül gönderdim,” dedi Lord Maxwell. “Her gece.”

Lumley homurdanarak onayladı.

“Ama o en sevdiğim çiçek değil ki, Nicholas,” dedi Athena, bir yandan Nil’de yelkenlisinde gezinen Kleopatra’yımış gibi

mağrur bir ifade vardı yüzünde. “Orkide severim.” Duraksayıp gözlerini kırıştırdı. “Beni daha iyi tanısan bilirdin.”

“Seni kendini tanıdığından da iyi tanıyorum,” dedi Maxwell tehditkar bir biçimde.

Athena derin bir nefes aldı.

Lumley bir kart attı Maxwell de onu aldı.

“Çiçekleri de kendi elinle getirmedin zaten,” diye çıkıştı Athena.

Maxwell kartları göğsüne yaklaştırdı. “Elbette getirdim.” Rahatsız olduğu gözlerinden belliydi. “Bir keresinde gelmiştim.”

“Evet, yalnızca bir keresinde.” Athena dudak büktü. “Diğer seferlerde ise, ağzı leş gibi soğan kokan kurbağa kılıklı bir kurmayla gönderdin çiçekleri.”

“Londra beni daraltıyor,” dedi Maxwell ciddi ciddi. “Biliyor-sun bunu.”

Athena kafasını salladı. Ama gözleri yaşlanmıştı.

Bak şu işe, diye düşündü Molly. Planı harika işliyordu. Bu yüzden cehennemde yanabilirdi, ama gölde çıplak yüzerse de cehennemde yanacaktı, e arada fark yoktu o zaman.

“Keşke son gece gelebilmiş olsaydın,” diye fısıldadı Athena Maxwell’e, sonra daha da yüksek sesle: “Ya da doğum günümde!”

Lumley neredeyse brendisini püskürtüyordu.

“Aldığım pahalı mücevherler yokluğumu telafi eder diye düşünmüştüm,” diye sakın bir şekilde cevap verdi Maxwell.

“Üstelik seni haklı olarak Londra’nın en iyi oyuncusu olarak gören bir sürü hayranının varlığı da bu durumu kolaylaştırıyor-
dur diye düşünüyorum.” İçkisini tumturaklı bir biçimde bitirdi ve masaya bir kart daha attı. “Lumley, sıra sende.”

Molly Athena’nın ona bakışından kafasının karıştığını anladı. Lord Maxwell’in sözlerine kızmalı mıydı, sevinmeli mi?

Molly çenesini kapalı tutup Athena’ya yalnızca bakarak karar vermesine yardımcı olmak istiyordu.

Athena oflayıp pufladı, sonra da sinirli bir şekilde, “Doğum günüm ne zaman, Nicholas?” dedi.

Lord Maxwell bir kaya gibi kalakaldı. Gözleri kartlarının üzerinde yarı kapalıydı. Lumley kravatını düzeltti, bir yandan da gerilimli atmosferi süzüyordu.

“Sanırım sen kazandın.” Maxwell sonunda ifadesiz bir yüzle Athena’ya baktı.

“Aynen öyle,” dedi Athena göğsü kıpır kıpırdı.

Molly kalktı. “Çok sıcakladım, affedersiniz” dedi.

Lumley ve Maxwell ayağa kalkarak gitmesini beklediler.

Molly yürümeye başladı, ama Athena’nın Lord Maxwell’e söylediklerini duymadan odayı terk etmedi, “Odama gidiyorum. Yalnız başıma. En İyi Metres yarışmasını kazandığımda ise o dandik taç ile yetineceğimi sanıyorsan” – sözler adeta havada asılı kaldı: Dandik taç – “salağın tekisin!”

Molly’nin soluğu kesilmişti. Duyduklarına inanamıyordu! Athena taçtan bahsediyordu! Sonra ise Hildur’un Kaptan Arrow’a öfkeyle taçtan bahsettiğini duydu. Lumley de Joan’dan benzer laflar işitmiş bu yüzden beti benzi atmış, ürkmüştü. Joan herkes duysun diye kulağına eğilerek tıslamıştı bu lafları.

Molly dikkat etmezse bir metresler isyanına yol açabilirdi!

Karmaşanın tam ortasında durarak “Tepeden göl yoluna nasıl gidildiğini bilen var mı? Uzun mu sürer?” diye sordu.

“Ben göle gidiyorum,” dedi Joan ve bir hışımla odadan çıktı.

“Beni saymayın,” dedi Lumley, kadehini kaldırdı ve kafasına dikti.

“Göl yok.” Hildur, Kaptan Arrow’a kötü kötü baktı ve Joan’u izledi.

“Athena’nın da göl fikrine pek sıcak bakacağını sanmıyorum,” dedi Lord Maxwell tavana, muhtemelen de Athena’nın yatak odasına bakarak.

“Hanımların hepsi gelmezse ben de göle gitmeyi pek istemiyorum,” dedi Sör Richard o kolpa sesiyle.

Bunny bir fare kadar sessiz yanında oturuyordu.

Molly, Sör Richard’ın bütün kadınları gölde çırlıçıplak eğlenirken hayal ettiğinden emindi.

Zampara.

Ama Sör Richard’ı düşünmeyi bırakıp sahip olduğu değerlerden geriye kalanlara odaklanmalıydı.

“Tüh,” dedi. “Gölden vaz mı geçiyoruz yani?”

Bütün adamlar evet der gibi başlarını salladı.

“Çok yazık.” Molly gülümsedi. “Peki, kim biraz daha brendi ister?”

Hepsi istekli görünüyordu.

Oldu bu iş, diye düşündü Molly. Böğürtlen toplamaya daha sonra gidebilirdi. Tek başına.

“Bir kadeh de bana koy,” dedi kapıdan biri. “İyi koy.”

Dönüp baktı. Gelen Harry’ydi, çok yakışıklı görünüyordu, çok kızmıştı, çok susamış da sayılmazdı.

“Merhaba, Harry,” dedi olabildiğince nazik bir şekilde.

“Demek diğer hanımları taçla ilgili olarak ayaklandırın,” diye mırıldandı yalnızca Molly’nin duyabileceği şekilde.

Molly omuz silkti. “Pek sayılmaz. Yalnızca, yüz sterlin daha adil bir ödül olurdu.”

“Öyle mi?”

“Evet. Belki diğer Ulaşılmaz Bekarlarla bu konu hakkında görüşebilirsiniz ha?”

“Tehdit mi ediyorsun?”

“Tabii ki hayır,” diye yalan söyledi.

Harry ona şöyle bir baktı. “Bakarız. Bu arada kimsenin göle gitmek istememesi ne kötü oldu. Demek ki yalnızca sen ve ben gidip böğürtlen toplamak zorunda kalacağız. Tabii ben bir iki kadeh bir şey içtikten sonra.”

Sonra da ona gülümsedi.

Sıçan.

Harry, Molly'ye gülerek baktı sonra da sırtıttı. Molly geniş হাসır bir bone takmıştı, elinde teneke bir kova vardı, yolu izlerken çok da mutlu görünüyordu – bu da şaşırtıcı değildi elbet. Adam-lar En İyi Metres yarışmasının galibine yüz sterlin dolu bir çanta vermeyi kabul etmişlerdi, daha doğrusu biri bunu onlara kabul ettirmişti.

Molly zaferin tadını çıkarıyordu, belki de Harry dönüp ona bakıncaya kadar da bu inanılmaz havanın keyfine varmaktaydı.

Molly yine kızmıştı işte.

Göle gitmeyi kesinlikle istemiyordu. Belki de Harry orada hep çıplak yüzdüğünü ve tüm konukların da aynı şeyi yapabile-ceğini söylediği için.

Sahip olduğu değerleri korumak için elinden geleni yapıyor-du Molly. Harry ise bu durumu çok tatlı buluyordu, özellikle de birçok şeyi feda etmiş olduğunu düşününce...

Kimse fark edeceğinden değil. Babası gelmeden sağ salım evine geri götürecekti Molly'yi.

“Manzaranın tadını mı çıkarıyorsun?” diye sordu Harry ki-barca.

“Hayır.” Bir şeyin peşinde olduğunda hep yaptığı gibi umur-samaz bir şekilde söylemişti bunu. “Daha ilk günden söylemiş-tim, omurgam zedelenmiş olabilir. Derhal eve dönmeliyim. Çok kısa bir süre sonra olduğum yere yığılabiliyim, sen de beni geri taşımak zorunda kalırsın.”

“Molly, zedelenmiş omurga da ne demek?”

Suratına gelen bir dalı çekti. “Bayan Turnbull’a da olmuştu. Kilisede bastonla yürüyen hanım.”

“Sen bastonla yürümüyorsun ama.”

“Çünkü ne olursa olsun dik yerlerde yürümekten kaçınıyorum.”

“Canım benim,” dedi Harry. “İşin güzel tarafı bu tepenin hiç de dik olmaması. Bir tepeden çok tümseği andırıyor.”

“Öyle olduğu için şanslısın, Harry. Dik bir tepe olsa ne olurdu merak ediyorum. Benim durumumda biri için yüzmek de kesinlikle yasak.”

“Sahi mi? Zedelenen omurgan suda erir diye mi?”

“Saçmalama,” dedi Molly. “Aniden derinleşen bir yere basıp dengemi kaybedebilirim. Hepsi bu.”

Harry dudağını ısırıldı. “Bu gölün altında aniden derinleşen yerler yok.”

“İşimi şansa bırakamam.”

“Senin durumundaki birinin çuval yarısına katılabilmesine özellikle sevindim.”

Harry’nin arkasındaki yaprak hışırtıları kesilmişti. Arkasını döndü, Molly’nin kızgın bakışlarını gördü ve bir kahkaha patlattı. “Molly! Çıplak yüzmeyeceğim! Seni de çıplak yüzdürmeyeceğim. Bu mu seni endişelendiren?”

Kaşları artık çatık değildi. “Emin misin, Harry?”

“Evet, seni şaşal.” Elinden tutup kendine çekti. Yüz yüze durdular, Molly Harry’ye sırtarak bakıyordu. “Sen istemedikçe seni soyunmaya asla zorlamam.”

Kelimelerin ağzından bu şekilde pes bir sesle çıkacağını hiç düşünmemişti, sebebi ise Molly’ye bu kadar yakın olmasıydı; hem güzel mi güzel, yemyeşil yapraklı ağaçlar, çalılar ve kır çiçekleriyle çevriliyken hem de rüzgar eteğini hafifçe havalandırırken.

Ve başbaşa olmaları. Herkesten uzak.

Molly cevap vermedi. Gözleri gözlerindeydi ve Molly’nün gözleri sıcacık ve öylesine kahverengiydi ki.

Harry dilini yutmuş gibiydi. O kadar kolay olacaktı ki, yalnızca eğilecek ve...

Hayır. Kendine hakim olmalı ve bu saçmalıktan vazgeçme-

liydi. Orada yakınlaştıklarını görecekt kimse yoktu, o zaman bu durum amacına nasıl hizmet edecekti ki?

Amacı bekar olarak kalmaktı.

Ama sonra, neyse ki, kader işe karıştı. Molly'nin saçları, nasıl olduysa, bir dala sıkıştı.

"Ahhh," dedi ve hareket etmeye çalıştı. Edemedi ama.

Harry nazikçe takılan saçları çıkardı. "İşte oldu." Gülümsedi. "Gerisinden vazgeçebiliriz. Ümit vaat etmeyen bir düğüm."

Harry'nin istediğini yaptı, iğneleri ceplerine koydu. Saçları omuzlarından döküldü, kahverenginin en güzel tonları oradaydı. Molly saçlarını savurdu.

"Oh, şimdi çok iyi oldu işte," diye iç geçirdi.

Artık yakınında durmadığına çok seviniyordu. Çünkü onu kavrayıp çılgınca öpmek istiyordu.

Molly şimdi zıplaya zıplaya yürümeye başlamıştı, bunu görmek de Harry'yi mutlu etmişti. "Siz Ulaşılmaz Bekarlar'ın bir hanımefendi isyanından kurtulmanıza çok sevindim, peki sen?" diye sordu kovası elinde koştururken. Şekilli sırtı çok yakınındaydı. "Evet," dedi. "Nereden çıktı bir anda değil mi? Neyse ki kurtulduk. Metreslerin Prens'in mahkemesine çıkmasına gönlümüz razı olmazdı."

"Elbette hayır. Adamların buna katlanamazdı. Bu duruma dahil olan her tarafı utançtan kurtardığımız için gerçekten mutluyum, sen?"

"Ben de öyle." Sözlerinde ironi vardı, ama Molly bunu anlamazlıktan geldi.

"Gerçekten de çok böğürtlen var mı, Harry?"

"Evet," dedi Molly'nin gülüşüne keyifle bakarak. "Hepsini de toplayacağız."

"Sabırsızlanıyorum!" diye haykırdı Molly ve Harry'nin önünde yere kapaklandı.

Gerçekten de omurgası zedelenmiş miydi neydi?

19. Bölüm

Molly kovasını salladı, oldukça ağırdı. Bolca böğürtlen ve biraz da frenk üzümü toplamışlardı, yani dört hatta beş turta yapılabilirdi! Molly en başta niye öyle kasılmıştı ki sanki? Göl gezisi son derece masumdu, huzur içinde güneşin tadını çıkarmışlardı. Nasıl bu kadar fesat düşüncelere kapılabilmişti? Her güzel göl gibi pırıl pırıl ve tertemizdi!

Yeğenlerinin, isterlerse, bu gölde yüzmelerine izin verecekti. Kız kardeşinin de öyle. Hatta en sevdiği atının bile.

“Gördün mü?” dedi Harry batıdaki kayaları göstererek. “İşte oradan atlıyorum.”

Çıplak mı? Acaba nasıl görünüyordu. Deli gibi merak etti, düşündükçe de nefes nefese kaldı.

Ama tüm söyleyebildiği, “Ne kadar yüksek,” oldu.

“Gölün bu kısmı çok derin,” dedi Harry arkasından yaklaşarak. Gerçekten de gölün o yakası daha koyu, daha ürkütücü görünüyordu. Sanki sularında sırlar gizliydi. Molly oradan uzak duracaktı.

Hemen arkasında Harry’nin sıcaklığını hissetti, tuhaf da olsa ona yaslanmak istedi. Konuşmak yerine, bunu tercih ederdi.

Zaten ona söyleyecek bir şey de bulamadı. Daha önce hissetmediği bir duyguydu bu. Artık Harry'nin yakınındayken geriliyordu demek. Hem de çok geriliyordu. Kendini bilmeseydi, ondan hoşlanmaya başladığını düşünenecekti.

Ama kendini iyi tanıyordu. Harry'nin yanındayken içinde bir şey eriyorsa da, onun bekar kalmak istediğini kendine sık sık hatırlatmak için elinden geleni yapacaktı.

Ayrıca yarışmayı tamamen kaybederse Anne Riordan ile evlenmek zorunda kalacağını da unutmaması gerekiyordu. Molly, düğünlerine gitmeyecekti. Gerekirse bir şeyler uydururdu. Ama tabii zedelenmiş bir omurgadan daha iyi bir bahane gerekecekti, aksi takdirde Harry herkese bunu uydurduğunu söyleyecekti.

"Roderick, Penelope'yi buraya hiç getirmiş midir? Merak ettim," dedi Molly sonunda.

"Buraya geldiklerini hiç sanmıyorum," dedi Harry. "Onlar Penelope'yle daha güneydeki arazileri tercih ediyorlar."

Gölün üzerinden gelen rüzgar beraberinde yeşilin ve çiçeklerin kokusunu getirdi.

"Bence içlerinde en güzeli bu," dedi Molly.

"Ailemin diğer arazilerini görmedin ama."

"Umrumda değil," dedi Molly. "Favorim bu."

"Benim de," dedi Harry.

Gülümseyip bir ağaç gövdesine oturdular. Gölün manzarası müthişti.

"Penelope'yle aranız iyi midir?" diye sordu Harry. "Umarım bunu söylüyorsunuz diye darılmazsın, ama hiç benzemiyorsunuz."

Molly parmaklarının arasından bir avuç kum bıraktı. "Bunu herkes söylüyor."

Harry eline bir dal alarak yerde bir daire çizdi. "Bu seni rahatsız ediyor mu?"

Molly omuz silkti. "Penelope'nin yalnızca gölgesi olduğu-

mun söylendiğini işitmiştim. Kestane saçlı, tanrıça yüzlü, üstelik hem işveli hem de bir hanımefendi.”

“Ve senin de?”

“Biliyorsun işte, Harry. Diğer kızlar gibi çekici değilim, kabayım,” diye iç geçirdi. “Penelope’nin yanında hep ezik hissediyorum kendimi. Kendini hiç kaybetmiyor, aptalca şeyler de söylemiyor. Her zaman da çok güzel görünüyor.”

Harry eliyle saçlarını düzeltti. “Ben de Roderick’e karşı benzer duygular besliyorum. O, mükemmel bir evlat. Nişanlanacakları ilan edilmeden, Penelope’yi öpme sebebim de buydu zaten. O sıralar Penelope’den pek hoşlanmıyordum bile. Fazla kusursuzdu o da.”

Molly güldü. “Penelope’de hiçbir kusur bulamamak çok sinir bozucu. Roderick için de aynı şey geçerli tabii.”

“Kesinlikle.” Molly’ye baktığında Harry’nin gözleri parladı. “Birbirlerine ne kadar yaklaşıyorlar, değil mi? Cedric’le Fiona da öyle.”

Buna ikisi de güldüler.

Molly’nin, kız kardeşinin kocasına duyduğu aşk çoktan bitmişti, ancak şimdiye dek bunun sebebini anlayamamıştı. Roderick gibi olmayan, kusurları olan birine ihtiyacı vardı Molly’nin. Komik birine. Hatta zaman zaman gıcıklaşan birine.

Öpüşerek barışabileceği birine...

Hem de çok ihtiyacı vardı.

Ama o kişi Harry olamazdı.

“Çok kötüsün.” Harry’ye hafifçe dirsek attı.

“Sen de tam bir baş belasısın.” Molly’nin saçlarına dokundu.

“Öyle mi?” dedi Molly.

“Tabii. Av köşkünün etrafında çırılçıplak koşman hele!”

“Neden bahsettiğini bilmiyorum.” Kalkıp kovadan bir avuç böğürtlen aldı. “Sana da kovadan bir miktar böğürtlen alıp saklanacak bir yer bulman için on saniye veriyorum.”

“Anlaştık,” dedi Harry.

“Savaşacağız,” dedi Molly.

“Hem de kıran kırana.”

Şimdi birbirlerine gülümsüyorlardı. Bir yandan da dönüp duruyorlardı, tıpkı komşu oldukları eski günlerdeki gibi. Molly beş altı yaşlarındaydı. Harry de dokuz on.

Molly, Harry’ye birkaç böğürtlen fırlattı, böğürtlen Harry’nin göğsünde patladı.

Kükreyerek Molly’nin üzerine atıldı. Molly çığlık atıp kaçmaya çalıştı, ama Harry çok hızlıydı.

Onu kısıkrak yakaladı. Molly’nin kalbi küt küt atıyordu.

“Seni esir aldım,” diye fısıldadı Molly’nin kulağına. “Dediğimi yapacaksın.”

Kıkırdayarak kaçmaya çalıştı. Ama Harry onu sımsıkı tutuyordu.

“Şimdi,” diye başladı. “Beyefendiler, hanımefendilere böğürtlen atmazlar. Yakışık almaz. İşte bu yüzden böğürtlenleri elimden yemen gerekiyor. Bu kadar kolay yakalanmanın cezasını böyle çekeceksin.”

“Hepsini mi?” diye sordu Molly.

“Evet.”

“Kaç tane ki?”

“Bilmem. On tane falan.”

“Peki. Zaten acıkmıştım.”

“Yum gözlerini.”

Yumdu. Kalbi bu kovalamacanın heyecanıyla hızla atmaya devam ediyordu. Ve belki de Harry yanında olduğu için.

“Dön arkanı bakalım,” dedi Harry. “Yavaş yavaş.”

Döndü.

“Kollarını bırakıyorum,” dedi. “Ama kaçmak yok. Seni kolayca yakaladım ne de olsa.”

Olduğu gibi duruyordu Molly, gözleri de kapalıydı.

“Aç ağzını,” dedi Harry.

Molly söyleneni yaptı, biraz korkuyordu. Birden gülmeye başladı. Harry de öyle.

Sonra Harry birden ciddileşti. “Seni esir alan kişiye daima güvenmelisin, Molly.”

“Güveneceğim,” dedi Molly ve sırtımayı bırakıp ağzına O şekli verdi. Sanki sonsuza kadar bekledi, ama sonra Harry niha-yet ağzına bir böğürtlen koydu. Molly ısırıldı, meyvenin suyunun tadını çıkardı. Sonra da yuttu.

“Bir tane daha,” dedi, gözleri halen kapalıydı.

“İyi de bu senin cezandı,” dedi Harry ve ağzına bir tane daha verdi.

Çok lezzetliydi. “Çok yavaşsın,” dedi Molly ve ağzını açtı.

Harry bu kez ağzına birkaç böğürtlen koydu. Hepsini birden çiğneyip yutmak bu kez biraz daha fazla zaman aldı.

“Bitti mi?” diye sordu, gözlerini hâlâ açmamıştı. “Majeste-leri?”

“Ne kadar terbiyesiz bir esirsin sen öyle. Korkmuş olman ge-rekıyor. Aç ağzını.”

Ağzını açtı. Niye bu kadar bekletiyordu?

Ve sonra Harry’nin yüzünün kendi yüzüne yaklaştığını adeta hissetti – görmek değil hissetmekti bu. Belki de güneşi perdeli-yordu. Molly daha ne olduğunu kestiremeden Harry’nin dudak-larını hissetti dudaklarında. Güçlü kollarını beline dolamış, onu kendine doğru çekiyordu.

Daha yakınına.

Molly, çok daha yakın olmak istedi ona, ama mümkün değildi ki bu. Kaslı bacakları ve göğsü bir zarf gibi sardı Molly’yi, ku-caklayışı ateşliydi.

“Harry,” diye fısıldadı ağzı ağzında.

“Sus, esir,” dedi Harry.

Dilleri birleşti, Molly'nin ağızında kalan bögürtlen suyu emmekte, bu öpüşmeyi daha da lezzetli kılmaktaydı.

Molly, kollarını Harry'nin boynuna doladı. Öpüşmemesi gerekiyordu. Harry'nin metresi değildi o.

Ancak ilk defa, olmak istediğini fark etti.

Eğer birinin metresi olmak bu demekse tabii.

20. Bölüm

Yalnızdılar. Yapayalnızdılar. Güneşli harika bir akşamüstü Harry'nin en sevdiği yerdeydiler; gölde.

Harry bir süreliğine dudaklarını çekip Molly'yi kaldırdı. Molly de kollarını Harry'nin boynuna doladı ve arzuyla dudaklarına yapıştı.

Ama bu...

Ama bu tam anlamıyla...

Harry ne düşüneceğini bilemiyordu. Yalnızca olanların akışına bırakmıştı kendini. Ve daha da çok bırakmak istiyordu. Hem de çok daha fazla.

"Harry," diye mırıldandı Molly, Harry onu yumuşak, otlarla kaplı bir banka nazikçe yatırırken. Üstlerinden geçen bulutların gölgesi ara sıra üzerlerine vuruyordu.

Güneş hâlâ Harry'nin sırtında parlıyor, onu ısıtıyordu, Molly'yi vücuduyla sarmaya ve dudaklarını tatmaya bir süre daha devam etti, ta ki durup birbirlerine bakıncaya kadar.

"Daha fazlasını istiyorum," dedi Molly. "Daha da—"

Bakışları sabırsızdı. Harry'nin çenesine dokundu. "Bana ne

yapıyorsun, Harry. Seni... seni böyle düşünmeden edemiyorum. Sana her bakışında—”

“Ben de seni böyle düşünmeden edemiyorum,” dedi Harry ve Molly’yi öpmek için eğildi. “İşkence sanki,” dedi dudaklarına yapışırken.

“Evet,” dedi Molly ve avuçlarını Harry’nin omuzlarında gezdirdi ve birden ellerini göbeğine, ardından da kasıklarına indirdi.

Nasıl bir histi bu! Harry gözlerini sımsıkı yumdu ve Mag-na Carta’yı hatırlamaya çalıştı. Ya da başka herhangi bir şeyi, Molly’nin şu anda yapmakta olduğundan başka herhangi bir şeyi...

“Burana dokunmak beni her şeyden çok heyecanlandırıyor,” diye fısıldadı kulağına “İlk kez arabada kucağına oturduğumda hissetmiştim bunu. Sonra da dün gece. Ve de bu sabah ‘Kubilay Han’ı okurken bana arkamdan sarıldığında.”

Harry gözlerini açıp inleyerek şöyle dedi: “Burama dokunduğunda *benim* nasıl hissettiğimi bir bilsen.”

Ve tüm iradesini kullanarak Molly’nin elini çekti

Molly’nin dudakları hayal kırıklığıyla büküldü. “Seni heyecanlandırmak istiyorum, Harry. Lütfen.”

“Bunu zaten bana dokunmadan da yapıyorsun,” dedi sonra da sırıttı. “Tüm erkeklerin maruz kaldığı bir tehlike bu. Uygunsuz zamanlarda bu, ee, heyecanı yaşamak.”

“Ama şu an uygunsuz değil.” Molly avcunu yine oraya götürdü. “Kimse bizi görmüyor.”

Kimse bizi görmüyor.

Gözlerindeki davete karşı koymak mümkün değildi. Kimi kandırıyordu Harry? Ona karşı koymak için ölmüş olması gerekirdi. Yaşayan hiçbir erkek o gözlere karşı koyamazdı. O dudaklara.

Bu kıza.

“Molly,”

“Şşşş.” dedi Molly. “Hadi göster bana. Lütfen.”

Harry üzerinde inleyerek derin bir nefes aldı ve tek eliyle pantolonunun açmayı koyuldu.

“Bana bırak,” dedi Molly ve Harry’nin elini itti. Molly’nin saçları çimlerin üzerine yayılmıştı.

“Bu kadar istekli olman beni sevindirdi,” dedi Harry yarı şaka yarı ciddi. Harry eğilip Molly’yi öperken Molly de pantolonun bağıyla ilgilendi ve en sonunda da açtı, kasıklarından aşağı indirinceye kadar da çekmeye devam etti.

Sonra aşağı baktı. “Aman Tanrım,” diye fısıldadı.

Harry sıırttı. “Konuşmayı bırak ve öp beni.”

İç geçirdi, istendiği üzere Harry’yi öptü, Molly’nin ellerindeki sıcaklığı hissedince ise buseler çok daha ateşli bir hal aldı. O eller Harry’ye yumuşak, meraklı bir şekilde dokunuyorlardı ve Harry tamamen savunmasızdı. Kendini Molly’nin avuçlarına teslim etti ve zevkten inlemeye başladı. Avuçlarını arkaya doğru bastırdı. “Seni böyle görmeyi seviyorum Harry,” dedi. “Sana hep böyle dokunmak istiyorum.”

“Ne zaman istersen,” diyebildi güçlkle. “Yani–”

“Konuşmayı bırak ve öp beni,” diyerek onu taklit etti Molly ve kıkırdadı.

Harry, Molly’nin yüzünü avuçlarına aldı ve gözlerinin içine baktı. “Önce sana söylemem gereken bir şey var, Molly. Daha fazla bekleyemem.”

“Bekleme,” dedi Molly. “Daha fazla bekleme.”

Dikkatini dağıtmalıydı. Memelerini güneş ışığına teslim etti ve zevkle iç geçirdi. Keşke Molly’nin tüm bedenini böyle görebilseydi, ama mümkün değildi bu. Kendine hakim olmalıydı, değil mi?”

“Böğürtlenler nerede?” diye sordu, bir yandan da meme uçlarını yalıyordu.

“Bilmem,” diye inledi Molly, parmakları Harry’nin saçlarını da geziyordu. “Şuraya koymuştum.”

“Bekle.” Harry sıçrayıp pantolonunu sertleşen yerinden, nasıl olduysa, yukarı çekmeyi başardı.

“Olmaz!” diye bağıdı Molly. “Gitme!” Dirseklerine dayanarak kalktı. “Harry!”

“Hemen dönüyorum,” dedi arkasını dönerek ve güldü. Güzel eşi ne kadar da sabırsızlanıyordu. Kovaya eğildi, kenarından tuttu ve geri koştu.

“Geriye doğru uzan yine,” dedi yanına geldiğinde.

“Pantolonunu indir, Harry.”

Güldü. “Birazdan indireceğim. Ama önce bekle.”

Molly uzandı, ama Harry’ye itaat etmenin ona pahalıya patlayacağını biliyordu.

Harry, Molly’nin meme uçlarına bir avuç dolusu böğürtlen sıkıştırdı, meyvelerin suyu memelerinin yumuşacık kıvrımlarından akıyordu. Harry nazikçe Molly’nin üzerine doğru geldi ve memelerinden akan suyu emmeye başladı.

Molly’nin sabırsızlığından eser kalmamıştı. “Kendimden geçiyorum,” diye fısıldadı, elleri kol kaslarında gezerken. “Ama pantolonunu hâlâ açmadın.”

Elini kasıklarına götürdü.

“Bir dakika ver bana,” dedi dudakları tenindeydi ve birden hareketlendi. Elbisesini bacaklarından yukarıya sıyırdı.

“Ne yapıyorsun?” dedi Molly nefes nefese.

“Tadını çıkarıyorum,” dedi ve kasıklarına avcunun içiyle dokundu. Ardından da memesini tutkuyla öperken elini Molly’nin en yumuşak yerine, merkezine götürdü. Ama parmaklarını sokmamaya özen gösterdi, çünkü bu Molly’nin ilk seferiydi. Harry ağrıdan almak istiyordu.

Molly’nin bacakları güneşe açılmıştı. Harry onu keşfetti, içinden gelen titremelerinin ve dokunuşlarıyla inlemesinin tadını çı-

kardı. Bir dakika sonra, bir çığlık ve sırtının aldığı şekille Molly, Harry'nin tanıdığı en arzulanası kadın olmuştu.

“Demek metres olmak bu demekmiş,” dedi Molly memnun bir iç çekişle, kollarıyla Harry'nin başını okşuyordu.

Ona otlarla süslü yatağından gülümsedi, Harry de güldü. Sonra da Molly'ye böylesine zevk vermenin memnuniyetiyle öptü onu.

Bir anlığına hiç konuşmadılar, rüzgarın ağaçları okşayışını dinlediler yalnızca. Sonra Molly yine Harry'nin pantolonunu çıkarmak istedi.

“Ne kadar da inatçısın,” dedi Harry.

Az sonra Harry'nin uzunluğunu hissediyor, onu avuçlarında sıkıyordu. “Aynısını *senin de* yaşamayı istiyorum,” diye mırıldandı.

“Emin misin?” Harry onunla sevişmeyi ne kadar istediğine inanamıyordu.

“Gayet eminim,” dedi Molly.

Elbette tam bir birleşme söz konusu bile olamazdı. Ama bazı alternatif yollara gidilebilirdi. Mesela biraz önce hissettiği zevk yoğunluğunu şimdi Harry'ye yaşatmak isteyen son derece hevesli, naif bir kızla yapılacak türden şeyler.

O kaçınılmaz an gelip çatığında elbisesini kirletmemek için kenara çekildi.

Sonrasında ise sırtüstü uzanıp gökyüzüne baktılar.

“Ne desem bilemiyorum,” dedi Molly.

Harry ona döndü. “Bir şey demene gerek yok.”

“Aklıma bir şey geldi.” Molly'nin gülümseyişi ağır ama içtendi. “Yine yapalım mı?”

Harry güldü. “Olmaz seni azgın şey. Eve dönsek iyi olur artık. Mutlu etmemiz gereken birkaç geçimsiz çift bizi bekliyor.”

Bir dirseği üzerinde doğrulup Harry'ye baktı. “Yatak odaları-

mızı birbirine bağlayan odadaki çalışma masası var ya, onu kal-
dıracağım, istediğin zaman odama gelebilirsin.”

“Yapamam,” dedi kollarını göğsünde birleştirerek.

“Neden?”

Molly’nin yüzüne düşmüş saçlarını kulağının arkasına çekti.
“Çünkü demin yaptıklarımızı yapmaya başlarsak gerisini getir-
memek neredeyse imkansız. Ve seni tamamen korumanın imkanı
yok, güzelim. Sonra da bebekler ve” – tereddüt etti – “evlilik
gelir.”

Molly’nin suratı asıldı. “Haklısın.” Elbisesinin önünü bağla-
dı, eteğini düzeltti ve kalktı.

“Nikahsızken çocuk doğurmanın senin için nasıl bir felaket
olacağını tahmin edebiliyor musun?” Kalkıp ellerini Molly’nin
omuzlarına koydu.

“Tabii. O zaman benimle evlenmek zorunda kalırsın. Bu da
korkunç bir şey olurdu,” dedi Molly gözlerini ondan kaçırarak.

Molly ondan uzaklaştı, hava birden kurşun gibi ağırlaştı.

Gölden ta eve gidene dek, bu tuhafılık peşlerini bırakmadı.
Molly hızlı adımlarla, arkasına hiç bakmadan önden gidiyordu.

Harry de hemen arkasındaydı, ama o da konuşmak istemiyor-
du. Ne diyebilirdi ki? İkisi de bu hafta ne yaşarlarsa yaşasınlar
birlikte bir gelecekleri olmayacağını biliyorlardı. Molly bunu id-
rak etmişti, oynadıkları tehlikeli zevk oyununa ise gönüllüydü.

İyi de Harry niye her şeyi berbat ediyordu?

27. Bölüm

Bir leydi her zaman her yerde sohbet edebilmelidir, diye çınladı Molly'nin içinde bir ses.

Bir leydi hiçbir şeyden korkmaz.

Molly, genelde annesinin sesini duyuyormuş gibi yapardı, keşke Lady Sutton bunları gerçekten söylemiş olsaydı ona. Ne var ki, böyle bir şey olmamıştı. Kızına hayata dair nasihatler vermeden ölüp gitmişti.

Molly işte bu yüzden durmadan bir şeyler uyduruyordu. Şimdi ekibin geri kalanıyla masa başındaydı. Her nasıl olduysa, bu haftanın üstesinden geliyordu.

Yine o ses konuştu: *Bir leydi daima zorluklarından üstesinden gelmesini bilir.* Repertuarına eklenecek bir ev yapımı atasözü daha.

“Şarap,” diyordu Athena o şuh sesiyle, “şarap, sonsuz olan her şeyin bir araya gelmesidir.”

Masaya gizemli bir bakış atıp gülümsedi.

Masada oturanlar – düşüncelere kapılmış gibi görünen Harry dışında – Athena'nın söylediklerinden etkilenmiş gibiydi.

Athena, Molly'nin uydurma olduğundan emin olduğu şeyler söyleyip duruyordu, oyuncuydu ne de olsa, ama Molly de bir şeyler uydurmaya alışık olduğundan anlayabiliyordu bunu. Masadaki diğerleri de Athena'nın söylediklerinden ve yüzündeki ifadeden etkilenmek yerine, duruma bu açıdan bakabilse aslında bomboş laflar ettiğini anlayabileceklerdi.

Molly boğazını temizledi. "Söylesene, Athena, şarap sonsuz olan her şeyin bir araya gelmesidir de ne demek?"

Athena inci kolyesini sıktı. "E gayet açık işte, canım."

Sessizlik.

"Yani demek istediğin, şarap... Tanrı mı?" Molly cesaretlenmek için şarabından bir yudum aldı.

Athena'nın gözleri fal taşı gibi oldu.

"Dini tartışmalara girmek istemem," dedi Joan.

"Katılıyorum," dedi Sör Richard.

Elbette katılacaktı. Özellikle, söz konusu Molly olduğunda şeytanın ta kendisiydi o.

Athena bir şey söylemek için ağzını açtı, ama hiçbir şey diyemedi.

Lord Maxwell'in dudakları kıpırdandı, sanki Athena'nın oynadığı oyundan haberdardı ve bu oyunun ortaya çıkmasından etkilenmişti.

Athena, Molly'yi süzdü.

Ama Molly ürkmedi. Athena'yı *oldukça* iyi anladığı için ona sıcacık bir gülümsemeyle karşılık vermeyi tercih etti. "Neyse, boş verelim söylediklerini. Ama belki herkes şunun ne anlama geldiğini düşünmek isteyecektir," – masayı cesurca süzdü, aktris rakibinin tepeden bakan tavrından eser yoktu Molly'de – "savaşta ve aşta her yol mübahtır."

Harry şarap kadehini masaya koydu. "Neden düşünecekmiz ki bunu?"

Molly içinden, kendine şans diledi. Şu haftanın onu neden bu kadar rahatsız ettiğini sonunda anlamıştı.

Ona kendini kötü hissettirenin ne olduğunu.

Neden böyle alıngan olduğunu.

Bu iddianın riskli tabiatından da çok hem de...

Derin bir nefes aldı. "Bence siz beylerin, biz hanımlarla piyonunuzmuş gibi oynamakta olduğunuz şu oyun tamamen tek tarafı bir saçmalık. *Beyleri* gözlemci değil de yarışmacı yapmanın zamanı geldi de geçiyor. Biz kadınlar da aramızda hanginizin kazanacağını oylayacağız."

Diğer kadınların soluğu kesilmişti. Adamlar da sessizliğe bürünmüşlerdi. Herkesin dikkati şimdi Molly'nin üzerindeydi.

"Erkekler mi yarışacak?" dedi Athena kaşlarını kaldırarak.

Molly onayladı.

"Kadınlar da oy verecek, öyle mi?" Joan dudak büktü.

Molly yine onayladı.

Hildur, Molly'ye baktı. "Bizim oralarda seni vururlar!"

"Burada da," diye mırıldandı Harry.

Molly kısa süreliğine ona bakıp çok da kızgın olmadığını görünce rahatladı. Hatta gözlerinde bir parıltı bile vardı.

"Ne kadar da entelektüelsin, Delilah," dedi Athena biraz da alayla, oysa daha birkaç saat önce Molly'nin yüz sterlinlik başarisından ne kadar etkilenmişti.

"Hiç de değilim. Yalnızca bir haftalığına buraya gelmiş ve daha fazla... *eğlenmek* isteyen bir kadının ben." Harry'ye gülümsedi ve bir yudum daha şarap içti. "Tabii beyler buna izin vermeye cesaret ederse."

Gergin bir sessizlik oldu. Molly, tüm adamların bakışlarını üzerinde hissetti.

İnanılmaz. Bekarlar masasının tamamıyla nasıl da başarılı bir şekilde flört ediyordu. Hem de kendi şartları üzerinden. Üstelik

öyle görünüyordu ki diğer kadınlar da sonunda Molly'yi belki de hafife aldıklarını fark etmişlerdi.

Büyük bir yudum daha aldı şarabından. Molly bile *kendisini* hafife almıştı!

Kendi kendine söylediği o vecizeler. Ne kadar da işine yarıyorlardı. Özellikle de sonuncusu, zorlukların üstesinden gelmekle ilgili olan.

"Delilah, sana hatırlatırım, bu yarışmanın amacı en iyi metre- si seçmek," dedi Harry en sonunda.

"Evet," dedi Molly heyecanını zor da olsa bastırmaya çalışarak. "Ama onun için erkekler yarışmasında da puan toplayabilirsiniz. Gerçek bir metres becerikli bir eş ister, değil mi? Yani herkes kabul ediyorsa erkekler için de bir yarışma ayarlayabiliriz."

"Okçuluk?" diye önerdi Joan.

"Belki de at yarışı," dedi Vikont Lumley.

Birkaç öneri daha geldi, fakat bunlar çok istekli tepkiler almadı.

"Eskrime ne dersiniz?" Molly, Harry ve Roderick'in küçük- ken ne kadar sık eskrim yaptıklarını hatırlamıştı, ama gerçek kılıçlarla değil, uzun sopalarla.

"Kitaplıkta, içinde eskrim kılıçları olan bir çanta gördüm."

"Eveet!" dedi Athena, heyecanla ellerini göğüslerine bastırarak. "Eskrim turnuvası!"

Kadınların hepsi el çırpı. "Kazanan beyefendi metresi için puan kazanacak," dedi Molly, "ama kadınlar da o gün en çok beğendikleri beyefendi için oy verebilecekler, tabii kendi beyefendileri haricindeki bir beyefendiden bahsediyoruz."

Molly dudağını ısırırken diğer adamların ne düşündüğünü merak ediyordu. Lumley ve Arrow sandalyelerini düzelttiler. Lord Maxwell boğazını temizledi. Sör Richard, Molly'ye dünyanın en muhteşem varlığını baktı.

Harry çenesini sıvazlayarak dudaklarından taştan bir gülümsemeyle baktı Molly'ye.

“Eskrim turnuvası ha?” dedi Harry. “Ve günün sonunda bir kadın oyu mu? Hakem kurulumuzun tartışması gereken bir konu bu.”

Arrow ile Lumley kafa kafaya verirken, Molly de olabilecekleri diğer hanımlarla tartışmaya koyuldu, üstelik kadınların hepsi de en az Molly kadar heyecanlı görünüyordu.

Lumley neden sonra pişmiş kelle gibi sırtarak kafasını kaldırdı. “Prens’in hakem kurulu olarak kurallarda ufak bir değişikliğe gideceğimizin Majestelerince kabul edileceğini beyan ederiz, zira kendileri de zorluklardan kaçmayı sevmez. Çoğunluğun olumlu oy kullanmasına istinaden eskrim müsabakası ve kadınların vereceği oylar bu haftaki yarışmanın resmi bir parçasını teşkil edecek, Lord Maxwell de söz konusu değişiklikleri kayıtlara geçecektir.”

“Dediği gibi,” diye belirtti Arrow, Lumley’e dönüp tembel tembel gülümseyerek.

“Herkes kabul ediyor mu?” Harry masaya göz gezdirdi.

Eskrimde tüm rakiplerini yenebileceğini iddia eden Sör Richard da dahil olmak üzere herkes elini kaldırdı.

“Beyler, günlük oylarımızı vermek üzere kitaplığa geçelim mi?” diye sordu Harry diğer Ulaşılmaz Bekarlara.

Molly ilk kez söz konusu oyların biri hatta daha fazlasını alabileceğini ümit etmekteydi artık.

“Hayır,” dedi Hildur. “Vals yapacağız.”

“Doğru,” dedi Vikont Lumley. “Hanımlar dans etmek istiyor. Joan, bize bir şeyler çalar mısın? Oyu sonrasında da verebiliriz.”

Herkes kalktı, Sör Richard bile. Aslında Lumley, Sör Richard’ı koltuğundan çekerek kaldırmıştı. Joan kaşlarını çattı, ama piyanonun başına geçip, çalmaya başladı.

Molly’nin gözleri Harry’yi aradı. Kuruyarak ölmek üzere olan ve su için yanıp tutuşan bir bitkiydi sanki. Derhal yardıma ihtiyacı vardı.

Harry gecikmeden yanına geldi. “Benimle dans eder misiniz?” diye sordu, Harry’nin gözleri her zamankinden daha kahverengiydi.

Molly, başıyla onayladı, nutku tutulmuştu. Vals yapmayı da ima arzulamıştı.

Harry belinden tuttu, elleri kenetlendi. “Çok güzel görünüyorsun,” dedi. “Özellikle de başımıza bela açtığın zaman.”

“Öyle mi?” Konuşmakta öyle zorlanmıştı ki. Harry yakınına geldiğinde Molly’nin tek düşünebildiği, parmakları ve dudaklarıyla ona yaptığı büyümlü şeylerdi. Ve tabii düşüncelerine yaptığı tuhaf etki.

Özetle, Harry’nin kollarındayken hiçbir şey düşünemiyordu.

Ama aynı zamanda, kollarındayken o kadar çok şey geçiyordu ki aklından, bunları Harry ile paylaşmak ve *onun* düşüncelerini sormamak için kendini çok ama çok zor tutuyordu. Saçma sapan şeyler hakkında bile... Mesela en sevdiği renk neydi? Molly’ninki elbette yeni yapraklarda görülen taze bahar yeşiliydi. Peki, seçmek zorunda kalsa Harry hangi hayvana dönüşmek isterdi? Molly bir kuş olmak isterdi, böylece uçabilirdi, öte yandan solucanlardan nefret ettiği için onları yemekte zorlanabilirdi, o zaman belki de bir sincap olmalıydı, ne güzel, ağaçtan ağaca sıçrayıp meşe palamutlarıyla yaşıyorlardı ki bu o kadar da kötü değildi. Molly bir keresinde meşe palamudunun tadına bakmış, ama bundan kimseye bahsetmemişti.

Harry ona bakarak hafifçe sıırıttı ve dedi ki, “Ne yani? Verecek akıllıca bir cevabın yok mu?”

Harry’ye daha da sıkı sarılarak kafasını salladı.

Tek bildiği kendini... mutlu hissettiğiydi.

Özgür.

Ve *kendi gibi*.

Ve de Harry ile.

22. Bölüm

Ertesi sabah hanımlar salonda dramatik okuma çalışması yaparken Joan birkaç dakika sonra iskemlesinden kalkıp büyük pence-
renin yanında gidip gelmeye başladı.

Başlangıçta kimse bunu fark etmemişti. Molly, Byron şiirini okuyup ezberlemesi için Hildur'a yardım ediyordu, ama bir yandan da göz ucuyla Joan'a bakıyordu. Birkaç dakika sonra Bunny okuyacağı bölümü tekrarlamayı bırakıp Joan'a baktı. Joan gidip gelmeye devam ediyordu.

"Ne yapıyor sence?" diye sordu Bunny, Molly'ye.

"Bilmem. Ama her zamankinden gergin görünüyor."

"Zaten hep gergin," dedi Bunny.

"Haklısın. Ama bugün daha da beter, değil mi?"

"Evet. Var bir şeyler."

Molly cesaretini toplayarak, "Joan," dedi berrak ve nazik bir sesle, "her şey yolunda mı?"

Joan çıktı. "Daha önce de söylemiştim, arkadaşın olmak istemiyorum."

Yürümeye devam etti.

Athena ile Hildur da şimdi onu izlemekteydi.

Joan durdu. "Beni rahat bırakır mısınız? Odada dönüp durmak istiyorum yalnızca."

"Ama dönmüyorsun," dedi Athena.

"Balıksın," dedi Hildur. "Güvertede çırpınıyorsun."

Joan tuhaf bir ses çıkardı. "Yani?"

"*Macbeth*'te gidip gelmeler çoktur," dedi Athena. "Sahnede biri gidip geldiğinde önemli şeyleri enine boyuna düşünüyor demektir. Ve genellikle bir sorun var demektir."

Joan derin bir nefes aldı. "*Benim* için önemli olan şeylerden size ne."

"Ama okuman," dedi Molly. "Final aşaması için çalışmalısın."

Joan oflayıp pofladı. "Final umurumda değil!"

Hildur ve Athena iç geçirdiler.

"Neden umurunda değil ki?" diye sordu Bunny.

Joan titriyordu. "Çünkü Athena'nın da dediği gibi, aklımda başka şeyler var ve katlanması güç."

"Joan," dedi Molly, "bize anlatsana? Şey istemediğini biliyorum ama—"

"Beni-rahat-bırakın." Joan'nın yanakları kıpkırmızıydı. Okuma eşyalarını toparlamaya koyuldu, ama odayı terk etmek üzereyken, eşyalarını teker teker yere düşürdü. Önce güzel bir kırmızı şal. Sonra da elindeki tüm kağıtlar.

"Lanet olsun!" dedi ve her şeyi yere fırlattı.

Herkes suspustu. Kimse olduğu yerden kımıldamıyordu.

Joan sandalyeye çöktü. Yüksek sesle nefes alıp verdi, sanki nefes alamıyor gibiydi.

Molly elindeki kitabı bir kenara fırlatıp ona doğru koştu. Bunny de aynısını yaptı ve hatta Joan'u omuzlarından tuttu: "Sakin ol."

“Anlat bize haydi,” dedi Molly, önünde diz çöküp. “Ters bir şeyler var belli, yardımcı olabiliriz.”

“Peki,” dedi Joan yumruklarını sıkıyordu. “Hepinize dürüst davranacağım, çünkü” – omuzları çökmüştü – “Delilah, daha önce söylediğin gibi, yerimiz sağlam değil. Her an hem de. Bizim meslekte güvenlik diye bir şey yok değil mi?”

Gözleri bitkindi.

“Maalesef yok,” dedi Molly. “Ama *hangi* meslekte kadınlar için güvenlik var ki?”

Ağır bir suçluluk duygusu altında eziliyordu. Sonuçta gerçek bir metres değildi ve Joan’un kendini nasıl hissettiğini tam olarak bilmiyordu. Ama yine de az da olsa fikir edinmişti çünkü o da kendini bir eşya gibi hissediyordu. Babası hazine avcılığı peşinde öyle tutkuyla koşmasa, Molly’yi kendi uygun gördüğü herhangi biriyle evlendirebilirdi.

“Dünyayı erkekler yönetiyor,” dedi Athena.

Hildur ve Bunny başlarıyla onayladılar.

“Aynen öyle,” dedi Molly. “Ama bu haftayı birlikte geçiriyoruz. Birbirimize yardımcı olmaya çalışalım. Eğer başarabilirsek.”

Joan’un bir şeyler demesini bekledi.

Joan’un kaşları çatılmış, ağzı ise sımsıkı kapalıydı.

“Kardeşim,” dedi sonunda, “buranın birkaç kilometre kuzeyindeki küçük bir kasabada yaşıyor. Onu beş yıldır görmedim.” Yutkundu. “*Tam beş yıldır.*” Kocaman, savunmasız gözlerle Molly’ye baktı. “Bu süre içerisinde ben Londra’daydım.”

“Ne kadar zorlanmışsındır.” dedi Molly, Penelope’yi bu kadar uzun süre görmemeye dayanamazdı.

Bunny, Joan’un sırtını sıvazladı.

“Durum daha da kötü,” dedi Joan. Derin derin nefes aldı.

“Kardeşim bu süre içerisinde... Benim bebeğime annelik yaptım...”

Molly’nin kalp atışı hızlandı. “Bebeğin mi?”

Joan hıçkırdı ve başıyla onayladı.

Bunny sırtını daha da sıkı sıvazladı.

“Lumley’den mi?” diye sordu Athena.

Joan bu kez hayır der gibi başını salladı. “Eski bir sevgilimden. Ama oğlumu görmeyi öylesine istiyorum ki. Tabii kardeşimi de.” Gözlerini ovuşturdu. “İşte bu yüzden bu kadar lanetim, günlerdir, yani normalden daha lanetim. Burada olmaya katlanamıyorum. Bu kadar yakın, ama bu kadar uzak olmak işkence bana.”

“Ah, zavallı Joan!” dedi Hildur ve Bunny ile Molly’nin arasına girerek Joan’un elini tuttu.

Athena’nın dudakları kıpırdadı. Yardım etmek istiyormuş gibi görünüyordu, Molly bunu fark etmişti, ama kımıldamadı.

“Bir plan yapmalıyız,” dedi Molly. “Joan’u çocuğuna kavuşturmalıyız.”

“Ona bir dokunabilsem,” dedi Joan. “Yalnızca bir saatliğine bile olsa. Kollarıma alabilsem.”

Hildur acıyla inledi.

“Şşşş,” diye susturdu onu Molly. “Adamların duymasını istemeyiz, değil mi.”

Hildur gürültüyle burnunu çekti, sonra da eliyle sildi.

“Ama Joan buradan nasıl ayrılacak?” diye sordu Bunny, güzel, badem gözleri kaygıyla doluydu. “Sör Richard’ın gözü üzerimde.”

“Adamlar uyanık,” dedi Hildur, kaygıyla başını salladı.

“Bir şeyler uydurmalıyız,” dedi Molly. “Fikri olan?”

“Atla gidemez,” diyerek sonunda konuşmaya katıldı Athena, tavrı birkaç dakika öncesine göre daha az katıydı.

“En yakındaki köye yürümek bir saatten fazla sürer,” dedi Joan. “Sonra da kız kardeşimin köyüne iki saat daha. Sabah erken yola çıkarsam öğleden sonraya kadar kalabilirim. Karanlık bastırımadan da dönebilirim.”

“Yine de iyi bir bahaneye ihtiyacımız olacak,” dedi Molly. Oturup düşündüler. Ama kimsenin aklına bir şey gelmiyordu. “Lumley’ye anlatamaz mısın?” diye sordu Bunny en sonunda. Joan hayır anlamında başını salladı. “Hayatta olmaz.” “Çok iyi biri gibi görünüyor,” dedi Molly, Joan’un kızacağını da düşünse.

Ancak Joan sakinliğini korudu. “Öyledir,” dedi sonunda. “İşte bu yüzden anlatmak istemiyorum ya. Hiçbir bahanesi olmasın istiyorum,” – yutkundu – “yani beni başından atmak için. Şimdiye kadar sahip olduğum en iyi eş o.”

“Anlıyorum.” Molly iç geçirdi. “Şimdi, yani bugün, yapacak başka işlerimiz var, ama ümitsizliğe kapılma. Herkes bir şeyler düşünsün. Yarın, bütün gün orada olman için bir plan mutlaka yapacağız.”

Herkes Molly’yi onayladı, sonra da dramatik okumasına döndü. Ortam gergindi, ama ilk baştakinden de daha neşeliydi.

Hildur, telaffuz çalışması yaparken Molly de Joan’u bebeğine nasıl kavuşturacağını düşündü.

“Akıma bir şey geldi,” dedi Athena birkaç dakika sonra, gözleri parlıyordu. “İyi bir oyuncu musun, Joan?”

“Hayır. Hiç oyunculuk yapmadım ki.” Joan’un dudakları büküldü.

“Hadi ama,” dedi Athena ve imalı bir şekilde gülümsedi. “Hepimiz her gün oyunculuk yapmıyor muyuz zaten?”

“Neden bahsediyorsun?” diye sordu Bunny.

Athena kıkırdadı. “Bunny, Sör Richard’a gerçekten çok mu önem veriyorsun?”

Bunny’nin gözleri fal taşı gibi açıldı. “Neden ki, yani, hayır ama–”

“Zaman zaman da olsa... onun için çıldırıyormuş gibi davranmıyor musun?”

Bunny'nin yüzü kızarmıştı. "Yani, evet."

"Birlikte olduğum kişiden sıkıldığımda ben de aynısını yaparım," dedi Joan. Gerçi Lumley'den sıkılmadım ama." Kıkırdadı.

"Kaptan Arrow diğerlerine benzemez. Kadınları denizi okur gibi okur. Her zaman şeyini bulur, hede..." Kaşlarını çatı.

"Hedefini mi?" diye sordu Bunny.

"Ah, evet!" dedi Hildur sırtarak.

Athena, Molly'ye döndü. "Peki ya sen, Delilah?"

Molly güçlükle yutkundu. "Ben-ben," – bir şey söylemek için çırpınıyordu – "demek istediğini tam anlamadım," dedi sessizce.

"Bakire gibi davranıyorsun, Delilah." Joan gülüyordu. "Erkekleri çıldırtıyorsundur. Gerçekten iyi oyuncusun değil mi?"

Molly hızlıca, evet der gibi başını salladı.

Ama Athena ısrarcıydı. "Hiç zevk alıyormuş gibi yapmadın mı, Molly? Her metres bu beceriyi geliştirmelidir."

Molly boğazını temizlermiş gibi yaptı. "Pek değil," dedi. "Lord Harry benim ilk hamim."

"Bu her şeyi açıklıyor," dedi Joan. "Bu işte yenisin. Yani bakire sayılırsın."

Hildur ona sokuldu. "Yani gerçekten iyi mi?" diye sordu kaşlarını kaldırarak.

Molly'nin midesine kramplar giriyordu. "Gerçekten çok tatlı," dedi Harry dokunduğunda nasıl hissettiğini hatırladı. Düşüncesi bile eritiyordu onu. "Çok güzel öpüyor. Çok zevk alıyorum. Ve çok gülüyoruz... yani öpüştüğümüzde."

Kızardı.

Derin bir sessizlik oldu.

"Ona aşık olmadın herhalde, değil mi Delilah?" diye sordu Joan.

"Hayır," dedi aniden. "Tabii ki olmadım."

“Umarım olmamışsındır,” dedi Athena. “Senin için çok ama çok kötü olur bu.”

“Biliyorum,” dedi Molly. “Şey olabilirdi—”

“Terk edilebilirdin,” diye devam etti Joan.

“Hem de her an,” diye tamamladı Molly.

“Gönlünü bu işlere karıştırma sakın,” diye uyardı onu Athena.

Molly bunaldığını hissetti, gerçi neden böyle hissetsindi ki? Yalnızca bir metresmiş gibi davranıyordu. Bu haftanın sonunda Harry ile ayrılacaklarını da gayet iyi biliyordu.

“Aklıma gelmişken,” dedi Athena, “bu muhabbetin başında, sandığından daha iyi bir oyuncu olduğunu söylemeye çalışıyordum, Joan.”

“Yani?” Joan meraklanmıştı.

“Bu becerini kullanarak beyefendiyi hasta olduğuna inandırabilirsin.”

“İnle ve mırıldan,” dedi Hildur. “Bayırlılar! Ve tabii titre.”

Athena gülümsedi ama hayır der gibi salladı başını. “Bir kadının böyle yapması, şu durumda hiç de çekici gözükmez.”

Molly daha da dik oturdu. Harry onu öptüğünde inlemişti. Dokunduğunda da. Bu yaptıklarının tuhaf olduğunu düşünmüştü – hatta zayıflık olduğunu da – ama demek ki diğer kadınlar da yapıyordu bunları.

Ancak çılgınlık atmanın hangi koşullarda çekici olabileceğini öğrenmeye çekiniyor ve itiraf etmeli, biraz da merak ediyordu.

“Bugün yataktan çıkamayacak kadar hasta olduğunu biz söyleyelim,” dedi Bunny, Joan’a.

“Ama yatak odamda olmayacağım,” dedi Joan. “Ya Lumley bana bakmaya gelirse?”

“Seni bakımevine yatırdığımızı söyleriz,” dedi Bunny.

“Öyle bir yer var mı ki?” diye sordu Molly.

Bunny güldü. “Bildiğim kadarıyla yok.”

Joan da güldü.

“Lumley seni arayacak olursa tamamen sessiz bir ortama tiyacin olduğunu, gidip iki tek atmasını söyleriz,” dedi Molly.

Ortam daha da yumuşamıştı şimdi. Kadınlar dramatik okmalarını çalışmaya devam ettiler, her biri kendi köşesinde gid geliyordu. Molly ve Hildur ise kanepede yan yana oturuyordu.

Ama bu kez Athena Molly’ye bir tavsiyede bulunarak Hildur’un şiirini normal ses tonuyla okumaktansa bir bölümünü fısıldamasını tavsiye etti.

“Sağ ol, Athena,” dedi Molly. “Harika bir tavsiye.”

Joan gidip gelmeyi bıraktı ve kaygılı gözlerle Athena’ya baktı. “Ne zaman hasta numarası yapayım?”

“Anlayacaksın,” dedi Athena onu rahatlatarak. “Ve o an geldiğinde seni hasta yatağına götürecek dört de hemşiren olacak canım.”

Hepsi güldü.

Ama Molly bir şey fark etmişti. “Bu plan gayet iyi görünüyor, ama Joan’un yarışmada bizden geri kalmasını istemeyiz, değil mi?”

“Kız kardeşini ziyarete gittiği için beylerin değerlendirmesinde dezavantajlı duruma düşmemeli,” diye Molly’yi destekledi Bunny.

“Ama hasta kadınlar pek çekici görünmez,” dedi Athena düşünceli bir şekilde.

“Hiçbir erkek sevmez bunu,” dedi Hildur ve elini boğazına götürüp öğürür gibi yaptı.

“Aynen öyle,” dedi Molly. “İşte bu yüzden de Joan’un hastalığını çekici kılmanın bir yolunu bulmalıyız.”

“İnlemek ve mırıldanmak,” dedi Hildur yine. “Ve titremek.”

“Olmaz Hildur,” dedi Athena kesin bir şekilde. “Joan’un iyiliğini istediğini bilsem de...” Ve Athena Hildur’a içtenlikle gülmüseddi.

"Athena'ya katılıyorum," dedi Molly. herkesin birbirine iyi anlaşmasından çok mutlu olmuştu. "Beylerin Joan'u çekici olmayan bir halde görmesini istemeyiz."

"İyi de hastalığı nasıl çekici kılabiliriz?" dedi Bunny.

Molly bir an düşündü. "Hastalığına sebep olan koşullara bakılalım. Annelerin nasıl şey yaptığını bilirsiniz," – yutkundu – çünkü söylemek üzere olduğu şey kendi annesiyle ilgili ilk anıydı – "çocuklarına sıkı sıkı giyinmeden soğukta dışarı çıkmamalarını söylediklerini?"

Hepsi onayladı.

"Biz de Joan'un soyunup derede yıkandığını söyleyebiliriz," dedi Molly. "Sonra da üşütüp hastalandığını." Durakladı. "Ve de bu senaryoyu seçmemizi sağlayacak mükemmel bir bahanem var. Çok güleceğiz buna, gerisini erkekler düşünsün."

"Sahi mi?" Joan kaşlarını havaya kaldırmış, sırtıyordu.

"Evet," dedi Molly. "İyi dinleyin." Uzun uzun açıkladı, bittiğinde ise kadınlardan kahkahalar ve alkışlar yükseldi.

"Mükemmel," dedi Athena.

"Gerçekten dâhisin, Delilah," dedi Bunny, Hildur da sırtını sıvazladı.

"Sandığımın aksine hiç de kuş beyinli değilmişsin," diye itiraf etti Joan.

Molly dudağını ısırdı, birbirleriyle arkadaş olduklarına çok ama çok seviniyordu. Diğer kadınların arkadaşlığı ömrünün geri kalanında arzulayabileceği tek yakınlaşma biçimi bile olabilirdi.

Büyük bir aşk yaşamayı düşünemiyordu. Evlilik, bir sözleşmeydi. Ticaretti. Ona aşık bir koca bulmak ve o kocaya aşık olmak delilikti. Kocasından bekleyeceği tek şey güvenilirliği olabilirdi. Belki biraz da eğlence ve kibarlık.

En İyi Metres yarışmasını kazanırsa Harry, Molly'ye koca bulmaya yardımcı olmak zorunda kalacaktı – bu düşünce, artık eskisi gibi mutlu etmiyordu Molly'yi.

23. Bölüm

O akşam Harry kütüphane şöminesinin yanında ahşap bir kutu açtı. Kutunun içinde erkeklerin eskrim kılıçlarıyla kullanacakları maskeler ve Harry'nin kılıç uçlarını köreltmek için kullanacağı yapışkan madde vardı. O yapışkan maddeyle oynarken biraz olsun rahatladı. Turnuva esnasında konsantre olmalıydı. Tecrübesine ve içgüdülerine güvenmeliydi.

Yapışkan maddeyi küçük topçuklar haline getirdi, kılıçların uçlarına sıkıca yapıştırdı ve iç geçirdi.

Lanet olsun, odaklanamıyordu. Hep Molly'yi düşünüyordu, özellikle de geceleri. Yatağında dönüp duruyor, rüyaları Molly'nin hayaliyle ve ne anlama geldiği belli olmayan renklerle dolup taşıyordu.

Gerilmiş ve yıpranmış bir şekilde uyandığında sebebini biliyordu...

Molly.

Doğrusunu söylemek gerekirse av köşkünə geldiklerinden beri huzurlu bir uyku uyumamıştı. Ve Molly'den tamamen uzaklaşınca dek de olmayacaktı bu.

Güldü. *Tamamen uzaklaşmak.* Kendi kendine itiraf ediyordu işte: Molly'den korunmalıydı kendini. Özellikle bugün, dikkatli olmalıydı. Eskrim turnuvası sırasında Molly'nin sıra dışı bir şey yapacağından emindi.

Ne olduğunu tam kestiremiyordu. Ama yakında öğrenecekti. Kılıçları ve maskeleri dışarı çıkarmanın zamanı gelmişti. Herkes onu bekliyordu. Metresler, buluşma noktaları olan ağacın altında gülüşüp konuşuyorlardı. Harry, onların artan heyecanını sezebiliyordu. Ne de olsa bugün kontrol onlardaydı.

Erkekler ise sessiz ve ifadesiz bir şekilde bekliyordu. Daha önce görmediği bir gariplik vardı üzerlerinde. O da hissetti aynı şeyi. Herhalde kadınlar tarafından değerlendirilmekte sebebi. Şüphesiz tüm Ulaşılmaz Bekarlar, metreslerin hafta başından beri ne çektiğini ilk kez bu kadar derinden anlıyordu.

Kadınlar, Harry silahları ağaca yaslayıp maskeleri Molly'ye verirken onun etrafına toplanmıştı. Saygıyla eğilerek, "Keyfini çıkarın. Bu müsabaka hanımlara ait," dedi.

Kadınlar hep bir ağızdan tezahürat ettiler.

Molly biraz gergin bir şekilde güldü. Kadınların sözcüsü gibiydi ve Harry, bunun Molly'yi strese soktuğunu anlamıştı. Ama heyecanlandırıyordu da. Harry'yi endişelendiren de buydu işte. Kontrol Molly'de olursa her şey mümkündü.

"Sanırım artık başlayabiliriz," dedi Molly adamlara. "Kura çektiniz zaten. Kaptan Arrow ve Lord Maxwell başlayacak. Bu müsabakanın galibi Lord Harry ile eşleşecek; onun galibi, Vikont Lumley'le ve o maçın galibi de Sör Richard'la. Göğüs, kollar ya da kafaya ilk teması sağlayan, maçı kazanır," dedi ve durdu. "Her şey açık ve net mi?"

"Evet!" dedi erkekler hep bir ağızdan.

"Pekala, beyler," diye konuşmaya devam etti, "hanımlar olarak size nasıl kılıç kullanılacağını öğretecek değiliz, ancak birkaç

kuralımız var. Maç kaybetmek size puan kaybettirmeyecek, ancak her kazandığınız maç size üç puan kazandıracak. Turnuvanın şampiyonu ise on puan kazanacak. Ve bir uyarı,” – işaret parmağını havaya kaldırdı – “bu günün müsabakalarının sona erdiği resmen ilan edilmeden turnuva alanını terk eden her beyefendi metresine hafta sonundaki genel toplamından on puan kaybettirmiş sayılacak.”

Harry’nin midesine sancılar girdi. Daha doğrusu, hayal kırıklığına uğramıştı. “Rakiplerini yalnız bırakıp gidecek zavallılar değiliz.”

Molly gülümsedi. “Elbette değilsiniz. Yalnızca açık ve net olmak istiyoruz. Sorusu olan?”

Erkekler suspustu. Harry kuralların, biraz çocukça da olsa, açık olduğu görüşündeydi.

“Güzel.” Molly eve doğru bakarak eliyle birini işaret etti. “Bir şey daha var,” dedi, “gerçi bu bir kural değil ama.” Harry’ye bir melekmiş gibi gülümsedi.

Harry bunun hayra işaret olmadığını anlamıştı bile.

“Her müsabakanın galibini açıklama ve turnuvanın resmi sonucunu duyurma görevini Finkle’a vereceğiz,” dedi Molly. “Anlaşmazlık olursa başka iki uşak da ona yardımcı olacak.”

Harry arkasını döndü. Finkle iki uşakla birlikte ona doğru geliyordu.

“Neden Finkle?” diye sordu Harry.

“Çünkü biz kadınların başka işleri olacak,” dedi Molly, sesi olmadığı kadar şımarık çıkmıştı.

Harry ona bakarak gözlerini kıstı. “Ne işiniz olacak ki?”

“Yani bizi izlemeyecek misiniz?” diye sordu Sör Richard, şırımsı.

“Hayır,” dedi Molly ve diğer kadınlar hep bir ağızdan. Hepsinin ağzı kulaklarına varıyordu.

lanet olsun. Asıl darbeyi henüz vurmamışlardı. Harry, Molly'nin ellerinde görebiliyordu bunu.

"Neden izlemeyeceksiniz bizi?" diye sordu Kaptan Arrow. "Sizi savunma ve taarruz becerilerimle etkilemeyi çok arzuluyorum oysaki."

Arzulu bir gülümsemeyle Hildur'a baktı. Hildur da ona hayranlıkla baktı.

Molly dudağını ısırdı. "Biz—"

"Çok sıcakladık," dedi Athena ve eliyle yellendi.

"Gölgeye ihtiyacımız var," dedi Joan.

"E şu ağacın altı gölge işte," dedi Lumley kollarını açarak.

"Daha da sıcak geldi bize ama," dedi Bunny. "Yüzmeye gidiyoruz."

"Nereye?" diye sordu Harry.

"İşte oraya," dedi Molly. "Dereye."

Kıyıyı çevreleyen yoğun ağaçların olduğu bölgeyi işaret etti. "Tadını çıkarın," dedi cıvıl cıvıl bir ses tonuyla.

Ağaçlara doğru ilerledi. Diğer kadınlar da arkasından gitti. Kısa bir süre sonra tüm kadınlar gözden kaybolmuştu.

"Hay aksi şeytan," dedi Lord Maxwell.

"Yüzmekle neyi kastediyorlar?" dedi Lumley.

"Ayaklarını suya sokmayı tabii," dedi Kaptan Arrow.

Ancak başka bir şey düşünecek zaman yoktu çünkü Finkle, Kaptan Arrow'u ve Lord Maxwell'i uyararak kılıç ve maskelerini verdi onlara.

Harry ilgisini kibarca müsabakaya verdi, ama kalbi sıkışıyor-du. Molly kendi akıl ettiği yarışmayı neden terk etmişti, neyin peşindeydi?

Bu arada Arrow ile Maxwell, maskelerini takmış, kılıç uçlarındaki yapışkanı kontrol etmiş ve pratik amacıyla birkaç kez kılıçlarını savurmuştu.

“Hazır,” dedi Finkle.

İkisi birden birbirlerini silahlarıyla selamladılar.

“Gardınızı alın!” diye bağırdı Finkle.

İkisi de bir saniye kadar beklediler, sonra Kaptan Arrow sıkı şekilde taarruza geçti, Lord Maxwell ise deneyimine yaraşır bir savunmayla savuşturdu onu.

Kılıçlar birbirine değip çınladı, sonra da hızla kıpırdayan bir gümüş rengi gıcırdarak uzaklaştı birbirinden. Sola doğru atıldı ve sonra Arrow’un sağ omzuna hızla hamle yaptı. Ama Arrow bunu savuşturdu ve kılıçlar yine çınlamaya başladı.

Harry’nin kalp atışı hızlandı. İyi bir eskrim maçı kadar insanı heyecanlandıran bir şey yoktu. İki tarafın da stilleri etkileyiciydi ve şu an için galibi kestirmek güçtü.

Taarruzlar, savunmalar ve karşılıklı hamlelerin ardı arkası ke-silmedi. Arrow saldırmak üzere tam kılıcını kaldırmıştı ki kadın-ların olduğu bölgedeki ağaçların orada masmavi bir şey belirdi.

Sonra kırmızı bir şey. Sonra yeşil, sonra da bej. Sonra terlikler – hem de tam on adet – çalıkların arasından fırlatıldı.

“Aman Tanrım,” dedi Sör Richard. “Soyunuyorlar.”

“Çırılçıplak mı kalacaklar dersin?” dedi Lumley.

Kadın kahkahaları ve konuşmaları yükseldi çalılardan.

Sonra suya atladıkları duyuldu.

Lanet olsun. Harry, Molly’nin sıra dışı bir şeyler yapacağını biliyordu, ama bu kadarını beklemiyordu!

Kollarını önünde kavuşturup gözlerini kıstı. Molly onlar hak-kında yanlış düşünmüştü. Ne tür bir adam kılıcını yere koyup ya da böyle erkek erkeğe bir müsabakayı izlemeyi bırakıp çıplak kadınları seyretmeye giderdi? Derede. Su sıçratıp oynayan–

Zorlukla yutkundu. Bir an görmek bile yeterdi. Yalnızca bir an!

Şimdi koşmaya hazırdı, sırası gelmeden hem de, ama bir da-

kısa bu kurallara aykırı olurdu. İlk başta kurallar saçma gelmişti, ama şimdi Molly'nin neden hepsini teker teker ve yüksek sesle açıkladığını anlamıştı. Buradan kımıldayamazdı. Hiçbiri yapamazdı bunu. Tabii on puan kaybetmek istemiyorlarsa.

Harry sıkıntıyla nefes verdi. Molly, bekarlarla en tatsız biçimde oynuyordu.

Tilki gibi kurnazdı!

Son müsabaka oynanırken erkeklerin hepsinin morali bozulmuştu. Maxwell, Arrow'u da Sör Richard'ı da yenmişti. Lumley, Maxwell'i yenmişti. Şimdi de Harry, Lumley'le çekişiyordu.

"İşkence gibi," diye homurdandı Lumley.

Harry onun eskrim maçından bahsetmediğini biliyordu.

Lumley beceriksizce bir atak yaptı – ondan hiç beklenmeyecek bir ataktı bu – Harry de aynı kötülükte kaçtı bu ataktan. Harry ikisinin de kadınlar yüzünden kılıç hakimiyetlerini kaybettiklerinin farkındaydı.

Su sıçratma sesleri daha da arttı. "Gelin bize katılın, Vikont Lumley ve Lord Harry!" diye bağırdı hanımefendiler hep bir ağızdan.

Lumley hiç bu kadar hareketsiz beklememişti, kılıcı titriyordu. "Başlayacağım şimdi bunlara!" diye bağırdı ve Harry'nin göğsüne teğet geçen bir hamle yaptı.

Kılıçlar çarpışmaya, kadınlar gülüşüp kıkırdamaya, Harry de öfkesinin her zerresini kılıcına yansıtmaya devam etti.

"Temas!" diye haykırdı Finkle.

Harry bir anlığına, kılıcı Lumley'nin kalbine tuttu. Geri çekildiğinde ise Lumley kılıcını yere atıp maskesini çıkarttı.

Nihayet, tarihin en berbat eskrim turnuvası sona ermişti.

Finkle yavaşça, dikkatlice Harry'nin kolunu kaldırdı. "Kazandınız, Lord Harry," dedi ihtiyar hizmetkar. Ama yine de sonucu hesaplamam gerekiyor. Bu da birkaç dakika alacak. "Hizmetçiler, görevinizin başına," diye emretti.

Hizmetçiler derenin oradaydı, kadınların attığı eşyaları alıp kadınları perdeleyen çalıların üzerine koyuyorlardı.

Harry isteksizce güldü. Evet, Finkle onu galip ilan etmişti. ama Harry salak değildi. O da, diğer Ulaşılmaz Bekarlar da bu turnuvayı kimin kazandığının farkındaydı – ve kazanan pantolon giyenlerden biri de değildi.

Molly bir ağacın kenarından hizmetçilerin, metreslerin elbise-lerini toplamasını ve çalılara koymasını izledi. Harry'nin elinde sallanan kılıç ve maskeyle, hem de turnuvayı kolayca kazandıktan sonra bile bu denli bedbaht görünmesi onu güldürmüştü. Diğer bekarlar da aynı Harry gibi mutsuz görünüyordu. Maxwell elini saçlarında gezdirip iç geçirdi. Kaptan Arrow bacaklarını açmış ellerini poposuna koymuş oturuyordu. Sör Richard da ellerini bağlamış somurtuyordu. Lumley yere oturmuş, yüzünü avuçlarına almıştı.

Finkle oyunu resmen sona erdirene kadar adamlar turnuva alanından ayrılamıyordu. Tuzağa düşmüşlerdi ve çalıların arkasından kadınların kıkırdamalarını, gülüşmelerini ve giyinmelerini izliyorlardı.

Her şey mükemmel gidiyordu. Molly'nin çuval yarışını kaybettiğindeki kızgınlığı, her gün diğer kadınlarla başa çıkmak için yaşadığı stres...

Çok iyi bir intikam almıştı.

Ama rehavete kapılmamalıydı. Şimdilik.

Diğer kadınlara erkeklerin kurallara uyup uymadığını ağaçtan gözleyeceğini söylemişti. Ama herkes gibi giysilerini çalılara atması gerekmişti. Harry'nin gözleri şahin gibiydi. Böyle yapmasa, Harry fark ederdi.

Ağaçtaki köşesinden – ki yanlış dallara basmadan bu köşeye sağ salim varmak bayağı tehlikeli olmuştu – vücudunu öyle stra-

Her bir şekilde ayarlamıştı ki yapraklar çıplaklığını örtüyordu, Hava'nın cennet bahçesinde yapraklarla örtüldüğü gibi.

Bir grup erkek ve kadın eve doğru ilerlerken, Harry, Lumina ve Arrow ile arkada kalmıştı. Molly'nin içi içine sığmıyordu. Bununla nasıl gurur duyduğunu söylemek için sabırsızlanıyordu! Elbette, Harry en iyi zaferini kazanmıştı çünkü evlenmesi gerek-
meyecekti, ama—

Şimdi bunları düşünmeyecekti.

Onu herkesin ortasında, kutlamak için, mutlaka öpecekti. Bunu ondan bekleyeceklerdi, değil mi? Kurallara uyması gerekiyordu. Doğrusu, kurallara uymaktan da mutluluk duyacaktı. Şimdi bile, onu arkadan izlerken, turnuvadaki o ürkütücü tarzını hatırladıkça Molly'nin nefesi kesiliyordu – soğukkanlı duruşu, geniş omuzları, kaslı sırtı ve kılıçla yaptığı amansız hamleleri.

Ama bir dakika. Ağaçtayken onu nasıl kutlayabilirdi ki?

“Bunny? Athena? Lütfen giysilerimi verin!” diye bağırdı.

Ama kimse cevap vermedi.

Diğer metresler onu unutmuş olamazdı!

Yeniden denemeye karar verdi. “Hey! Orda mısınız?”

Birkaç kuş cıvıldadı, rüzgar dallarda esti ve midesine bir sancı saplandı. Küçük zaferini kutlamaya ve de Harry'nin harika vücuduna hayran kalmaya o kadar kaptırmıştı ki kendini, ağaçta çok uzun süre kalmıştı ve herkes gitmişti.

Ama telaşa mahal yoktu. Sonuçta giysileri çalılardaydı.

Kararlı bir şekilde ağaçtan inmeye koyuldu. Yolun yarısına gelince giysilerini görme umuduyla aşağı baktı. Daha iyi görebilmek için elinden geldiğince eğilip büküldü, ama – kafasından parmak uçlarına kadar korkunç bir uğultu sarmaya başlamıştı Molly'yi – giysilerinden eser yoktu.

Ve herkes, turnuvaya ve kadınların kurnaz rolüne odaklanıp Molly'yi orada unutmuştu. Harry bile. Tabii olanlar düşünül-

düğünde Harry'nin başka şansı da yoktu. Kendine geldiğinde Molly'nin yokluğunu fark edecekti. Ama yine de yalnızdı.

Rüzgar şiddetlendi ve bulunduğu dal sallanmaya başladı. Doğrusunu söylemek gerekirse kendini biraz... Savunmasız hissetmeye başlamıştı.

Belki bir şey gözünden kaçmıştır diye yine aşağı baktı.

Ve bir erkek çizmesi gördü.

"Delilah," diye bağırdı Sör Richard o çirkin sesiyle. "Ağaçta olduğunu biliyorum. Giysilerin de bende."

Molly öfkeyle bir dalı sallamaya başladı. "Onları oraya bırakın ve gidin, Sör Richard!"

"Bunu neden yapacaktım," dedi. "Benim dışımda herkes seni unuttu sonuçta. Yokluğunu tek fark eden benim. Teşekkür etmelisin."

"Ederdim," diye çıkıştı Molly, "böyle iğrenç biri olmasaydın."

Güldü. "Neden aşağı gelmiyorsun, Delilah, neden benden giysilerini almıyorsun? Diğer kadınların hepsi önümde çırlıçırılak eğilirdi. Ama tabii sen diğerleri gibi değilsin öyle değil mi?"

"Senin dışında herkesten alırdım onları," dedi. "Ayrıca buraya sıkıştım."

"Bundan pek emin değilim. Gerçek hikayeni de merak ediyorum, Delilah."

Tanrım...

"Ne demek istediğini anlamıyorum," dedi Molly, kendini sakin olmaya zorlamıştı.

Sör Richard güldü. "Bir teklifim var. Giysilerini buraya bırakırım, eğer," duraksadı.

"Eğer ne?" dedi Molly.

"Bana bundan böyle borçlu olduğunu kabul edersen. Ve zamanı geldiğinde istediğimi yapacaksın."

“Senin isteklerine boyun eğmektense bütün gece burada çıplak otururum.”

“O zaman seni burada bırakır giderim,” dedi. “Giysilerin olmadan.”

“Öyle olsun,” dedi paniklememeye çalışarak. “Yakında beni bir başkası bulur zaten.”

“Hiç sanmam,” dedi. “Bunny herkese başın ağrıdığı için odana çekildiğini söylüyor. Sevgilin ise yemek odasında oturmuş bir şeyler yiyor, içiyor, sohbet ediyor, senin başına gelenlerden bihaber yani.”

“Seni sıçan. İğrenç oyunlarına Bunny’yi nasıl karıştırırsın! Senin için fazla iyi, bunun da farkındasın zaten.”

“Yalnızca şunu hatırla,” dedi Molly’nin söylediklerini önemsemeyerek, sakın bir sesle, “Bir gün sana sahip olacağım. Ve o gün geldiğinde sen de itaatkar ve saygılı davranacaksın bana.”

Yine dalını salladı. “Öyle olacağıma ölürüm daha iyi.”

Sör Richard gülerek uzaklaştı, Molly’nin giysilerini çayırın diğer yanına bıraktı. Görünme riskini almadan onlara ulaşmasına imkan yoktu. Ama bir hizmetçi ya da Tanrı esirgesin Sör Richard tarafından görülmektense – ki büyük ihtimalle onu bir yerlerde bir pencereden izleyip giysilerinin peşinden gidip gitmediğine bakıyordu – üşütüp hasta olurdu daha iyi.

Bir kuş öttü. Rüzgar ağaçları okşadı. Bir sincap ağacın gövdesine tırmandı, Molly’yi gördü ve geri kaçtı.

Titredi ve Harry’nin yokluğunu fark etmesinin ne kadar süreceğini merak etti. Merak ettiği bir başka konu ise Sör Richard’ın, Molly’nin gerçek bir metres olmadığına dair şüphelerini ne kadar sürede kanıtlayacağı idi.

24. Bölüm

Lanet olsun. Harry, eskrim müsabakasından beri, birbiriyle tamamen çelişen nedenlerden dolayı Molly'yi görmek istiyordu: Ona, hem erkeklere bu şekilde işkence etmesinin hesabını soracaktı hem de turnuvanın galibi olarak onun hayranlık dolu bakışlarının keyfini çıkaracaktı. Molly'nin dinlenmek için odasına çıktığını duyunca hayal kırıklığına uğramıştı. Yine de sabırsızlığını belli etmeyerek, onun aşağı gelmesini beklemeye karar verdi. Beklerken, Arrow ile okçuluk becerilerini konuşturmak için araziye çıktılar; diğer beylerse metresleriyle ortadan kayboldular.

Ancak Harry, beklemekte hiçbir zaman iyi olmamıştı. Bu nedenle Maxwell yayıyla aralarına katılınca Arrow'u yeni rakibiyle baş başa bırakıp eve döndü. Molly'yi görmek için sabırsızlanırken bütün hafta boyunca onu mümkün olduğunca yakınında istemesine neden olan üç şeyi aklından geçirdi:

İlki, tabii ki Molly'yi mümkün mertebe beladan uzak tutmaktı.

İkincisi, onu Sör Richard'dan korumaktı.

Son neden ise, sevgili oldukları yalanını desteklemektir.

Onu yakınında tutmak istemesinin başka nedenleri de vardı ama Harry bu nedenleri, önemsiz olduklarını düşünerek akıldan çıkarmaya çalıştı: Molly harika bir refakatçiydi. Ayrıca Harry, o bakmazken göğüs dekoltesini gözetlemekten ve kendini Molly'nin vücudunun her bir noktasını öperken hayal etmekten büyük keyif alıyordu.

Ama bu hoş hayalleri bir yana bırakmalıydı; sonuçta Molly onun sorumluluğu altındaydı ve şu anda ortalıkta görünmüyordu.

Hızla, Joan, Athena ve Hildur'un koltuklara yayıldığı salona girdi. Genç kadınlara hiçbir iltifatta bulunmadan ya da havadan sudan bahsetmeden hemen "Delilah nerede?" diye sordu.

Hepsi çaresiz bir şekilde birbirlerine baktılar.

"Sanırım, hımm..." dedi Athena.

"Uyuyor," diye sözünü kesti Hildur.

"Hayır," dedi Harry gereğinden fazla sert bir sesle. "Şimdi baktım. Odasında değil. Ve yatağı da hiç bozulmamış."

Joan'un gözleri büyüdü. "Ama Bunny uyumaya gittiğini söyledi," dedi.

Lanet Sör Richard. Harry onu oracıkta öldürebilirdi. Kesinlikle Bunny'yi böyle söylemesi için o zorlamıştı.

"Boşuna endişelenmeyelim," dedi Athena. "Belki Bunny ile beraberdir."

"Ama Sör Richard da ortalarda değil," dedi Joan.

Athena elini endişeyle yüzüne götürdü: "Bunny, Sör Richard ile birlikte olmalı."

Harry dişlerini sıktı. Sör Richard'ın eğer birazcık akli varsa, şu anda Molly'yle değil de Bunny'ledir diye düşündü.

Joan nefesini tutarak konuştu: "Delilah hâlâ ağaçta olabilir mi?"

"Ağaç mı? Ne ağacı?" Hayli endişelenen Harry iyice gerilmişti.

“Eskrim turnuvasında kurallara uyup uymadığınızı izlemek için tırmandığı ağaç,” diye cevapladı Joan.

Athena elini şimdi de ağzına götürmüştü: “Bir zamanlar bir kedim vardı. Ağaca tırmanmış, geri inememiş, iki gün boyunca ağaçta kalmıştı.”

Harry, normal koşullarda bekar bir erkeğin çıırılçıplak bir leydiyi ağaçtan kurtarmasının ne kadar uygunsuz kaçacağını düşündü. Ama şu anda normal koşullar söz konusu bile değildi. Herkes Harry’nin bugüne kadar Molly’yi sayısız defa çıplak gördüğünü varsayıyordu.

“Ben bakmaya gidiyorum,” dedi ve hayli keyifsiz bir ifadeyle salonu terk etti.

Tam bahçeye çıkarken Bunny ve Sör Richard’ı çimenlik alanda uzun ve sert adımlarla eve doğru yürürken gördü. Bunny’nin suratı kıpkırmızıydı ve gözlerini silerken elleri titriyordu.

Sör Richard’ın kaşları çatılmış, dudakları öfkeyle gerilmişti.

Harry bunun tipik bir sevgili kavgasından farklı görüldüğünü düşündü. Harry, Bunny’nin korktuğunu fark etti. Her bir hücre, Sör Richard’ı dövmek; onu bir varile koyup İngiltere’den çok uzaklarda dipsiz bir göle atmak istiyordu.

Ama bunu yapması mümkün değildi. Dünyayı Sör Richard ve onun gibilerden kurtarmak, görev bilinci gerektiriyordu. Ve herkes Harry’de bu bilincin ne kadar zayıf olduğunu bilirdi.

Ayrıca şu anda öncelikli olarak Molly’yi kurtarmalıydı. Bu sorun, eğer Molly izin verirse, Harry’nin kolaylıkla çözebileceği türdendi. Ama zaten asıl problem de Molly’nin buna izin verip vermeyeceği idi.

Harry hızla eskrim müsabakalarının yapıldığı çim avluyu geçti.

Aşağıdaki ağaçlara bakarak bağırdı: “Delilah?”

Ama ağaçlarda hiçbir hareket yoktu.

Kahrolası...

Birkaç adımda ağaca vardı ve ağacın yukarılarına baktı. Bulunduğu noktadan ağacın en tepesini görmek mümkün değildi. Tekrar seslendi: "Delilah?"

Yine cevap yoktu.

Ağacın aşağıdaki dallarından birine tutundu ve kendini yukarı çekti.

Ya ağacın dallarında uyuyakaldıysa... Bir anlık yanlış harekette yere düşebilir, kendine zarar verebilirdi. Seslenip onu uyardırmak gözüne tehlikeli göründü.

Tırmanmaya devam etti; kasları iyice gerilmişti.

Ama hayır, ağacın üst dallarında da kimse yoktu. Demek ki Molly gerçekten kayıptı.

Harry yine de daha yükseğe tırmandı ve oradan bahçeyi tarlamaya karar verdi. Belki buradan Molly'nin nerede olduğunu görebilirdi. Görünürde hiçbir gariplik yoktu. Aksine her yer oldukça sessizdi.

Molly neredeydi?

Paniğe kapılmamaya çalıştı. Duruma bir faydası olmayacağını biliyordu. Birden evin hemen yanında bir hareket gözüne takıldı. Çalılardan biri *hareket etmişti*. Ve bu çalının bir kuyruğu vardı. Açık mavi bir kuyruk...

Molly'nin elbisesi! Demek ki oradaydı! Ama neden çalılarının ardına saklanmıştı ki? Harry ister istemez gülümsedi. Her ne çeviriyorsa çevirsin, en azından güvendedi.

Çalı birkaç adım daha ilerledi ve evin tam köşesinde durdu. Burası L şeklinde bir iç avluydu. Orada, kimsenin onu görmesi mümkün değildi.

Yaprak öbekleri sallandı ve yere düştü. Harry bunların bir grup çalı parçası olduğunu net olarak görebiliyordu. Ve işte Molly, iyice yere çökmüş, uzun kahverengi saçları çıplak vücudunu örtüyordu...

Çıplak vücudunu mu?

Ama Molly neden hâlâ giyinmemişti ki? Diğer kadınlar çoktan giyinmişlerdi. Neden Molly hâlâ bu haldeydi? Ağaçtan inmeyi başarabildiği ortadaydı. O halde neden kıyafetlerini giymemiş olabilirdi ki?

Harry birden bunun nedenini anladı. Biri onun kıyafetlerini almış olmalıydı. O da kendine çalılardan bu tuhaf ama son derece işlevli kıyafeti yapmak zorunda kalmıştı.

Kan beynine sıçradı.

Bu işte kesin Sör Richard'ın parmağı vardı.

Ama onu şu anda öldüremezdi. En azından bahis sona erene kadar beklemek zorundaydı. Hem bu bekleme süresi ona, öfkelerini kontrol edilebilir bir seviyeye indirmesi için zaman tanıyacaktı. Ayrıca şu anda sinirle ağaçtan atlaması Molly'yi korkutabilirdi. Buradan gizlice onu izlediğini bilmemesi daha iyiydi.

Molly öne eğildi, kimsenin olup olmadığını iyice kontrol etti.

Harry'nin vücudunu bir utanç dalgası kapladı. Şu anda onun çıplaklığını düşünüyor olamazdı. Şimdi değil. Molly'nin saf dış görünüşünün ardında gururlu bir kadın olduğunu biliyordu artık. Ayrıca o çok akıllı bir kadındı, tanıdığı tüm kadınlar arasında en zekisiydi. Çocukken de bu kadar becerikli miydi? Evet, öyleydi; ama Harry daha büyük ve akıllı geçinen komşu çocuğu olarak onun bu niteliklerini hiç kabul etmek istememişti. Molly'yi hep küçük bir baş belası olarak görmüş ve onu sadece arada bir, yapacak daha iyi bir şeyi olmadığında oyun arkadaşı olarak tayin etmişti. Hepsı buydu.

Molly yavaşça ayağa kalktı; Harry nefesini tuttu. Molly'nin ne kadar zeki bir kadın olduğuna dair tüm düşünceler kafasından uçup gitti. Teni deniz kabuğu pembesiydi. Harry yutkundu; kesinlikle nefes kesiciydi.

Öylesine nefes kesiciydi ki insanın içi gidiyordu.

Harry onu bu halde, giyinmeye çalışırken izlemesinin doğru olmadığını biliyordu ama kendini ona bakmaktan alamıyordu. Ve o anda kendi eliyle kendine yapmaya başladığı şeyi de engellemiyordu.

Tanrım, bir hayvana dönüşmüştü! Ama duramıyordu...

Tüm dünya, evin köşesindeki Molly'den ibaretti. Şu anda tek istediği oydu. Her şeyden çok...

Ona ihtiyacı vardı.

Onu *istiyordu*. Daha önce hiçbir şeyi istemediği kadar çok.

O...

O...

Patladı!

Kuşlar uçtu. Harry soluk soluğa kalmıştı. Molly'ye duyduğu tutkudan sersemlemişti. Bu herhangi bir kadına duyduğu bir tutku değildi, sadece onaydı.

Tekrar Molly'nin durduğu köşeye baktı ve Molly'nin tamamen giyinmiş olarak evin köşesini döndüğünü gördü. O güzel başını dik tutmuş kapıdan içeri giriyordu. Harry derin bir nefes aldı.

Allak bullak olmuştu.

Ve kesinlikle çok ahlaksız...

Molly, Sör Richard ile aynı odada olma fikrine zor dayanıyordu!

Ama dayanmak zorundaydı.

Salona girerken kendini gülümsemek için zorladı. Harry hariç herkes oradaydı. Erkekler iskambil oynuyordu. Kadınlar da yeni kıyafetlerinin içinde, o hafta tembel tembel dolanmanın dışında kabul edilebilir tek işlerini yapıyorlardı: Okuma parçalarını çalışıyorlardı.

Athena, yüzünde hayli endişeli bir ifadeyle ayağa fırladı. "Delilah! Ağaçta mahsur mu kaldın yoksa?"

Molly, Sör Richard'ın bakışını yakaladı ve bir an ona dik dik baktıktan sonra cevapladı.

“Yo, mahsur falan kalmadım, yürüyüşe çıkmıştım.”

“Hayli uzun bir yürüyüşmüş,” dedi Sör Richard sinsi sinsi gülümseyerek.

Molly yüzünde belli belirsiz bir gülümsemeyle, “Evet, öyleydi gerçekten,” diye yanıtladı. Bir koltuğa çöktü ve “Ama dışarıda hava çok temiz ve keyifliydi. Sizce de öyle değil mi?” dedi.

Odadakiler onaylayarak mırıldandılar, Sör Richard dışında, tabii ki.

Bunny, Molly’ye bakamıyordu bile. Molly buna şaşırmamıştı ama keşke arkadaşının elinden tutabilse, ona her şeyin yolunda gittiğini, üzülmemesini söyleyebilseydi. Ama yapamazdı çünkü işler hiç de iyiye gitmiyordu. Molly, Harry ona Sör Richard sorununu çözmede yardım edene kadar Bunny ile konuşamayacağını biliyordu.

Harry demişken, o neredeydi sahi? Tam odadakilere soracaktı ki Harry odaya girdi. Genelde hemen Molly’ye diktığı gözlerini o anda ondan kaçırarak içeridekileri selamladı. Sanki suçluymuş gibi davranıyordu. Ama böyle davranmasına ne sebep olmuştu ki? Onun bunca saattir kıyafetleri olmadan ağaçta mahsur kaldığını bilemezdi!

Molly iyice meraklanmıştı ama Harry elini tutup öpünce merakı, keyif hissinin içinde kayboldu.

“Seni bulamadım, Molly.” Sesi hem özür dilercesine mahcup hem de kadife gibi yumuşacık çıkmıştı.

Parmaklarını bıraktığında Molly çok üzgün hissetti kendini. Ona elindeki kılıç ile ne kadar yakışıklı görüldüğünü, amaçları uğruna – gerçi amaçları farklıydı ama olsun – rakiplerinden puan alırken vücudunun formunun ne kadar görkemli olduğunu düşündüğünü söyleyebilmek istedi.

En azından ona kazandığı için ne kadar memnun olduğunu söyleyebilmeliydi. Diğer, hoppa düşüncelerini kendine saklayabilirdi.

“Endişelenmene gerek yoktu. Dışarıdaydım ve günün keyfini çıkarıyordum. Belki biraz da beraber yürümeliyiz, ne dersin?”

Harry’nin gözleri parladı. “Kesinlikle, bu çok hoşuma gider.”

Molly’nin de çok hoşuna giderdi.

“Daha yeni, iki saatlik bir yürüyüşten döndün, Delilah,” dedi

Sör Richard huysuz sesiyle laflarını keserek.

“Dışarıda olmak hiçbir zaman insana fazla gelmez, Sör Richard,” dedi Molly. “Ben küçükken saatlerce ağaçların dallarında oturdum.”

“Demek öyle?” dedi Sör Richard nahoş bir ifadeyle.

Molly, Sör Richard’a dilini çıkarmamak için arkasını döndü.

Dışarı çıkar çıkmaz Harry’nin koluna girdi ve ağır ağır dolaşmaya başladılar. Baş başa, romantik bir zaman geçiriyormuşuz gibi görünmeliyiz, diye düşündü Molly ve içindeki ona dokunma isteğinin diğer nedenlerini kafasından uzaklaştırdı.

“Konuşmamız gereken bazı önemli konular var ama önce seni tebrik etmek istiyorum,” dedi ve gülümsedi. “Eskrim turnuvasında bize muhteşem puanlar kazandırdın.”

Durdular.

“Kazandırdım gerçekten, değil mi?”

Harry’nin gözleri altınımsı bir renge büründü yeniden. Uzun onu öpmek için içinde büyük bir istek duydu Molly.

“Molly—”

“Harry—”

Aynı anda konuştular. Aralarındaki hava gözle görülmeyen, ama insana eziyet eden bir şeyle yüklüydü sanki. Molly’nin nefes almayı unutmasına neden oluyordu.

“Turnuvadan sonra başına gelenlerden dolayı çok üzgünüm,” dedi Harry ve Molly’nin yüzüne düşen bukleleri geriye itti.

Molly’nin yüzü kızardı. “Ne demek istiyorsun?”

“Uyumuyordun.” Bir an tereddüt etti. “Tam olarak nerede

olduğunu bilmiyorum ama bir şekilde başının dertte olduğunu ve bu derdi başına açanın Sör Richard olduğunu biliyorum.”

Sözlerini bitirdikten sonra Molly’ye biraz daha yaklaştı ve başını eğdi. Molly parmaklarının ucuna yükselmışti ve dudakları birbirine değdiğinde sanki aralarında bir alev topu yükseldi.

Harry onu kendine çekti. Molly’nin kolu Harry’nin boynuna dolandı. Harry öpücüklerini derinleştirdi, ta ki Molly’nin ayakları tamamen yerden kesilinceye kadar. Harry’nin tadı muhteşemdi!

Ama bir oyun oynuyorlardı, sağduyusu ona hemen bu bilgiyi hatırlattı. Bahse giren diğer katılımcıları bu öpücüklerle aldatıyorlardı. Tek odaklandıkları daha fazla puan alabilmektir. Ulaşmaya çalıştıkları nihai hedeflerinin birbirleriyle uzaktan yakından alakası yoktu.

Ve bu hedefler şu anda tehlikedeydi.

Molly dudaklarını çekmek için kendini zorladı.

“Ne oldu?” diye fısıldadı Harry. Az önce tutkuyla iyice kıstığı gözleri şimdi apaçıktı. Sorguluyordu.

Molly boğazını temizledi. “Ben... Ben iyi bir metres olabilmek için elimden gelenin en iyisini yapıyorum. Ama Sör Richard devamlı şüpheleniyor ve her geçen gün şüpheleri artıyor.”

“Biliyorum,” dedi Harry. “Her gece oylama için bir araya geldiğimizde senin ne kadar farklı olduğunu, senin bir metres olduğuna inanmakta zorluk çektiğini söylüyor.”

Molly iç çekti. “Bir ağaca tırmanmış, eskrim turnuvasından sonra senin eve gidişini izliyordum. O sırada Sör Richard kıyafetlerimi aldı. Eğer aşağı inersem kıyafetlerimi vereceğini söyledi. Ben kabul etmedim. Benim kiralık bir kadın olmadığımın daha da şüphelendi. Ona bir dala takıldığımı söyledim.”

Harry’nin dudakları ince bir çizgi gibi oldu. “Gelecek hafta, bu bahis sona erdiğinde ve sen sapasağlam evine vardığında, onu bu kaba davranışlarından ötürü pişman edeceğim. O zamana

kadar ellerim bağı, o da bunu çok iyi biliyor ve bu beni hasta ediyor.”

Molly elini Harry’nin koluna koydu. “Harry...” Bunu ona nasıl söyleyebilirdi? “Onunla konuşmak için gelecek haftaya kadar beklemen mümkün mü bilmiyorum.”

Harry durdu ve Molly’yi omuzlarından kavradı. “Söyle Molly,” dedi sert bir şekilde: “Sana başka ne yaptı?”

Molly iç çekti. “Bana yaptıkları sorun değil. Kıyafetlerimi bir şekilde geri almaya çalışırken Bunny dışarı çıktı. Ben saklıyordum, o yüzden beni görmedi. Ağaca kadar gitti, beni aradığına emindim.”

“Ona seslenmedin mi?”

“Hayır. Çünkü hemen arkasından Sör Richard geldi. Ona evden ayrıldığı için bağırdı. Bunny ona benim için endişelendiğini söyledi. Sör Richard’a, ona benim uyuduğum yalanını söylettirdiği için çok kızgındı.” Molly bakışlarını yere indirdi; olayın hatırası hâlâ onu üzüyordu. “Sör Richard onu saçlarından yakaladı ve çekti. Çok sert çekti. Bunny bağırdı...” diye devam etti.

Molly dudaklarını ısırdı. Daha fazla anlatamayacaktı.

“Ödle herif.” Harry’nin gözleri nefretle doluydu. “Onları eve doğru yürürken gördüm. Bunny ağlamış gibi görünüyordu.”

Harry’nin galeyana gelmesi Molly’yi de cesaretlendirdi. “Bir şeyler yapmalıyız, Harry. Sör Richard benim foyamı ortaya çıkaracak dahi olsa öylece duramayız!”

“Yapabileceğimiz bir şey yok,” diye sözünü kesti Harry. “Hiçbir şey gelmez elimizden. O ve Bunny arasında olanlardan ne kadar nefret etsek de bu işe karışamayız. Bunny onunla birlikte olmayı kendisi seçti. Yıllardır beraberler.”

“Bu *doğru* değil,” dedi Molly, gözleri dolmuştu. “Bu... Bu çok adice.”

“Biliyorum,” dedi Harry, hassas ama net bir tonda. “Böyle

davranılan tek metres o değil. Ayrıca bilmelisin ki pek çok evli kadın da kocalarından aynı muameleyi görüyor.”

Molly karında feci bir ağrı hissetti. “Yani hiçbir şey yapmayacağız diyorsun.”

“Ne yazık ki evet.” Harry’nin bakışlarında geri adım atmayacağını anlatan bir ifade vardı. “Dünyayı kurtaramayız, Molly. Ama kendi menfaatlerimizi gözetebiliriz. Buradan gerçek kimliğin açığa çıkmadan kurtulmak istemiyor musun? Sonrasında evlenmek istemiyor musun?”

“Evet, ama...”

“O halde bundan sonra Sör Richard’ı kışkırtmamak için elinden geleni yapmalısın. En İyi Metres seçilmeye odaklanmalısın. Ve olayları olduğu gibi kabul etmelisin.”

Molly nefes alamayacakmış gibi oldu. Bir dakika için bile olsa, zamanını onun için hoş duygular besleyerek nasıl harcamıştı?

“Beni hayal kırıklığına uğrattın, Harry,” dedi. Sesi titriyordu. “Ben... Ben senin, kim ne derse desin, bundan çok daha iyi olduğunu düşünmüştüm. Ama şimdi...”

“Evet?” Harry ona meydan okuyordu.

“Şimdi seninle konuşmak istemiyorum.”

Harry bir kelime dahi etmedi. Gözleri sorgular gibi bakıyordu, dudakları ise gerilmişti.

Harry geri dönüp eve doğru yürürken Molly gerçeğin mızrak gibi kalbine saplandığını hissetti. Bir daha asla aynı hatayı yapmayacaktı – yutkundu, iki damla gözyaşı yanağından aşağı aktı – Harry’nin onun kahramanı olduğuna inanmayacaktı.

25. Bölüm

Ertesi gün her şey Molly'nin gözüne gri ve kasvetli göründü. Ruh hali, sabah kahvaltıda yediği yulaf ezmesi, gökyüzü, okuma parçası çalışırken metreslerin fincanına koyduğu çaylar, iskambil oynarken dağıtılan kağıtlar... Hiçbirinin tadı yoktu.

Athena, öğlen saatlerinde avdan dönen beylere Joan'un biraz üşüttüğünü ilettili. Sözüml ona, bir önceki gün eskrim turnuvası sırasında çıplak bir halde suya girmek ona yaramamıştı.

Ekip öğleden sonra bir kişi daha eksildi. Harry beklenmedik bir emlak meselesi nedeniyle neredeyse tüm öğleden sonrayı kütüphanede geçirdi.

Molly, Harry'nin tıpkı kendi gibi, bir araya gelmekten kaçındığını düşündü.

Harry akşam yemeği saatinde ortaya çıktı.

Başlangıçlar servis edildikten sonra, masada oturduğu baş köşeden "Hanımlar, bu akşam garip bir şekilde çok sessizsiniz," dedi.

Molly, Bunny ve Athena'yla bakiştı, onların da gözlerinden endişeli oldukları anlaşılıyordu. *Joan nerede kalmıştı? Ve daha ne kadar süre onun yokluğunu idare edebileceklerdi?*

Bu saate kadar dönmüş olması gerekiyordu. Hava çoktan kararmıştı ve orman büyük ve tehlikeliydi.

“Ben biraz açım,” dedi Bunny alelacele ve çorbasından bir kaşık aldı.

“Bense siz beylerin bu gece ne kadar yakışıklı göründüğünü zü düşünüyordum,” dedi Athena gözlerini kırıştıtarak. “Sabahları ava çıkmak hepinize yaradı; içinizdeki canavar ortaya çıktı.”

Molly, Athena’nın erkeklerin dikkatini dağıtmak için biraz aşırıya kaçtığını düşündü. Gerçi beylerin hiçbiri, bu iltifatın içten olup olmadığına dair şüpheyeye düşmüş gibi görünmüyordu.

Molly bu hafta erkekler hakkında çok şey öğrenmişti.

Molly abartısız bir hareketle hafifçe esnedi ve “Ben biraz yorgunum,” dedi.

“Ben de,” diye atıldı Hildur ve öyle geniş esnedi ki Molly neredeyse küçük dilini gördü.

“Çok yorgun olmayın,” dedi Sör Richard sırtarak. “Bu gece öpüşme kabini oyunu var. Prens’in programına göre bir kez daha bu oyun oynanacak.”

Hayır. Molly bir daha öpüşme kabiniyle işi olmayacağını umuyordu! Lumley ya da beylerden bir diğerinin bir kere daha turta veya aile üyeleri hakkında konuşmaya razı olacağını sanmıyordu.

Ve eğer dolaba Sör Richard ile girmesi gerekirse, kesinlikle öldü.

Gerçi o saate kadar Sör Richard, kendini iyi hissetmediği için erkenden yatmaya gidebilirdi. Belki.

Sör Richard’ın sağlığının durup dururken bozulmasına neyin neden olabileceğini bilmesine rağmen düşünmemeye çalıştı.

Çünkü eğer gerçeği aklından geçirirse suçlu görünebilir, Harry ve diğerleri onun bu işte bir parmağı olduğunu anlayabilirdi.

Aslında ortada bir suç yoktu; yani henüz yoktu. Ama eğer

Finkle ve aşçı, Molly'nin direktiflerini harfiyen yerine getirirse, kısa bir süre sonra bir cürümden bahsetmek mümkün olacaktı.

Harry'yi geri püskürtmek için ona bir melek gibi gülümsedi. Hâlâ, Bunny ile Sör Richard arasındaki yakışık almayan durumu görmezden geldiği için onun bir canavar olduğunu düşünüyordu.

Molly, hemen hemen her saniyesini Harry ile vücutlarının birbirine yapıştığı, onun kendine tarif edilmez zevkler yaşattığı ve ah, kendisinin de genç adama aynı zevkleri yaşattığı anları hayal ederek geçirmesine rağmen bir an önce hafta sonunun gelmesini ve Harry'den kurtulmuş olmayı diledi.

Eğer yarışmayı kazanırsa, Harry onu Londralı bir beyefendiyle tanıştıracaktı. İyi bir aileden gelen bu nazik beyefendi, belki de Harry'nin ona tattırdığı duyguların kat be katını tattırırdı. Gerçi Molly'nin içindeki ses, hiçbir erkeğin bu işte Harry kadar iyi olamayacağını ve hiçbirinin Harry kadar iyi görünemeyeceğini söylüyordu ama olsun, şu anda bu sese kulak veremezdi.

Göz ucuyla Harry'ye baktı. Dudaklarının, Molly'nin vücuduna değdiği noktalarda muhteşem duygular filizleniyordu; onu öperken dudaklarını çevreleyen kirli sakalı, ağzını ve göğsünü çiziyor ve onu delirtiyordu. Ve şu anda şarap kadehini saran elleri... Bu şekilli eller, kaslı parmaklar, Molly'nin vücudunun hangi noktalarına, nasıl dokunacağını çok iyi biliyordu.

İnanılmaz... Bu düşüncelerle Molly'nin vücudu, daha doğrusu içindeki kadınlığı uyanıyordu. Molly dikkatini zorla da olsa kuzu eti servisi yapan uşağa çevirdi. Sonra Athena'ya baktı. Athena'nın alnı endişeyle kırışmıştı, belli ki hâlâ dönmeyen Joan'u düşünüyordu.

Joan.

Molly birden paniğe kapıldı ve böylece Harry'yi çıplak görme arzusu uzaklaştı ve tabii ki iştahı da kaçtı. Sürekli yemeğiyle oynuyor, arada bir şarabından bir yudum alıyordu. Ana yemek de servis edilmişti ve Joan'dan hâlâ haber yoktu.

Athena, Hildur ve Bunny de tabaklarına neredeyse hiç dokunmamışlardı. Bunny'nin gözleri her zamankinden daha büyüktü ve her an ağlayacak gibi görünüyordu.

Neyse ki Finkle tatlı servisi için yemek odasına girdi ve bu dokunaklı havayı değiştirdi.

Menüde turta vardı.

Turtayı Molly yapmıştı.

Ama Molly, bu turtanın yapımında bir payı olduğunun anlaşılmasını umuyordu.

"Ah!" dedi Lumley. "Bu turtayı sen mi yaptın, Delilah?"

"Hayır," diye yalan söyledi Molly. "Bu seferkini ben yapmadım." Turtaya yakından baktı. "Harika görünüyor! Neli bu?"

"Aşçımız yaptı," dedi Finkle kibar bir şekilde. "Kuş üzümlü."

"Çok lezzetli," dedi Lumley ve ekledi: "Ama Delilah'nın dün benim için yaptığı böğürtlenli turta daha lezzetliydi."

Molly ona gülümsedi. Dünkü hakikaten harika bir turtaydı.

"Herkes bir dilim servis edeyim mi, Lordum?" diye sordu

Finkle, Harry'ye.

Harry gülümsedi. "Evet Finkle. Lütfen."

O sırada Hildur'dan küçük bir inleme sesi çıktı. Neredeyse küçük bir çığlıktı bu.

Herkes ona baktı.

"İyi misin?" diye sordu Kaptan Arrow ve bir elini Hildur'un sırtına koydu.

Hildur üzgün bir ifadeyle başını salladı ve burnunu çekti. Finkle bir dilim turtayı Hildur'un tabağına koydu ama Hildur tabağı itti: "Bunu Joan'a ayıracam." Masanın kenarına tutundu, alt dudağı titriyordu.

Harry ona doğru döndü. "Joan kendini daha iyi hissedince ona bir dilim mutlaka ikram ederiz, Hildur. Lütfen, sen kendi turtanı ye."

Hildur alnını kırıştırdı ve inledi. Molly dudağını ısırды ve yine Bunny ile göz göze geldi. Onun gözlerinde kendi panik duygusunun yansımalarını görebiliyordu. Joan ya ormanda kaybolmuştu ya da şu an eve geliyor ve yakalanmak üzereydi. İki olasılık da yeterince kötüydü.

Harry masadaki hanımların hepsinin yüzündeki korku dolu ifadesi gördü. Bu gece bir şeyler fena halde yanlıştı.

“Hepimiz Joan’u özledik,” dedi Molly sakın ve Hildur’u uyaran bir sesle. “Ama eminim yarın sabah çok daha iyi olacaktır.”

“Gidip onu kontrol etsem iyi olacak. Hangi odadaydı demiştiniz?” diye sordu Lumley.

“Çocuk odası,” dedi Athena.

“Çocuk odası yok ki bu evde,” dedi Harry.

Molly gülümsedi. “O odaya siz başka bir isim vermiş olabilirsiniz. Şeydeki oda...”

“Evin en üst katındaki,” dedi Bunny.

“Mutfağın sağ tarafındaki!” dedi Athena aynı anda.

Bu hiç iyi olmamıştı.

Harry şarap kadehini masaya koydu. “Yani sonuçta Joan bu evde bir yerlerde,” diye konuyu bağladı.

“Evet,” diye atıldı Molly ve Lumley’ye bakarak, “şu anda onu rahatsız etmemeliyiz, değil mi, Vikont Lumley. Her şeyden çok, iyi bir uykuya ihtiyacı var,” dedi.

Hildur’dan küçük bir inilti daha çıktı ve masadaki diğer üç kadın birbirlerine baktılar.

Harry bir şeylerin yolunda gitmediğini ve Molly’nin açıkça konunun değiştirilmesini istediğini seziyordu. Molly’ye güveni tamdı, böyle istiyorsa ona destek olmalıydı. Canlı bir ses tonuyla, “Lord Maxwell,” dedi Harry. “Parlamentonun geçen ay yapılan...”

Tam o anda Sör Richard’dan garip bir ses çıktı. Sör Richard

ağzındakileri geri tabağına tükürüyordu. “Bu da ne?” İskemlesini geriye itti, sinirle yerinden kalktı ve parmağıyla tabağını gösterdi.

Tabağında ne vardı?

Harry öne eğildi.

Ve işte orada, turtanın ortasında küçük, ölü bir kurbağa...

Hayır.

Bu nasıl olabilirdi?

Harry tüm dikkatiyle Sör Richard’ın tabağına bakıyordu ama aslında keyfi son derece yerindeydi. Masadaki diğerleri de gözlerini tabağa dikmişti. Tabakta sanki bir çizme ya da araba tekerleği tarafından ezilmiş ve güneşte kurumuş bir kurbağa ölüsü vardı.

Harry, Molly’ye çaktırmadan bir bakış attı. Yüzü son derece sakin görünüyordu ve elleriyle ağzını kapamıştı. Görüntüsü aynı anda hem hayli şaşırmış hem de hiç şaşırmamış gibiydi.

Gerçekten de hiç iyi rol yapamıyordu.

Harry parmaklarını şıklatarak Finkle’a seslendi.

Finkle tekrar odaya girdi. “Evet, Lordum?”

“Turtada olmaması gereken bir şey var, Finkle. En iyisi hepimizin tabaklarını al.”

“Emredersiniz, Lordum.”

Harry tekrar Molly’nin yüzüne baktı. Molly yavaşça şarabından bir yudum aldı. Harry bu yudumu zafer dolu gülümsemesini gizlemek için aldığına bahse girebilirdi ama gözleri onu ele veriyordu: Memnuniyetle parlıyorlardı.

Belli ki küçük intikamının tadını çıkarıyordu.

Finkle masanın etrafında hızla dönerek tabakları topladı ve odadan çıktı.

Sör Richard peçetesinin ucuyla ağzını ve dilini sildi. Şarabından büyükçe bir yudum aldı, ağzını çalkaladı. Tam ağzındaki yudumu geri kadehe tükürüyordu ki girişteki holden yüksek bir şangırtı sesiyle irkildiler.

Harry hemen ayağa kalktı.

"Finkle elindekileri yere düşürdü herhalde," dedi Molly hemen.

"Gidip kontrol edeyim," diyerek odanın kapısına doğru yönelen Harry, bir şeyler sakladığına emin olduğu Molly'ye tüm kalbiyle güvence de evinde neler döndüğünü bilmesi gerektiğini hissediyordu. Özellikle de ölü kurbağaların ve kırılan camların herkesi gerdiği bir gecede...

Athena hızla yerinden fırladı ve Harry'nin önünü kesti. "geçiş ücretini ödemedi odadan çıkamazsın seni canavar." Ve dudaklarını büzerek ileriye uzattı.

Harry bir an kalakaldı. "Hayır, teşekkürler," diyerek etrafından dolanmaya çalıştı.

Ama Athena kollarını boynuna doladı. "Bayanlar, o kadar ya-kışıklı ki! Hadi hep beraber onu öpelim!"

Bir anda Harry'nin etrafı kadınlarla çevrildi. Normalde, böyle bir ilgiye sesini çıkarmazdı, hatta keyif de alabilirdi, ama bu gece değil. Bir şeyler yolunda gitmiyordu.

Onlardan kurtulmaya çalışıyordu ama dokunuşları, öpücükleri ve kucaklamaları devam ediyordu. "Hanımlar, yeter!" diye bağırdı en sonunda.

"Gürültünün nedenini senin yerine ben kontrol edeyim, Traemore," dedi Kaptan Arrow ve o da masadan kalktı.

Bunny ve Hildur, Harry'yi bırakıp Arrow'a koştular.

Harry, hâlâ Molly ve Athena tarafından sarılmıştı.

"Dur artık," dedi Athena'ya sertçe. Molly de zaten onu istekli bir şekilde öpmüyordu ve Harry hızlı bir manevrayla ellerinden kaçmayı başardı.

Athena "Yakalayın," diye bağırıp ona doğru atıldı ama Harry çoktan hole doğru koşturmuştu bile. Çok tuhaf bir şeyle karşılaşacağından artık emindi.

Ama holde bir gariplik yoktu.

Başta bir şey görmemişti ama sonradan kütüphaneden çıkan ve kapıyı ardından kapayan bir kadın figürü gözüne ilişti.

Joan.

Harry'nin burnuna temiz hava kokusu geldi. Joan'un, kütüphanenin bahçe seviyesindeki penceresinden içeri girdiğinden emindi. Biri pencereyi onun girmesi için açık bırakmış olmalıydı.

Pencerenin hemen yanında üzerinde antik Yunan motifleri olan büyük, ayaklı bir vazo vardı. Ama sestten de anlaşılacağı üzere vazo artık yoktu.

Joan kapıyı kapatıp arkasına döndüğünde neredeyse gözleri yuvasından fırlayacaktı.

Harry genç kadına gözlerini dikmişti.

Joan yalvaran gözlerle ona baktı. Parmağıyla yukarıyı gösterdi ve dudakları hiç ses çıkarmadan hareket etti.

İzin ver yukarı çıkayım. Lütfen kimseye bahsetme, diyordu.

Harry ona bir saniye daha baktı, sonra arkasını dönüp yemek odasına girdi.

"Finkle çoktan temizlemiş," dedi gruba.

Odadaki hanımların hepsi merakla ona bakıyordu; belli ki hepsi korku içindeydi.

Artık Harry bu garip atmosferin nedenini biliyordu.

Tekrar yerine oturdu ve iç çekti. Çok bezgin görünüyordu. Ve akıllı karışmıştı. Joan ne işler karıştırıyordu? Ve diğer metreslerin yardımına neden ihtiyaç duymuştu?

"Salona geçmeyi öneriyorum," dedi Kaptan Arrow.

"Daha öpüşme kabinine gireceğiz," diye hatırlattı Sör Richard.

Harry nefesini tuttu. Kahrolası öpüşme dolabı. Prens neden bu oyunun eğlenceli olduğunu düşünüyordu ki?

"Pekala," dedi ev sahibi olarak. "Salona geçelim."

Herkes ayağa kalktı. Molly dudağını ısıırıyordu. Harry bu-

nun nedenini çok iyi biliyordu: Molly, dolaba Sör Richard ile girmek zorunda kalmaktan çok korkuyordu. Gerçi az önce kurbağa yemek üzere olduğu düşünülürse, diğer hanımların da Sör Richard'ı öpmeye istekli olmayacağı kesindi.

Konukların ruh hali, Joan odaya girince biraz düzeldi.

Vikont Lumley'in gözleri parladı. "Joan!" Hemen yanına gitti ve iki elini elleri arasına alıp teker teker öptü. "Seni gördüğüme çok sevindim. Daha iyi misin?"

Harry, küçük sırlarını gizli tutacağını gösterir bir şekilde ona gülümsedi. Mükemmel bir ev sahibi gülümsemesiydi bu. Joan ne işler karıştırıyor bilmiyordu ama genç kadının önceki birkaç güne göre çok daha iyi görüldüğü kesindi. Gözleri mutluluktan parlıyordu.

Harry, Molly'e baktı. O da gülüyordu. Göz göze geldiler ve Harry bir kaşını havaya kaldırdı.

Neler dönüyor biliyorum, anlamına geliyordu bu kaş hareketi.

Molly'nin derin bir nefes aldığını gördü. Gözleriyle kızdın mı, diyordu.

Harry durdu, düşündü, sonra da kafasını iki yana salladı.

Molly gülümsedi.

Harry, Molly'nin Joan'un küçük kaçamağı ve Sör Richard'ın turtasındaki kurbağa ile direkt alakalı olduğunu bilmesine rağmen ona kızamıyordu ve o da gülümsedi.

Molly'nin Harry'nin üzerinde güçlü bir etkisi vardı.

Küçük yosma.

Molly, daha önceki kararına rağmen Harry ile sadece bakışlarıyla da olsa tekrar iletişim kurmuş olmaktan çok mutluydu. Ayrıca Joan da dönmüştü, üstelik belli ki bu küçük seyahat ona çok iyi gelmişti. Yepyeni bir kadın olarak dönmüştü; gözlerindeki parıltıyı görmemek imkansızdı.

Joan kıkırdadı. “Çok daha iyi hissediyordum Lumley. Uyumak bana çok iyi geldi.”

Herkes onu sevgiyle selamladı, bir tek Sör Richard, Joan’a bir şey söylememiş, geride durup hain bakışlarını Molly’e çevirmişti.

Acaba kurbağa olayının failini biliyor muydu? Molly melek gibi gülüşünü ona da denedi ve işe yaramasını umdu. Ama Molly, başarıp başaramadığını göremeden Sör Richard arkasını dönmüştü.

“Biz de tam salona geçiyorduk,” dedi Harry, Joan’a.

“Öpüşme kabinine,” diye tamamladı Sör Richard ve milyoncu kez gruba oyunu anımsatarak salona doğru yürüdü.

Molly sırasını beklemek için kanepeye oturdu. Gözlerini kapadı, kendini çok hasta hissediyordu. Sadece öpüşme kabini ritüeline dahil olması değil, Harry’nin de o kabine girmesi fikri onu hasta ediyordu.

Onun başka birini öptüğünü hayal etmek bile kötüydü. Kendini öylesine güzel öptükten ve tüm dünyasını altüst ettikten sonra başkasını öpemezdi! Ortalıkta dolaşıp tanıştığı her kadının dünyasını karıştıramazdı artık, öyle değil mi?

Gözlerini açtı. Athena dolaba girdi; Lumley onu takip etti.

Şimdi üç dakika bekleyeceklerdi. Herkes bir önceki sefer olduğu gibi yüksek sesle sohbete başladı. Ama Molly kendini hiç de sohbet havasında hissetmiyordu. Bu yüzden ne kadar oy kaybedeceği umrunda değildi. Bu akşamki isteksiz tavırları onun silahıydı.

Artık daha fazla sahte metres olmak istemiyordu!

Olmadığı biri gibi davranmaktan yorulmuştu.

Bugüne kadar bilmediği duygulara boğulmak onu yormuştu.

Cedric’le kaçmadan önceki hayatı gözünün önünden geçti. O zamanlar ne kadar farklıydı. Çok saftı.

Şimdi ise bir haftada birkaç yıl yaşlanmış hissediyordu kendini.

Bunun nedenini tam olarak bilemiyordu ama değişimde Harry'nin parmağı olduğu kesindi. Sinir bozucu, inatçı Harry... Onu kaçırıp tüm itirazlarına rağmen buralara getiren adam, sorumluydu bu değişimden.

Biri onun ismini söyledi, Molly iç çekti. Kabine girme vakti gelmişti. Umursamadı. İçeri kim girerse girsin ona bütün bu aptal oyunları oynamaktan çok sıkıldığını, isterse politika konuşabileceğini söylemeye karar verdi.

Eğer içeri Sör Richard girerse hasta taklidi yapacak ve ondan kendini mazur görmesini dileyecekti. Eğer ısrar ederse de... Aslında böyle bir şey olursa ne yapacağını bilmiyordu. Belki de bayılma taklidi yapardı.

Lütfen Tanrım, Sör Richard olmasın, diye içinden dua ederek dolaba girdi ve kapıyı ardından kapadı.

Bekledi; kimse içeri girmedi. Bazı sesler duyuyordu, alçak ama tartışmaya benzeyen seslerdi bunlar.

Biraz daha bekledi.

Ayaklarını hafifçe vurdu.

Isık çalmaya çalıştı.

Ne konuşuyorlarsa konu iyice uzamıştı. Dayanamadı, kapıyı araladı ve odaya göz attı. Herkes Joan'un etrafını sarmıştı. Genç kadının yüzündeki parıltı tamamen solmuştu, şimdi suratı fena halde asıktı.

Olamaz. Molly'nin kalbi yerinden çıkacakmış gibi çarpmaya başladı. Eski, suratsız Joan geri gelmişti!

26. Bölüm

“Bana Joan’un saçındaki ve elbisesindeki saman çöplerini açıklar mısın, Traemore?” dedi Sör Richard, Harry’e. “Bütün gün yatan bir kadın! Yemek odasından peşi sıra çıkıyordum ki bu saman çöpünün ondan düştüğünü gördüm. Ahırda birileriyle düşüp kalkıyordu. Hasta falan değil işte.”

“Saçmalıyorsun,” diye sertçe çıkıştı Lumley. “Joan bütün gün dinleniyordu.”

“Az kullanılan bir odada, tek başına dinleniyordu.” Harry nasıl hiç sorgulamadan metreslerin oyununa ortak olabildiğine şaşıırıyordu, ama bu oyunu oynamaya gerek duymalarının nedeni ne olursa olsun, her şey Joan’un iyiliği için olduğundan emindi. “Yatak bazen bizim iki haylaz av köpeğimiz tarafından da kullanılıyor. Biliyorsun köpekler ahırda dolanmaya bayılır. Ve çamurda.”

Sör Richard bir an ikna olmuş gibi göründü ama birden aklına başka bir şey geldi: “Bugün onu herhangi biriniz odasında kontrol etti mi?”

“Ben ettim,” dedi Athena. “Ve kesinlikle orada uyuyordu,” diye ekledi.

“Hangi odada?” diye sordu Sör Richard.

“Çatının altında,” dedi Athena.

“Biriniz odanın, mutfağın yanında olduğunu söylememiş miydi?” Sör Richard, Harry’ye döndü. “Bu iki yerden herhangi birinde yatak odanız var mı?”

“Bütün bunlar seni niye bu kadar ilgilendiriyor anlamıyorum,” dedi Harry. “Hatta işi daha da ileri götüreceğim: Bu iş seni hiç mi hiç ilgilendirmez! Joan bütün günü odasında geçirmemiş bile olsa herhangi bir kuralı çiğnemedi ki.”

Sör Richard’ın yüzü daha da kızardı. “Kim burada yetkili; biz mi onlar mı? Çatının altındaki odanızı göster bana, Traemore. Ya da mutfağın oradakini, artık her neredeyse...” dedi bütün iğrençliğiyle.

“Hayır,” diye atıldı Joan. “Lord Harry’ye eziyet etmeyi bırak. Haklısınız. Bütün günü yatağında geçirmedim.”

“Gördünüz mü?” Sör Richard’ın yüzüne muzaffer bir ifade yayıldı.

Joan ise son derece sakın ama meydan okuyarak bakıyordu. “Komşu köye gittim. Dönüşte bir saman arabasına bindim.”

“Neden gittin?” diye sordu Sör Richard. “Bir çiftçiyle işi pişirmek için mi?”

“Kapa çeneni, Bell!” Lumley yumruklarını sıkmış, sinirden gerilmişti.

Joan kafasını iki yana sallayarak anlatmaya devam etti. “Kız kardeşimi görmeye gittim. Onu ve bebeğini...”

“Burada bir ailen olduğunu bilmiyordum,” dedi Lumley. “Söyleseydin seni ben götürebilirdim.”

“Senin bilmeni istemedim.” Joan ona hüzünlü bir şekilde gülümsedi. “Kızacağını düşündüm.”

“Neden kızayım ki?” Lumley alnını endişeyle kırıştırdı.

“Çünkü biz metreslerin eşimizle olanın dışında bir hayatımı-

zın olması kabul edilemez,” dedi Joan alçak ve biraz dokunaklı bir ses tonuyla.

“Bu doğru,” diye atıldı Sör Richard. “Diğer metresler de görevinden uzaklaşman için yalan söyledi.”

“Evet,” dedi Joan. “Onlara, bana birkaç saatlik özgürlük sağladıkları için çok müteşekkirim. Ailemi görmeyi ne kadar çok istediğimi biliyorlardı.”

Sör Richard, Bunny’ye döndü. “Demek sen de biliyordun.” Sormuyordu, bu bir suçlamaydı.

Bunny’nin yüzü iyice içeri göçmüştü, sanki birazdan canı yanacakmış gibi korkuyla bakıyordu. “Evet,” dedi yavaşça.

Sör Richard bir anda ona vurmak üzere kolunu kaldırdı.

Ama o daha kolunu kaldırmayı düşünürken Harry atılıp kolunu yakalamıştı bile. “Bir daha sakın benim evimde Bunny’ye el kaldırma!”

Sör Richard’ın yüzü değişti; o kendinden memnun ifade uçup gitmişti. “Kolumu bırak.”

“Bana söz vermezsen bırakmayacağım,” Harry geri adım atmayacaktı. “Sadece korkaklar kadınlara vurur.”

Sör Richard gözlerini kıstı ve “Tamam,” dedi.

Harry kolunu bıraktı.

“Seni omurgasız aptal.” Sör Richard kolunu ovuyordu, gözleri parıldadı. “Bu yaptığın çok büyük bir hataydı, Traemore. O bana ait.”

“Ben senin malın *değilim*,” dedi Bunny yumuşak bir ses tonuyla.

“Ne dedin sen?” Sör Richard artık sinirden morarmaya başlamıştı.

“Ben sana ait *değilim*,” diye tekrarladı Bunny. “Sana sunduğum hizmet için bana para ödüyorsun. Ayrıca istediğim zaman bu anlaşmayı sonlandırabilirim.”

“*Seni kaltak,*” diye bağırdı Sör Richard.

Evet, bu artık son damla, diye düşündü Harry içinden.

Sör Richard’ı yakasından yakaladı ve neredeyse ayakları yerden kesilene kadar havaya kaldırdı. “Yeter! Beni anlıyor musun?” Onu duvara yasladı.

Sör Richard başını sallıyordu, gözleri korku ve nefretle bakıyordu.

Harry artık bu noktadan sonra geri dönüş olmadığını iyi biliyordu. Yakasını bıraktı ve Sör Richard gümbürtüyle yere düştü. “Sadece bu evdeyken değil bundan sonraki hayatın boyunca da, eğer bir daha Bunny’ye vurursan ya da onu herhangi bir şekilde incitmeye kalkarsan, bunu yaptığına seni pişman ederim. Eğer seni düelloya davet etmem ve sana bir silah doğrultmam gerekirse, inan onu da yaparım. Ne demek istediğimi anlatabildim mi?”

Sör Richard’ın dudakları ince bir çizgi halini almıştı. “Kesinlikle.”

Kaptan Arrow araya girdi. “Bell, hâlâ oyunda mısın? Yoksa bırakıyor musun? Çünkü eğer oyunu bırakırsan direkt yenilmiş sayılacak ve kural gereği evlenecek bir sonraki bekar sen olacaksın.”

“Bırakmıyorum,” dedi Sör Richard dişlerinin arasından.

“Şu anda öpüşme kabinine girmek için fazlasıyla rahatsız edicisin,” dedi Harry küçümseyen bir bakışla. “Ayrıca Joan da çok yoruldu. Haftanın geri kalanı için öpüşme kabini oyununu askıya almayı öneriyorum.”

O anda oradaki herhangi bir kadından Sör Richard ile dolaba girmesini istemek, acımasızlık olacaktı.

Herkes Harry’nin ne demek istediğini anlamıştı.

“Tahkim Komitesi’nin bir üyesi olarak öpüşme kabini aktivitesinin belirsiz bir süre için ertelenmesini öneriyorum,” dedi Kaptan Arrow.

“Komitenin diğer üyesi olarak Arrow’un talebini onaylıyorum,” dedi Lumley ve ekledi. “O halde bu gece hanımların erkenden odalarına çekilmesine izin verelim ki, güzellik uykularına yatsınlar. Ne dersiniz?”

“Çok iyi bir fikir,” dedi Harry. Derin bir nefes aldı; sakinleşmeye çalıştı. “Biz daha bugünün oylamasını yapacağız. Beyler, on dakika içinde puro ve brendiler sizi kütüphanede bekliyor olacak.”

Sör Richard dışında herkes onayladı ve yavaş yavaş salondan çıkmaya başladılar.

Molly ise hâlâ odadaydı, öpüşme kabininin kapısında duruyordu. Gözleri dolmuştu ve Harry’ye bakıyordu. Ona ürkek ama çok mutlu bir şekilde gülümsedi.

Harry’nin kesinlikle karşı koyamayacağı bir gülümsemedi bu.

Harry, Sör Richard’ı duvara vurduğunda Molly neredeyse dolabın tokmağını kırmıştı. Bacakları artık onu taşımıyordu. Şimdi Harry ona doğru uzun adımlarla yürüyordu. Molly heyecan dalgasının bütün vücudunu ele geçirdiğini hissetti. Birden bacaklarına kuvvet geldi, gözyaşları kurudu.

Yaptığı çok kahramancaydı. Molly onunla gurur duyuyordu. Harry hiçbir şey söylemedi, sadece onu geriye, dolabın içine doğru itti. Kendi de içeri girip kapıyı arkasından kapattı.

Tamamen karanlıktalardı.

“Teşekkür ederim, Harry,” diye fısıldadı.

“Teşekkür edecek bir şey yok. Çok daha önce yapmam gereken bir şeyi yaptım.” Harry, Molly’nin yüzünü ellerinin arasına aldı ve öpmeye başladı.

Harry’yi göremiyordu ama her şeyiyle onu hissedebiliyordu. Sör Richard ile yaşanan olaydan sonra, vahşi bir hayvana dönüş-

~~seni~~ sanki. Molly, Harry'nin bir teselliye, bir sığınağa ihtiyaç duyduğunu hissetti. Saçlarını genç adamın yüzünden geriye itti, ellerine boynuna doladı ve tüm benliğiyle öpüşlerine karşılık verdi.

"Seni istiyorum, Molly," diye mırıldandı Harry. Bir yandan da elleriyle genç kadının kalçalarını sıkıyordu.

Yavaş yavaş, ellerini yukarı çıkardı. Önce beline geldi elleri, sonra daha da yukarı çıktı. Artık Harry'nin eli Molly'nin bir göğsünü okşuyor, diğer eli ise kalçasında Molly'yi kendine, önündeki sertliğe doğru çekiyordu.

Ama yetmiyordu.

Daha fazlasını istiyorlardı.

Harry, hayal kırıklığını belirten bir inlemeyle kendini geriye çekti. Ama Molly anında ona doğru atıldı.

"Ben de seni istiyorum, Harry," dedi Molly. "Biliyorum oy vermeye gitmelisin, fazla zamanın yok. Ama lütfen... Lütfen bana bir öpüşme kabininde yaşanacak en iyi üç dakikayı yaşat. Bir daha hayatım boyunca hiç girmeyeceğim."

"Emin misin?" diye fısıltıyla sordu.

Dolabın bir duvarına dayanmışlardı. Harry'nin dudakları Molly'nin boynundan aşağıya doğru kayıyordu. Bir şekilde Molly'nin elbisesinin yakasını aşağı çekmeyi başardı ve başparmağıyla göğüs ucunu okşamaya başladı.

"Evet," diye mırıldandı Molly.

"Güzel," dedi Harry aceleyle ve hemen göğsünü öpüp emmeye, diliyle göğüs ucunun etrafında çıldırtıcı daireler çizmeye başladı. Yaptıkları Molly'yi çıldırtmaya yetiyordu. Artık Harry'yi öylesine çok istiyordu ki bacak arasının ısınmaya başladığını hissediyordu. Molly iyice yoldan çıkmıştı, bacakları giderek hissizleşiyordu.

Harry'nin dudakları ve dili Molly'nin göğsü üzerinde çalışır-

ken, bir eli de aşağı doğru kayd, elbisesini ve iç eteğini kaldırdı. Molly nefesini tuttu.

“Güven bana.” diye fısıldadı Harry.

Güveniyordu. Ona tıpkı göl kenarındaki gibi güvenecekti Harry, sıcak ve kaba eliyle Molly’nin bacaklarını araladı. Molly onu göremiyordu ama aşağıya doğru kaydığını, saçlarının çıplak vücuduna değdiğini hissetti. Harry’nin sakalları, tenini çıldırtıcı bir şekilde çiziyor, dudakları vücuduna ateşli öpücükler kondu-ruyordu.

Harry, Molly’nin bir bacağını kaldırıp omzuna koydu ve Molly’yi iyice duvara yasladı. Ve Molly o anda Harry’nin sıcak öpüşlerini bacak arasında hissetti ve sonra da parmaklarını...

En yumuşak etinde dolaşan parmakların verdiği keyifle, inlemekten kendini alamadı. Molly’nin artık ayakta durmaya hali kalmamıştı, duvardan yavaşça kayıyordu ki Harry onu eliyle kalçasından yakaladı ve ağzına götürdü.

Ağzı...

Molly’nin vücudunun en kadınsı bölgesini yalıyor, emiyordu. Geriye doğru yattı ve o muhteşem hisle kıvrandı.

“Harry,” diyebilirdi zorla.

Harry bir şeyler mırıldandı.

Bu Molly’yi başka bir keyif evresine taşıdı.

Harry’nin diliyle ne yaptığına dair en ufak bir fikri yoktu ama her ne yapıyorsa birden tüm vücudunu teslim aldı. Tekrar tekrar gelen enfes bir zevk dalgasının etkisi altındaydı. Gölde yaşadığı zevk dalgasından daha yoğun böyle bir his mümkün müydü?

Bittiğinde kendini...

Doğrusu kendini nasıl hissettiğini bilemiyordu. Doymuş. Heyecanlı. Daha fazlasını ister bir haldeydi.

Dolabın duvarına yaslanmış bir şekilde derin derin nefes alıp veriyordu. Nasıl onun bencil olduğunu düşünebilmişti? Harry her zaman ona keyif vermeyi düşünüyordu. Her zaman.

Harry ayağa kalktı, sol memesine yumuşak bir öpücük kondurdu. "Umarım bu üç dakika, hayatın boyunca bir öpüşme kabiliyetini yaşayacağın en iyi üç dakika olur," dedi.

Molly, Harry'nin sesindeki tebessümü sezdi ve titreyerek ne dediğini söyledi. "Ben... Ben bir kez daha ne diyeceğimi bilemiyorum."

"Hiçbir şey söyleme," dedi Harry samimi bir şekilde. "Bir kadının nutkunun tutulmasına neden olmak, her erkeğin hayalidir."

"Harry," diye kıkırdadı Molly. "Bunu yine yapmak istiyorum. Çok... Çok keyifliydi. Bugüne kadar aldığım tüm keyiflerden daha iyiydi."

Harry ayağa kalktı ve Molly'nin yüzünü iki elinin arasına aldı. "Hâlâ konuşuyorsun," dedi yumuşak bir sesle.

"Kendimi tutamıyorum."

"Onu anladım zaten," dedi. Sesinde yine aynı tebessüm vardı.

"Benim de sana... Aynı zevki yaşatmamın bir yolu var mı?" diye fısıldadı.

"Evet var. Senden bunu yapmanı beklediğim için söylemiyorum ama. Gerçek bir metres gibi davranmana gerek yok, unuttun mu?" Karanlıkta Molly'nin burnunu buldu ve parmağıyla hafifçe vurdu.

Ve daha Molly bir cevap vermeden dolabın kapısını açtı. Oda-daki mumların ışığı, Harry'in yüzünü aydınlattı. Harry, Molly'ye bakmak için arkasını döndü.

"Şu anda nasıl görüldüğünü resmeden bir minyatür için her şeyimi verirdim," dedi. Sesi o kadar boğuk ve akıcı bir sıcaklıkta çıkmıştı ki Molly gitmesini hiç istemedi.

Ama Harry dolabın kapısını kapatıp uzaklaştı. Molly, ayak seslerini dinledi.

Kendinden uzaklaşan ayak seslerini...

Kalbinden uzaklaşan ayak sesleri...

27. Bölüm

Harry, Molly ile av köşkünde geçirecekleri son birkaç günün her dakikasının keyfini çıkarmaya karar verdi. Bugün define avı oyununu oynanacaktı. Ertesi akşam büyük final gecesiydi. Ve bir sonraki gün ise Ulaşılmaz Bekarlar ve sevgilileri evlerine döneceklerdi. Bunun ne anlama geldiğini iyi biliyordu Harry: O ve Molly kendi dünyalarına geri döneceklerdi. Ve eğer bahsi o kazanırsa, bir de Molly'ye bir koca bulmasına yardım etmesi gerekecekti.

Doyurucu bir öğle yemeğinin ardından (bu kez turta yoktu), Molly ile evin bahçesindeki bir banka oturdular. Molly, Prens'in danışmanlarının hazırladığı define avı oyununun ilk direktiflerinin yazdığı ilk kağıdı açarken Harry, genç kadının yumuşak, kırılğan boynunun eğimini hayranlıkla izledi. Her çifte farklı ipuçları dizisi verilmişti. Bu ipuçlarını izleyerek hepsi definenin bulunduğu final noktasına varacaktı.

“Şöyle diyor,” diye okumaya başladı Molly. “Önce uzun bir kelime var. Hiçbir anlama gelmeyen, sanki rastgele dizilmiş harflerden oluşan bir kelime.”

Kağıdı kaldırdı:

KAEJBMSLAMATAEYESHANRESİİ

“Hmmm,” dedi Harry. “Birkaç dize ile devam eden anlamsız bir sözcük.”

“Aynen öyle,” dedi Molly gülerek. “Dizeleri yüksek sesle okuyayım mı?”

“Tabii ki. Büyük bir coşkuyla oku lütfen.”

Molly boğazını temizledi.

*Bir aşk hikayesini bulmaya mahkumsunuz
Woodhouse ve Knightley'nin ve bir de fikirlerinin nasıl buluş-
tuğunu anlatan.*

Molly kağıdı indirdi. “Bu *Emma*! Okudun, değil mi? Yeni bir roman.”

“Ne yazık ki okuduğumu söyleyemeyeceğim,” diye itiraf etti Harry.

“Ah, ama harika bir kitaptır!” Molly oturduğu yerde kıpırdadı. “Kitap, herkes için en iyiyi bildiğini sanan ve bu yüzden insanların işlerine burnunu sokup duran Emma adında bir kız hakkında.”

“Emin misin? Kızın adı *Molly* olmasın?”

Molly, Harry'ye şakayla karışık sinirli bir bakış attı. “Şimdi şiirin geri kalanını okuyacağım.”

Harry, sırtışını engellemeye çalışarak, “Devam et,” dedi.

Molly tekrar boğazını temizledi.

*Yazar bu kitabı kime ithaf etmiş bakın
Bir de yukarıdaki harflere göz atın
Gideceğiniz yer işte orada yazıyor apaçık
Bir hedeften daha öte, sizin kaderiniz ne yazık.*

“Kaderimiz mi?” Molly kaşlarını hafifçe kaldırdı. “Bu biraz dramatik olmamış mı?”

Kısa bir sessizlik oldu.

“Ve sen de drama bayılırsın, değil mi?” Harry, Molly’nin elini yakaladı ve sıktı.

“Ah, *evet!*” O da Harry’nin elini sıktı.

Harry güldü. Molly’yi mutlu görmek onun için en büyük keyifti.

“Sanırım ilk önce *Emma*’nın kime ithaf edildiğini bulmalıyız,” dedi kararlılıkla. “Ve sonra da o kişinin isminin harflerini bu anlamsız kelimeden çıkarmalıyız ki bir sonraki hedefimizi bulalım.”

“Yani kaderimizi demek istiyorsun,” diye düzeltti Harry ve göz kırptı.

Molly gözlerini devirdi ama Harry onun ellerini sıkı sıkı kavramasından ve heyecanlı olduğu zamanlardaki gibi nefes alıp vererek konuşmasından, ne kadar keyif aldığını görebiliyordu. “*Emma*’nın birine ithaf edildiğini hatırlamıyorum,” diyordu Molly. “Hemen ilk bölümü açıp okumaya başlamıştım.”

“Merak etme,” dedi Harry. “Hemen kütüphaneye gidip bakalım. Eminim Prens’in danışmanları bir kopyasını benim raflara koymuştur.”

Eve girdiler ve kütüphanede birkaç dalgın dakika kitabı aradılar.

“Sence en geride biz mi varız?” diye sordu yavaşça Molly.

“Hiçbir fikrim yok,” dedi Harry. “Ama diğerlerini düşünerek kendimizi strese sokmamalıyız. Eğer kazanmak istiyorsak odaklanmalıyız.”

Gergin geçen bir dakika sonra Harry rahatladı. *Emma*’yı bulmuştu. Kitap, tarım üzerine eski bir kitapla, Thomas Paine tarafından kaleme alınmış insan haklarına dair bir kitabın arasına illeştirilmişti.

"Buldum," dedi Harry kendini kutlayan bir ses tonuyla.

Molly hemen Harry'nin yanına koştu ve neredeyse ona çarparak durdu. Molly, Harry sayfaları çevirirken omzunun üzerinden bakıyordu. "Kitap, Majesteleri Prens Regent'a ithaf edilmiş!"

Harry gülüyordu. "Prens'in danışmanlarının ipucu için bu kitabı seçmesine şaşmamalı."

Kitabı geri yerine koydu ve arkasını döndüğünde Molly'yi yazı masasının başında, elinde tüy kalemi mürekkebe batırırken buldu. Molly kağıtta yazan anlamsız uzun kelimeye bakıyordu. "Prens Regent'ın harflerini silip bir bakalım," dedi.

"İyi fikir." Şimdi omuzdan bakma sırası Harry'deydi. Define avı oyununun neden olduğu yakınlaşmalardan hayli keyif alıyordu.

Molly tereddüt etti. "Bekle. Burada G harfi yok ki, cevap Prens Regent olamaz..."

"Prens Hazretlerini dene," diye önerdi Harry.

Molly bu anlamsız kelimedeki harfleri silerken sesli söylüyordu. "M-A-J," ile başladı, E ve S'nin ardından en sonunda T-E-L-E-R-İ harflerinin üzerini çizdi. Bitirdikten sonra elini ağzına götürdü ve gülmeye başladı: "İnanamayacaksın Harry," dedi ve mavi gözlerinin içi gülererek "Ne dersin, kaderimiz *kasaba meyhanesinde* olabilir mi?"

Harry sırtıttı. "Bu Prens'in define avı. Bir insanın, geleceğini bir bira kadehinin dibinde göreceğini düşünmesine gerçekten şaşıyor musun?"

"Doğru, pek şaşırmamalıyım," diye cevapladı Molly.

"Uzun bir yürüyüş yapmamız gerekiyor," dedi Harry en sakin sesiyle. "En az dört kilometre yolumuz var ve yol da pek düzgün değil."

Molly heyecan içinde hareketlendi. "O zaman hemen yola çıkalım," diye ısrar etti.

“Tamam o halde,” dedi Harry ve Molly’yi kendine *çekt*i. “Ama hiçbir şey için, hımm, mesela manzarayı izlemek için *fa*lan durmamalıyız. Bilgin olsun.”

Molly kollarını Harry’nin boynuna doladı. “Kesinlikle,” diye onayladı. Sonra aniden Harry’nin ne demek istediğini idrak etti. “Ah, bekle. Şey için mi demek istedin...”

“Evet,” dedi Harry ciddi bir şekilde kafasını sallayarak. “Öpüşmek yok. Eğer kazanmak istiyorsan...”

Molly dudaklarını büzdü. “Tabii ki kazanmak istiyorum. Tek sıra halinde yürürüz. Hadi marş marş.”

“Emredersiniz komutanım,” dedi Harry ve Molly’nin ardına düştü.

* * *

Molly, saz çatılı meyhaneye vardıklarında biraz temkinliydi, ama yine de içten içe umutluydu. Ne büyük ne de etkileyici denebilecek meyhaneden neşeli bir keman sesi geliyordu. “Nereye bakmamız gerektiğini nereden bileceğiz ki?” diye sordu Harry’ye.

“Hiçbir fikrim yok,” diye yanıtladı Harry. “Elimizdeki tek ipucu, burada kaderimizi bulacağımız.”

“O da şifreli bir ipucu.”

“Evet,” diye onayladı onu Harry. “Bu ipucunu değerlendirmek için kelimenin anlamını değil de direkt kendisini aramamız gerektiğini düşünüyorum.”

Molly’nin yüzü aydınlandı. “Ne demek istediğini anlıyorum. Belki de ‘kader’ birinin ismidir.”

“Ya da bir kitabın kapağında yazan bir kelime,” diye tamamladı Harry. “Kim bilir...”

Meyhane hayli kalabalıktı. Molly, birkaç meraklı gözün onu

ve Harry'yi dikkatlice süzdüğünü fark etti ama neredeyse tüm meyhane, ortada dans eden güzel kadın ve genç adama odaklanmıştı.

Molly hemen yanlarında duran ve gülümseyerek dans eden çifti izleyen kadına yanaştı ve "Kim onlar?" diye sordu. Kadın ellerini çırparak müziğe tempo tutuyordu; Molly de hemen ona katıldı.

"Amerika'ya taşınacak genç bir çift," diye yanıtladı kadın. "Gemileri gelecek hafta yola çıkıyor."

"Ah, ne kadar heyecan verici!" Molly bir an tereddüt etti ama sonra konuşmaya devam etti. "Burada adı 'Kader' olan birini tanıyor musunuz?"

Kadın ona baktı ve gülmeye başladı. "Kesinlikle hayır. Nasıl bir isim o öyle?" dedi ve sonra gözlerini tekrar çifte çevirip tempo tutmaya devam etti.

Molly hemen Harry'ye baktı. Harry omuz silkti ve "O halde kelimeyi etrafta arayacağız. Burada bir yerlerde yazıyor olmalı," dedi güven verici bir ses tonuyla.

Ama tam o anda bütün meyhane dans etmeye başladı.

"Çok eğlenceli görünüyor!" diye haykırdı Molly gürültüyü bastırmaya çalışarak.

"O halde biz de deneyelim. Dans ederken de *kaderi* ararız," dedi Harry. Gülümsedi, Molly'yi belinden çekti ve pistteki kadın ve erkeklerin oluşturduğu sıraya katıldılar. En sonunda sıranın başına geldiler ve beraber pistten dışarı atlayıp kahkahalara boğuldular.

Sonra tekrar sıraya girdiler.

Dans bir on dakika daha sürdü. Harry dans sırasında defalarca Molly'nin beline sarıldı, onu etrafında döndürdü ve geri bıraktı. Her seferinde Molly onu öpmek istedi ve dans etmeye devam etti.

Ama en sonunda müzik durdu. Herkes ılınlar gibi el çırpıyor, ıslık alıyor ve dans devam etsin diye tezahürat yapıyordu.

Molly zar zor nefes alıyordu, ter içinde kalmıştı. Ama kendine engel olamıyordu. Kollarını Harry'nin boynuna doladı ve "ok seviyorum... Dans etmeyi, müziği ve..."

Seni, demek istedi.

Küçük bir nefes aldı.

Pisttekiler yavaş yavaş yerlerine geçiyordu. Molly'nin tek görebildiği Harry'nin açık kahve, gülen gözleriydi. Biri o an üzerindeki kıyafeti bile tutuştursa gözlerini Harry'ninkinden ayıramayacakmış gibi hissetti.

Harry, Molly'yi kolları arasına aldı ve burunları birbirine değdi. "Sen... Bir erkeğin isteyebileceği en eğlenceli kız arkadaşsın," dedi. Sıcak, boğuk sesi, Molly'yi eritmeye yetti. "Ve de en güzel."

"Sen ise," diye fısıldadı Molly. Alnını Harry'ninkine dayamıştı: "Sen ise..."

Heyecan vericisin?

Harikasin?

Tek gerçek aşkımsın?

Hayır. Bunları söyleyemedi. Ama o anda, bunların hepsinin gerçek olduğunu anladı.

Harry onun ilk ve tek gerçek aşkıydı.

Sonsuza kadar...

Dudağını ısırđı.

"Neyim?" diye sordu Harry. Dudakları neredeyse Molly'ninkine değiyordu. "Ben neymişim söyle?"

"Harika bir dansçı?" diye tamamladı sözü Molly.

Ve o anda Harry'nin öpmek için ona doğru eğildiğini fark etti. Elleri belinden hafifçe aşağı doğru kaymış ve Molly'yi iyice kendine çekmişti. Ve onu öpmeye başladı, tam orada, kalabalığın

ortasında. Yavaş, uzun ve güzel bir öpücük bu. Molly'nin kalbinin göğsünden fırlayacakmışçasına hızlı atmasına neden olan bir öpücük.

Kimse farkına varmış gibi görünmüyordu. Belli ki meyhanede herkes birayı fazla kaçırmıştı. Ama Molly, o öpücükten sonra artık Harry'nin onun kaderi olduğundan emindi.

Ve her ne kadar Harry'yi sevmenin er ya da geç kalbini kıracağına bilse de onu sevmekten asla vazgeçemeyeceğinden de emindi.

Harry kemanın sesiyle dikkatinin dağılmayacağını biliyordu. Çünkü şu anda, defineyi aramaktansa burada, bu mütevazı meyhanede kalmak ve kendine uzunca bir süredir mutlu eden tek kadınla bütün gece dans etmek istiyordu.

Amerika'ya taşınacak çift bara yanaşmış, meyhanedekiler sessizce onların etrafını sarmıştı. Genç adam birasını kaldırdı ve “Kadehimi İngiltere'deki çok sevgili ailemize, bize bir süreliğine kucak açacak gemimiz *Megan Casey*'ye ve Boston'da kuracağımız yeni yuvamıza kaldırıyorum. Nereden geldiğimizi hiç unutmayalım ve her zaman ‘kaderin’ gelgitlerinin peşinde olalım!”

Herkes bira bardaklarını kaldırdı ve tezahüratlar eşliğinde içti.

“Kaderin gelgitleri mi?” Molly heyecanla bağırdı.

“Bence o referans bir tesadüftü,” dedi Harry düşünceli bir sesle ama o da heyecanlanmıştı: “Ama adamın gemiler ve gelgitlerden bahsetmesi aklıma bir fikir getirdi.” Harry, Molly'ye küçükklü büyüklü resimlerin asılı olduğu duvarı gösteriyordu. “Ya o tablolarla resmedilen gemilerden birinin adı *Kader* ise?”

Molly yutkundu. “Tabii ki! Ama burada neredeyse,” – hızlıca saydı – “15 gemi var!” Molly çoktan duvara doğru harekete geçmiş, resimleri incelemeye başlamıştı. Harry hemen ona katıldı

ve neyse ki meyhanede kimse onların tabloları gösterdiği **ani ve** aşırı ilgiyi önemsemiş görünmüyordu.

“İşte burada!” Molly orta büyüklükteki bir tabloda **yer alan**, dalgalı bir denizle boğuşan gemi resmini gösteriyordu.

Geminin adı gerçekten de *Kader* 'di. Harry olabildiğince ihtiyatlı bir şekilde tablonun çerçevesinde elini gezdirmeye **başladı** ve bir köşesinin ardına sıkıştırılmış bir kağıt parçası buldu.

“Hissediyorum, bu iş tamam,” dedi Molly. “Ama hızlı olmalıyız! Ya diğerleri bizden daha öndeysel?”

“O zaman onlardan daha iyi vakit geçirdiğimiz için yine de mutlu oluruz,” diye az önceki dansı anımsattı Harry.

Ve bu gerçekten de böyleydi. Harry çok iyi vakit geçiriyordu. Yıllardır bu kadar eğlendiğini anımsamıyordu.

Harry, Molly'yi meyhanenin kapısına doğru yönlendirirken ne iştiren kalabalığa, ne içerdeki kötü müziğe, ne pişmiş et ve bira kokusuna ne de define avının devam eden sancılarına aldırış ediyordu. O anda Harry'nin dikkatini dağıtan – ve aklını karıştıran – tek his, Molly'nin yumuşak elini tuttuğunda bütün vücudunu saran ‘bütünlük’ hissiydi.

28. Bölüm

Meyhanede buldukları kağıtta yazan direktifleri takip eden Molly ve Harry, yarım saat içinde kendilerini nadasa bırakılmış bir tarlada bulmuşlardı. Molly, Prens'in danışmanlarının gömdüğü defneyi bulmak için çitleri sayıyordu.

"İşte burada," dedi Molly çarpık bir meşe ağacının sağındaki dördüncü çitin dibindeki çim öbeğini göstererek.

Harry çimleri hemen kaldırdı. Çukurun içinde küçük, kırmızı deri bir kutu vardı. "Açayım mı?" diye sordu gülümseyerek.

Molly ellerini çırpı ve başını salladı.

Harry kutunun kapağını kaldırdı.

"Aa!" Molly kutunun içinde yeni bir kağıt rulosu görünce çok şaşırmişti. "Ben kutunun içinde gerçek bir define olacağını sanmıştım."

"Belki de çok büyüktü, kutuya sığmadı."

"Gerçekten mi?" Molly'nin aklına türlü türlü şeyler geliyordu: Altınla dolu bir sandık, bir at ya da belki de...

Bir maymun! Hep bir maymunu olsun istemişti. Şu küçük kırmızı şapkası ve çizgili ceketiyle omuzunuza kurulan tür maymunlardan.

Ama aklına başka bir şey gelmiyordu. Artık düşünemeyecek kadar heyecanlıydı.

Harry sanki onun aklını okumuştı. “Neden biraz rahatlayıp sonra beraber okumuyoruz?” diye sordu.

“Çok iyi bir fikir.”

Beraber oturdular. Molly, Harry’nin iki dizinin arasına yerleşmişti. Harry sırtını çite verdi.

Onların hazinesini saklayan çite. Bu düşünce Molly’nin kendi kendine gülümsemesine neden oldu.

Onların hazinesi.

Molly iç çekti, gözlerini kapadı ve Harry’nin kağıdı açmasını dinledi. Harry, kendini çok iyi hissetmesine neden oluyordu. Ve harika kokuyordu. Güneşte ısınan yeşil çimler ve tertemiz çarşaf- lar gibi kokuyordu. Ve bir de... Erkeksi kokuyordu.

Biraz doğruldu. “Oku Harry! Define neymiş?”

“Beraber geçirecek bir gece,” dedi Harry puslu bir sesle. “Aslında, bir Arap gecesi.”

“Nasıl yani?”

Harry, Molly’ye esrarlı bir bakış attı. “Prens, gölün kenarına Faslılara özgü bir çadır kurdurmuş. İçini ise nefis yiyeceklerle doldurmuş. Çadırda bizi egzotik hizmetkarlar bekliyormuş.”

“Ve geceyi bu çadırda mı geçirmemiz gerekiyor?”

“Evet,” dedi Harry düşünceli bir şekilde ve kağıdı tekrar rulo yaptı.

Molly’nin tüm vücudu farklı duyularla sarsıldı: Korku, endişe ve... Ve dürüst olması gerekirse ‘heyecan’ içindeydi. Bütün gece Harry’nin kolları arasında olma fikrine bayılmıştı.

Ama tüm geceyi onunla geçiremezdi!

Toplumsal standartlara göre aslında çoktan bir erkek tarafından baştan çıkarılmış bir kadındı ama yine de bunun da *dereceleri* olduğuna inanıyordu. En azından evdeki yatak odası, Harry’ninkinden ayırdı. Ama bir çadırda kalırlarsa...

Arada onları ayıran bir kapı olmayacaktı. Hatta hiçbir şey olmayacaktı.

“Çadırın tam ortasına alanlarımızı belirten bir çizgi çizmeliyiz.” dedi.

Harry yavaşça başını salladı. “Pekala, eğer böyle istiyorsan.”

Ah, hayır... Harry cümleyi öyle yarıda bırakmıştı ki. “Demek istediğin.” – yüzüne bakma cesaretini buldu ve cümlesini sürdürdü – “yani *senin* bunu istemediğini mi söylemeye çalışıyorsun?”

Harry kıkırdadı. “*Sence?* Ama ne istediğim ve ne elde edebileceğim, birbirinden tamamen farklı şeyler.”

Molly parmaklarına bakıyordu. Harry’ye bakamayacak kadar utanmıştı.

Sevdiği adama...

Harry ayağa kalktı. Molly bir an Harry’nin deve derisi pantolonunun içindeki kaslı bacaklarına bakarken buldu kendini. Başka bir yöne bakmaya çalıştı. Muhteşem kırlara konsantre olmalıydı.

“Bu gece elimizden gelenin en iyisini yapacağız,” dedi Harry. “Bu ana kadar çok çalıştık ve kimsenin oyunumuzu anlamasına mahal vermedik. Şimdi de vermeyeceğiz. Bunun keyfini çıkaralım, sonuçta bir sürü puan kazanmış olduk. Ve sana söz veriyorum, hiçbir şeyin olmasına izin vermeyeceğim; tabii sen istemediğin sürece.”

Puanlar...

Evet, bu define avı oyunu daha fazla puan için değil miydi? Her ne kadar Harry’nin konuşması çok asil, hatta çekici de olsa Molly bunların hepsinin bir oyun olduğunu unutmamalıydı.

Harry elini uzattı. Molly onun elini tuttu, gülümsedi ve ayağa kalktı.

“Teşekkür ederim, Harry,” dedi. Yüzü Harry’ninkine o kadar yakındı ki onu kolaylıkla öpebilirdi.

Ama Harry, Molly'yi öpmeydi; aksine arkasını döndü ve den kutunun ağzını bağlamaya başladı.

Molly, genç adama dokunma arzusunu bastırmaya çalıştı ve kendine bu duruma sevinmesi gerektiğini hatırlattı. Harry, anlayışlı ve ölçülü davranıyordu.

Molly'nin de onun gibi davranması yerinde olurdu.

* * *

"Ben seni güçlü ama aptal biri sanıyordum, Traemore!" Bu sözleri söyleyen çirkin ses, Harry'nin solundan bir yerlerden geliyordu.

O tarafa dönüp de Sör Richard'ı hızla ona ve Molly'ye doğru yürürken görünce Harry'nin vücudunu bir öfke dalgası kapladı. Hemen ardından da Bunny geliyordu.

"Tekrar düşün istersen, Bell, seni yendik mi yenmedik mi?"

"Evet yendiniz, ama eminim şansınız yaver gitmiştir," dedi Sör Richard ve yavaşça bir ağacın gölgesine girdi. Yere yayıldı, cep matarasını açıp büyük bir yudum içti.

Harry, gözlerini devirmemek için kendini zor tuttu.

"İkinize de tebrikler," dedi Bunny yüzünde bir gülücükle. Ama bu sevimli gülücük bile, gözlerindeki gerginliği silmeyi başaramamıştı.

Harry buna pek de şaşırmadı. Sör Richard pisliliğin tekiydi. Ve Harry onu oracıkta boğabilmeyi çok isterdi.

Molly, Bunny'ye sarıldı. "Teşekkürler. Çok eğlendik."

"De-li-lah!" Sör Richard ona sesleniyordu. Genzinden gelen ses son derece tiksindiriciydi.

Molly önce Harry'ye, sonra da Bunny'e baktı. "Benden ne istiyor yine?"

"Hiçbir fikim yok," dedi Harry. "Ve eğer istersen duymazlıktan gelebilirsin."

“Eminim bir yolunu bulup yine sana hakaret etmek istiyor-
dur.” dedi Bunny. “Ve seni sanki köpek çağırır gibi ayağına çağı-
rıyor. Duymazlıktan gel onu, Delilah.”

Molly dudaklarını sıktı. “Sanırım yanına gideceğim. Benim
de ona söyleyecek bir iki lafım var.”

Ve emin adımlarla Sör Richard’ın altında yattığı ağaca doğru
yürüdü.

“Sör Richard dikkatli olsa iyi olur,” dedi Harry gülümseye-
rek. Sonra döndü ve Bunny’nin elini öptü. “Umarım *seni* gördü-
ğüme ne kadar sevindiğimi biliyorsundur.”

Bunny gülümsedi. “Beni dün gece ondan kurtardığınız için
size çok teşekkür ederim. Aslında sizin desteğinizi hak ettiğimi
hiç sanmıyorum. Beni Delilah’nın uyumaya gittiği yalanını her-
kese söylemeye zorladı.” Dudakları titremeye başlamıştı. “Lüt-
fen ona ne kadar üzgün olduğumu söyleyin.”

“Sakin böyle bir şey için özür dilemeye kalkma,” dedi Harry.
“Her ikimiz de Sör Richard’ın sana başka bir seçenek bırakmadı-
ğını çok iyi biliyoruz.”

Bunny iç çekti. “Ama bu bir mazeret olamaz.” Gözlerinden
yaşlar akmaya başlamıştı.

Harry tekrar elini elleri arasına aldı. “Lütfen kendine bu ka-
dar haksızlık etme, Bunny. Eğer seni bir daha incitmeye kalkar-
sa onu durdurabilirim. Ama unutma; seni, bundan daha iyisini
hak ettiğine ben ikna edemem. Hem Delilah’nın hem de benim
senin daha iyisine layık olduğunu düşündüğümüzü bilmeni is-
terim.”

Bunny’nin yüzü kızardı. “Teşekkür ederim. Ben... Ben, yani
Delilah ile tanışana kadar... kendime olan saygımı yitirdiğimi
hiç fark etmemiştim. O, hayatımı tekrar gözden geçirmeme ve
hayattan ne istediğimi düşünmeme sebep oldu.” Molly ve Sör
Richard’a göz ucuyla baktı. “Size gönül borcumu ödeyebilme-

min sadece bir tek yolu var. Bu, bu sabah buldum. Sör Richard'ın. Delilah'nın En İyi Metres seçilmemesi için elinden geleni *ardına* koymayacağını bilmeniz lazım.”

Harry soğukkanlılığını korumaya çalıştı. “Tam olarak ne yapmayı planlıyor?”

“Hizmetkarlardan biriyle konuştuğumu duydum. Ona, hasta annesine bir mektup yollamak istediğini söylüyordu. Ama bütün hafta Delilah hakkında kötü konuştuğu ve onun nasıl bu yarışmaya uygun olmadığını söyleyip durduğunu bildiğim için bir işler çevirdiğinden şüphelendim. Ve mektubu, daha yola çıkmadan ele geçirmeyi başardım.”

Bunny el çantasını açıp içinden bir kağıt çıkardı.

Harry mektubu hemen iç cebine attı. “Delilah için gerçek bir dost oldun, Bunny. Buna minnettarım.”

“Ondan gerçekten çok hoşlandım,” dedi Bunny, Molly'nin Sör Richard'ın yanına gitmesini izlerken.

Harry, Molly'nin bir parmağını Sör Richard'a tehditkar bir şekilde uzatışını izledi. Ona sert bir şekilde bir şeyler anlatıyordu. Bunca olaydan, Sör Richard'ın onca kaba saba davranışından sonra bile Molly'de en ufak bir korku belirtisi yoktu.

“Nevi şahsına münhasır bir insan,” dedi Bunny gülerek.

“Gerçekten öyle.” Harry, Molly'nin bu özelliğinin her zaman farkındaydı. Ve aslında hep benzersiz kişiliğinin kötü bir özellik olduğunu düşünmüştü. Bir kadının bu kadar hatırlanmaya değer bir karaktere sahip olması pek kabul edilebilir bir şey değildi, değil mi?

Özellikle de onu unutmak konusunda kendine bir söz verdiysen.

“Söyle bana, Delilah,” dedi Sör Richard. “Yakında eşi olacak kadın, Harry'nin bir metresinin olmasını kabul eder mi? Yoksa

"Bu bahsi kaybedince sen de kendine yeni bir kapı mı arayacaksın?"

"Bu seni hiç ilgilendirmez," dedi Molly ellerini beline koyarak. "Ve eminim Harry arkasından böyle konuştuğunu duyarsa bundan hiç hoşlanmayacaktır."

Sör Richard sinsi sinsi güldü. "Onu bu kadar kollamana hiç gerek yok. Eğer Traemore seni serbest bırakmak zorunda kalırsa, müstakbel karısının zekası ve güzelliği nedeniyle yaşayacağın kayıp için en azından sana bir tazminat ödemeli."

Ne kadar hoş!

Molly'nin şu anda en son duymak istediği şey, Harry ile yolları ayrıldıktan sonra yerinin ne kadar kolay doldurulabileceğiydi. Cevap vermedi.

"Bu kadar üzülme," dedi Sör Richard. "Eğer yeni birine ihtiyacın olursa beni her zaman arayabilirsin. Unutma, ben iyi para öderim."

Molly "Asla," dedi kaygısızca. "Sen aşağılık birisin; mümkünse bu hafta bittikten sonra seni bir daha asla görmek istemiyorum."

Molly, Sör Richard'a alaycı bir şekilde gülümsedi.

Sör Richard ayağa kalktı. "Kendini çok zeki zannediyorsun, değil mi? Traemore'un seni koruyacağını sanıyorsun." İyice ukalaşmıştı. "Ama şunu bil ki, Traemore asla sadık olmaz. Kimseye."

"Harry hakkında daha fazla konuşma. Onunla ilgili hiçbir şey bilmiyorsun."

Sör Richard, Molly'ye acıyarak bakıyordu. "Onun büyüüne kapılan diğer kadınlar gibi konuşuyorsun. İnan bana Delilah, bir süre sonra anlayacaksın. Onun acımasız bir hovarda olduğu söylentisi boşuna yayılmadı."

"Söylediklerin beni hiç ilgilendirmiyor, sana söyledim!"

Sör Richard gülmeye başladı. “Askerdeyken itibarını iki paralık ettiğini duymuşsundur. Bunun nedenini biliyor musun?”

“Hayır. Saygın ve duyarlı kimse bu konuda konuşmuyor. Tek bildiğim orduda son derece başarıyla birden bire gözden düştüğü. Ama buna rağmen Harry ordudaki görevine devam etti ve Waterloo’da muhteşem bir şekilde savaştı.”

“Aman ne önemli! Bir erkek, aşağılık bir davranışın gölgesinden hiçbir zaman kurtulamaz. Traemore’un alayı pusuya düşürüldüğü sırada, albayın çadırında karısını baştan çıkarmakla meşguldü. Ama bunu kimse ispatlayamadı. Son dakikada alayına katıldı ama artık her şey için çok geçti. Bu nedenle askerlik kariyeri boyunca hiçbir üstün hizmet belgesi kazanamadı. Aksine adı ahlaksız bir kadın avcısı, kumarbaz ve ayyaşa çıktı. Neden bir Ulaşılmaz Bekar olduğunu anladın mı şimdi?”

Molly kafasını iki yana salladı. “Sana neden inanayım ki? Ondan nefret ediyorsun. Ve bunu her fırsatta, açıkça gösteriyorsun.”

“Bana inanmayacağını biliyordum zaten,” dedi Sör Richard. “Tıpkı albayın karısı gibi, sen de onun büyüüne kapılmışsın!” Durdu, cebinden küçük bir şey çıkardı. Bu, kumaşa sarılmış bir portre idi; tıpkı Sör Richard’inkine benzeyen parlak buklelere ve büyük gözlere sahip güzel bir kadının portresi.

Resmi Molly’ye uzattı. “Eğer albayın karısı senin *kardeşin* olsa, sen de Traemore’dan nefret ederdin.”

Molly bir an nefes alamadı. Resmin arkasını çevirdi. Arkasında, resmin Albay Frederick Smith’ten Bayan Abigail Bell’e evlilik yıldönümü hediyesi olarak verildiği yazıyordu.

“O hassas günlerinde kız kardeşimin yanında olamadığım için çok üzgünüm,” diye fısıldadı Sör Richard. “Kocasını boşadı. Traemore ile çadırda geçirdikleri o bir saatten beri yalnız bir kadın.”

Molly bayılacak gibi oldu, tüm gücüyle bu hisse karşı koy-

maşa çalışıyordu. Sör Richard'ın kız kardeşi portrede ne kadar da mutlu görünüyordu!

“Ben... Onun için çok üzüldüm,” diye mırıldandı Molly ve resmi Sör Richard'ın titreyen eline bıraktı.

Resmi büyük bir özenle tekrar sarıp cebine yerleştirmişti.

Molly, Sör Richard'ın kız kardeşine karşı zaafını hemen fark etmişti; Bunny'e karşı acımasız davranan adamdan eser yoktu şimdi.

“Bana tüm bunları neden anlatıyorsunuz?” diye sordu Molly mesafeli bir biçimde.

“Traemore ile ilişkin var ve kesinlikle bir şeyler saklıyorsunuz. Onun canını yakmanın bir yolunu bulacağım. İtiraf et ve beraber Traemore'u alt edelim. Elini kolunu bağlayalım, en azından onun da biraz acı çekmesini sağlayalım. Bunu görmek bile bana büyük bir keyif verecektir.”

Sör Richard sözlerini bitirip hızla Bunny ve Harry'ye doğru yürüdü. Molly arkasından bakakaldı. Bu adamdan hâlâ nefret ediyordu ama artık Harry'den nefret etmesi için mantıklı bir nedeni olduğunu biliyordu.

Harry.

Dönüp ona baktı. Bunny ile konuşuyor, bir şeylere gülüyordu.

Onu albayın yokluğunda, karısını baştan çıkarırken hayal bile edemedi. Bu çok onursuz bir davranıştı. Ama Harry onurlu biri olarak ünlenmemişti, değil mi?

Belki de albayın karısı onu çadıra gelmesi için baştan çıkar-mıştı. O çok yakışıklı bir erkekti. Bunu herhangi bir kadın isteyebilirdi.

Ama öyle bir durumda da hayır demeliydi, dedi kafasının içinde bir ses.

Şu anda Harry, tam bir centilmen gibi Bunny ile saygı çerçevesinde muhabbet ediyordu. Molly her ne kadar son birkaç gün-

de tanımaya başladığı Harry'ye odaklanmaya çalışsa da eskiden ona karşı hissettiği güvensizlik duygusu, dalga dalga aklını ele geçiriyordu. Kadınlar gerçekten de onun büyüüne kapılıyordu. Penelope bile nişanından iki hafta önce bu büyüye kapılmamış mıydı!

Molly de bir istisna olamamıştı. Tüm hafta boyunca, kalbi aklını yenmişti. Tekrar mantıklı düşünmenin zamanı gelmişti.

Belki de Harry'yi gerçekten sevmiyordu. Belki de Penelope ve diğer kadınlar gibi o da, sadece boş umutlar vadeden ve iyi bir aileden gelen bu adamın etkisi altına girmişti.

Kendi kendine kararlı bir şekilde, Harry'nin bir hiç olduğunu söyledi. Wateloo'daki kahramanlıkları büyük ihtimalle bir sabun köpüğünden ibaretti.

29. Bölüm

Arrow ve Hildur, Joan ve Lumley, Maxwell ve Athena çiftleri define avının son etabına, Sör Richard ve Bunny'den yaklaşık yarım saat sonra vardılar.

Athena'nın sinirleri çok bozuktu. "Mağaralardan nefret ediyorum," dedi her zamankinden biraz daha vahşi bir ses tonuyla. "Bir daha birine adım atacak olursam korkarım öleceğim."

"Sadece girişinde durdu," diye fısıldadı Maxwell, Harry'nin kulağına. "Ve bir yarasa saçlarına çarptı. Görsen dünyanın sonu geldi sanırdın. Onu sakinleştirebilmek tam yarım saatimi aldı."

Arrow ve Hildur neredeyse yarı çıplaklardı ve saçları ıslaktı. "Biz zamanın nasıl geçtiğini anlayamadık," dedi Arrow son derece uysal bir tavırla. "Halbuki kazanmayı gerçekten çok istemiştik."

Hildur gülmeye başladı. "Ben şelalelere bayılıyorum, Kaptan Arrow." Bunu söylerken Kaptan'a ateşli bir gülücük attı.

"Biliyorum, gerçekten bayılıyorsun!" dedi Kaptan, bir yandan da kıyafetinin kollarını çekiştirirken Harry'e göz kırptı.

Joan'un ruh hali de berbatı. "O harabeler sahteydi," dedi.

“Bilmiyor musun, harabeler böyledir,” dedi Lumley omuzlarını silkerek. “Kendi harabelerini yaptır, arkadaşlarını davet et.”

“Ama biz *izinsiz* girdik,” diye devam etti Joan. “Ve bizi yakaladılar.”

“Aslında bir problem çıkmazdı da... Yani biz şey olmasaydık, ehem...” Lumley sustu ve endişeli bir şekilde Molly’ye baktı.

Harry, öpüşme kabinine Molly ile giren Lumley’in o günden beri Molly’ye açıkça diğerlerinden farklı davrandığını seziyordu. Sonuçta ona annesinin nasıl olduğunu sormuştu. Ve ona harika bir turta yapmıştı.

“Ne olmasaydınız, Lumley?” diye arsız arsız sordu Sör Richard.

“Çıplak olmasaydık,” dedi Joan sert bir şekilde.

Harry, Molly’e baktı. ‘Çıplak’ kelimesi onu artık eskisi kadar rahatsız etmiyordu anlaşılan. Elini ağzına götürmüş gülüyordu!

Küçük şeytan.

Molly ile göz göze gelince Harry gülümsedi, ama Molly’nin bakışları anında ciddileşti.

Ve av köşküne dönüp salonda öğleden sonra çaylarını alana kadar da ifadesinde pek bir değişiklik olmadı.

Kaptan Arrow perdeyi aralayıp dışarı baktı ve “Bu gece gemiyi fırtınaya hazırlasak iyi olur,” dedi. “Bu sabah gökyüzü kıpkırmızıydı. Akşam kuvvetli bir sağanak yağış olacağını tahmin ediyorum. Ve kuvvetli rüzgar esecek.”

“Ama gökyüzü apaçık şu anda,” dedi Athena, “birkaç küçük bulut dışında bir şey yok.”

“Sabah gökyüzü kırmızıysa denizciler alarm durumuna geçer,” diye açıkladı Kaptan Arrow. “Harry ve Delilah, sizin için çok üzgünüm.”

“Bize bir şey olmaz,” dedi Harry, Molly’nin keyfini düzeltmek istercesine.

Molly ise tek bir kelime etmedi.

“Delilah, bu Arap gecesi seni heyecanlandırmıyor mu yoksa?” diye sordu Joan.

Molly sandalyeye oturdu ve “Tabii ki heyecanlıyım,” dedi ve suratına sahte bir gülücük yerleştirdi.

Ama Harry onun hiç de iyi rol yapamadığını düşündü. Onunla bir çöl çadırında uyumak yerine cezalandırılmayı tercih eder gibiydi.

“İyi misin, Delilah?” diye sordu Athena bir kaşını kaldırarak. Molly başını salladı. “E-evet, iyiyim.”

“Umarım iyisindir,” dedi Sör Richard neredeyse burnundan soluyarak. “Biz burada rosto ve puding yerken siz egzotik hizmetkarların sunduğu muhteşem bir akşam yemeği yiyeceksiniz.”

“Neredeler şu anda acaba?” diye sordu Molly.

Kimse bilmiyordu.

Buldukları kağıtta hizmetkarların günbatımından hemen sonra göl kenarında hazır olacakları ve onları bekleyecekleri yazıyordu.

Yani yaklaşık on beş dakika içinde her şey hazır olacaktı. Şimdi çıkmaları gerekiyordu.

Sör Richard dışında herkesin harika bir gece dilediği Molly ve Harry, göl kenarına doğru yola koyuldular. Molly, Harry’nin gerisinde, dalgın dalgın yürüyordu.

“Bana gerçeği söyle,” dedi Harry. “Her şey yolunda mı?”

“Ayakkabılarım biraz büyük geliyor, hepsi bu,” diye geçiştirdi Molly.

“Seni taşıyabilirim,” dedi Harry gülümseyerek. “Eğlenceli olabilir.”

“Hayır, teşekkür ederim,” diye cevapladı kibarca ama gülümsemesi sahteydi.

Patika üzerinde bir dönemece yaklaşırlarken, Harry umutsuzca o tatlı, neşeli Molly’sini nasıl geri getirebileceğini düşünüyor-

du. Onsuz her şey yanlış gibiydi. Ve başı çatlayacak gibi ağrıyordu. İlk defa, o meşhur cazibesi hiç işe yaramıyor, onu düpedüz yarı yolda bırakıyordu. Ve ne kadar kafa patlatsa da onu tekrar nasıl kazanacağını bilemiyordu. Molly, Sör Richard ile konuştuğundan beri Harry'yi görmezden geliyordu.

Dur bir dakika!

Sör Richard ile konuştuğundan beri...

Harry tam cesaretini toplayıp, Molly'ye onu neyin böyle değiştirdiğini soracaktı ki Molly'nin pür dikkat ileriye baktığını gördü.

"Aman tanrım!" diye bağırdı Molly. "Hayatımda hiç böyle bir şey görmedim!"

Tam önlerinde, gölün kenarındaki ağaçların hemen yanında, kırmızı üzerine beyaz çizgili bir Fas çadırı, bir mücevher gibi parılıyordu.

"Ne kadar gösterişli bir çadır." Harry, Molly'nin heyecanlı tepkisinden cesaret almış, genç kadının elini tutmuştu.

Artık geriden yürümüyordu Molly. Hatta Harry'nin ona yetişmek için daha hızlı yürümesi gerekti. Ona, Sör Richard ile ne konuştuklarını sorma düşüncesi, aklından uçup gitmişti. Harry, kendi Molly'sinin, onun her günü bir maceraymışçasına yaşamasına neden olan, neşeli Molly'sinin geri döndüğünü umuyordu.

Birkaç dakika içinde kamp alanına vardılar. Etrafta kimsecikler görünmüyordu ama küçük bir ateş yanıyordu. Ateşin üzerinde ise iyi pişmiş bir süt domuzu kızarıyordu.

"Geciktiniz." Harry arkasından gelen sesi duyunca irkildi.

"Ah!" deyiverdi Molly.

Her ikisi de sesin geldiği yere döndüler. Ve dönerlerken Harry kaşla göz arasında üzerine çekidüzen verdi. Çünkü her ne kadar orada olduğuna inanamasa da, bu sesi tanıyordu. Ama burada ne işi olabilirdi, burada, hiçliğin ortasında... Bu mümkün olamazdı.

Ama işte buradaydı. Prens, ta kendisi, iki ağacın ortasına

yerleştirilmiş büyük bir koltuğa kurulmuştu. Yanında iki Hintli hizmetkar vardı; ellerindeki devasa tüylerle Prens'in kafasının arkasını yelliyorlardı. Prens'in elinde açık bir şarap şişesi vardı.

“Prens Hazretleri,” dedi Molly titrek bir sesle ve reverans yaptı.

“Ekselansları,” dedi Harry en canlı sesiyle. “Ailemin topraklarına hoş geldiniz.” Prens başıyla selamladı.

Prens kahkaha attı. “Şuna da bak,” dedi. “Demek define avını sen kazandın, Harry.” Bakışları cüretkar bir şekilde Molly'ye kaydı. “Bu hoş hanım sana yardım etti mi?”

Harry bir adım öne çıktı. “Evet, Ekselansları, çok yardımı oldu. O olmasaydı kazanmamız mümkün olamazdı.”

Prens elindeki şişeden bir yudum aldı. “Bu define avını organize etmek bana büyük keyif verdi. Etrafımda hayli yetkin danışmanlarım var.” Bir an durdu ve konuşmaya devam etti: “Aslında etrafımda sürekli devlet işlerine zaman ayırmam gerektiğini düşünen pek çok ahmak da var. Ama herkes bir erkeğin arada eğlenceye de zaman ayırması gerektiğini bilir, öyle değil mi?”

Prens, öne doğru eğilip dirseklerini dizine dayadı ve Molly'ye bakmaya başladı. “Bana ismini söyle canım.”

Harry artık nefes alamıyordu.

“D-Delilah, Majesteleri,” dedi ve Prens'e gülümsedi. Harry, eğer Prens, Molly'yi daha önce gördüyse ve hatırlarsa diye endişeleniyordu ama Molly'nin ağır makyajının tanınmasını engelleyeceğini umuyordu.

“Hem zekisin hem de sende özel bir şeyler var,” dedi Prens. “Seni sevdim. Sen ne düşünüyorsun, Harry?”

“Size katılıyorum, Majesteleri.”

“Daha fazla kalamam.” Prens hafifçe sendeleyerek ayağa kalktı. “Hizmetkarlarım size yemek servisi yaptıktan sonra ayrılacaklar. Bu akşam sizin evinizde konaklayacaklar, Harry. Kamp alanını ise yarın sabah toplayacaklar.”

“Onlara oda ve yiyecek bir şeyler temin etmekten memnun olurum, Majesteleri.”

Prens başını salladı. “Her zamanki gibi. Bana gelince; yakınlar-
da bir yerlerde bir at ve hizmetkarım var, köyde ise beni bekleyen
bir at arabası. İyi – ve çok güzel – bir dostum buraya çok yakın
oturuyor.” Her ikisini de neşeli bir şekilde selamladı. “Umarım
Arap gecenizin keyfini layıkıyla çıkarırsınız dostlarım.”

Döndü ve oradan uzaklaşmaya başladı.

“Bekleyin!” diye bağırdı Molly.

Prens durdu ve döndü.

“Yani, Majesteleri,” dedi Molly, özür diler bir şekilde gülüm-
seyerek davranışını telafi etmeye çalıştı. “Akşam yemeğinde bize
eşlik etmenizden onur duyarız.”

Prens gülmeye başladı. “Bu yaşlı adamı burada istemezsiniz.
Bir şişe şarap daha içtikten sonra pek de medeni olamayacağım.
Ayrıca ben ayrıldıktan sonra burada olabilecekleri düşünmek
bana daha çok keyif verir.”

Prens Regent dikkatlice baktı.

Molly kıpkırmızı olmuştu.

Harry gırtlığını temizledi. “Anlayışınız için çok teşekkür ede-
riz, Majesteleri. Size iyi yolculuklar.”

Prens ona baktı. “Sana da bu bahiste iyi yolculuklar. Umarım
bahsin sonuna dilediğin şekilde varırsın.”

“Teşekkür ederim, Majesteleri.”

“Ve sen, küçük hanım.” Prens elindeki şişeyi Molly’ye doğru
uzattı. “Sakin bir işe yaramazla birlikte olma, tamam mı? Kendi-
ne mutlaka senin değerini bilecek birini bul. Seni kazanmayı hak
edecek çok az centilmen olduğunu görebiliyorum.”

Molly gülümsedi ve reverans yaptı. “Teşekkür ederim, Ma-
jesteleri.”

Pres, sert bakışlarını Harry’ye çevirdi. “Bu da sana tavsiyem,

Traemore: Bütün dünya senden şu ya da bu nedenle nefret ediyor olabilir ama eğer yanında iyi bir kadın olursa, hayattan keyif alabilirsin. Ve bu kadının bir düşes ya da En İyi Metres yarışmasının birincisi olması hiç fark etmez.”

Harry gülümsedi. “Bunu unutmayacağım, Majesteleri.”

Prensin uzaklaşmasını izlediler.

Ama o tamamen gözden kaybolduğu anda Molly’nin enerjisi – ışıltısı, ruhu – tekrar yok oldu. Ateşin başına geçip, çok iyi bir şişe şarapla servis edilen harika akşam yemeğini yerken bile Molly’nin neşesi yerine gelmedi.

Yemeklerini bitirip hizmetkarlara veda ettikten sonra Harry konuşmaya karar verdi ve “Bu gece çok düşüncelisin. Daha çadının içine bile bakmadın,” dedi

“Hâlâ şoktayım,” dedi Molly, “Hatırlarsan az önce Prens buradaydı. Burada, ormanda.” Küçük bir kahkaha attı.

Ama Harry’nin yeni yeni tanımaya başladığı Molly, ne bu kadar ölçülü ne de meraklı olabiliyordu.

“Senin keyifsizliğine katkıda bulunmak istemezdim ama Bunny bugün bana senin de okuman gereken bir şey verdi,” dedi ve cebinden Sör Richard’ın mektubunu çıkarıp Molly’ye uzattı.

Satırları okudukça Molly’nin yüzündeki endişe artıyordu. “Buradan Londra’ya kadar tüm hanlarda ve otellerde benim tarifime uygun bir kadın tanıyıp tanımadıklarını araştırması için birini tutmuş. İyi rol yaptığımı sanıyordum ama gerçek şu ki korkunç bir metresim. Ve Sör Richard bunu anladı.”

“Genç bir leydinin iyi bir metres olamaması gerekir zaten,” dedi Harry. Onun bu kadar pişmanlık içinde görünmesinden nefret ediyordu. “Ayrıca senin kötü oyunculuk yeteneğin kadar benim davranışlarımın da bunda payı var. Her ne kadar aramızda bir şeyler geçmiş de olsa” – bunu nasıl anlatacaktı? – “bazı sınırları geçmiş de olsak, senin bir leydi olduğunu aklımdan hiç çıkaramadım. Bunun hareketlerime yansıdığına eminim.”

Onun bir leydi olduğundan bahsedince Molly'nin yüzünde bir anlık bir acı ifadesi gördü. Acaba bu hafta yaptıkları nedeniyle bu farkın kalkmış olmasından mı endişeleniyordu?

Harry, Molly'nin elini tuttu. "Molly, sen yanlış bir şey yapmadın. Ve her şey yoluna girecek. Bunun olmasını sağlayacağım. Bir günümüz kaldı ve sonra seni evine götüreceğim, kimse farkına bile varamaz. Bana *güven*."

Bakışları birbirine kilitlenmişti, ama Molly hiç de güveniyor-muş gibi bakmıyordu ona. Yutkundu; dudakları titredi. Ondan kendini sakınıyordu. Harry bunu hissedebiliyordu. Sanki bu bir haftalık yakınlaşma hiç olmamış gibiydi.

Ayağa kalktı, kalbinin derinliklerinde hissettiği acıyı yok saymaya çalıştı. "Biraz odun kıracağım," dedi kısık bir sesle.

Başka oduna ihtiyaçları yoktu. Hintli hizmetkarlar onlara odun kırmıştı. Ama Harry ordudayken, fiziksel olarak zorlayıcı bir işin, sevdiğiniz insanların sizden umudunu kestiği gerçeğini unutmaya yaradığını öğrenmişti. Bu ayrıca onların ne kadar yarıldığını kanıtlamanın da iyi bir yoluydu.

30. Bölüm

Düşünceleriyle ve ateşle baş başa kalan Molly, Cedric ile kaçarak hayatının hatasını yaptığını anladı. Eğer evi hiç terk etmemiş olsaydı, Harry'ye aşık olmayacaktı.

Gözlerini sımsıkı kapadı. *Keşke o hiç yokmuş gibi davranabilseydi!*

Ama onu duyabiliyordu, odunlara her vuruşunda çıkardığı nefesini duyabiliyordu.

Eğer biraz daha yakında olsa, onun kokusunu bile alabilecekti. Harry'nin kırlar kadar taze kokusu, Molly'nin yanağını onunkine dayayıp bu kokuyu içine çekmeyi istemesine neden oluyordu. Bu hem az bulunur, eşsiz bir kokuydu hem de onu rahatlatıyordu, en sevdiği yastık gibiydi. Bunu hiçbir zaman unutmayacaktı.

Tıpkı dokunuşlarını hiç unutmayacağı gibi.

Ya da onu öpmek için yanına geldiğinde gözlerinin içine nasıl baktığını unutmayacağı gibi.

Gözlerini açtı. Evliliğin, Harry'nin planları arasında olmadığını unutmamalıydı. Uzunca bir süre de olmayacaktı. Ve Harry eninde sonunda evlendiğinde ise, isteği dışında evlenmiş olacaktı. Harry uslanmaz bir kumarbaz, içkici ve bir kadın avcısıydı.

Harry, yanına geldi, elindeki balta sallanıyordu. “Gereksiz bir işti sanırım ama beni tatmin etti,” dedi kestiği yeni odun parçalarını göstererek. “Özellikle biri bekleme oyunu oynuyorsa... Finalin bir an önce gelmesini mi bekliyorsun?”

“Sanırım,” dedi Molly ama kalbi, sözlerine katılmıyordu.

Harry yanına çömeldi. “Söyle artık, Molly,” dedi sakın sakın. “Sorun ne?”

Molly yutkundu, gözlerini Harry’ninkilerden kaçırdı.

Ama cesur olmalıydı.

Ona sormalıydı.

En sonunda bakışlarını Harry’ye çevirdi. “Sana bir şey sormak istiyorum, Harry. Ordudaki görevin hakkında.”

Molly’nin yanına oturdu. “Hadi sor.”

Molly cesaretini topladı ve “Albayın karısını baştan çıkardın mı? Ve... Ve silah arkadaşların pusuya düştüğünde onları yalnız mı bıraktın?” diye sordu.

Gözlerinde Molly’nin hiç anlayamadığı bir bakış vardı şimdi. “Bana bunları neden soruyorsun?”

Molly güçlü olmalıydı, onun tüm cazibesine karşı savunmasız kalamazdı. “Sör Richard bana orduda gözden düşmene neden olan olayın bu olduğunu söyledi. Albayın karısı, onun kız kardeşiymiş.”

Harry nefes verdi. “Bu bana karşı duyduğu nefreti açıklıyor. İkisinin akraba olduğunu hiç bilmiyordum. Evliydi, tabii. Ama onun evlenmeden önceki soyadını bilmiyordum.”

“Evet.” Molly, kalbinde bir bıçak yarası hissetti. “O evli bir kadındı.”

Evli bir kadını baştan çıkarmanın ne kadar çirkin olduğunu anlamıyor muydu?

Harry hiçbir şey söylemiyordu. Dudakları sımsıkı kapalıydı.

“O halde doğru?” diye fısıldadı Molly.

“Evet. Doğru.” Harry gözünü bile kırpmamıştı bunu söylerken. Sesi ise son derece ifadesizdi. “Arkadaşlarım pusuya düştüğü sırada Albay’ın karısıyla birlikteydim. Ama hiçbir şey görüldüğü gibi değildi.”

Molly’nin gözleri yanıyordu ama ağlamayacaktı. “Ne demek istiyorsun?”

Harry çok sert bakıyordu. “Bu benim sırrım değil, o nedenle açıklayamam.”

Molly midesinin bulandığını hissetti. Harry ona bir yabancı gibi davranıyordu; soğuk ve sertti. “Harry, anlat bana. Lütfen.” Elini genç adamın koluna koydu ama Harry kolunu hemen çekti.

“Söyledim sana. Anlatamam,” dedi sert bir şekilde. “Bana güveniyor musun? Daha önce bana güvendiğini söylemiştin.”

Molly ona bakakaldı. İçi parçalanıyordu. Ama evet diyemezdi. Diyemedi.

Harry bir süre daha Molly’ye baktı; yüzündeki ifade anlaşılmazdı. “Peki o zaman,” dedi bir yabancı gibi yine.

Ve yanından uzaklaştı.

Molly onun uzaklaşmasını izledi.

Hiçbir şey anlatmayacak mıydı?

Kalbi çilgıncasına atıyordu, sanki göğsünden dışarı fırlıyacaktı. “Nereye gidiyorsun?”

“Göle,” dedi Harry ters bir şekilde. “Sen burada iyisin böyle.”

“Tabii ki de iyiyim!” Yanaklarının kızardığını hissetti. “Neden olmayayım ki?”

“Ben birkaç saat dönmeyeceğim,” dedi Harry ve hızla uzaklaştı.

“İyi!” diye bağırdı Molly arkasından.

Harry görüş açısından kaybolana kadar, arkasından izledi.

Molly, ne hali varsa görsün, diye düşündü. Burada tek başına keyfi yerindeydi. Asıl istediği de bu değil miydi? Harry erken dönmezse daha da sevinecekti. Eğer dönecek olursa o ve Ulaşıl-

maz Bekarlık hikayesi hakkında gerçekte ne düşündüğünü söyleyecekti.

Düşünceleri fark ettiğinden daha sertti. Molly bunlara yenik düşmeyecekti.

Çadırın kapısına geldiğinde yumuşamadığından emin oldu ve perdeyi kaldırdı. Bir an kalakaldı.

İçerinin bu kadar muhteşem olabileceğini hiç düşünmemişti!

Yerler renkli bir halıyla kaplıydı. Halının üzerine büyük, egzotik desenli ipek kılıflar geçirilmiş yastıklar saçılmıştı. Bir köşede küçük ahşap bir sandık duruyordu. Üzerine süslü bir pirinç lamba, kulplu bir sürahi ve iki kadeh vardı. Birkaç püsküllü battaniye katlanıp bir kenara konmuştu. Diğer bir köşede ise çadırın demirine asılmış muhteşem bir kıyafet asılıydı. Molly hiç böylesini görmemişti. Kıyafete dokunduğunda iç geçirmekten kendini alamadı. İpek kıyafetin bazı yerleri transparandı ve çok garip yerlerinde kesikler vardı. Bu kıyafetin nasıl giyilmesi gerektiğini anladığından emin değildi. Ama eğer üzerine deneyecek olursa, çadırın ortasında kendi etrafında dönmek isteyebilirdi. Ya da bir tepenin kenarında durup rüzgarın elbisesinin uçlarını uçuymasına izin vermek isteyebilirdi; kollarını iki yana açıp kendini bir kelebek gibi hissedebilirdi.

Bütün gün üzerinde olan kıyafetine baktı. Üzerinde yapraklar vardı ve kirlenmişti.

Pekala. Bu harem kıyafetini giyecekti ama bu işi eğlenceye çevirdiği ya da Harry'yi memnun etmek istediği için değil, sadece daha rahat olabilmek için. Birkaç denemeden sonra sonunda egzotik kostümün içine nasıl girmesi gerektiğini çözdü ve giyebildi. Saçlarını ve yüzünü örten peçeyi takmadı. Rahat yastıkların üzerine uzandı; gözlerini kapayıp dualarını etti. Ona ancak Tanrı, aradığı gücü verebilirdi.

Ama Tanrı bunu yapmak ister miydi? Bildiği, duyduğu tüm değerleri, kuralları ezip geçmişti son birkaç günde!

Gerçek bir metres olmayabilirdi ama gerçek bir *aptal* olduğu kesindi.

Gözlerini kapadı ve iyi bir uyku çekebilmeyi diledi.

Beş dakika geçti. Sonra on dakika geçti. Rezil herif hâlâ özür dilemeye ya da yüz kızartıcı davranışının nedenini açıklamaya gelmemişti.

Bir kuş öttü.

Molly gözlerini açtı ve çadırın renkli duvarlarına baktı.

“Harry,” diye fısıldadı ve gözünden bir damla yaş aktı.

Onun hakkında nasıl hissettiğini anlamasına hiçbir zaman izin vermeyecekti. Bu anlamsız hafta sona erene kadar dayanacak ve her şey yolunda giderse eski hayatına geri dönecekti.

Harry’nin olmadığı hayatına.

Harry’nin olmadığı ama saygın hayatına.

Bir battaniye daha alıp çenesine kadar çekti. Battaniye hayli yumuşak ve hafif de olsa kendini hiç rahat hissetmiyordu. Bu muhteşem yeri terk ettikten sonra kendi varlığının hiç rahat hissetmeyecek oluşu gibi.

Harry’nin yaşadığı bu yerden ayrıldıktan sonra...

Bir diğer kuş daha gece şarkısını söylemeye başladı, Molly iç çekti. Aptal kuş! Hayatının nasıl paramparça olduğunu bilmiyor muydu?

Yine de bir şekilde gözkapakları ağırlaştı ve tüm mutsuz düşüncelerine rağmen – ya da onlar nedeniyle – Molly derin ve rüyasız bir uykuya daldı.

Molly’nin yanındayken öfkesini içine gömen Harry, Prens’in kurduduğu kamp alanından uzaklaşır uzaklaşmaz patladı. Göle doğru uzanan patika boyunca ayaklarıyla tepindi, hiddetten küçük çığlıklar attı ve en sonunda göle ulaştığında medenice davranmayı tamamen bıraktı. Suyu bir an önce ulaşabilmek için

ağaçların arasından, önüne çıkan çalıları eze eze yürüdü. Doğruca atlama kayasına tırmandı, üzerindikileri hızla çıkardı ve suya daldı. Ağaçların arasından geçerken devedikenleri ve alıçlar orasını burasını kesmişti, suya girer girmez bu kesiklerin acısını hissetti.

Ama o, acı çekmek istiyordu. Ve gölün soğuğuyla birlikte bu acı, Molly'yi düşünmemesini sağlıyordu.

Molly'yi ve geçmişini...

Kıyıya yüzdü ve tam sudan çıktığında artık iyice yükselen ay, batıdan gelen bulutları görmesini sağladı. Soğuk bir rüzgar gölün yüzeyini yaladı ve ağaçlarla adeta flört etti.

Arrow haklıydı. Gerçekten fırtına geliyordu.

Harry kıyafetlerini aldı ve üzerine geçirdi ama hâlâ kampa dönmeye hazır hissetmiyordu. Yere çömeldi ve yerden aldığı küçük yassı taşları göle fırlatmaya başladı; taşlar gölde birkaç kez kayıp dibi boyluyordu. Bu görüntü gün boyu değişen ruh halini anımsattı ona. Başta çok iyiydi; şimdi ise...

Şimdi ise sanki midesinde taş varmış gibiydi.

Şu an, bazı gerçeklerle yüzleşme zamanıydı.

Görevini yapması, orduda başını belaya sokmasına neden olmamış mıydı? Saygın bir erkek gibi yaşama şansını bir kenara bırakmış ve kendini tamamen, birkaç sefil yılın ardından kazandı. Ulaşılmaz Bekar sıfatına layık bir hayata kaptırmıştı.

Molly'nin bu gece onu reddetmesine şaşmamalıydı, bunu hak etmişti.

Arkadaşlarından ya da ailesinden Harry hakkında bugüne kadar duymuş olabilecekleri göz önüne alınırsa, Harry'ye güvenememekte, onun kendisini koruyabileceğine inanmamakta haklıydı. Sırf gönül eğlendirmek için kadınların peşlerine düşen kendi değil miydi? Gecenin bir yarısı sıcak yataklarını terk ettikten sonra onların başına neler gelmiş olabileceğini hiç düşünmemiş olan, ta kendisi değil miydi?

Onun hakkında bildikleri nedeniyle, Molly'nin, geleceğinden endişe etmesi son derece doğaldı. Böylesine şımarık ve güvenilir-
mez bir bekar, Sör Richard gibilerden onu nasıl koruyabilirdi ki? Eğer Sör Richard, Molly'nin gerçek kimliğini ifşa ederse Molly kesinlikle yıkılırdı. Mecburen tüm zamanını, kuzeni Augusta'nın yanında yaşamak kalırdı ve eğer Augusta öldükten sonra, eğer babası onu eve kabul ederse, şanslıydı. Hiçbir sosyal aktiviteye katılamayacak, kilisenin düzenlediği pazarlara bile gidemeyecekti. Bir aile kuramayacaktı. Onu sevecek ve onun da sevebileceği bir koca bulamayacaktı.

Ailesi onu gözlerden uzak tutacak, rezil olacaktı.

Ve tüm bunlar Harry'nin hatası olacaktı.

O handa karşılaştıkları anda bu aptal bahsi kaybetmeyi göze alarak Molly'yi evine, ailesinin yanına götürmeliydi.

Elindeki taşı düşürdü. Adi herifin tekiyim, diye düşündü. Bir züppe. Ve eğer Molly yıkılırsa kendini asla affetmeyecekti. Yerdeki kumları tekmeledi ve dönüp hızla kampa doğru yürümeye başladı.

Molly çoktan uyumuş olmalıydı. Ona güven vermek istiyordu. Bu yüzden çadırın dışında uyuyacaktı. Bu belki de ona karşı hislerini anlatabilmesinin tek yoluydu. Bugüne kadar pek namuslu davranmamış da olsa (Molly'ye karşı hissettiği ve dizginleyemediği şehveti, Harry'nin bir namus timsali olmadığını çoktan ispatlamıştı) yine de aşağılık bir insan olmadığını ona gösterebilirdi. Onun buradan saygınlığını koruyarak ayrılmasını sağlamalıydı. Ve onun mizah anlayışına, nüktedanlığına ve güzelliğine saygı gösterecek iyi bir adamla evlenebilmesini istedi.

Molly'nin saygınlığını korumak için ne gerekiyorsa yapacaktı. Ve önceki anlaşmanın canı cehenneme, eğer Molly bu yarışmayı kazanamasa da ona evlenmek için iyi bir adam bulacaktı. Bunu ona borçluydu.

Ormanda sakin ve yumuşak bir sessizlik vardı. Harry kamp alanına ulaştığında kendini çok daha iyi hissediyordu. Bir şekilde daha huzurluydu.

Bir odun attı ve ateşin yanına, sırt üstü uzandı. Ellerini başının arkasına aldı ve ağaç dalları arasından parlayan yıldızları izlemeye başladı. Altındaki toprak sertti ama bu rahatsız yatağı önemsemedi.

Molly'ye, ondan uzak durarak ne kadar saygı duyduğunu gösterebilecekti. Gözlerini kapadı ve uzaktan bir gök gürültüsü sesi geldi. Acaba Tanrı onu sınıyor muydu?

Beş dakika daha aynı şekilde sessizlik içinde geçti. Belki de fırtına kuzeye kaydı diye düşündü.

Sonra birdenbire buz gibi bir su damlası göz kapağına düştü. Bir damla da alınına... Ordudaki deneyiminden biliyordu ki, yağmurda ıslanırsa sadece biraz üşüyecekti. Belki ertesi gün birazcık burnu akardı ama kesinlikle hasta olmazdı.

Sırf yağmura ıslandı diye hasta olmayacak kadar erkekti Harry; en azından Fiona'ya göre.

Fiona, kendini beğenmiş Cedric ile kaçtığı gün Harry'ye, onun tüm İngiltere'deki en çekici, en yakışıklı erkek olduğunu söylemişti.

Ne kadar salaktı. Yağmur damlaları hızlandıkça ateşten cızırtılar gelmeye başladı; bu ses Harry'nin erkekliğe dair düşüncelerini silip süpürdü. Fiona'ya kendini iyi hissettirmesi için para ödüyordu ve bir de onun söylediklerine inanıyordu. Söylediği her bir kelimeye inanmıştı.

Neredeyse bir tanrı olduğuna inanmıştı.

Halbuki artık en fazla bir çocuk kadar olgun olduğunu düşünüyordu.

Yağmur biraz hızlanmıştı. Oturdu, bacaklarını kendine çekti ve kollarıyla dizlerini kavradı. Ateş sönene kadar onu izleyecek-

n. Zaten yağmur bu hızda devam ederse, ateş en fazla on dakika daha dayanırdı.

Ama o, yine de hareket etmeyecekti. Bütün gece orada otur-
maya kararlıydı.

Bunu Molly için yapacaktı.

31. Bölüm

Molly yan yatıyordu, elleri kafasının altındaydı; bir gözünü açtı. Kesinlikle yağmur yağıyordu. Çadırın tepesine düşen damlaları duyabiliyordu. Oturdu, karanlıkta bir süre bekledi.

Acaba Harry neredeydi?

Çadırın kapısından içeri incecik bir ay ışığı giriyordu. Kapıya gidip araladı, dışarı bakarken, ay, yağmur bulutlarının arasından yüzünü gösterdi. Bu ışık, kamp ateşinin söndüğünü görebilmesine yetti.

Hızlıca kamp alanına göz gezdirdi.

Gözlerine inanamadı. İşte oradaydı; Molly o gördüğü sırsıklam figürün Harry olduğunu hemen anladı. Sırtını bir ağacın gövdesine vermiş, gözleri kapalı oturuyordu. Doğal olarak uyuyordu, ağacın dalları yağmuru biraz kesse de ıslanmasına mani olamazdı. Kimse yağmurun altında uyuyamazdı, öyle değil mi?

“Harry!” diye elinden geldiğince yüksek bir sesle bağırdı. Yoksa yağmurun sesi, sesini bastıracaktı. “Orada ne yapıyorsun?”

Harry hemen gözlerini açtı. “Uyumaya çalışıyorum. En azından...”

“Orada uyuyamazsın!”

“Bir zamanlar orduda olduğumu unutuyorsun.”

“Umrumda değil.” Molly annelik içgüdüleriyle, onu bu durumdan kurtarmak gerektiğine karar vermişti. “Çabuk içeri gel. Üşüteceksin!”

“Ben iyiyim.”

“Hayır, değilsin. Buraya gel, Harry!”

“Eğer içeri gelirim seni de ıslatırım.”

“Saçmalama.” Yağmur bu arada daha da hızlanmıştı.

“Sen yatağına geri dönsene,” diye ısrar etti Harry. “Ben zaten sırlıklam oldum, yanına gelince kurumayacağım kesin.”

Molly, yağmurun sesinden onu zorlukla duyabiliyordu. “İçeri gel! Yoksa seni gelip kendim alırım!”

“Bunu yapamazsın.”

“Kesinlikle yaparım!”

Göz göze geldiler. Harry’yi içerde istemesinin nedeni, artık annelik içgüdüleri falan değildi. İçinde garip bir his vardı, mide-sine bir ağrı girmişti. Harry ile sahte bir metresin isteyebileceği gibi birlikte olmak istiyordu. Tabii ki onunla işi sonuna kadar götürmek istemiyordu, ama bir şekilde onunla olmak istiyordu.

Molly belirsizliklerden nefret ederdi. Ama Harry’yi seviyordu. Ve onunla mümkün olabilecek her şekilde birlikte olmak istiyordu.

“Oraya seni almaya geliyorum,” dedi ve bir ayağını çadırın dışına attı.

“Hemen geri içeri gir!” diye atıldı Harry, ona doğru.

Molly dışarı uzattığı bacağını geri içeri çekti.

“Buraya gelmeyi aklından bile geçirme,” dedi Harry.

Sesindeki tehdide rağmen Molly kendini durduramadı ve uzanıp Harry’nin yanağına dokundu. Sert, soğuk ve ıslaktı.

Hem de çok ıslak.

“Sana güveniyorum, Harry,” dedi Molly. “Orduda ne olduğ-

nu bana anlatmamanın geçerli bir nedeni olduğuna inanıyorum.”

O karanlıkta ve yağmura rağmen, Molly, Harry’nin gözlerinin kızgınlıkla yandığını görebiliyordu. Buna rağmen bakışlarında öylesine kırılgan bir şeyler vardı ki... Molly, kiliseye gitmeden önce Roderick ile oyuncak kılıçlarla dövüşen Harry’yi izlediği günleri hatırladı. İkisinin elinde de uzun sopalar vardı. Roderick, iri ve cüsseliyken Harry, derme çatma silahını tutan küçük ellerinin titremesine rağmen, cesaret doluydu.

“Gerçekten mi?” diye sordu Harry.

Molly o kadar duygulanmıştı ki konuşamadı, sadece kafasını sallayabildi.

Ama mantıklı olmalıydı. “İçeri gel ve hasta olmadan üzerindeki ıslak kıyafetleri çıkar.” Yutkundu. “İstersen bir battaniyeye sarınabilirsin. Belki içeride senin için de kıyafet vardır, göremedim ama.”

“Bu nazik davetin için çok teşekkür ederim ama içeri gelemem.” Harry’nin sesi sıcak ama netti. “Yarın sabah görüşürüz,” dedi ve arkasını döndü.

“Harry!” diye bağırdı Molly.

Yavaşça ve isteksizce tekrar ona döndü.

“Eğer içeri gelmezsen bu yarışmadan çekilirim,” dedi Molly çenesini kaldırarak.

“Bunu yapamazsın.”

“İnan bana yaparım.”

“Tamam o zaman. Yarışmadan çekil,” dedi ve acıyla iç çekti. “Seni çok daha önce evine götürmeliydim zaten. Yarın sabah erkenden yola çıkarız.”

Aman Tanrım, bu kadar çabuk ikna olmamalıydı! Kalmak ve kazanmak istemeliydi!

Molly iç çekti. “Neyse boşver. Eğer yarışmadan çekilirsek evlenmek zorunda kalacaksın. Bunun olmasını istemem.”

Molly gözleriyle bir kez daha rica etti. *Lütfen, Harry, çadıra*

gel!

Harry alnını kaşdı ve iç çekti. “Pekala, içeri geleceğim. Ama sadece hem kendi menfaatini hem de benimkini inatla kolladığın için.”

Molly gülümsedi ve birdenbire utandı. “Sevindim. Her şeye. İnatçı olmama bile. Senin çadıra gelmene. Bu haftayı geçirmiş olmamıza ve arkadaşlık kurmuş olmamıza.”

Harry uzun bir süre ona baktı. Sonunda “Ben de,” diyebildi ve içeri bir adım attı. “Aman Tanrım, çok güzel görünüyorsun.”

Molly yüzünün kızardığını hissedebiliyordu. “Teşekkür ederim. Çadırın içini görünce daha da şaşıracaksın.”

Harry çadırın kapısını açtı ve içeriye baktı. “Ahşap bir sandığın üzerine konmuş bir lamba ve sürahi görüyorum. Ve yastıklar... Onlarca yastık var burada.”

“Hava aydınlıkken görmeliydin. Çok egzotik ve güzel.”

Harry çadırın kapısını aralık bıraktı böylece içeri biraz ay ışığı girebiliyordu.

“Lambayı yaksak çok daha güzel görünecektir, eminim,” dedi Harry. “Eğer istersen hemen yakabilirim.”

“Tabii,” dedi gülümseyerek ve Harry’nin yardımıyla ahşap sandığın yanına, Harry’nin yanı başına diz çöktü. Harry’nin yakınında olmak ona hem güven veriyor hem de tüm kıyafetleri ıslak da olsa, onu ısıtıyordu.

“Bunu nasıl yakabiliriz?” diye kendi kendine mırıldandı Harry.

“Kibrit yok mu?”

“Gördüğüm kadarıyla yok. Belki kuru kalması için sandığa koymuşlardır.”

“Mantıklı.”

Beraber sandığın üzerindikileri indirdiler ve Harry sandığın

kapağını kaldırdı. “İşte!” dedi ve deri bir torbayı dışarı çıkardı. “Bunun içindeler, hissediyorum.”

“Harika.” Molly kendini çok rahat ve mutlu hissediyordu.

Harry yağ lambasını yakmayı başardı ve havaya kaldırdı. Derme çatma odaya, ışıkla birlikte bir sıcaklık yayıldı. “Burası harika. Sen de öyle...” Harry’nin sesi sıcacıktı. “Her zamankinden daha güzel ve büyüleyici görünüyorsun.”

“Teşekkürler,” dedi Molly utanarak. Tam sandığın kapağını kapatıyordu ki dipte bir bohça olduğunu gördü. “Ah! Belki burada senin için de kıyafet vardır!”

Bohçayı dışarı çıkardı ve sandığın kapağını kapattı. Harry lambayı yeniden sandığın üzerine koydu ve Molly’nin yanına sokuldu. Bu ağzı büzülebilen bir bohçaydı ve pek hafif değildi.

Molly hayal kırıklığına uğramış bir şekilde “Çok sert ve ağır, içinde kıyafet olamaz,” dedi.

Harry gülümsüyordu. “Battaniyeye sarınabilirim.”

Molly iç çekti. “Hiç yoktan iyidir tabii.”

“Bence de,” dedi Harry garip bir şekilde gülerek.

Molly, nasıl bir gaf yaptığını o an anladı. Yüzü kızardı ve konuyu dağıtmak için kendini bohçayı açma işine vermeye çalıştı. “Bu da ne?” Molly bohçadan küçük bir heykelcik çıkardı.

Harry heykeli eline alıp incelemeye başladı. “Prens, seni adi herif,” diye mırıldandı; gözleri heyecanla parlıyordu.

Molly yutkundu. “Burada iki kişi tasvir edilmiş.”

Harry birbirine girmiş kol ve bacaklara işaret parmağıyla dokundu, dolanan uzuvları keşfetmeye çalıştı. “İyice birbirlerine girmiş gibi görünüyorlar.”

Molly’nin kalbi hızlandı. “Ne demek istiyorsun? Şey mi yapıyorlar...”

“Evet,” dedi Harry. Gözlerine fesat bir ifade yerleşmişti. Ve bakışları ateş gibiydi.

Molly bohçayı Harry'ye itti. "İçindekilere *sen* baksan daha iyi olacak. Başka şeyler de var."

"Tamam," dedi ve gülümseyerek bohçayı önüne çekti. İçinden, kapağında bilmedikleri bir dilde bir şeyler yazan, üzerinde harika kabartmalar olan bir kitap çıkardı.

"Ah!" Molly elini Harry'nin koluna atmıştı. "Çok güzel! Çok da eski sanırım."

"Haklı olabilirsin," dedi Harry ve dikkatli bir şekilde kitaptan rasgele bir sayfa açtı.

Sayfada, bohçadan çıkan heykeldekiler gibi bir şeyler yapan iki kişi resmedilmişti!

"Kapa şunu, Harry!" diye bağırdı Molly.

Harry resme birkaç saniye dikkatlice baktıktan sonra kitabın kapağını kapadı. "Daha fazla görmek istemediğine emin misin?" "İstemiyorum."

"Emin misin?" Harry'nin gözleri Molly'ye meydan okuyordu sanki.

Molly kendinden emin bir şekilde "Kesinlikle," dedi ve "hemen kurumalı ve ısınmalısın; ayrıca her ikimizin de iyi bir uykuya ihtiyacı var. Ben çok yorgunum," diye ekledi. Zorla esnemeye çalıştı ve yastıkları düzenleyip, zümrüt yeşili battaniyeyi üzerine çekti ve tamamen altına girdi. "Sen soyunup battaniyeye sarınana kadar bunun altında bekleyeceğim."

"Pekala," dedi Harry. "Ama gizlice bakmak yok."

"Sanki böyle bir şeyi yaparmışım gibi!"

Harry gülmeye başlamıştı. Molly onun pantolonunu indirmediğini duyabiliyordu. Nefesi biraz kesilmişti; büyük ihtimalle battaniyenin altında nefes almaya çalıştığı içindi. "Battaniyeye sarınmadın mı hâlâ?" diye sordu sabırsızca.

"Tamam. Artık battaniyenin altından çıkabilirsin. Şu anda hayli saygın görünüyorum."

Molly biraz ürkerek başını battaniyenin altından çıkardı,

Harry, yüzü Molly'ye dönlük bir şekilde yastıkların üzerine uzanmış, başını koluna yaslamıştı. Belli ki sarı-siyah battaniyesi, göğsünü ve kaslı baldırlarını örtecek kadar geniş değildi. Islak saçları dağılmıştı ama yine de son derece hoş görünüyordu; özellikle de alnına düşen buklesiyle. Molly bu bukleye dokunmak, onunla oynamak istiyordu ama bunu yapmayacaktı.

"Seni ısırmam, biliyorsun değil mi?" dedi ciddi bir sesle ama gözleri parlıyordu.

Molly ona gözlerini kısarak baktı. "Harry, bunun hayli aykırı bir durum olduğunun farkındasın değil mi? Ama bu şartlar altında—"

"Molly, bu kadar dikkatli ve kuralcı olmana gerek yok. Eğer yağmur yağmıyor olsaydı beni içeri çağırmayacağını çok iyi biliyorum. Ve eğer sen bu kadar inatçı olmasaydın ben de içeri gelmeyecektim. Muhtemelen bütün gece bana bağıracaktın ve yarına da sesin kısılacaktı. Böyle bir lüksümüz yok biliyorsun."

"Bu doğru değil."

"İnatçı olduğun mu?"

"Hayır." Gözlerini, Harry'ninkiyle karşılaşmaktan korkarak yere indirmişti. "Seni sadece yağmur yağıyor diye çağırmadım. Tabii ki o da çağırma nedenlerimden biriydi ama..."

"Gerçekten mi?" Harry'nin sesi yumuşacıktı.

Molly cesur olmalıydı. Sonuçta beraber geçirecekleri çok da fazla zamanları kalmamıştı. "Seni burada, yanımda istedim."

"Ben de burada olmak istedim," dedi kısık bir sesle.

Harry'nin bu sesini çok seviyordu. Harry bu ses tonuyla konuştuktan sonra genellikle öpüşüyorlardı.

Harry ona yaklaştı. "Orduda meydana gelen olayla ilgili olarak benden en kötüsünü beklemeni anlıyorum. Bu kötü üzü, ben kendim yarattım. Bu nedenle de bana inanman, çok daha değerli

benim için. Birkaç iyi arkadaş ve aғabeyim dışında herkes işe yaramazın teki olduğumu düşünüyor. Buna babam da dahil.”

Harry yürek parçalayıcı bir şekilde gülümşedi.

Molly onu bu kadar üzgün görmeye dayanamıyordu

“Harry...”

Harry parmağını Molly’nin dudaklarına uzattı. “Bu hafta üzerine fazla geldiysem özür dilerim. Yaptıklarım doğru değildi. Aslında seni huzursuzluğa sürüklediğim her an için pişmanım.”

“Pek de huzursuz olduğum söylenemezdi,” dedi Molly ve duraksadı. “Sen de üzerime falan gelmedin.”

Aslında gelmişti. Ama bunların her biri Molly’nin dünyanın en büyük keyiflerini yaşamasına neden olmuştu. En son, öpüşme kabininde yaşadıklarını düşününce Molly’nin tüm hücrelerini ateş bastı.

Harry sırtıyordu. Molly’nin bacakları tutmuyordu. Karşısında *tamamen* eriyordu.

“Ah, Harry,” diye fısıldadı Molly. Genç adamın kendini öpmesini öyle çok istiyordu ki... Ama Harry onun için *fazla* kötüydü.

Yoksa değil miydi?

“Biliyorum,” dedi Harry son derece anlayışlı bir ifadeyle. Uzanıp yumuşak bir öpücük kondurdu dudaklarına.

Molly gözlerini kapadı. Bu şimdiye kadar Harry’nin dudaklarına kondurduğu en tatlı öpücüktü. Harry *biliyordu*. Harry de Molly’nin bildiğini biliyordu...

Ya da her neyse, Harry *biliyordu* işte. Önemli olan da buydu.

Molly gözlerini açtı.

“Şimdi Molly,” dedi sertçe, “senin de daha önce belirttiğin gibi, uyumalıyız.” Sırt üstü uzandı, kolları başının altındaydı ve gözlerini kapadı.

Molly çocuksu bir isyan nöbetinin yaklaştığını hissetti. He-

nüz uyumak istemiyordu. Özellikle de birbirlerini bu kadar iyi anladıkları bir anda.

Ve kitap da orada duruyordu. Molly içinde neler olduğunu merak ediyordu ve şu anda Harry ile birlikteydiler. Eğer kitaba bir göz atarsa, Harry'nin bunu kimselere anlatmayacağını biliyordu.

Sesli bir şekilde iç çekti ve gözlerini kapadı.

Yağmur yağmaya devam ediyordu ama önceki kadar kuvvetli değildi.

"Uygun var mı?" diye sordu Harry'ye.

"Pek yok," dedi Harry neşeyle. "Ama sen çok yorgun olmalısın."

Ayak başparmağıyla onun bacağına dokundu. "Umarım yarın biz kazanırız."

Harry, biraz yana kaydı ve "Umarım," dedi.

Molly iç çekti ve diğer tarafa, çadırın duvarına doğru döndü. Her ne kadar şu anda davrandığı gibi davranmaması gerektiğini bilse de kendine hakim olamıyordu. Harry'nin üzerinde gizemli bir etkisi vardı. Harry, Molly'nin doğru bildiği her şeyi unutmasına neden oluyordu.

O çok...

Çok yakışıklıydı.

Ve çok tatlı.

Ve inatçı bir katır olmadığı zamanlarda çok komikti.

Ve Molly'yi anlıyordu. Tanıdığı herkesten daha iyi anlıyordu.

Molly ayağını oynattı ve Harry'nin ayağına değdirdi.

"Ne yapıyorsun?" dedi Harry, kızgın değildi. Hatta bu durumdan rahatsız olmuş bile görünmüyordu. Ama tetikteydi.

"Hiçbir şey." Molly birden kendini aptal gibi hissetti. Onu rahatsız etmeyecekti.

O da önündeki bir yastığa bakmaya ve yastığın üzerindeki desende yer alan şekilleri içinden saymaya başladı. Belki bu uyu-

masına yardımcı olurdu. Yağmur damlalarının çadıra düşünce çıkardığı seslerle rehavete kapılmıştı ama yine de Molly saymaya devam etti.

Vücuduna değen sert, sıcak bir kol hissettiğinde kırk beşe varmıştı.

Harry onu kendine çekti. “Uyuyamıyorsun değil mi?”

Olamaz. Molly’nin sırtı Harry’nin göğsüne değiyordu. İki kaşık gibi birbirlerine girmişlerdi. Ve Harry’nin tüm vücudu sıcacıktı.

“Sanırım şimdi uyuyabilirim,” dedi Molly gülümseyerek ve iç çekip, gözlerini kapadı.

Ama sonra yine açtı. “Sana iyi geceler demeyi unuttum.”

“Hı?” dedi Harry yumuşacık bir sesle; normalde kalın, tok bir sesi vardı ama bazı özel durumlarda sesi o kadar yumuşak çıkabiliyordu ki. Molly’nin kalbi sanki bir an tekledi ve yattığı yerde dönerek onunla yüz yüze geldi.

“İyi geceler,” diye fısıldadı ve elini Harry’nin göğsüne koydu. Harry karşısındaydı, tam önünde.

Molly kendine engel olamıyordu. Şimdi eliyle onun göğsünü okşuyordu. Teni sıcacıktı ve çok güzeldi; yumuşak, simsiyah kollarını ellerinin altında hissediyordu.

“Çok yorgun olduğumu sanıyordum.”

Molly iç çekti. “Ben de öyle sanıyordum.” Ama Molly birden bacağına kaldırıp Harry’nin baldırlarının üzerine koydu. Harry onu çok iyi hissettiriyordu. Ve Prens’in bu çadırı mükemmeldi.

“Ayakların üşümüş,” dedi Harry, hâlâ o sesle konuşuyordu. Molly onun bu ilgisinden çok memnun olmuştu.

Harry boşta kalan eliyle Molly’nin sırtını okşamaya başladı.

“Bunun için üzgünüm,” dedi Molly gülerek ve ayaklarını iyice onun bacaklarına doladı.

Harry elini yavaşça sırtından kalçasına doğru indirdi. “Çok güzelsin,” dedi fısıldayarak. “Son derece gıcıkken bile...”

Molly, Harry'nin göğsünü öptü ve başını kaldırıp genç adamın altın ısıltılar taşıyan kahverengi gözlerine baktı. Rengi tıpkı Molly'nin günlüğünün sayfaları arasına koyduğu sonbahar yaprağı rengindeydi. "Sen de," dedi Molly.

Bu kendisini öpmesini istediğinin sinyaliydi. Acaba anlayacak mıydı?

Ama bir dakika.

"Harry." Molly başını kaldırdı. "Lamba hâlâ yanıyor."

"Biliyorum," dedi Harry sırtarak ve başını kaldırdı, nazik bir şekilde Molly'yi sırt üstü yatırdı ve dudaklarından yavaş yavaş ve sıcak sıcak öptü. "Senin, söylediğin kadar uykuya hazır olduğunı düşünüyordum."

Buna darılması gerektiğini biliyordu. Ama onu öperken tek düşünebildiği, bu anın muhteşem bir mutluluk anı olduğuydu.

Gerçek mutluluk buydu.

32. Bölüm

Bunu yapmaması gerekiyordu. Molly'yi öperken, Harry'nin vicdanı ona bunu söylüyordu. Ondan uzak durma kararı almamış mıydı?

Ama o karşı konulamaz bir kadındı. Yoksa neden sağduyusunu tümüyle yok sayıp onu öpmeyi sürdürüyordu ki?

Belki de üzerine giydiği bu egzotik cariyeye elbisesiydi onu baştan çıkaran. Ya da kendi vücuduna değen vücudu. Dudakları da çok hevesliydi. Ve belki de başka neden aramasına gerek yoktu. Dayanamıyordu, çünkü karşısındaki Molly idi.

Başını kaldırdı. "Durmalyız," dedi kendini zorlayarak.

Molly şu anda tıpkı, onu ilk kez at arabasında öptüğü zamanki gibi olağanüstü görünüyordu. "Durmak istemiyorum," diye fısıldadı ve Harry'nin saçlarıyla oynamaya başladı.

"Böyle şeyler söylememelisin," dedi. Dirseklerini Molly'nin başının her iki yanına dayamıştı. Erkekliği tamamen uyanmıştı ve Molly'nin bunu hissetmemesi için vücudunun alt kısmını mümkün olduğunca ondan uzakta tutmaya, ona değmemeye çalışıyordu.

Molly oturdu. Saçları dağılmış, omuzlarına düşmüştü. “Harry,” dedi, çok heyecanlı görünüyor. “Senin gerçek metresin olmak istiyorum.”

Harry iç çekti. “Molly—”

“Gerçekten.” Ona biraz daha sokuldu. “Yaşlı bir toprak ağasıyla evlenip onun çocuklarını doğurmak istemiyorum. Ve Londra’da beni... anlayacak birini bulma şansım ne ki?”

“Bulacaksın,” dedi Harry onu sakinleştirmeye çalışarak.

“Hayır,” dedi Molly kararlı bir şekilde. “Hepsini reddedeceğim. Çünkü benim nasıl biri olduğumu anladıkları anda, biliyorsun işte zorlayıcı, bilmiş ve öpüşmekten hoşlanan biri olduğumu anladıklarında, beni bir kuleye falan kapatacaklar.” Kollarını kavuşturmuş Harry’ye bakıyordu.

Harry saçlarını düzeltti. “Bizim birlikte yaptıklarımızı eşinden istemen çok daha sağlıklı.”

“Gerçekten mi?”

“Evet. Kocan asla bu yüzden senden tiksmez. Aksine, hep seninle bu şekilde birlikte olmak isteyecektir. Ve seni bir kuleye falan da kapamaz.”

Molly’nin bakışları değişti.

“Ne oldu?” Harry, Molly’yi böyle görmekten nefret ediyordu.

“Senin, Anne Riordan ile bu şekilde birlikte olacağını bilmek hiç hoşuma gitmiyor,” dedi. “Gerçi bu kaçınılmaz, değil mi?”

“Kendimize güvenmeliyiz,” dedi olabildiğince canlı bir şekilde.

“Haklısın.” İç çekti. “Ama eğer En İyi Metres unvanını ben kazanırsam, o zaman da senin bana bir koca bulmak gerekecek.”

“Biliyorum.”

Molly dikkatle Harry’ye bakıyordu. “Keşke—”

“Keşke ne?”

Molly yutkundu. “Keşke o, sen olabilseydin.”

Tanrım. Harry'nin kalbini kırıyordu.

"Molly." Bunu nasıl söyleyebilirdi? "Ben, ben senin için yeterince iyi değilim. Sen çok daha iyilerini--"

"Aslında ulaşılmaz bir bekar olmaktan vazgeçmeye hazır değilim demek istiyorsun." Gözleri yaşla dolmuştu.

Ağlayacak mıydı?

Harry bir süre sessiz kaldı. Molly'nin kalbini de diğerleri gibi kırmak istemiyordu. Molly onun için çok ama çok önemliydi.

"Hayır," dedi ve onu gerçekten evlenmekten korkutan şeyin ne olduğunu anlamaya çalıştı. "O yüzden değil. Sadece... Sana hiç bir şey vadedemem."

Buydu işte.

"Neden?" diye sordu Molly.

Gerçekten de, neden?

Orduda, o malum olayın dışında, tüm görevlerini en iyi şekilde yerine getirmişti. Onun dışında da yetişkin hayatında başka bir başarıya imza atmamış, kimseye bir faydası olmamıştı. Gerçekten bu kimin hatasıydı?

Babasının mı?

Hakkında dedikodu çıkaranların ve kötü konuşanların mı?

Yoksa bizzat kendisinin mi?

Fazla düşünmeye gerek yoktu; hepsi kendi lanet hatasıydı! Tabii ki öyleydi. Yine de cevaplanması gereken çok fazla soru vardı. Üzerine düşünmesi gereken çok fazla mesele ile karşı karşıyaydı ve en vurucusu da kaybettiği zamanı nasıl telafi edebileceği sorunuuydu. Mallan ailesini nasıl onurlandırabilirdi? Özellikle de kimse onun, bunu yapabileceğine inanmazken.

Molly'nin yüzündeki saçı çekti. "Sende bir erkeğin isteyebileceği her şey var," dedi yavaşça. "Sahte bir metresin olması gerekenden çok daha fazlasını yaparak beklentilerimin ötesine geçtin. Senin eşin olacak kişi gerçekten çok şanslı olacak. Ama," -yutkundu - "ben o adam olamam."

Molly gözlerini kırıştırdı.

“Belirli nedenlerden dolayı tabii,” diye sözlerini sürdürdü. “Bu bahisteki muhtemel gereklilikler gibi.”

Molly tek bir kelime bile etmeden dinliyordu.

Harry kelimelerle boğuşuyordu. “Bir nedeni de zamana ihtiyacım olması. Düşünmek için. Bir yerlere,” – durakladı – “gelebilmem için.”

Molly sessizce bekliyordu, ifadesinden ne düşündüğünü anlamak güçtü. Harry onun saçlarını okşamayı sürdürdü. “Sen benim dostumsun, Molly. Ve senin mutlu olmanı istiyorum.” Harry ona doğru eğildi. Battaniye beline sarılıydı, bu sayede Molly’nin ona dokunamayacağını biliyordu. Çünkü eğer Molly ona dokunursa, Harry genç kadına tamamen sahip olma isteğini bastırmaktan korkuyordu.

Molly hiçbir şey söylemedi.

Harry ona doğru eğildi, dudaklarına bir öpücük kondurdu. “Lütfen. Seni mutlu etmeme izin ver. Sadece birkaç dakikalığına bile olsa.”

Hâlâ ses yoktu.

“Molly?”

Onu tekrar öptü. Geri çekildi ve Molly’nin yüzüne baktı.

“Harry!” Molly’nin yüzünde kocaman bir gülücük vardı. “Ne kadar çabuk kanıyorsun.” Dirsekleri üzerinde doğruldu. “Gerçekten seninle evlenmek istediğime inandın mı?”

Harry sert bir şekilde iç geçirdi. “Beni kandırıyor muydun?”

“Evet, bazen senin harika bir koca olabileceğini düşünüyorum. Çok eğlencelisin. Ama ikimiz de henüz buna hazır olmadığını biliyoruz. Bir gün buna hazır olup olamayacağın ise muamma.”

“Seni küçük şeytan!” Harry kendini sırt üstü yastıklara bıraktı ve tepelerindeki kıpkırmızı ve beyaz çizgili tenteye baktı. Sonra doğruldu, Molly’nin üzerine eğildi ve onu öptü.

Molly'nin vücudunun titrediğini hissetti.

"Hadi kitaba bakalım," diye fısıldadı Molly.

"Hangi kitaba?"

Molly onu dürttü, gözleri parılıyordu. "Hangi kitap olacak, biliyorsun işte."

"Emin misin?"

"Evet."

Harry hemen doğruldu, battaniyeyi belinde sarılı bir şekilde tutarak sandığa uzandı ve kitabı çıkardı. Lambayı uygun bir yere yerleştirdikten sonra yastıkları bir araya getirerek kendilerine rahat bir ortam yaratan Molly'nin yanına döndü.

Harry yastıklara sırtını verip oturduktan sonra Molly de onun kolları arasında yerini aldı ve vücudunu iyice ona yasladı.

Harry sayfaları yavaş yavaş çevirirken ikisi de bir şey söylemiyordu ama Harry, Molly'nin vücudunda artan gerilimi ve kalp atışlarının hızlandığını hissediyordu.

Omuzlarını ovdu. "İyi misin?"

"Evet," diye fısıldadı Molly.

Harry onun boynunu öptü; küçük, hassas bir öpücüktü bu. Molly başını öne eğerek daha fazla boyun öpücüğü istediğini belli etti.

"Bu işi sonuna kadar götüremeyeceğimizi biliyorum," dedi fısıldayarak. "Ama o ana en yakın yere kadar götürebilir miyiz, ne dersin?"

Harry tereddüt etti. "Bunu gerçekten istiyor musun?"

Molly başını salladı. "Her şeyden daha çok."

Harry kitabı bir kenara bırakıp Molly'ye döndü. "İtiraf etmeliyim ki ben de istiyorum."

"Bu bizim son fırsatımız," dedi Molly.

"Unutamayacağımız bir an yaşamak için," diye fısıldayarak tamamladı Harry.

Gözleri birbirine kilitlendi ve Molly, Harry onu yastıkların

üzerine yatırırken hiçbir şey söylemedi. Harry yavaşça Molly'nin üzerindeki cariyeye kıyafetini çıkardı. Önce kollarından, sonra belinden ve en son da kalçasından aşağı doğru sıyırdı. Molly'nin dolgun göğüsleri, ince ve biçimli bacakları ve kadınlığının kaynağı, lambanın ışığında gözler önüne serilmişti.

Nefis bir manzaraydı.

Harry, Molly'nin göbeğini öpmek için eğildiğinde Molly çenesine uzandı ve başparmağıyla onu sevdi. Bu Harry'yi derinden etkileyen küçük bir jestti: *Molly ona güveniyordu*. Gelecekte kocası olacak adam, ona layık olsa iyi olur, diye düşündü Harry. İçinde ona karşı bir koruma içgüdüsü geliyordu. Yoksa o adama, kim olursa olsun hayatı dar ederdi.

Yağmur artık iyice yavaşlamış ve daha az gürültü çıkarır olmuştu.

"Uykumuzu alsak çok iyi olacak," dedi Molly belli belirsiz. "Sonra."

Evet. *Sonra*.

Harry, Molly'nin ne kadar doğal bir güzellik olduğuna hayret ederek sıırttı. "O sendin, değil mi? Evin etrafında çıplak koşan."

Molly başını salladı ve güldü. "Yapmak zorundaydım. Diğer metresler benden şüphelenmeye başlamışlardı."

"Benim de bir sırrım var," dedi Harry. "Seni evin dışında üzerini değiştiren gördüm."

Molly'nin ağzı açık kaldı. "Gerçekten mi? Sen neredeydin ki?"

"Ağaçta. Seni arıyordum."

Molly nefesini tuttu.

"Seni dikizlemek istememiştim tabii ki. Ve seni temin ederim benden başka kimse de görmedi," diye hızla ekledi.

Molly güldü. "Orada tek olmana sevindim. Çıplaklıkla ilgili nasıl hissettiğimi biliyorsun, Harry. Eğer o, sen değil de başkası olsaydı ne yapardım."

“Haklısın.” Harry, Molly’nin bir göğsünü emdi ve tekrar ona baktı. “Ama sadece izlemedim, Molly.”

Molly irkildi. “İzlemedin mi?”

“Hayır.”

Molly’nin ne olduğunu anlaması biraz zaman aldı ama sonra gülmeye başladı. Tatlı tatlı gülüyordu. “Ah, Harry. Seni, beni izlerken ve kendine onu yaparken düşünmek çok hoşuma gitti.” Molly bir an titredi ve parmaklarının Harry’nin saçlarının arasına soktu. “Birbirimizi çok uzun zamandır tanıyoruz.”

Harry bir an durdu. Onay istiyordu, bu inanılamayacak bir şeydi.

“Bana gerçekten güveniyorsun, değil mi?” diye sordu.

“Tamamen,” dedi Molly ve gülümsedi. Bu gülümseme, Harry’nin nefesini kesti.

Tanırım. Bu gerçekten çok önemli bir şey değil miydi?

Harry o anda pek çok duygu içindeydi. Genellikle bu kadar duygulanmaktan hiç hoşlanmazdı. Duygular eğlenceye mani olurlardı her zaman. Ama bugün, nedense çok iyi zaman geçirmesine mani olmuyorlardı.

“Senden, senden çok hoşlanıyorum, Harry,” dedi. “Hem de çok. Ve kim ne derse desin biliyorum,” – bir an duraksadı – “biliyorum ki sen çok cesursun. Ve çok düşüncelisin. Ulaşılmaz bir bekar olmana rağmen.”

Ve o an Harry, bugüne kadar hiçbir kadını mutlu etmek istemediği kadar bu kadını mutlu etmek istediğini anladı. Dirseğiyle Molly’nin bacağına araladı, dizlerini kaldırdı ve bacaklarının iç tarafındaki yumuşacık ve mis gibi kokan tenini öptü.

“Harry,” diye inledi Molly. “Bunu yapmana bayılıyorum ama daha fazlasını, tamamına en yakınını istiyorum. Göster bana. *Lütfen.*”

Harry ona baktı. “Daha sadece ısınıyorum.” Uzanıp onu öptü; sert erkeklik organı, Molly’nin sıcak, ipeksi göbeğine değ-

di. Sonra Harry birden döndü ve Molly'yi üzerine çekti, göğsüne değen memelerinin ağırlığına bayılıyordu. "Gerçeğine en yakını, bildiğim kadarıyla biraz akrobasi gerektiriyor," dedi Harry. "(O kitapta bazı akrobasi örnekleri gördün. Hazır mısın?"

Molly kıkırdadı. "Evet!"

"O zaman olduğun yerde kal, ama ellerin ve dizlerinin üzerinde yüksel."

Söylediği gibi yaptı.

Harry ellerinin tersiyle meme uçlarını okşadı; Molly bir kedi gibi kasıldı.

"Şimdi tam arkaya dönmene istiyorum," dedi. "Seni, öpüşme kabinindeki gibi öpeceğim. Ve ben seni öperken sen de diğer uçta beni keşfedebilirsin. İstersen."

Molly'nin gözbebekleri büyüdü ama heyecanlı görünüyordu. Korkmamıştı. "Ben de seni o şekilde öpeceğim yani?"

"Evet," dedi Harry. "Nasıl olduğunu hatırlıyorsan. Daha önce dikkatin biraz dağınıktı."

"Tabii ki hatırlıyorum," dedi cesurca ve Harry'nin organını kendi ağzına birkaç santim uzaklıkta olacak şekilde manevra yaptı; bu yakın keşif için hazırды.

Harry derin bir nefes aldı. Molly çoktan Harry'nin en erkeksi etini bulmuş ve onu diliyle tadıyordu.

"Doğru mu yapıyorum?" Harry'nin organının ucuna bir öptükük kondururken sesi çıldırtıcı bir şekilde derinden geldi.

"Ne yaparsan doğru olur." Harry bir iniltiyi bastırdı ve kendine dayanması gerektiğini hatırlattı; önce onun tatmin olmasını istiyordu. Molly'nin bacaklarını elleriyle kavramış, başını hafifçe kaldırmış ve onun en hassas noktasına yaklaştırmıştı; dili içeri girip çıkıyordu.

Giriyor...

Molly'nin bacakları büküldü; Harry onu yakaladı ve ağzına daha yakına doğru çekti.

Ve çıkıyor...

Molly, iniltiler çıkarıyor ve bir yandan da onu emiyordu. Ellerle okşuyor, yalıyor, öpüyordu.

Harry, Molly'nin taç yaprağı yumuşaklığındaki merkezini ağzına yakın tutuyor ve onu dili ve ağzıyla seviyordu.

"Ben-" Molly dizlerinin üzerinde durmakta zorlanıyordu. "Ben daha fazla bekleyemeyeceğim." Molly onu emiyor, içine çekiyordu; Molly onu çıldırtıyordu.

Harry çabalarını artırdı. Molly inledi, kasıldı.

Molly'yi mutlu etmeye çalışmanın ve Molly'den de aynı şekilde karşılık almanın karşılıklı tatminine dalıp düşündü. Bu kadın ona ne yapıyordu böyle? Şu anda aldığı eksiksiz doyum, tahmin ettiğinin çok ötesindeydi. Daha önce hiçbir kadın ona kendisini Molly gibi vermemişti.

"Harry," diye fısıldadı. "Benimle birlikte. Lütfen. Ben... Ben hazırım. İstiyorum. Geçen seferkini hatırlıyorum. Neler olacağını biliyorum."

"Emin misin?"

"Evet," dedi. "Benimle aynı zamanda."

"Beraber," diye mırıldandı Harry onun kadınlığına karşı ve kalçalarını sıkarak dilini derinliklere daldırdı. Molly gerildi. Harry onu daha sıkı kavradı ve ağzına titreyerek boşaldığını hissetti.

"Harry-aaahhh!" Molly çılgık atıyordu.

Ve tam o anda Harry de kendini bıraktı. Molly'nin ağzına boşaldı. Molly onun tohumlarını memnuniyetle ağzına aldı, organını sanki dünyayla tek bağlantısını tutuyormuş gibi tutuyordu. Sonra yıkıldı, kolları iki yana açık şekilde Harry'nin yanında doğru yuvarlandı.

Titrek bir ses çıkardı.

Harry iç çekti, dirsekleri üzerinde doğruldu ve Molly'nin eli-

ni buldu. "Buraya gel," sesi zar zor çıkmıştı. Molly bir bez bebek gibi kalakalmıştı ama Harry'nin göğsüne yatmayı başardı.

O da Harry'yi tüketmişti, pek çok açıdan.

"İşte bu gerçeğine en yakın sevişmeydi," dedi çenesini Molly'nin saçlarına yaslayarak. "İstenmeyen durumlar olmaksızın."

Molly iç çekti ve iyice yayıldı. "Ben, ben bundan daha iyisi nasıl bir şeydir, hayal bile edemiyorum. Çılgılık atım, Harry. Tıpkı Hildur'un söylediği gibi."

Harry başını kaldırdı. "Tam olarak ne söylemişti, Hildur?"

Molly güldü. "Boşver. Kızlar arasında."

Bir süre hiç konuşmadan dinlendiler. Şimdiye kadarki hiçbir sevişmesinde bu gece Molly ile yakaladıkları yakınlığı, uyumu, ona tanıdık olmayan duygusal yoğunluğu yakalayamamıştı ve hiç böylesine eksiksiz tatmin olmamıştı.

"Bekle," dedi kulağına fısıldayarak. Molly'nin nefes alıp verişini iyice yavaşlamıştı. Kısa süre sonra uykuya dalacaktı. "Daha iyisi de var. Hepsini zamanı gelince yaşayacaksın."

Ama bu bahsettiği güzellikleri başka bir erkekle yaşayacaktı.

İşte işin bu kısmı Harry'yi çok üzüyordu. Ve işte sırf bu yüzden, Harry lambayı söndürmek için kalktıktan sonra çadırın bir başka köşesinde, bir battaniyenin altına kıvrıldı.

33. Bölüm

Ertesi sabah Harry uyandığında Molly'nin hâlâ uyuduğunu gördü, ağzı hafifçe aralıktı, bir kolunu başının üstüne atmıştı.

Harry ıslak kıyafetlerini alıp çadırın dışına çıktı, taptaze sabah havası yüzüne çarptı ve gülümsemesine neden oldu. Gece muhteşemdi, evet. Ama Molly hakkında artık o şekilde düşünemezdi. Onu sadece yarışmaya giriş bileti olarak görmeliydi. Molly'nin de onu bu şekilde görmesi gerekiyordu. İkisinin de, Harry'nin bir başka kadınla evlenmek zorunda kalma ihtimalinin beşte bir olduğunu unutma lüksü yoktu.

Neyse ki dün gece Molly de onunla aynı fikirde olduğunu açıkça ifade etmişti. İkisi arasında ciddi bir birliktelik olmayacaktı.

Şimdi kazanma zamanıydı.

Islak pantolonuna, üzerine geçirmeden önce tiksinererek baktı.

Ve tam giymişti ki...

"Günaydın!" Molly başını çadırdan dışarı çıkardı ve ona kocaman bir gülücük attı. Uzun, ışıltılı kumral saçları açıldı, tekrar kendi elbisesini giymişti.

Belli ki birkaç saatlik iyi bir uyku, her zamanki enerjisine kavuşmasına yetmişti; şeyden sonra bile...

Harry gülümsedi. "Geri dönmeye hazır mısın? Prens'in hizmetkarları burayı toparlamaya gelecek."

"Tamam. Ama önce benim... Benim önce battaniyeleri katlamam lazım."

"Ah." Harry beceriksizce Molly'ye birkaç dakika izin verdiğini belirten bir el hareketi yaptı. "Şimdi hatırladım, benim de gidip patikadaki bir ağaca göz atmam gerekiyor. Seni beklerim, toparlanırsın."

Molly "Teşekkürler," dedi hayli rahatlamış görünüyordu. "Çok düşüncelisin."

Harry gülümsedi, Molly'yi selamladı ve patikaya doğru yürüdü. Molly nasıl yapıyorsa, en küçük olayda bile Harry'nin kendini bir kahraman gibi hissetmesine neden oluyordu ve bu çok hoştu. Üstelik bu hareketleri, Fiona ve diğer metreslerinin iltifatlarından hayli farklıydı. Onlar Harry'ye her zaman bir kaşlarını kaldırıp, ağızlarını büzerek, yani klasik fettan kadın bakışıyla iltifat ederlerdi.

Molly ona daha çok bir arkadaş gibi davranıyordu.

Daha önce tanıdığı, yakınlaştığı ve çıplak görme şansına eriştiği kadınlardan hiçbiri, ona arkadaşça davranmamıştı. Bu küçük düşürücü müydü? Gururunu ayaklar altına almak mıydı?

Yoksa canlandırıcı mıydı?

Harry durdu, çünkü yağmurla temizlenen sabah havasını içine çekti.

Canlandırıcı, diye karar verdi.

Aslında bu sabah her nedense kendini yeni bir insan gibi hissediyordu, herhangi bir şey yapmaya hazırdı. Sör Richard'ın tehditleri geçmişte kalmış gibiydi. Aynı şekilde buradan ve Molly'den ayrılmak zorunda kalacağı an da uzaktı. Harry, bera-

Her geçirecekleri son günün her bir dakikasının keyfini çıkarmaya karar verdi.

Molly, Prens'in hizmetkarlarının bıraktığı kovadaki suyla yüzünü yıkadı. Ve kızardı. Harry dün gece bir kere daha Molly'ye harika duygular yaşatmıştı.

Harry onu tamamen çıplak görmüştü; üstelik çok yakından! Düşününce, olanlara inanamadı!

Ama artık bunları düşünmemeliydi. Gerçek çok açıktı: O ve Harry'nin beraber geçirecekleri bir günleri daha kalmıştı ve sonra her biri kendi hayatlarına geri dönecekti.

Mantıklı olmalıydı. İçeri girdi, battaniyeleri katladı ve finale odaklanmaya, Harry'yi aklından çıkarmaya çalıştı.

Bu gece kazanabilirdi! Herkes ondan etkilenenecekti!

Ama Harry'yi tekrar çıplak görebilmeyi çok istiyordu. Ve onunla başka şeyler de yapabilmeyi istiyordu.

Ama hayır. Bu tür şeyleri gün sonuna kadar aklından çıkarmalıydı. Yarışmayı düşünmeliydi.

Az önce bunu kendisine hatırlatmamış mıydı?

Harry'yi aklından uzaklaştırmasına yardım edeceğini umarak başını iki yana salladı.

"Hazır mısın?" Harry geri dönmüştü.

"Evet," diye yanıtladı ve onun aklından neler geçtiğini düşündü.

Harry çadırın kapısını onun için açtı ve Molly dışarı çıktı.

"Bugün bizim için büyük gün," dedi Harry, yüzündeki ifadede ne düşündüğü gerçekten anlaşılmıyordu. "Final gecesinde kazanmak için elimizden gelenin en iyisini yapmalıyız."

"Biliyorum." Molly tereddüt etti ama ağzından çıkan kelimelere engel olamadı. "Beni çıplak hayal etmeyeceksin değil mi, Harry? Çünkü benim bugün konsantre olmaya ihtiyacım var."

Molly'ye göre gerçek bir savaşçı ruhuyla, "Rahat olabilir-

sin, gün içinde seni hiç çıplak olarak hayal etmeyeceğim,” dedi Harry.

“Teşekkür ederim. Ben de seni çıplak hayal etmeyeceğim.”

Kıscık bir sessizlik oldu.

“Sadece bugüne odaklanalım,” dedi sonunda Harry. “Ve unutma, biz bir takımız. Büyük ödülü istiyoruz. İkimizin de kazanacaklarına odaklanalım.”

“Evet,” dedi Molly aynı savaşı ruhla. “Takımız.”

Harry kolunu uzattı. Molly son bir kez kamp alanına baktı, bir gece önce yaşananları aklından hızla geçirdi ve Harry’nin koluna girdi.

34. Bölüm

Harry, o gün için pek çok eğlenceli aktivite düzenledi. Erkekler için atıcılık, erkeklerin yokluğunda oyalanmaları için hanımlara açık havada kuka oyunu, öğleden sonrası için sessiz tahmin oyunu. Molly çay saatinden sonra kestirmek için odasına çıktı ve Harry bu sırada odaya yakın bir yerde olmamak ve bir önceki gece çadırdaki olanları aklına getirip odasına dalmamak için elinden geleni yaptı.

Gün boyunca defalarca, gece çadırdaki olanları düşünmemeye zorladı kendini ama olanları ve Molly'yi çok nadiren aklından çıkarabilmişti.

Neredeyse bir saat içinde güneş batacaktı. Harry, grubu tepyi aşip göl kenarına doğru yürümeleri için yönlendirdi. Burada Finkle ve iki adamı basit bir sahne hazırlamıştı. Sahnenin arkasında ahşap bir giyinme odası vardı. Ayrıca hanımlar okuma parçalarını sahnelemekten önce karınlarını doyurmak üzere onları küçük bir piknik menüsü de hazır bekliyordu.

Finale doğru her bir yarışmada, Harry, Molly'yi kaybedecek olmanın sancısını içinde hissediyordu.

Harry, Molly'nin saçı patikanın üzerindeki bir ağacın dalına takıldığına ona yardım etti ve bu küçük an ikisini, bir anlığına da olsa çok mutlu etmeye yetti.

Ve en sonunda Prens'in hazırladığı ve hatta bizzat teşrif ettiği; Molly ile Harry'nin harika anlar yaşadığı kamp alanına geldiler. Gerçi Harry için kraliyet ailesinin bir ferdinin ziyareti, o gittikten sonra yaşananların yanında sönük bir anıydı ama olsun!

Birkaç dakika sonra, göl kenarında Harry ile Molly'nin samimi bir şekilde oturduğu, birbirlerine ailelerini anlattıkları ve böğürtlenli öpücükler verdikleri kütüğü geçtiler.

Grup, Harry'nin Molly'ye bir kadın ve erkeğin paylaşabileceği samimi anları ilk kez gösterdiği çimenli sahile vardığında, Harry artık göğsüne ağırlık yapan duygularla zor başa çıkıyordu.

Ertesi gün Molly ile kendi yollarına gideceklerdi ve Harry onu çok özleyecekti. Onu çok özleyecekti, biliyordu ama bu hissi irdelememeyi tercih etti. Onun şu anki önceliği, Prens Regent'ın yakından ve bizzat izlediği bu etkinliğe ev sahipliği yapmaktı.

Zorunluluktan, Harry kafasını karıştıran bu düşünceleri kendine sakladı ama yine de yemek sırasında mümkün oldukça Molly'yi izledi. Ve güldü, sık sık güldü. Lumley ve Arrow o gece formdaları, ardı ardına espriler patlattılar; hanımlarınsa hepsi çok güzeldi.

Özellikle de Molly.

"Bu akşam çok suskunsun," diye fısıldadı Molly, Harry'nin kulağına. "İyi misin?"

"Hiç daha iyi olmamıştım," dedi Harry, kendini gülmeye zorlayarak. Performans öncesi Molly'nin moralini bozmaması önemliydi. "Ya sen?"

"Kazanmaya hazırım." Sesi canlıydı ama sonra bakışları yumuşadı. "Bana rehberlik yaptığın için teşekkür ederim Harry. Ve bu hafta boyunca verdiğin tüm destek için de."

"Benim için zevkti," dedi boğuk bir sesle. Eskiden bir kadını

istediğinde hemen davranışları değişir, kimlik değiştirirdi. Ama Molly ile birlikteyken duygularını gizlemek inanılmaz derecede zor geliyordu ona.

Bakışları kilitlendi ama sonra Molly kalkmak zorunda kaldı çünkü Athena onu, hemen üstünü değiştirmeye gitmezse üzerine bir kova su dökmekle tehdit ediyordu. Kostümleri ve okuyacakları kitaplar, etrafı sahnenin arkasındaki ağaçların dallarına asılmış iki battaniyeyle çevrilmiş ve içinde bir lamba ve küçük bir masa olan soyunma kabininde bekliyordu.

“İyi şanslar bayanlar,” diye bağırdı Lumley onlara doğru. “Biz beyler, nefesimizi tuttuk bekliyoruz!”

İşte şov vakti gelmişti. Uşaklar meşaleleri çoktan yakmıştı. İki kadife perde sahnenin iki yanında duran iki ağaca gerilmiş bir ipe asılmış, sahne perdesi gibi açılmaya hazır bekliyordu. Beyler güzel piknik örtülerine yayılmış metreslerinin kader anlarını izlemeyi bekliyor, arada bir purolarını yakıyor, brendi mataralarını açıp, yudumlar alıyorlardı.

Hanımlar aralarında çubuk çekmiş ve hangi sırayla sahneye çıkacaklarını belirlemişlerdi. İlk Bunny çıkacaktı; onu sırasıyla Athena, Joan, Hildur ve Molly izleyecekti.

Harry kendi metresinin performansını izlemek için diğer bekarların hepsinden daha uzun beklemek zorundaydı. Ama Molly’ye sonuna kadar güveniyordu; onu daha önce *Kubilay Han* şiirini okurken dinlemişti. Düşünceli bir şekilde matarasından bir yudum aldı ve bu yarışmada kazanacakları zaferin, Molly ile beraber yaşayacakları son şey olacağını düşündü. Ama zafer kazanma düşüncesi, kendini tahmin ettiği gibi mutlu hissetmesine neden olmadı.

Perdenin ardındaki soyunma bölümünde Molly ve diğer metresler, kostümlerinin asılı olduğu ağaç dalına bakakalmışlardı. Biri,

belli ki bir bıçakla Molly'nin kostümünü yırtmıştı. Elbisenin eteği bir paçavra parçası gibi duruyordu; üst kısmı ve sırtında ise kocaman delik vardı.

"Hayır," dedi Molly yavaşça.

"Aa, Delilah!" Bunny eliyle ağzını kapamıştı.

Hildur, parçalanmış kostümü kaldırdı ve deliklerinden birinin içinden dışarı baktı. "Balık ağı gibi olmuş."

"Bunu yapanın Sör Richard olduğunu biliyorum," dedi Molly duyusuz bir sesle. Başından beri Sör Richard'ın onunla uğraştığını biliyordu. Şimdi de imzasını atmıştı.

Bunny gözleri kocaman olmuştu. "Daha önce buraya girdiğini gördüm. Ama her zamanki gibi merakına yenik düştüğünü sandım."

"Benden nefret ediyor," dedi Molly dümdüz bir sesle.

Bunny, Molly'nin elini sıkı.

"O herkesten nefret ediyor," dedi Athena, kaşlarını iyice yukarı kaldırarak bakıyordu. "Ama Lord Harry'ye karşı özel bir kını varmış gibi görünüyor."

"Evet, doğru, sizce de öyle değil mi?" Joan bir kolunu Molly'nin omuzlarına dolamıştı. "Lord Harry'nin korkak olduğunu düşünüyor. Ama hepimiz, Lord Harry'nin binlerce Sör Richard edeceğini biliyoruz. İnsanların onun ordudaki rezaletiyle ilgili anlattıkları zerre kadar umrumda değil."

"Orduda tam olarak ne olduğunu sen biliyor musun, Delilah?" diye sordu Athena.

Molly'nin yüzü kızardı. Onlara Sör Richard'ın neden Harry'den nefret ettiğini anlatamazdı. Ya da Harry hakkında ki tüm suçlamaların asılsız olduğunu iddia edemezdi. "Hayır," dedi. "Ama Harry'yi tanıyorum. Ve o çok iyi bir adam. Bana Sör Richard'ı kıracak, yaralayacak hiçbir şey yapmadığını söyledi ve ben ona inanıyorum."

“Sör Richard’ı öldürelim,” dedi Hildur. “Hemen şimdi.” Ve Molly’yi perdeye doğru çekmeye çalıştı.

“Hayır,” dedi Athena sert bir şekilde. “Şimdi değil. Şov devam etmeli. Onu sonra öldürürüz.”

Hildur bir an tereddüt etti ama Molly elini ondan kurtardı. “Teşekkürler,” diyerek gülümsedi Hildur’a ve sonra Athena’ya baktı. “Ama Athena haklı. Gösteri devam etmeli. Ve ben şu an üzerimdeki elbiseyle sahneye çıkabilirim.”

Bu mavi bir muslin elbiseydi, Fiona’nın elbiseleri arasında Molly’nin üzerine geçirdiği ilk elbiseydi. Onu bu öğleden sonra, Harry’ye bir ayrılık hediyesi olsun diye özel olarak giymişti. Çünkü bu geceden sonra Harry onu bir daha böylesine açık saçık kıyafetler içinde göremeyecekti! O Anne Riordan ile evlenecek, Molly ise evinde kuzen Augusta’ya çay servisi yapıyor olacaktı.

Ya da Harry, Ulaşılmaz Bekar bahsinin galibi olarak Londra alemlerinde gönül eğlendiriyor olacaktı. O da olmazsa, en azından kaybeden bekarlardan biri olarak kaderi kurada belirlenecekti.

Ne olursa olsun Molly, Harry’siz kalacaktı. Ve açık saçık olmayan elbiseler giyerek yıllarını geçirecek, bu hafta ve bu yarışma, hafızasının derinliklerine gömülecekti.

Dudaklarını ısırdı. Şu anda olanlara odaklanması gerekiyordu. Geleceği düşünerek karamsarlaşamazdı.

“Biliyorum bu aptal bir soru olacak ama kostümü onarabilir miyiz, Bunny?” diye sordu Joan.

“Hayır, onarılabilecek gibi olsaydı da zaten dikiş kutum yanımda değil.” Bunny üzgün üzgün Molly’ye baktı. Sonra bakışlarını diğerlerine çevirdi. “Ama benim bir fikrim var. Ve eğer kabul ederseniz, Delilah’nın kazanma şansı hepimizle aynı olur.”

“O halde söyle hemen yapalım,” dedi Athena.

Bunny’nin yüzü aydınlandı. “Hemen geliyorum.” Elbisesinin eteklerini kaldırdı ve koşarak beylerin oturduğu yere gitti. Bir dakika sonra yanlarına dönmüştü. “Güzelliği, jüri için bir kriter

olmaktan çıkarmamızı sağlayacak bir şey getirdim.” Gözleri parlıyordu. “Ya da bir erkek gibi yorumlamak isterseniz, bu sayede gerçek güzelliğimizi vurgulayabiliriz.”

Avuçlarını açtı ve kızlara üç bıçak gösterdi. “Her erkeğin yanında bir bıçak vardı doğal olarak. Birkaç tanesini aldım. Onlara bazılarımızın tırnaklarını ve dişlerini temizlemek için bıçağa ihtiyacı olduğunu söyledim.” Kıkırdıyordu.

“Eminim hiçbiri bunu duyduğuna sevinmemiştir,” dedi Joan gülerek.

Bunny başını salladı. “En fazla dehşete kapılan Sör Richard oldu. Sanıyorum suratımdaki ifadeden, benim Delilah’nın kostümüne ne olduğunu bildiğimi anladı.”

“Sonra bu bıçaklarla onu öldürelim,” dedi Hildur dişlerini göstere göstere gülerek.

Molly, Hildur’u kolundan tuttu. “Benim adıma ondan nefret etmeni anlıyorum ama inan onu öldürmemize gerek yok.”

Hildur’un omuzları düştü.

“Bununla bir kadın gibi başa çıkabiliriz, Hildur,” dedi Bunny. “Sör Richard’ı zekamızla alt edeceğiz.”

“Evet,” dedi Joan, gözleri ilgiyle parlıyordu. “Acaba bu bıçaklarla düşündüğüm şeyi yapmamızı mı öneriyorsun?”

“Sanırım öyle,” dedi Athena. “Bunny, bunun çok zekice olduğunu düşünüyorum!”

“Yani şey mi yapacağız...” Hildur eliyle kesme hareketi yaptı. “Benim elbiseme ve sizinkilere de...”

Bunny başını salladı, muzip bir şekilde gülümsedi.

“Aman Tanrım, hayır kızlar!” Molly atlayıverdi. “Sizden bunu isteyemem.” Bunny’yi kolundan tuttu. “Böyle bir şey düşündüğün için çok teşekkür ederim. Ama, hayır. Üzerimdekiyle sahneye çıkabilirim.”

“Ama Delilah,” diye Molly’nin şimdiye kadar duyduğu en

ateşli sesiyle bağırdı Bunny, “Ne kadar hoş görünsen de elbisen Prens’in talimatıyla yaptırılan bu kostümler kadar görkemli değil! Hepimiz aynı olalım istiyorum.” Bunny utangaç bir şekilde tüm kadınlara baktı. “Hiçbirinizi bu haftadan önce tanı mıyordum, ama sizlerle sanki kardeşmişiz gibi hissediyorum. Ve – ”

“Ve kız kardeşler, özel günlerde aynı elbiseyi giyer,” diye tamamladı Athena.

“Kesinlikle,” dedi Bunny. “Hepimiz neredeyse çıplak olacağız... Hep beraber.”

“Ve hiçbir metres diğerinden daha iyi görünmeyecek,” dedi

Joan.

“Kararsızlıktan deliye dönecekler.” Athena gülüyordu.

“Aralarından seçmek için bir sürü meme!” Hildur kollarını iki açmıştı.

Molly kıkırdadı ve gözlerini sildi. “Ne kadar iyisiniz. Hepiniz.”

Bu beklenmedik arkadaşlarıyla neredeyse çıplak bir şekilde haylazlık yapma fikri, Molly’yi çok özel hissettirdi. Athena, Joan, Hildur ve Bunny. Hepsi kendi kostümlerini parçalayacaklardı. Sadece ona destek olmak için...

Hepsi eşsiz kadınlardı.

Molly’nin boğazı düğümlendi. Belki gerçek bir metres değildi ama onlar tarafından benimsenmişti ve bu çok büyük bir onurdu. Hepsini ne kadar çok özleyeceğini düşünerek onlara teker teker sarıldı; Bunny’yi sona bırakmıştı.

Çünkü Bunny onun için çok özel bir arkadaşı.

35. Bölüm

Beyler giderek sabırsızlanıyorlardı. Hanımların hazırlanması, beklediklerinden daha uzun sürmüştü; onlar da daha çok puro ve brendi içtiler.

Sör Richard, Harry'ye doğru eğildi. "Hâlâ senin ve Delilah ile ilgili bir şeylerin yanlış olduğunu düşünüyorum Traemore. Ve bunun ne olduğunu bulana kadar vazgeçmeyeceğim." Diğerleri duysun diye mümkün olduğunca yüksek sesle söylemişti bunu.

Harry artık, kimseyi sevmeyen Sör Richard'ın ondan daha çok nefret etmesinin nedenini bildiğinden, ona elinden geldiğince daha nazik davranmaya çalışıyordu. Özellikle de ona, gerçekte kız kardeşine ne olduğunu anlatama izni olmadığından böyle davranıyordu.

"Elinden geleni ardına koyma," dedi Harry. "Doğrusunu istersen hiç umrumda değil. Puronu yakmamı ister misin?"

"Hayır." Sör Richard ona sert sert baktı. "Senden ateş istemiyorum."

"Bu gece bu kadar eşek kafalı olmana rağmen sana şans dileyeceğimizi mi sanıyorsun Bell?" dedi Maxwell, bir yandan da purosunun dumanını ondan tarafa üfledi.

“Sizin iyi dileklerinize ihtiyacım yok,” diye yanıtladı Sör Richard. “Bu gece en iyi metresi seçmekle yükümlüsünüz. Siz beylerin her birinizin ne kadar onurlu olduğunuzu biliyorum. Kişisel meselelerinizin, tarafsızlığınızı etkilemesine izin vermeyeceğinizin de farkındayım.”

“Senin hatalarının bedelini Bunny’ye ödetmeyeceğimizi söylemek istiyorsun sanırım. Evet haklısın, bunu yapmayacağız,” dedi Arrow.

“Gördünüz mü?” dedi Sör Richard. “Siz aptalların, kadınları değerlendirirken bu hastalıklı dürüstlüğünüzden ödün vermeyeceğinize güveniyordum zaten.”

“Ama biz senin de aynı şeyi yapacağına hiç güvenmiyoruz,” diye belirtti Lumley.

“Bir Ulaşılmaz Bekar, erkekler arasındaki mağrur konumunu kaybetmemek için elinden gelen hiçbir şeyi ardına koymaz,” dedi Sör Richard. “Benim taktiklerim gayet işe yarayan taktikler ve ne yazık ki siz budalalar bunları anlayamazsınız. Bu taktikler beynimin derinliklerinde kilitliler. Eğer kapana kısırılmaktan nasıl kurtulacağını öğrenmek isteyenleriniz olursa, belki paylaşabilirim.”

“Yani saygıdeğer bakireleri nasıl ağına düşüreceğini ve onları nasıl baştan çıkaracağını öğrenmek isteyenlere tavsiyeler,” dedi Arrow. “Ve eğer bu kızlar olanları annelerine anlatmaya kalkarlarsa, geceleri pencerelerine tırmanıp bekaretlerini bozduğunuzu nasıl inkar edeceğinize dair onları tehdit etmenin yolları.”

“Ve sen böyle şeylere karşısın?” Sör Richard bunu tamamen usanmış bir sesle söyledi.

Harry purosunu söndürdü. Sör Richard anlaşılması zor bi-ydi. Harry’nin kız kardeşini baştan çıkardığını düşündüğü için çok kızgındı ama bir yandan da o, hayatı boyunca başkalarının kız kardeşlerini baştan çıkardığı için kendiyle gurur duyuyordu.

“Ben *herhangi* bir genç kızdan faydalanmaya tamamen karşıyım Bell,” dedi Harry.

“Buna inanmıyorum,” diye bağırdı Sör Richard. “Geçmişin başka türlü söylüyor. Bu genç bayanlardan biriyle evlenerek, söylediğini kanıtla Traemore. Kilisede arkandan gülüyor olacağım.”

Ah. Harry, Molly ile evlenmesi gerektiğini biliyordu, öyle değil miydi? Birden Sör Richard’ın sözlerine verecek bir tek cevap bile bulamadı.

Lumley onun yerine konuştu. “Kiliseye girenin *sen* olmayacağından o kadar da emin olma Bell.”

Tam o sırada Bunny perdeden başını çıkardı ve hanımların hazır olduğunu duyurdu.

Harry ayağa kalktı. İçinden bu gece bir daha Sör Richard’ın sükunetini bozmasına izin vermeme kararı aldı. Beylere dönerek elindeki zarfı gösterdi. “Bu gece, son müsabakaya sıra geldi. Prens’in dileğine göre, bayan arkadaşlarımız kendi seçtikleri bir şiiri sahnede okuyacaklar. Bu zarfta Prens Hazretleri’nden gelen bir not var. Yüksek sesle okuyacağım.”

Zarfin içindeki kağıdı çıkarması birkaç saniyesini aldı ve okumaya başladı:

Sevgili Ulaşılmaz Bekarlarım,

Bu gece hanımları birkaç kritere göre değerlendirmenizi istiyorum: güzellik, hal ve tavır, özgünlük, cazibe ve teatral yetenekler. Ama hepsinden önemlisi, bu yılın En İyi Metres yarışmasındaki son oyunuzu vermeden önce, kendinize şu hayati soruyu sormanızı istiyorum: Benim metresim dışındaki diğer hanımların hangisi, en unutulmaz olandı ve neden?

Eminim bu haftanın başında hepiniz Prens Regent neden bizim hayatımıza bu kadar ilgi duyuyor ve bu detaylı bahsi düzenleyip, bizi buna katılmaya zorluyor diye düşündünüz.

Beyler, size güvenerek bunları yazıyorum. Pek çok kişi benim,

tercih ettiğim bu zevk ve eğlence dolu hayatın sonucunda yalnızca ülkemin değil aynı zamanda ruhumun da bir bedel ödemek zorunda kalacağına inanıyor. Sürekli her ikisini de korumak için baskı görüyorum.

Evet dostlarım, bu ciddi çabalar beni çok sıkıyor. Ama beni sıkınları selamlayarak – ve onları sinirlendirme arzusuyla – bu hayatta edindiğim mütevazı irfanı, İngiliz centilmenlerinin yeni nesli olan sizlerle paylaşmak için bu boş bahsi ortaya attım.

Siz de benim kadar iyi biliyorsunuz ki hizaya gelmek çok zordur. Beni işe yaramaz diye nitelendirebilirler ama ben hiç de tamamen sersemim teki olmadım. Ve bu günahkar hayatımda öğrendiğim bir şey varsa o da kadınların, bizim onlara ihtiyaç duyduğumuz kadar bize ihtiyaç duymadığıdır.

Kaderinizin, sizi sevme lütfunu gösteren kadınların kalbinde yattığını bilmek çok alçaltıcı bir şey, öyle değil mi?

Sevgili Ulaşılmaz Bekarlar, bu olasılığı brendiye bulanmış kalplerinizle düşünüp taşınmanız için sizi kendinizle baş başa bırakıyorum.

İyi şanslar ve Tanrı yardımcınız olsun.

Ekselansları Prens Regent

“Vay be,” dedi Sör Richard.

Harry kağıdı katladı ve göğsündeki cebine yerleştirdi ve “Prens’i, yorumlarında bu kadar açık olmadığı zamanlarda daha çok seviyorum,” dedi.

“Bu, çok az gerçekleşir, seni temin ederim,” diye yorumda bulundu ilgisizce.

Lumley başını kaşıyordu. “Kulüpte yanında olan kadın bunları kulağına fısıldamış olmalı,” dedi.

“Bu mektubu unutamam bence,” diye mırıldandı Arrow ağzında purosuyla ve Harry’ye işaret etti. “Hadi, bir an önce başlayalım.”

Herkes aynı anda onayladı.

Harry, Prens’in sözleri nedeniyle şaşkınlığa uğrayan tek erkeğin kendisi olmamasına sevindi. “Unutmayın,” dedi. “Gösterinin sonunda oyları vereceğiz ve bütün haftanın oylarına ekleyeceğiz. Ve her şey yolunda giderse, bu hoş hanımlardan birine En İyi Metres unvanını vereceğiz.”

Sahneye gidip perdeyi çekti. “Final müsabakası başlasın!”

36. Bölüm

Molly en son çıkacaktı, karnı düğümleniyor gibi oluyordu. Bir gece önce, Harry'ye kendisiyle evlenmesi gerektiğini söylediğinde ve Harry açık açık, ama kibar bir şekilde bu fikri reddettiğinde, gerçeklerle yüzleşmişti. O ve Harry için en iyisi arkadaş kalmalarıydı. Arada bir, hiçbir duygusallık olmadan birbirlerinin kıyafetlerini çıkartan ve öpüşen iki arkadaş...

Bu daha çok bir erkek ve metresi arasındaki anlaşmayı andırıyordu. Oynaşmalar, kahkahalar...

Hiçbir bağlılık olmadan.

Eğer bu gece kazanan Molly olursa, Harry'yi bekleyen kaçınılmaz son – Anne Riordan ile evlilik – ertelenmiş olacaktı. Ama bu, sadece bir yıllık bir ertelemeydi; Harry eninde sonunda Anne ile evlenmek zorundaydı.

Eğer Molly kaybederse, Harry yine de evlenebilmesi için ona yardımcı olacaktı.

Cansız bir şekilde iç çekti. Neden çözümlerden hiçbiri iyi değildi? Kazansa da kaybetse de mutlu olamayacaktı.

Her iki durumda da o ve Harry ayrı düşmek zorunda kalacaklardı. Sonsuza dek.

Ama dostlukları baki kalacaktı; Molly bunu düşünerek kendini rahatlatmaya çalıştı. En azından birinden biri evlenene kadar. Özel bir arkadaşlık...

Harry henüz bunu bilmiyordu ama bu hafta sona erdiğinde Molly bu fikrini Harry'ye açacaktı. Onun metresi olmak istiyordu. Tıpkı dün aynı şeyi teklif ettiğinde olduğu gibi, Harry buna karşı çıkacaktı. Molly de öpüp severek onun fikrini değiştirmeye çalışacaktı.

Molly'nin şu an yaşadığı duygusal karmaşa göz önüne alındığında bu, iyi bir çözümdü.

Yoksa değil miydi?

Molly soyunma bölümünün perdesinin ardından Bunny'nin fazlasıyla açık kostümüyle sahneye doğru yürüdüğünü görebiliyordu. Bunny, çılgıncasına alkışlayan ve ısıkları çalan erkek izleyicilerini selamladı. Meşalelerden gelen ışık, vücuduna yansıyor, kostümün deliklerinden görünen kıvrımlarını ve tenini aydınlatıyor, en gizemli noktalarını gölgede bırakıyordu. Saçına, boynuna ve bileğine taktığı mücevherler parıltılar saçıyordu.

Hiç bu kadar güzel görünmemişti, diye düşündü Molly.

Beyler susup *Tristram Shandy Beyefendi'nin Hayatı ve Görüşleri* adlı kitabı açan Bunny'yi heyecanla izlemeye başladılar. Ama Bunny, bu Strasbourg'lu, uzun burunlu yabancının bilindik ve komik hikayesinden bölümler okumaya başlayınca izleyenlerden kıkırdamalar gelmeye başladı.

“Aziz Nikola'dan bir dilek diledim, dedi yabancı, burnuma kimse dokunmasın dedim,” diye okumaya başladı ağdalı ağdalı. Hikaye ilerledikçe tüm bekarlar kahkahalara boğuldular. Bir tek Sör Richard gülmüyordu. Kollarını kavuşturmuş, alt dudaklarını sarkıtmıştı.

Tabii buna şaşırma gereği yoktu. *O da Stasbourg'lu büyük burunlu yabancı olabilirdi!*

Molly, başından beri Bunny'nin niyetinin bu olup olmadığını düşündü.

Bunny sahneden yüzünde kocaman bir gülümsemeyle inince de Molly onu kucakladı. "Düşündüğüm şey mi yapıyordun orada?"

"Evet," dedi Bunny, sesi capcanlıydı, "bir daha onunla hiç yalnız kalmayacağım. Lord Harry, bu gece yatak odamın kapısında beklemek üzere bir adamını görevlendireceğine söz verdi. Ayrıca Sör Richard'a da dilerse bu gece hizmetkarların evinde kalabileceğini, istemezse de bu gece bittikten sonra buradan ayrılabilceğini söyleyecek. Bundan sonra Sör Richard'ın benim yanıma dahi yaklaşamayacağına dair bana güvence verdi. Ayrıca tekrar karşıma çıkarsa diye silah kullanmayı da öğretecek!"

"Bu harika!" Molly onu yeniden kucakladı.

Athena yanlarından geçip sahneye çıkarken "Biraz sessizliğe ihtiyacım var," diye tısladı.

"Özür dileriz," dedi Molly fısıldayarak ve Bunny'ye baktı.

İkisi de gülmemek için kendilerini zor tuttular. Her ne kadar hal ve tavırlarına alışsalar da Athena hep aynı Athena'ydı.

Athena, sahnenin tam ortasına geldi. Omuzlarını geriye vermişti. Dudaklarını oynatıp bir kaşını kaldırdı. Gözünde kötücül bir ışıltı vardı. Bir anda Lady Macbeth'e dönüşmüştü.

"Kanlı isteklere hizmet eden ruhlar! Gelin beni burada kadınlığımdan sıyırın, tepeden tırnağa, baştan aşağı kıyıcılıkların en korkuncuyla doldurun! Kanımı dondurun..."

Molly özenerek izledi. Athena parçasını kitaptan okumak istememişti. Bütün başarılı tiyatro sanatçıları gibi, bölümünü ezberlemişti. Ve şu anda karakteri yaşıyor, onun yerine soluk alıp veriyordu; tıpkı büyük aktrisler gibi.

Sahnede öyle bir pozisyon almıştı ki meşalenin ışığı, yüzünde dramatik gölgeler oluşturuyordu. Bu gölgeler sayesinde yüzü

daha şeytani ve deli görünüyordu. Yırtık pırtık kostümü, etkiyi iyice artırıyordu. Özellikle de sahende kollarını iki yana sallayarak ağır adımlarla yürüdüğü zaman, tıpkı bir deliye benziyordu.

“İçine iblis girmiş sanki,” dedi Bunny fısıldayarak. Athena performansına başlar başlamaz Molly’nin tüyleri diken diken olmuş onun kolunu tutmuştu.

“Erkeklere bak,” dedi Molly fısıldayarak.

Beylerin hepsi, donmuş bir şekilde sessizce Athena’yı izliyorlardı. Sör Richard, kravatını gevşetmişti. Lumley, Athena önünden geçerken korkudan olduğu yere sindi. Lord Maxwell’in bile yüzünde metin bir ifade belirmişti. Birkaç kez gözünü kırpıstırmış, Athena aşağıdaki cümleleri söylerken matarasından bir yudum almıştı:

“Ey cinayet elçileri, şu kadın göğsüne gelin, sütümü zehre çevirin!”

Bir noktada yüzünde öyle korkutucu bir ifade belirdi ki Hil-dur hayli yüksek bir sesle “Cehennemden gelmiş bir köpek!” deyiverdi. Neyse ki tam o anda Athena’nın performansı da sona erdi.

Athena öylece sahnede durdu, titriyordu. Birkaç saniye boyunca ne biri konuştu ne de alkışladı. Neyse ki Lord Maxwell yavaş yavaş alkışı başlattı ve ardından tüm beyler ona katıldı. Hep birden çılgıncasına alkışladılar. Molly, beylerin hayranlığın yanında biraz da rahatlamayla alkışladıklarını düşünmekten kendini alamadı.

Molly, Athena’nın performansının bu kadar iyi olmasına hayli memnun olmuştu. Bir süre sonra Athena sahneden inip yanlarına geldi. Molly yutkundu ve “Çok iyiydin,” demek için söze başladı ama ağzından sadece “Çok...” çıktı; sonra Molly’nin boğazı düğümlendi.

“Evet, gerçekten çok...” Bunny de konuşmaya çalıştı ama sesi o kadar titredi ki cümlesini tamamlamadı.

“Ah, sizi sersemler,” dedi Athena. “Karşınızdaki Lady Macbeth değil, benim.”

Kızlarla dalga geçiyordu ama yüzünden, performansından son derece memnun olduğu anlaşılıyordu. Anlaşılan, hepsini böylesine korkutmak, ana gayesiydi. Tüm atmosfer, Joan sahneye çıkınca değişti.

“Çok farklı görünüyor, sence de öyle değil mi?” diye sordu Molly Bunny’ye. “Ne çektiği acıdan eser kalmış ne de öfkeden. Çok huzurlu.”

“Özellikle bu gece,” dedi Bunny. “Ve aynı zamanda çok görkemli.”

Evet, gerçekten öyle diye düşündü Molly. Joan’un kostümü, dört bir yanından kesilmişti. Boynundaki altın mücevherin parıltısı, bu kostümle harika bir tezat oluşturunuyordu.

“Size Çocuk Reis İçin Ninni’yi okuyacağım” dedi pürüzsüz ve güçlü bir sesle. İzleyenlere gülümsedi ve ekledi: “Sör Walter Scott tarafından yazıldı.”

Molly olanları anımsayarak derin bir nefes aldı. Joan’un bu şiiri oğluna ithafen seçtiğini düşündü. Seçtiği parçanın ne olduğunu diğerleri ile paylaşmamasının nedenini şimdi anlıyordu! Birkaç gün öncesine kadar bu, sadece kendi içinde sakladığı büyük bir acıydı.

Joan yere, dizlerinin üzerine çöktü, başını öne eğip gözlerini kapadı; belli ki hazırlanıyordu. Birkaç saniye sonra gözlerini açtı ve kollarını, sanki bir bebek tutuyormuş gibi kaldırdı.

“Ah!” dedi Bunny ve gözlerinde yaşlarla Molly’ye baktı.

Molly de anında gözleri dolmuştu.

Joan, bebeği kucağında sallıyormuş gibi yapıyordu şimdi. Ve sağ elinde tuttuğu kağıttan okumaya başladı:

*“Ağlama bebeğim, baban bir şövalyaydı, annen ise bir leydi,
Her ikisi de güzel mi güzel, neşeli mi neşeli. Şatomuzun kulele-*

rinden görünen ormanlar ve o güzel derin vadi, işte benim güzel bebeğim, senin bunların hepsi...”

Erkekler sessizce izliyorlardı; Molly onların saygı dolu bakışlarından bu dokunaklı performansı keyifle izlediklerini anladı. Hatta bir an Lumley, kimseye çaktırmamaya çalışarak mendiliyle yanağını sildi.

Şiir bittiğinde erkekler yine çılgıncasına alkışlamaya başladılar. Joan onları selamladı, onlara öpücükler yolladı ve sahneden indi.

“Harikaydın!” dedi Bunny.

Molly Joan’a sarıldı. “Seninle gurur duyuyoruz.”

“İkinize de teşekkür ederim,” dedi Joan burnunu çekerek.

Athena koşarak yanlarına geldi. “Hildur nerede? Onun sırası! Daha fazla sahne boş kalmamalı.”

Ama Hildur gerçekten kayıplara karışmıştı. Molly’nin kalbi hızla atmaya başladı. Beraber o kadar çalışmışlardı! Ne olmuş olabilirdi ki? Hildur nereye kaybolmuştu?

Otuz saniye daha geçti ki bu Athena’ya göre tiyatrodaki sahneyi boş bırakmak için çok uzun, neredeyse bir asır kadar uzun bir süreydi. Deneyimli bir sanatçıya yakışan bir özgüvenle sahneye yürüdü, ellerini önünde kavuşturup “Baylar, kısa bir ara vermek zorundayız. Ne yazık ki Hildur kayıp,” dedi.

“Durun!” Hildur gölgelerin arasından bağırıyordu. “Buradayım!”

Hildur sahneye diğer taraftan çıktı. Bir elinde upuzun bir kağıt, diğerinde ise bir ağaç dalı vardı.

Athena sahneyi terk ederken, Hildur ona bakmakta olan diğer metrelere bir bakış attı.

“Hildur’un nesi var?” dedi Molly. “Elindeki kağıtta şiiri yazıyor, ama o dal ne için ki?”

“Ve neden muzip muzip gülümsüyor?” diye ekledi Joan.

“Hiçbir fikrim yok,” dedi Bunny. “Ve bu durum beni endişelendiriyor.”

Athena irkildi. “Bakın, gözlerindeki korkusuz İzlandalı ifadesine bir bakın; benim cesur İngiliz kanımı bile dondurdu. Eminim ataları ülkeleri fethederken tıpkı böyle bakıyorlardı.”

“Her şey yolunda mı Hildur?” diye soru Kaptan Arrow oturduğu yerden.

Hildur’un kaşları rahattı, tıpkı bir buz kraliçesi gibi bakıyordu; derken bir anda alnını kırıştırdı. Elindeki dalı yere vurdu ve “Hayır! Hiçbir şey yolunda değil!” dedi. Sonra da dalı yere fırlattı.

37. Bölüm

Metreslerin hepsi aynı anda nefesini tuttu.

“Yo, olamaz,” diye mırıldandı. “Galiba tüm çalışmalarımız, verdiğim tüm okuma dersleri boşa gidiyor.”

Hildur kükremeye benzer küçük bir hırıltı çıkardı, kağıdı kaldırdı ve ortasından ikiye yırttı. Sonra tekrar yırttı ve yine yırttı. En sonunda kağıt parçalarını yere atıp üzerlerinde tepindi.

Neden böyle bir şey yapıyordu?

Molly, şiiri daha rahat okuyabilmesi için bu büyük kağıda, kocaman harflerle yazmıştı. “Hadi hanımlar,” dedi, “sanırım Hildur’un yardımımıza ihtiyacı var.”

Hildur sahnede, elinde dalla duruyordu.

“Hildur,” diye fısıldadı Molly sahnenin arkasından. “Ne yapacaksın şimdi? Şiiri hatırlıyor musun?”

“Hayır,” dedi Hildur ve gözünden bir damla yaş aktı. “Byron’ın şiirini okumak istemiyorum. Hiç güzel değil. Birçok kadını aynı anda seviyor. Aşçı bana bu sabah anlattı.”

Athena iç çekti. “Joan sana günler önce aynı şeyi anlatmaya çalışmıştı!”

Hildur omzunu silkti. “Kaptan Arrow, Byron’dan çok daha iyi. Kaptan Arrow, İzlandalı kızları seviyor.” Gülümsedi. “Bu gece için daha iyi bir fikrim var.”

“Anlat bize,” dedi Athena.

“Bir hikaye. Benim ülkemden.” Ve metreslerden herhangi biri ona bir şey daha sormadan sahnenin ortasına doğru yürüdü.

Hildur, hikayesini kendi güzel, egzotik dilinde anlatırken Molly ona içinden şans diledi.

Kimse bir şey anlamadı.

Yine de bazı ipuçları vardı. Başta sesi son derece net duyuluyordu, özellikle de bağırırken. Biraz sonra yaşlı bir kadın gibi yürümeye başladı. Sonra bir bebek gibi parmağını emdi. Sonra yaşlı kadın bebeğe vurdu.

“Ne kadar, ee, çok yönlü bir oyuncuymuş,” diye mırıldandı Bunny.

“Ya öyle ya da tam bir deli,” dedi Joan.

Hildur ağaç dalını havaya kaldırıp kükredti.

“Bence ikincisi,” dedi Athena, kaşlarını çatarak. “Kesinlikle deli.”

Molly kendini tutamayıp kıkırdamaya başladı. Hildur, beyle-
rin de şu anda keşfettiği gibi, nevi şahsına münhasır bir kadındı.

Ve kimse ne anlattığını anlamasa da kesinlikle elinden gele-
nin en iyisini yaptığı için takdiri hak ediyordu.

Hildur İzlandaca canlı ve neşeli birkaç söz daha söyledi, gülümsedi ve kollarını havaya kaldırdı.

Ve erkeklerin hepsi alkışlamaya başladı, başta dikkatlice ama sonra canlanarak, ısıklıklar ve tezahüratlar eşliğinde, “Bravo! Bravo!”

Athena sahneye çıktı ve izleyiciye anons yaptı. “Delilah bu gecenin son performansı için sahne almadan önce sizden küçük bir ara talep ediyoruz.”

Molly'nin rahat ve mutlu ruh hali bir anda yok olmuştu. Kalbi deli gibi atıyor, heyecandan elleri ve ayaklarını hissetmiyordu.

Şimdi kendi performansına sıra gelmişti! Deminden beri olanlar, kendisinin de sahneye çıkacağını unutmasına neden olmuştu. Diğer metreslerle soyunma bölümüne girdiğinde, heyecanını diğerlerine yansıtmamaya çalıştı ve kendine, bu okuma parçasını defalarca çalıştığını hatırlattı. Ayrıca kitap hemen elinin altında olacaktı. Ona düşen, Harry'nin öğrettiği gibi sadece kelimeleri okumak ve okurken, tıpkı cazibeli bir metres gibi salınarak yürümekti.

Bundan uzun yıllar önce, Noel günü yaşananları bir süredir aklına bile getirmemişti. Kendi yazdığı bir şiiri okumuş ve bu hareketinin semeresini de yıllarca çekmişti.

"Kitabım nerede?" diye sordu ama heyecan içinde konuşan hanımların hiçbiri onu duymadı.

Etraftaki kıyafetlerin altına baktı. "Kitabım nerede?" Sonunda diğerlerinin dikkatini çekmeyi başarmıştı. "Tam buraya koymuştum. *Kubilay Han*'ı okuyacaktım."

"Biliyorum," dedi Bunny. "Hildur'u izlemeye gitmeden önce tam buradaydı."

Herkes sağa sola bakmaya başladı ama kitaptan eser yoktu.

Joan gözlerini açarak "Sör Richard almış olabilir mi?"

"Böyle bir şey yapmış olamaz," dedi Athena. "Orada, diğerleriyle beraber oturuyordu."

"Hep yerinde miydi acaba?" diye sordu Bunny.

"Hiç bilmiyorum," dedi Molly. "Hildur'un performansı öncesinde ortalık bayağı karıştı. Belki o anda gizlice buraya girdi."

"Ama kitaba ne yapmış olabilir ki?" Bunny endişeyle bakıyordu.

"Büyük ihtimalle yok etmiştir," dedi Athena.

Hildur gözlerini kısarak, "Onu yakalayacağım. Kitabı nereye sakladığını öğrenip sonra da onu öldüreceğim!" dedi.

Joan onu durdurdu. “Çok geç, yapabileceğimiz bir şey yok. Kesin göle falan atmıştır kitabı.”

“Ben de başka ihtimal düşünemiyorum.” dedi Athena.

Bunny başını salladı. “Çok üzgünüm, Delilah.”

“Hadi gidip beylere anlatalım,” dedi Joan. “En azından ona haddini bildirirler. Hem belki, bir ihtimal kitap hâlâ ondadır.”

Molly ay ışığında parıldayan göle doğru baktı. Uzaktan arada bir gülerek sohbet eden beylerin sesi geliyordu. Sonra diğer metreslere baktı: “Sör Richard o kadar aptal değil. Hemen yok etmiştir, Joan haklı, göle fırlatıvermiştir.” Koluyla gölü gösterdi. “Tek yapması gereken kolunu sallamak. Kitap da gölün sularına gömülmüştür; kimse ne olduğunu ispatlayamaz.”

Hepsi beraber iç çektiler.

“Ne yapacaksın Delilah?” diye sordu Bunny, Molly’yi kolumundan tutup.

“Kostüm krizinde kullandığımız stratejiyi kullanacağım,” dedi Molly gülümsemeye çalışarak. “Onu zekam ile alt edeceğim.”

“Ama nasıl?” diye sordu Hildur; gök mavisi gözleri endişe içindeydi.

“Henüz emin değilim,” dedi Molly. İşaret parmağını ağzına götürdü. “Şiir çok uzundu, ezberlemeye çalışmadım bile.”

“*Tristram Shandy*’den bir şeyler okuyabilirsin” diye önerdi Bunny.

“Teşekkürler,” dedi Molly gülümseyerek. “Ama o senin seçimi. Aynı kitaptan okumak doğru gelmiyor bana.”

Ve bir an nefesini tuttu.

Aynı şey!

Aklına bir fikir gelmişti; çok çok iyi bir fikir!

Eğer sınırlarına hakim olabilirse işe yarardı.

Heyecanla bir nefes verdi. “*Senin* şiirini okuyacağım Hildur.”

“Ama Delilah,” dedi Athena gülerek, “Hildur şiirin yazılı olduğu kağıdı yırttı attı.”

“Biliyorum.” Molly’nin kalbi daha da hızlı atıyordu. “Ama o kadar uzun bir şiir değildi ve Hildur ile o kadar çok tekrarladık ki... Sanırım hepsini hatırlayabilirim.”

Molly hızlı hızlı gözlerini kırıştırdı.

“Yapabileceğine eminim,” dedi Bunny ve ona sarıldı.

Hildur sırtına vurdu; biraz sert bir şekilde tabii ki. Joan, Molly’nin buklelerini düzeltti. Athena ise elini sıktı ve “Göster onlara,” diyerek doldurdu onu.

Molly canlı bir şekilde sahneye yürüdü. Tek başına. Eğer En İyi Metres yarışmasını kazanmak istiyorsa, şiiri beyninin derinliklerinden bulup çıkarması gerekiyordu. Hem de şimdi!

Molly’nin sahneye gururlu bir edayla ve kendine güvenerek çıktığı, Harry’nin dikkatinden kaçmadı. Üstelik...

Aman Tanrım. Meşaleler, Molly’nin sol göğsünün hayli büyük bir kısmını gözler önüne seriyordu. Ve elbisesinde bacaklarının hemen üzerini açığa bırakan bir delik vardı.

Hayır. Bu gerçek olamazdı. Muhtemelen ışık, gözünün aldanmasına neden oluyordu ya da çok fazla brendi içmişti.

“Tanrım bana yardım et,” diye mırıldandı Harry. Molly’nin, kolları arasında *Kubilay Han*’ı okuduğu sabahı hatırlamak ona zaten yeterince acı veriyordu. Şimdi onu bir de bu seksi kostümle görmek işleri iyice zorlaştırıyordu. Elini elbisesindeki deliklerden birine sokup o muhteşem göğsünü ellemek...

Harry fantezi kurmaktan kendini alıkoymaya çalıştı. Bir saatten az bir süre sonra, Molly artık onun muhteşem metresi olmayacaktı.

Ve artık aralarındaki tek bağ, kardeşlerinin evliliğinden kaynaklanan uzak akrabalık olacaktı.

Ama ona hakkını vermeliydi. Hiç zorlanmadan bir haftada

muhteşem bir metres karakteri yaratmıştı ve gerçek kimliğini gizlemeyi başarmıştı. Bu başlı başına bir mucizeydi. Kimse mas-kesini indirmemişti.

Molly, gizemi korumayı başarmıştı.

Aynı zamanda tam tersini de yapmıştı: Bir hafta boyunca içi dışı bir, tamamen olduğu gibi davranmayı başarmıştı. Herkese ne düşünüyorsa direkt söylemiş, özellikle de yarışma sırasında yaşanan her türlü adaletsizliği ifade etmiş, tüm ekibe arkadaşça yaklaşmıştı.

Tek başlarına kaldıklarında ise hiçbir şeyden çekinmemişti. Hatta en özel anlarında bile... Birbirlerini öptüklerinde, vücutla-rının gizlerini araştırdıklarında, aileleri hakkında konuştukların-da, kalbinin derinliklerindeki Harry'ye anlattığında, hepsine olabildiğince samimi ve açıktı.

Harry iç çekti. Molly, Harry'nin bugüne kadar kadın ve erkek ilişkisi hakkında doğru bildiği her şeyi değiştirmeyi nasıl başarmıştı?

Ah şu Molly, kabul etmeliydi ki bu alçak gönüllü, hayalperest kadın, hem onu hem de (Sör Richard hariç) gruptaki herkesin kalbini hemencecik kazanmıştı.

"Merhaba," dedi Molly sahneye çıkıp sağ eliyle küçük bir selam işareti yaparken.

"Merhaba," diye cevap verdi Harry ve diğer beyler.

Bir süre sessizlik oldu.

Molly orada öylece duruyor, ellerini ovuşturuyor ve az sa-yıda ama onu göz hapsine almış izleyicilerine bakıyordu. Harry gülümseyerek onu cesaretlendirmeye çalıştı ama Molly'nin aklı başka yerde gibiydi. Dikkati dağılmıştı.

Çok kasvetli bir havası vardı.

"Yapabilirsin," dedi Harry, içinden söylediği bu cümleyi duymasını ve beraber yatak odasının penceresinden dışarıyı iz-

leyip ormanın içinde Xanadu'yu hayal ettikleri anı hatırlamasını diledi.

Molly'nin heyecanla nefes alıp verdiğini görebiliyordu.

Bir sorun vardı. Bir şeyler eksik gibiydi.

Bir dakika...

Kubilay Han kitabını neden yanına almamıştı? Ezberlemesi mümkün değildi! Çok uzun bir şiirdi ve Molly'nin ezberlemeye hiç vakti olmamıştı.

Harry piknik örtüsü üzerinde doğruldu. "Delilah!" diye seslendi.

Soru sorar gibiydi ama Molly ona nasıl yanıt verebilirdi ki?

Molly, Harry'nin gözlerinin içine baktı ve Harry'yi donduran bir kararlılıkla, "Ayrıldığımızda İkimiz, Lord Byron," dedi

Harry, Molly'nin bu soğuk bakışlarından kendisine yerine otur demeye çalıştığını anladı.

Otur, davranışlarına dikkat et.

Ve inan.

Ona inan.

Harry yavaşça yerine oturdu ama hâlâ endişeliydi. Endişesinin nedeni artık yarışmayı kaybetmek değildi; daha çok Molly'nin ruhsal durumu onu endişelendiriyordu. Noel vakasından beri Molly hiç topluluk önünde konuşmamıştı.

Neden okuma parçasını değiştirmişti? Kendini daha stresli bir duruma sokmasının nedeni neydi?

Harry bilemiyordu ve şimdi de soramazdı.

Molly ellerini önünde kavuşturdu ve önce izleyenlere, sonra arkalarındaki göle ve en son da karşı kıyıdan yükselmekte olan aya baktı.

"Mahzun, yarı kırık yüreklerimiz," diye söze başladı. "Yıllarca uzak kalmak üzere..." Sesi titriyordu. Bu iyi bir başlangıç değil, diye düşündü Harry ve karnına ağrılar girdi. Ama kendini ona destek olmak için gülümsemeye zorladı.

"(1) gün ayıldığımızda ikimiz," dedi. "Sessiz ve gözyaşları..." Molly, ne onun ne de başka birinin varlığından habersiz gibi görünüyordu.

"Solduğunda, soğuduğunda yanağın," diye devam etti. "Üpücüklerin buz tuttuğunda."

Molly, ellerinin yerini değiştirdi. Harry terlemeye başlamıştı. Ama sonra Molly derin bir nefes aldı ve şiirine devam etti. "Çoktan çalmıştı saati acıların, Kader ağını örmüştü orada."

Şükürler olsun. Molly, çok az bir duraksamayla şiirin ilk bölümünü bitirmişti. Harry dünyada başka hiçbir şey umrunda değilmişçesine uzandı ve Molly'nin diğer bölüme başlamasını bekledi. Ama onun sıkıntı içinde olduğunu görebiliyordu. Molly sözleri biliyor olabilirdi ama Ulaşılmaz Bekarları etkilemek istiyorsa daha rahat olmalı, sözcüklere anlam yükleyerek okumalıydı.

Ayrıca bu şiir, Harry'nin diğerlerini etkilemek için seçtiği şiir değildi. Bu şiirin, özellikle kayıtsız centilmenleri etkilemeyeceği kesindi. Çok acıklı bir şiirdi bir kere. Yolları ayrılan iki sevgiliyi anlatıyordu.

Harry gözlerini kapadı. Düşünmemeye çalıştı.

Hayır, olamaz.

İki sevgili.

Yolları ayrılan.

"Sabahın o serin, ürperten çiyi," diye daha güçlü bir sesle devam etti Molly. "Alnımda donuvermişti. O çiylere belki bu hüznülerimin, gözyaşlarımın işaretiydi."

Harry gözlerini tekrar açtığında, Molly'nin gözlerini ona diktiğini gördü. Göle değil. Diğer adamlara değil. Başka kimseye değil. Molly sanki uzun bir uykudan uyanmış gibi ona bakıyordu. Bakışları artık mesafeli değildi; gözleri bir şeyler anlatmaya çalışıyor gibiydi. Dudakları da öyle... Yumuşaktı. Çok kırılğan.

Kelimeler ağzından, ezberlemiş gibi birer birer çıkıyor, birbirlerine eklenerek büyük ve gerçek bir şeye dönüşüyordu. Molly'nin içi acıyordu. Harry ne kadar istemese de dinlemekten kendini alamadı. Ve gördüğü kadarıyla diğer bekarlar da Molly'den gözlerini ve kulaklarını alamıyorlardı.

Şiirin diğer bölümü, acı verici gerçekleri Molly'nin dudaklarından döküyordu. Harry'den bahsediyordu. Onu sevdiğinden. Ve ondan ayrılmak zorunda kalışından.

Ondan.

Harry'nin boğazı düğümlendi. Arrow'un kendine doğru bir bakış attığını gördü. Ve sonra Lumley, Maxwell ve Bell de ona baktılar. Harry, diğer metreslerin de ona baktığını hissetti.

"Gizlice buluşmuştuk seninle..." diye devam etti Molly en samimi haliyle. *"Sessiz, hüzünlenirim şimdi, Çünkü ruhum aldattı ruhumu, Yüreğin unuttu yüreğimi."*

Gölden esen rüzgar meşalelerin ateşini titretti.

Molly şimdi tüm izleyenlere bakıyordu. Sanki onu sadece bekarlar ve metresleri değil, başının üstündeki yıldızlar ve güzel ay da dinliyordu. Ona doğru eğilen ağaçlar da... Çekirgeler, kelimeleriyle uyumlu bir şekilde ötüyordu.

"Eğer bir gün, uzun yıllardan sonra, Karşılaşırsak ikimiz yine," Molly yutkundu. *"Nasıl bakabilirim, nasıl sana?"*

"Sessizce," ve neredeyse fısıldayarak tamamladı: *"ve gözyaşları içinde."*

Diğer beyler – Sör Richard hariç – alkışlamaya başladılar ama Harry hareket edemiyordu. Dudaklarını sarkıtmış oturuyordu.

"Ne kadın ama," diye seslendi Lumley, Harry'ye alkış ve ıslıkları bastırmaya çalışarak.

"Sen çok şanslı bir adamsın," dedi Arrow Harry'ye doğru eğilerek.

"Biliyorum," dedi Harry zorlanarak.

Duygularını belli etmemek için dişlerini sıkmıştı. Birçok şey hissediyordu. Ve bu duygular onu alt etmek üzereydi. Hemen o da alkışlamaya başladı.

Molly için.

Molly gözlerini ayaklarından kaldırıp diğer beylerle birlikte alkışlayan Harry'ye bakabildiğinde yüzüne sakın bir gülümseme yerleşti. Zafer ve gururla karışık bir gülümseme.

Kedersiz.

Diğer metresler sahneye fırlayıp ona sarıldılar.

Molly'nin onlara "Başardık," dediğini duydu Harry. "*Hepimiz* bu işin altından kalktık."

Ve hep bir ağızdan konuşmaya, gülüşmeye başladılar.

Onların bize, bizim onlara olduğu kadar ihtiyacı yok. Harry'nin aklına Prens'in sözleri geldi. Matarasından bir yudum aldı ama içinde hiç brendi kalmadığını fark etti.

Lumley kendininkini ona uzattı.

"Teşekkürler," dedi Harry. Brendi, boğazında sıcak bir iz bıraktı. Ağzını sildi ve Lumley'ye matarasını uzatırken ciddi bir sesle "Haydi beyler, gidip oyları verelim," dedi.

Harry o an, orada artık anlamaya çalışmama kararı aldı. Hiçbir şeyi. Tek yapması gereken bu geceyi atlatmaktı. Ve bu haftadan önceki hayatına geri dönmek. Şu anda çok uzak görünen o zavallı, ama kesinlikle çok daha kolay olan hayatına...

38. Bölüm

Molly diğer hanımlarla birlikte, kısa bir süre önce Harry ile oturdukları ağaç kütüğüne gitti ve bir an kendini çok yalnız hissetti.

O ve Harry bir daha hiçbir zaman bu kütükte oturamayacaklardı.

Birkaç dakika içinde En İyi Metres yarışmasını kazanıp kazanmadığını öğrenecekti. Eğer kazanırsa, Harry bir yıl daha özgür kalabilecekti. Eğer kazanamazsa, diğerleriyle birlikte çöp çekmek zorunda kalacaktı. Yani kulübünün seçeceği bir kadınla evlenmek zorunda olup olmadığını da bu gece öğrenecekti.

“Kendinizi nasıl hissedersiniz,” dedi Molly diğer metreslere, “yani, eğer sizin erkeğiniz evlenmek zorunda kalırsa?”

Bunny, Molly’ye biraz daha sokuldu. “Aldırmayacağımı biliyorsun. Ondan her türlü ayrılacağım.”

“Gerçekten mi?” Athena şaşırmıştı. Joan ve Hildur da öyle.

Bunny başını salladı. “Evet. Daha önce Delilah’ya söyleyecektim. Londra’da birlikte kalabileceğim bir arkadaşım var. Başarılı bir modacının yanında asistan olarak çalışıyor. Bana orada bir iş bulabileceğini düşünüyorum.”

Molly ona sarıldı. “Bu harika!”

Bunny gülümsedi. “Bana ilham verdin Delilah. Bana inandığın için teşekkür ederim.”

“Gerçek şu ki bayanlar,” dedi Athena, “Maxwell kısa çöpi çekse de çekmese de biz de yakında ayrılacaktık. Bir kadınla uzun süre olabilen bir erkek değil o. Ve benim bir aktris olarak kariyerim, bana rahat bir şekilde yaşamaya yetecek geliri sağlıyor. Artık bir erkeğe ihtiyacım yok.”

“Bu muhteşem!” dedi Molly ve herkes alkışladı.

“Belki kostümlerini dikmene yardımcı olabilirim, ne dersin Athena?” diye sordu Bunny. “Elbiselerini de... Yani eğer istersen.”

Athena gülümsedi ve saçını diğer tarafa attı. “İlk fırsatta beni Drury Lane’de ziyaret etmelisin.”

Sıra Joan’a geldiğinde kıkırdadı. “Lumley’e büyük bir sevgi duyuyorum, tabii ki. Kim duymazdı ki?”

Molly, Joan’un ne demek istediğini anlamıştı. Lumley çok iyi kalpli bir insandı.

“Ama benim için daha çok bir erkek kardeş gibi,” diye devam etti Joan. “Ve bunu büyük bir kompliman olarak söylüyorum.” Birden gözlerinde yaşlar birikti. “Lumley bana kuzeye taşınmam, oğlum ve kız kardeşimle birlikte yaşayabilmem için bir miktar para vermek istiyor. Ayrıca oğlumun, evden çok uzak olmayan bir okulda okuyabilmesi için de destek olacak.”

Kütükte oturan kadınların hepsinden çıkan hayret nidaları yerini birkaç dakikalık mutluluk gözyaşlarına bıraktı.

Biraz sonra “Ya sen, Hildur?” diye sordu Molly. “Eğer Kaptan Arrow evlenmek zorunda kalırsa, sen ne yapacaksın?”

“Sıcak bir yerlere gideceğim. Ben bir korsanım.”

“Yani adalardan birinde korsanlık yapan birini mi bulacaksın kendine?” diye sordu Bunny.

“Hayır,” dedi Hildur, göğsünü göstererek. “Altınları ben çalacağım.”

“Arrow onun için bir şeyler ayarlayacağını söyledi,” dedi Athena gözlerini devirerek.

Molly gülümsedi. Hildur’u gözünde bir kadın korsan olarak canlandırmak hiç de zor olmamıştı!

“Peki sen Molly? Eğer Lord Harry evlenmek zorunda bırakılırsa onunla kalacak mısın?” diye sordu Joan. “Bu gece şiirini okurken,” – bir an tereddüt etti – “yani sanki... eğer ondan ayrılmak zorunda kalırsan, büyük bir acı çekecekmiş gibiydin.”

Molly diğer metrelere baktı. Kendini kandırıyordu, değil mi? Harry ile olan ilişkisinin arkadaşlık, bir iki öpücük ve şaka-laşmadan ibaret olduğuna inanmaya çalışarak kendini kandırıyordu; onu seviyordu.

Onu çok seviyordu ve onun için bir metresten daha fazlası olmak istiyordu.

Evet, böyle istiyordu!

Onun *karısı* olmak istiyordu.

İçini çekti. “Ben Harry’nin evlendikten sonra metres tutan erkeklerden olmayacağını düşünüyorum. Kesinlikle kendini eşine adayacaktır, her kim olursa olsun.”

Onu kazanacak kadar şanslı kadına, diye düşündü Molly.

Uzun bir sessizlik oldu.

“Ulaşılmaz Bekarlar topluluğunda bu kadar sorumluluk sahibi beylerin olacağını kim düşünebilirdi, değil mi?” dedi Joan.

“Sör Richard hariç,” diye atladı Bunny.

“Evet,” dedi Athena. “O hariç, diğer hepsi çok iyi adamlar.” Elini Molly’nin elinin üstüne koydu. “Eğer Lord Harry, eşinin yanında bir de metres tutmak isterse, onunla kalacak mısın?”

Molly başını hayır anlamında iki yana salladı.

Ve sonra gözlerini kapamak zorunda kaldı. Çünkü gözünü

Yapamazsa gözyaşlarına hakim olamayacağını biliyordu. Gözlerini iyice sıktı, ama bir damla yaşın kaçmasına engel olamadı.

Hepsi acısını paylaşırcasına bir süre sessizce oturdular.

“Onu gerçekten seviyorsun, değil mi?” dedi Bunny.

Molly evet anlamında başını salladı, hâlâ konuşacak durumda değildi.

Tüm metresler acı acı iç çektiler.

“Sevdiğin erkeği başka bir kadınla paylaşmak istememeni çok iyi anlıyorum,” dedi Athena usulca. “Ama bazen bu, tek yoldur.”

“Bu metreslerin kaderidir,” diye hatırlattı Joan.

Molly ağlamaklı bir nefes verdi. “Ben yapamam,” dedi. “Tek başıma kalırım daha iyi.”

Ve o an, yapacağını bu olacağını anladı. Harry’nin metresi olamazdı. Ne o bekarken ne de evlendikten sonra. Hayatında başka kadınlar varken asla.

Hildur omzuna vurdu. “Baştan başla.”

“Önünde yeni bir hayat var,” dedi Bunny.

Ya da eski hayat, diye düşündü Molly. Kaldığı yerden devam edebilecek miydi hayatına? Cedric’le bahtı kara yolculuğa çıkmadan önceki insan olabilecek miydi tekrar?

Bundan pek emin değildi. Günler ne getirirse yaşayacaktı. En azından şimdilik.

Athena, Molly’ye düşünceli düşünceli baktı. “Bu yarışmanın sonucu yalnızca senin için olumlu olacak,” dedi. “Eğer kazanırsan, bu Lord Harry’ye en azından bir yıllık daha özgürlük sağlayacak. Seninle geçirebileceği bir yıl.”

Molly onlara tüm gerçeği anlatabilmek isterdi. Gerçek şu ki sonuç ne olursa olsun bu, beraber geçirdikleri son gece olacaktı. Çünkü eğer Molly kazanırsa, Harry ona bir eş bulmak zorundaydı. Ve Harry ona, Anne Riordan ile evlenene kadar eski hovarda hayatına dönmeyeceğine dair bir söz vermemişti.

Ama Molly bunları yeni arkadaşlarına anlatamazdı. Metres rolü oynamak zorundaydı.

Yarışmanın sonuna kadar bu rolü sürdürmeliydi.

Eğer diğer metresler Molly'nin gerçek kimliğini, aslında bir metres olmadığını öğrenseler acaba ondan nefret ederler miydi? Etmeyeceklerini umuyordu, ama etseler de onları suçlayamazdı.

"Bilmenizi isterim," dedi dikkatli bir şekilde, "bu haftaki arkadaşlığınız benim için dünyalara bedeldi. Bütün dünyalara. Çok korkuyordum. Ve siz... Siz kendimi evimde hissetmemi sağladınız."

Hildur gözyaşlarını sildi. "Ne dediğini tam anlamadım ama çok üzülüyorum."

Molly onun eline dokundu. "Ne olursa olsun, umarım hepiniz sizi ne kadar çok sevdiğimi biliyorsunuzdur. Hem de çok."

"Biz de seni seviyoruz, Delilah," dedi Bunny.

"Vakit geldi hanımlar!" Harry onları çağırıyordu.

Beş kadın, birbirine sarılıp iyi şanslar diledi.

Ve son kez sahneye çıktılar.

39. Bölüm

Perdenin önüne gelince Molly, beylerin, yüzlerini gölgede bırakacak şekilde geride oturduklarını fark etti.

“Hanımlar,” dedi Harry. “Bu hafta hepiniz fevkaladeydiniz. Keşke hepinize En İyi Metres unvanını verebilme şansımız olsaydı.”

Lumley alkışladı ve ıslık çaldı.

“Ama sadece bir tek kazanan olması gerekiyor,” diye sözlerini sürdürdü Harry. “Oyları saydık, her şeyi iki kere kontrol ettik ve şimdi size kazananı açıklamaktan mutluluk duyuyorum ...”

Lumley bacaklarına trampet gibi vurarak gerilimi artırırken Molly’ye sanki zaman iyice yavaşlamış gibi geldi.

“En İyi Metres yarışmasının galibi—” Harry durdu.

Molly, Bunny ve Athena’nın ellerini tuttu.

“Delilah!”

Molly gözlerini kırıştırdı. Bu mümkün olamazdı! *Kazanmış mıydı?* En iyi metres o muydu?

Diğer metresler ona sarıldılar, onu kutladılar. Ama Molly kendini bir rüyada gibi hissediyordu. Beylerin hepsi tek tek gelip

onu kutladıklarında da aynı şekilde hissetti. Sör Richard ise onu kutlamaya gelmemiş, bir köşede somurtup duruyordu.

Harry'nin yüzünde memnun bir ifade vardı ama gülümsemesi ifadesizdi. Molly, Harry'nin ev sahibi olarak adının yazıldığı kağıdın şapkaya girmeyecek olmasına ne kadar sevinse de, bunu belli etmek istemediğini düşündü. Bu pek sportmence olmazdı.

Ama her ne kadar ilgilenmiyormuş gibi görünse de Molly, Harry'nin içten içe bir yıl daha özgür olmaktan büyük mutluluk duyduğuna emindi. Evlilik kurumunu hor görüyordu. Yıllardır davranışları ve sözleriyle bunu açıkça ortaya koymuştu.

Harry elinde ışıldayan bir taşla geldi. Çok güzel olduğunu düşündü Molly, ama tamamen değersiz malzemelerden yapılmıştı.

Sadece bir taklitti.

Tıpkı Molly gibi.

Harry ile geçirdikleri bir hafta gibi.

"Tebrikler Delilah," dedi Harry hayli resmi bir sesle.

"Teşekkür ederim," diye aynı resmiyetle yanıtladı onu Molly.

Ve Harry onu yanaklarından öptü. Bu çok nazik bir öpücük; aralarında hileli bahis oynayan iki komplocunun birbirine karşı koruması gereken sözlerin dışında hiçbir belirgin bağın kalmadığının altını çizen bir öpücük.

Harry geri çekildiğinde Bunny tacı ondan aldı ve Molly'nin başına taktı.

Lumley, Molly'nin omuzlarına çok güzel, mor bir pelerin taktı, sırtını sıvazladı ve "Tümüyle hak ettin! Biliyorsun bir miktar para ödülü de kazandın. Yüz sterlin, unutma," dedi.

Molly, Bunny'ye uzandı. "Parayı sana veriyorum."

Bunny'nin gözleri irileşti. "Ama neden? Senin de ihtiyacın olacak."

"Hayır. Ben, ben Harry ile bir anlaşma yapmıştım. Eğer beni

...olursa bana yüklü bir miktar ödeme yapacak. Ayrıca
çer parayı ben alırsam biliyorum, tümünü kraliçe keklerine ya-
racam. Bu keklerle bağımlıyım.”

“Bir leydi çok fazla kraliçe keki yememeli Delilah,” diye onu
sırtıyla karışık azarladı Bunny.

Molly gülümsedi. “İşte tam da bu yüzden kazandığım parayı
almalı ve kendi terzilik işini kurmak için kullanmalısın. Bunu
artışmak istemiyorum.”

“Harika birisin sen.” Bunny kollarını boynuna doladı ve onu
sıkıca kucakladı.

Molly kendini gülümsemeye ve mutlu görünmeye zorladı.
Burayı terk edene kadar dayanacaktı; tek başına kaldığına emin
olunca ise bir köşede ağlayacaktı.

Molly tüm grubu eğilerek selamladı; güzel mor pelerini ba-
caklarını örttü, başındaki taç meşalelerin ışığında parıltıdı.

Aşk neden insana bu kadar ıstırap verir, diye düşündü, kendi-
ne iyi dileklerde bulunanlara gülümserken.

Ve neden mutlu son, tıpkı umutsuzca istediği bekar adam gibi
ulaşılmaz görünüyordu?

40. Bölüm

Saat sabahın dört buçuğu idi. Harry, Ulaşılmaz Bekarlar iddiasının kazananı olarak, hayli sarhoştı. Kütüphanede, yere sırt üstü uzanmıştı; Maxwell, Lumley ve Arrow çevresindeki deri koltuklarda oturuyorlardı. Şöminenin ateşi iyice azalmıştı. Boş bir brendi şişesi, Harry'nin babasının çalışma masasında duruyordu.

Harry, ona yavaş yavaş sağa doğru dönüyor gibi görünen tavana gözlerini dikmiş bakarken "Biliyor musunuz, Delilah gerşek bir metreş değil," diye mırıldandı. Tavanın görüntüsü o kadar başını döndürüyordu ki boş bardağı elinden bıraktı, bardak kayarak yere düştü. "O sahte bir metreş. Gerşek değil."

Ve bu durum onu çıldırtıyordu.

Maxwell gözlerini ovuşturdu. "Eğer Delilah, gerşek bir metres değilse, ben de bir kadınıam."

Arrow güldü. Öyle çok güldü ki burnundan brendi geldi.

"Gerşekten," dedi Harry yüzünü diğerlere çevirerek. Aubusson halısı yanağını çizdi. "O bakire, sizi ahmaklar." Ve kafasını iki yana sallamasıyla inlemesi bir oldu. Çünkü kafasını sallamak başını ağrıtmıştı. Ve tüm zamanını bir bakirenin peşinde koşarak geçirmek tam bir işkenceydi.

Lumley, Harry'ye bir puro fırlattı. Puro Harry'nin burnuna çarptı. "Kes sesini. Burada komik hikayeler anlatan kişi Arrow, sen değil. Brighton'a gidene kadar bekle."

"Artık şakaya falan ihtiyacımız yok zaten," dedi Maxwell hepsine. Gözlerini ovuşturdu. "Azıtmak için koca bir yılımız daha var."

"Keşşinlikle," diye mırıldandı Arrow.

Maxwell bardağını kaldırdı. "Evlilikten kıl payı kurtulmaya içiyorum," dedi. "Ve kısa çöpü çeken Sör Richard'a."

"Sör Richard'a!" diye bağırды diğerleri hep bir ağızdan.

Lumley hıçkırdı. "Ve Sör Richard'ın müstakbel karısına. Zavallı kadın. Kulüp yönetimi artık kimi seçerse..."

"Kesinlikle," dedi Harry. "Onun için üzgünüm."

Harry hariç hepsi birer yudum aldılar. Onunki şöminenin orada bir yerdeydi.

"Bell'e yeni karısını da dövemeyeceğini söylemeliyiz," dedi Harry. "Ve onu son derece mutsuz etmeliyiz."

Hepsi onaylarcasına mırıldandılar.

Maxwell, "Bell nerede?" diye sordu.

"Çekti gitti," dedi Lumley. "Hizmetkarlardan birine arabasını hazırlattı. Ama Bunny onunla gitmedi. Delilah'nın, kazandığı yüz sterlini kendine verdiğini söyledi. Bunny kendi terzi dükkanını açacakmış."

"Aferin ona!" dedi Harry.

"Ve Delilah'ya," dedi Lumley. "Delilah kendi turta dükkanını açmalıydı." Bir an durdu ve düşündü. "Fırında pişirdiğin, gerçek turtadan bahsediyorum. Elmalarla falan."

Harry bir dakikalığına Molly için bu muhtemel gelecek senaryosunu aklından geçirdi.

Arrow iç çekti. "Sanırım Cape tarafına yeni bir seyahate çıkacağım."

“Bu kaçınıcı olacak?” diye sordu Harry.

“Beşinci,” diye yanıtladı Arrow.

Maxwell bir kaşını kaldırdı. “Ve ben de kardeşimi beladan kurtarmadığım zamanlar, işime bakmaya devam edeceğim.”

“Çok heyecan verci geliyor kulağa,” dedi Harry.

“Yeni kalemi ziyaret etmem gerekiyor,” dedi Lumley, ayağını boşluğa savurarak.

“Yeni bir kalen daha mı var?” Harry gülmeye başladı.

Lumley iç çekti. “İskoçya’nın kuzeyinde,” dedi. Brendi bar-dağını ters çevirdi ve ağzına götürdü. Bir damla daha ağzına düştü. “Sanırım koyun nasıl kırpılır öğreneceğim. Bu şok jor bir iştir, biliyorsunuz değil mi?”

Hiçbiri bilmiyordu.

“Şook jordur,” dedi Lumley üzgün bir şekilde. “Koyunlar kokar. Denemek isteyeniniz var mı?”

Arrow omzunu silkti. “Tabii. Neden bir koyun kırpamayayım ki?”

“Tabii ya,” dedi Maxwell. “Herhangi bir meşlek kadar iyi bir iştir.”

“Bir süreliğine izin alsam kimse beni merak etmez, dünya durmaz herhalde,” dedi Arrow.

“Ben de varım,” dedi Harry. Onu da kimsenin arayacağı yoktu, belki Anne Riordan arardı, ama o da belki.

“Tamam o zaman. Size haberj verejeyim.” dedi Lumley ve sonra Harry’ye dönüp “Bu arada sen ne yapacaksın Traemore?” dedi.

Harry burnunu kaşıdı. “Ah, bilirsiniz işte. Her zamanki şeyler. Londra’ya gideceğim, güjel kadınlarla tanışacağım falan.”

“Hepsi bu mu?” diye sordu Arrow.

Harry omzunu silkti. “Sanırım.”

Londra’da yapması gereken bir şey daha vardı ama o anda

hatırlayamadı. Zaten bu gece bu kadar sarhoş olmasının gerçek nedeni, bu şeyi hatırlamak istememesiydi.

Neydi hakaten? Bir an midesine bir ağrı saplandı ama Harry bir türlü ne olduğunu hatırlayamadı.

İyi.

Hatırlamak istemiyordu zaten.

Odada bir sessizlik oldu.

Harry dönüp karnının üzerine uzandı. Halının tüyleri burnunu o kadar kaşındırıyordu ki sonunda Harry gücünü toplayıp ayağa kalkmayı başardı. “Çok şükür ki başardık beyler. Ama sanırım benden bu kadar. Başım... Çatlayacak gibi ağrıyor.”

“İyileşmek istiyorsan daha çok içmelisin,” dedi Maxwell hıçkırarak. Harry’ye elindeki boş bardağı verdi. “Al, benimkinden iç.”

Harry boş bardağa bakakaldı. “Teşekkürler Maxwell.”

“Lafı mı olur dostum.” Ve sonra başı geriye düştü ve Maxwell horuldayarak uyumaya başladı.

“Hadi onu tajıyalım,” dedi Lumley. “Ne derşiniz?”

Harry kollarından, Arrow ve Lumley ise birer bacağından Maxwell’i kaldırdı. Ve bir şekilde onu merdivenlerden yukarı, yatak odasına taşımayı başardılar.

Harry bütün koridor döndüğünden kendi odasını zor buldu. Dönüp duran dünyanın artık durmasını diledi.

Molly. Molly’ye ihtiyacı vardı.

Molly odasına gelip yatağının dönmesini durdurabilirdi. Ve onu öpüp okşar, belki onunla birlikte yatağa girerdi. Ona hiç dokunmasa da olurdu. Sadece yanında uyusun istiyordu.

Onu iyice kendine çekerci, çünkü soğuk bir geceydi ve Harry, Molly’nin üşütmesini istemiyordu.

Yatak odasının penceresinden grimsi bir ışık içeri giriyordu. Acaba sabah mı olmuştu?

Kahretsin, ama o üşümeye başlamıştı ve odası hâlâ durmadan dönüyordu. En iyisi gidip Molly'yi getirmekti. Zaten yan odada değil miydi?

Molly küçük bir çığlık attı. Tam yanında, alkol kokan bir hayalet mi vardı? “Harry! Burada ne yapıyorsun?”

“Oda dönüp duruyor Molly. Benim şeye ihtiyacım var.” Ne diyeceğini hatırlayamıyormuş gibi durdu kaldı.

“Neye ihtiyacın var Harry?” diye sordu Molly.

“Sana,” dedi.

“Ne için?”

Harry omzunu silkti. “Şey için, sadece...”

“Harry,” dedi Molly derin bir nefes alarak. “Sen sarhoşsun.”

“Öyle miyim?”

“Evet.” Molly yataktan çıktı. “Haydi, benimle gel.”

Harry'yi kolundan tuttu ve odasına doğru yürüttü.

Harry sızlandı. “Bu kadar hızlı yürümek zorunda mısın?”

Yatağının yanında durdu. Molly onu yatağına itti. Harry sırt üstü düşüp inledi.

Molly ayakkabılarını çıkardı.

“Çok güzelsin,” diye mırldandı Harry. “Bu gece giydiğin elbiseyi düşünmeden duramıyorum. Delikleri olan hani...”

Sesi giderek düşüyordu.

“Uyuman lazım,” dedi Molly ve bir battaniye alıp genç adamın üzerine örttü.

Harry yatağa vurdu. “Gel, benimle yat. Sana dokunmayacağım. Sadece... Sadece bir öpücük istiyorum. Olmaz mı?”

“Bana hiç dokunmadan beni nasıl öpebilirsin?”

“Ne?” Harry zorla başını kaldırdı, bir an bakmaya çalıştı, sonra başı geri yatağa düştü.

Molly ona doğru eğildi, siyah saçlarını gözlerinden çekti.

“Uyu Harry. Birkaç saat sonra yola çıkacağız. Sanırım sen pek iyi bir yolculuk yapmayacaksın ama en azından birkaç saat uyuyabilirsin.”

Harry, Molly’yi bileğinden kavradı. “Kalmanı istiyorum.”

Molly başını iki yana salladı. “Hayır, Harry.”

“Ama sen benim metreşimsin,” dedi.

“Olmadığımı biliyorsun,” dedi Molly hızla. “Ben yine saygıdeğer bir kadın oldum.”

Harry gözlerini kapadı ve tekrar inledi. “Kahretsin. Şimdi hatırladım.”

“Ney hatırladın Harry?”

“Hiçbir şeyi.”

Ama birden kaşlarını çatmıştı. Kesinlikle hiç de hoş olmayan bir şeyi hatırlamıştı. Belki de alkol yüzünden iyice fenalaşmıştı. Erkeklerin çok içtikleri gecenin ardından korkunç baş ağrıları çektiğini duymuştu. Onu bu halde bırakmak acımasızlık olurdu.

Yatağın diğer tarafına gitti, örtüyü açıp yavaşça Harry’nin yanına uzandı. “Ben yanındayım,” diye fısıldadı.

“Harika,” dedi Harry gözleri kapalı bir şekilde.

Molly ilk olarak kim harekete geçti bilmiyordu – belli ki her ikisi de aynı anda hareket etmişti – ama elleri birleşti.

“İyi gejeler Molly.” Molly’nin elini sıktı. “Unutma, olur mu?”

“Neyi unutmayayım?”

“Fas çadırını,” diye fısıldadı. “Ya da gölü. Bögürtlenleri fırlatışımızı.”

Molly dudağını ısırды. Acı, ağlamasını engelleyebilirdi, engelledi de. Bir süre sonra “Unutmayacağım Harry,” demeyi başardı.

Ama Harry çoktan uykuya dalmıştı.

41. Bölüm

Bir saat sonra Molly, Harry uyanmadan yatağından sessizce kalktı ve kahvaltıda diğer hanımlarla buluştu. Molly onları bir daha görme şansının olmadığını düşünüyordu. Onlara Marble Hill'deki adresini veremezdi, değil mi?

Bunny'ye veda etmek çok zor olmuştu. Uşak, tabakları mutfaka götürmek için yemek odasından çıkmıştı; diğer metreslerse son hazırlıklarını yapmak üzere odalarına gittiler.

Bunny ve Molly, kapıda durmuş Athena, Joan ve Hildur'un merdivenlerden yukarı çıkışını izlediler.

Bunny, Molly'ye döndü. "Gitmeden önce sana para için tekrar teşekkür etmek istedim, Delilah." Molly'ye sarıldı. Sonra onu omuzlarından tutup "Seni unutmayacağım. Ve umarım sen de beni unutmazsın," dedi.

Bunny'nin bakışları sıcak ve güven vericiydi. Bu Molly'nin karar vermesi için yeterliydi.

"Tabii ki seni unutmayacağım," dedi. "Ve belki sana açılmakta acele ediyorum ama, şey..." yutkundu. Bütün hafta yalan söylediğini arkadaşına nasıl itiraf edecekti?

Bunny onu kolundan tuttu ve salona doğru çekti. "Lütfen bana seni neyin rahatsız ettiğini anlat," dedi. Sesi sevgi ve endişe doluydu. "Bütü hafta bana çok yardımcı oldun."

Molly dudağını ısırdı. "Benden nefret edersin diye korkuyorum," – yüzünü arkadaşına çevirdi – "ben *gerçek* bir metres değilim."

Bunny birkaç kez gözlerini kırıştırdı. Sonra elini tamamen açık kalan ağzına götürdü. Birkaç saniye sonra elini indirip kıkırdamaya başladı. "Delilah, şaka mı bu?"

Molly başını iki yana salladı. "Gerçek bu. Ben rol yaptım. Bütün hafta sizi kandırdım."

Bunny yemek masasına geri döndü ve bir iskemleye çöktü. Molly hemen yanına oturdu ve Bunny'nin elini elleri arasına aldı. Sonra ona kısık sesle, bu eve gelme hikayesini ve Harry ile anlaşmalarını anlattı.

Bunny bir elini göğsüne koymuş dinliyordu. "O halde gerçek adın Molly," dedi ve gülümsedi. "Sana çok yakışıyor."

Tanrı'ya şükür. Neyse ki Bunny hışımla kalkıp yanından gitmemişti.

"Evet," dedi Molly cansız bir sesle. "Mary'den daha çok seviyorum. Gerçek adım... Adım Leydi Mary Fairbanks. Babam, Sutton Kontu."

Bunny'nin ağzı yine açık kaldı. "Olamaz."

Molly hızlı bir şekilde başıyla onayladı.

Bunny elleriyle ağzını kapayıp kıkırdamasını bastırmaya çalıştı ama başaramadı. Sesli sesli gülmeye başladı, güzel yüzü samimiyetle aydınlanmıştı. "Molly, inanamıyorum!"

Molly de gülüyordu. Bunu tahmin etmeliydi, Bunny gerçek bir dosttu.

Bunny iç çekti. "Ne hikaye ama. Ama çok keyiflendim. Üstelik," – tereddüt etti, etrafına bakıp uşağın ya da başka birinin

çevrede olup olmadığını kontrol etti – “belki hâlâ Lord Harry ile bir şansınız olabilir.”

Molly’nin yüreği burkuldu. Harry’yi düşünmek ve onun ne kadar ulaşılmaz olduğunu düşünmek, onu mutsuz etti. “Pek sanmıyorum, Bunny. O bekar olmayı seviyor.”

Bunny, Molly’nin elini sıkıca tuttu. “Hepsi bir noktadan sonra direnmekten vazgeçiyor. Ve bence... Bence o da sana karşı duygular besliyor. Hatta buna eminim. Lütfen umudu elden bırakma.”

Uşak geri geldi ve konuşmaları sona erdi. Ama Molly, Bunny’ye veda etmek için sarıldığında, kalbi her ne kadar acı içinde olsa da, dünya gözüne daha güzel göründü. Eğer Harry ona karşı duygular besliyorsa, harekete geçmesine hiçbir şey engel olamazdı! Ve o hiçbir girişimde bulunmamıştı. Bu Molly için yeterli bir cevaptı.

Molly, Bunny’ye Marble Hill’deki adresini verdi ve Londra’da düzenini kurar kurmaz neler yaptığını kendisine yazması için ısrar etti. Bunny ona yazmaya söz verdi.

Ve aylık vakti geldi.

Londra’ya dönüş yolculuğu zorlu geçiyordu. Molly pudra, ruj ve sürmelere bir gün daha dayanmak zorundaydı; Fiona’nın en büyük başlıklarından birini takmıştı. Kimliğini gizlemeden evden bu kadar uzakta görülmesi pek güvenli değildi.

Harry, akşamdan kalma olduğundan, yola çıktıktan sonraki bir saat içinde birkaç kere rahatsızlanıp arabayı durdurmak zorunda kalmıştı. En sonunda da dışarıda, sürücünün yanında yolculuk etmeye karar vermişti.

Ama Molly, Harry’nin at arabasında yalnız değildi. Harry köyden bir hizmetçiyi Molly’ye şaperon olarak eşlik etmesi için tutmuştu. Bütün sabah, hizmetçi gevezelik edip durmuştu. Molly

onu çok az dinleyebilmişti. Daha çok, yol boyunca geri dönmekte olduğu eski hayatını gözünde canlandırmaya çalıştı.

Neyse ki artık Cedric'siz bir hayattı bu.

Yine de eski hayatıydı.

Olasılıkları düşünerek kendini heyecanlandırmaya çalıştı ama başaramadı. Hangi olasılıklar söz konusuydu ki? Geçen bir hafta içinde çok fazla şey olmuştu, en önemlisi de aşık olmuş olmasıydı, ama yanlış adama.

"İyi misiniz küçük hanım?" diye sordu hizmetçi kadın. Güneş ağaçların ardından iyice yükselmişti.

Molly iç çekti. "İyiym, teşekkür ederim."

"Birazdan duracağız." Molly'nin şalını aldı ve sırtına attı. "Biraz hasta gibi görünüyorsunuz. Belki özel bir punç size iyi gelir."

Bir saat sonra küçük bir handa Molly ve Harry, hizmetçi kadının direktifleriyle hazırlanan 'özel punçtan' içtiler.

"İyi günler," dedi Harry, Molly'ye hayli sert bir sesle. Fincandaki punç'ın hepsini diktikten sonra Molly'ye baktı, ama sanki onu görmüyormuş gibi bakıyordu.

Bütün gün ilk defa konuşmuşlardı.

"O da iyi günler," dedi ve punçtan isteksiz bir yudum aldı. Ama punç tahmin ettiğinden daha iyiydi, hayli güçlüydü. Onu ısıttı. Molly de hepsini hızla içti.

"Bugün ikimiz de kendimizi pek iyi hissetmiyoruz galiba." Harry'nin gözlerinin etrafı kızarıp kırmıştı.

"Belki punç işe yarar da daha iyi hissettirir," dedi Molly, bu söylediğine hiç inanmadığını gizlemek için bitkin bir şekilde gülümseyerek.

"Belki de." Harry boğazını temizledi. "Sana bir şey söylemek istiyordum. Anlaşmamızı unutmadım."

"Ah?" Molly sanki unutmuş gibi davrandı. Ama aslında ka-

zandığı andan beri tek düşünebildiği bu anlaşılmıyordu: Harry yüz kızartıcı hayatına geri dönecek ve kendi ahlaksız yeteneklerini kullanarak kötü koca adaylarını eleyecekti.

“Evet,” dedi Harry sertçe. “Anlaşmamız. Yarışmayı sen kazandın; benim de sana Londra’dan uygun bir koca bakmam lazımdır.”

“Ah. Ne kadar iyisin.” Ne diyeceğini bilememişti.

Harry kaşlarını indirdi. “İyilik yapmıyorum. Bir erkek, sözünden dönmemelidir.”

Molly el çantasını kapadı ve geri çekildi. “İyi o halde. Ben arabaya dönüyorum. Senin için bir mahzuru yoksa.”

Harry birden pek de kibar davranmadığını anladı. “Bekle. Lütfen.”

Molly tereddüt etti.

Harry gülümsemeye çalışarak, “Lütfen bugünkü kaba davranışlarımı bağışla. Yolculuktan önceki gece bu kadar çok içmekle büyük hata yaptım,” dedi.

Molly başını salladı ve elini çekti. “Özrün kabul edildi.”

İyi, peki.

Ama onun acıları öyle bir özürle geçecek türden değildi; bu kesindi.

Aceleyle arabaya döndü.

42. Bölüm

Öğleyi biraz geçmişti. Harry elinde bir bardak brendiyle, kulüpte oturuyordu. Bir yandan önündeki gazeteye göz gezdiren, bir yandan da günü nasıl geçireceğine karar vermeye çalışıyordu. Kulüpte kalıp kağıt mı oynasaydı? Gentleman Jackson's'da boks maçı mı izleseydi? Yoksa bir süredir onunla gizli bir ilişki yaşamak için peşinde olan dul kadını mı arasaydı?

Bunların hiçbirisi ona yeterince ilginç gelmiyordu; özellikle de dul kadını aramak.

Beyninde küçük ama güçlü bir ses konuşup duruyordu; Molly'yle karşılaştıkları ilk andaki sestiydi bu. Cesareti var mıydı? Molly'ye söylediklerini yapmaya cesareti var mıydı?

Bu hayatta, anlamı olan bir şeyler yapmak, değerli biri olmak istiyordu.

Diğer tüm Ulaşılmaz Bekarlar, hayatlarında bir yere ulaşmışlardı: Maxwell kendini ilime vermişti; Arrow, kahraman bir denizciydi; ülkenin dört bir yanına koşturup duran Lumley, çok büyük bir serveti tek başına yönetiyordu.

Harry çekingen bir tavırla gazeteyi bir kenara bıraktı ve ce-

binden küçük bir defter çıkardı. Garsondan bir kalem ve mürekkep isteyecek, sonra da planlarını not defterine yazacaktı.

“İyi vakit geçiriyor musun?” dedi yaşlı bir centilmen olan Lord Humphries.

Harry bardağını kaldırdı ve gülümseyerek bir yudum aldı.
“Evet efendim.”

Lord Humphries güldü ve omzuna vurdu.

Aman Tanrım. Omuza yumruk. Harry bunun ne anlama geldiğini biliyordu. Kendini Lord Humphries’e gülümsemeye zorladı ve o dehşet kelimeleri duymayı bekledi.

Yaşlı adam konuşmaya başladı. “Eğer bana—”

“Özür dilerim!” Harry onu susturdu. Lord Humphries’den *Eğer bana tekrar senin yaşına dönme şansı verilseydi* diye başlayan cümlenin geldiğinden emindi. “Sanırım biri sizi viste¹ davet ediyor bayım.”

“Vist mi?” Lord Humphries gözleriyle masaları taradı. “Kim? Nerede?”

“Ben... Ben emin değilim,” dedi Harry ve yaşlı adama reverans yaptı, not defterini kapı ve bardağındaki brendiyi bitirmeden masadan kalktı. Daha kaç kişiden tebrik alacağını bilemiyordu. Ya da kaç eski tüfek gelip omzuna vuracak, ona kendi gençliğinden anılar anlatacaktı.

Ulaşılmaz Bekar titrini kazanmanın yararları olduğu kadar kötü yanları da vardı. Küçük sezon² boyunca katıldığı her toplantı ve her baloda yaşadıkları, baharda Londra’da gerçek sezon başladığında başına geleceklerin müjdecisiydi.

Prens’in emri gereği Harry’yi taciz etmeyi bırakan arabulucu anneler, onun hakkında konuşuyor, ona tutkun olanları çekiştirir-

1 Bir çeşit iskambil oyunu. (Çev. N.)

2 Londra’da eylül den kışın ortasına kadar olan zaman dilimine verilen isim. (Çev. N.)

yor ve onu süzüp duruyordu. Genç kızlar, hak etmediği bir şöhrete sahip biri değil de korkunç bir canavarmış gibi onu görünce kaçışıyordu. Erkekler etrafını sarıp onu özgür olmanın, evlenmek zorunda bırakılmamanın nasıl bir duygu olduğuna dair sorularıyla sıkıştırıyordu.

Her türlü beklentiden muaf olmak nasıl bir histi, merak ediyorlardı?

Aslında Harry her zaman beklentilerden kendini uzak tutmayı başarabilmişti. Ama şu anda, kentteki her erkek gibi Harry'nin de bir zamanlar heyecan ve keyifle kabul edeceği bu kötü şöhret, ona bir şekilde çok... Çok sıkıcı geliyordu.

Hiçbir heyecanı yoktu.

Harry, bekar hayatı boyunca ilk defa ciddi bir şekilde boşluktaydı, gagesizdi. Kendi ürettiği bu fıkre bu kadar tutunmasının nedeni de buydu. Eğer yeterince sıkı çalışırsa bir dahaki buluşmalarında fikrini babasına anlatabilirdi.

Bu buluşma aslında pek yakındı. Dük, Harry'yi Roderick ve Penelope'nin İtalya'dan dönüşleri şerefine verilecek küçük taşra balosuna davet etmişti. Ve Harry buna gitmeyi dört gözle bekliyordu. Hepsini çok sevmesine rağmen baloya gitmek istemesinin asıl nedeni Roderick, Penelope ve kızlar değildi; Molly'yi görme şansı yakalayacak olmasıydı.

Bahis haftasından beri yaptığı her şeyde, Molly'nin bunu takdir edip etmeyeceğini düşünüyordu. Bu nedenle de Molly ile ayrıldıkları günden bu yana, hiçbir basit kadınla ya da sosyeteden ünlü bir dulla beraber olmamıştı.

Eğer olsaydı kendini bir şekilde Molly'yi aldatıyormuş gibi hissedeceğini biliyordu.

Kıralık bir kadınla bu işe girişmenin basitliğine hazır hissetmiyordu kendini. Kendisiyle o şekilde olmak istediğini açıkça ifade eden, bitkin görünümlü dulları ise hiç istemiyordu.

Harry kendi kendine güldü. *O şekilde.* Bu Molly'nin söyleyebileceği türden bir şeydi.

Ama sonra kaşlarını çattı. Çünkü Molly'ye gerçekten uygun bir koca bulmak zorundaydı. Bu onun bir diğer görevidi.

Belki bir taşla iki kuş vurabilirdi. Roderick'lere, hoş geldin partisine giderken bir iki damat adayını da yanında götürebilir, bir yandan da babası ve ailesiyle hasret giderebilirdi.

Evet, bunu yapacaktı.

Etrafına bakındı. Kulüp tamamen doluydu. Yarım saat dolansa, üç ya da dört saygın arkadaşını kendisiyle birlikte taşra balosuna gelmeye ikna edebileceğine emindi. Yolda da onlara orada pek çok harika genç hanımla tanışabileceklerini anlatabilirdi. Onlara özellikle Molly Fairbanks isimli çok tatlı bir genç kızın, babasının mirasçısı olduğu ve üç yıldır taşrada yaşadığı için çok sıkıldığı bilgisini verebilirdi. Peki, tatlı Molly Fairbanks, Londra'ya gelmeyi kabul eder miydi? Evet, kesinlikle ederdi.

Kulübün oyun masalarına ve geniş pencerelerine nazır koltuklarına göz gezdirip uygun adaylar ararken, Molly'nin Londra'ya taşınmayı büyük bir zevkle kabul edeceğini geçirdi içinden.

Ona bu imkan tanınsa anında Londra'ya taşınırdı.

Bir metres olmadığı halde En İyi Metres yarışmasını kazanabilen bir kadın, bırakın eski kafalı Londra'yı, Paris'i bile kolaylıkla avcunun içine alırdı. Tabii bunu arkadaşlarına bu şekilde anlatmayacaktı. Ama Molly'nin albenisini onlara bir şekilde aksettirecekti. O bunu beceremese de zaten adaylar Molly ile tanıştıklarında bunu kendileri görebilecekti.

Eğer göremiyorlarsa ya uykuda olmalıydılar ya da kör.

Aslında kendisi de Molly'nin ne kadar çekici bir kadın olduğunu yakın zamana kadar fark edememişti. Ama bunun nedeni o lanet Noel gecesi vakasıyla seyri değişen uzun geçmişleriydi.

Birden Harry bu konuda ne kadar öfkeli olduğunu anladı. O

ve Molly daha çocuklardı. Penelope de hayli gençti. Ama Harry ve Molly bunun bedelini yıllarca ödemek zorunda kalmışlardı. Aptal bir öpücük ve küçük bir kızın umutsuzca aşık olduğu bir gence olan duygularını anlattığı bir şiir. Artık hayatlarında yeni bir sayfa açmanın zamanı değil miydi? Bu Noel vukuatını tamamen arkalarında bırakmanın zamanı gelmişti.

Harry, baloda Molly ile dans edebilirdi. Bir kere tabii ki. Bu aralarında özel bir bağ olduğunu ortaya koyacaktı. Onunla bir kereliğine de olsa dans ederek tüm tanıdıklara, komşulara geçmişti geride bıraktıklarını göstereceklerdi.

Ve gelecek ne kadar heyecan vericiydi. Çünkü Harry baloda ailesine planlarını anlatmaya da karar vermişti. Ve eğer planları babasının hoşuna giderse, çok uzun zaman önce yaşanan o geceye – Noel gecesine – kendisine ilham verdiği için müteşekkire kalacaktı.

“İyi olduğuna emin misin, Molly?” diye homurdandı Lord Sutton. Molly eve döneli bir ay olmuştu. Babası, Molly’nin bir hafta ortadan yok olduğunu anlamamıştı bile. Kuzen Augusta ya da hizmetkarlar da farkında bile değillerdi. Cedric ile kaçmadan önce her şeyi çok iyi ayarlamıştı Molly; tabii işlerin bu kadar farklı gelişeceğini hiç bilmeden.

Molly yumurtasıyla oynuyordu. “Evet babacığım. İyiyim.”

“Eskiden bir at gibi yerdin.”

Molly nedenini bilemiyormuş gibi omuz silkti. “Kendimi hayli iyi hissediyorum, inan bana.”

Aslında bu koskocaman bir yalandı. Hiç bu kadar kötü hissetmemişti.

Lord Sutton tabağındaki bifteği kesti. “Geldiğimden beri hiç eskisi gibi değilsin Molly,” dedi. Bifteği ağzına atıp Molly’ye dikkatli bir şekilde bakarak çiğnemeye başladı. Lokmasını yuttu ve sözlerini sürdürdü: “Aslında açık olmam gerekirse ben de hiç

eskisi gibi değilim. Cedric'in ortadan kaybolması beni şaşkına çevirdi. Bir iki gün daha ondan haber almazsam korkarım yeni bir asistan tutmam gerekecek. Sana nereye gideceğini söylemediğine emin misin?"

Molly, yüzünün kızardığını hissetti.

"Neler oluyor!" Babası iyice şüphelenmişti. "Aranızda benim bilmediğim bir şeyler mi dönüyor?"

"Hayır, babacığım. Hiçbir şey yok. Ve Cedric'i özlediğimi söylemeyeceğim. Hem de hiç. Umarım bir daha hiç dönmez."

"Leydim bir anda isyan bayrağını açtı," dedi Lord Sutton ve kıkırdamaya başladı. Birasından bir yudum daha aldı, ağzını şapırdattı ve bira bardağını tekrar masaya koydu. "Sana ne diyeceğim," dedi. "Döndüğünde onunla konuşacağım. Bence siz ikiniz evlenmelisiniz. Bunu ne kadar düşünürsem fikir o kadar hoşuma gidiyor. Sen ve... Cedric!" Keyiflenmiş gülüyordu. "Bu sayede benim yanımda kalmaya devam edeceksin, bana güzel turtalarından yapacaksın; Cedric de benim asistanım olarak çalışmaya devam edecek ve ben öldükten sonra tarihi eserlerimi korumaya devam edecek."

Babası bu fikirle bayağı keyiflenmiş görünüyordu.

Molly, çatalını masaya bıraktı. "Hayır, teşekkür ederim babacığım, ben bunu istemiyorum. Aslına bakarsan ben de seninle bir şey konuşmak istiyordum."

"Neymiş?"

"Cedric ve ben birbirimize hiç uymuyoruz," – bir an duraksadı, derin bir nefes aldı – "ama bahar sezonunu kentte geçirmek çok isterdim doğrusu."

"Bahar tatili için çok yaşlısın!" Lord Sutton öksürdü. "Sen neredeyse evde kaldın!"

Molly dudaklarının titrediğini hissetti. "Ve bunun için sana teşekkür etmeliyim babacığım. Beni buraya, Kuzen Augusta ile kapattın. Bunu neden yaptın?"

Lord Sutton'ın yüzü kızardı. "Benim kararlarımı yargılamaya nasıl cesaret edersin? Senin için en iyisinin ne olduğunu biliyorum ben."

Molly iç çekti ve masanın etrafında dolanıp babasına yaklaştı. Hemen yanındaki iskemleye oturdu ve yumuşak bir sesle anlatmaya başladı: "O uğursuz Noel gecesinden sonra yıllarca ya çok sıkı okullara gönderildim ya da burada Kuzen Augusta ve seninle kalmak zorunda bırakıldım. Seni çok seviyorum babacığım ama bu yüzden Londra'da düzenlenen sayısız baloya katılma fırsatını kaçırdım. Kimse bir balodan ya da etkinlikten döndükten sonra kapıma çiçek bırakmadı. Yavaş yavaş bir kız kurusuna dönüşüyorum, yavaş ama emin adımlarla."

Lord Sutton'ın omuzları düştü.

Molly elini babasının elinin üzerine koydu ve elinden geldiğince nazik bir sesle: "İşin sayesinde geçmişi korurken hayatın geçip gitmesine izin vermemeyi bana sen öğrettin. Lütfen." Ona yalvaran gözlerle baktı. "Londra'nın baharını yaşamak istiyorum."

Lord Sutton iç çekti. "Tamam," dedi. "Sadece bir sezon." Çenesini ovuşturdu. "Cedric'i istemediğine emin misin?"

"Kesinlikle, babacığım." Eğilip babasını yanağından öptü. "Ve bu kadar anlayışlı olduğun için çok teşekkür ederim."

Lord Sutton yüzünü ekşitti, duyguların açıkça gösterilmesinden hiç hoşlanmazdı. "Bir şey değil canım. Ama henüz ekim ayındayız. Bahara daha çok var. Ocaktan hazirana kadar yakın bir arkadaşımın Jermyn Caddesi'ndeki evini kiralarız."

"Ve bu arada biz de Londra'ya bir seyahat düzenleyebiliriz; sezon başlamadan yeni kıyafetler almam lazım," dedi Molly neşe içinde.

Lord Sutton gözlerini devirdi. "Sanırım bu gerekli olacak. Yarın çıkarız yola."

"Neden bu kadar erken?"

"Yeni kıyafetlere tahmin ettiğinden daha önce ihtiyacın olanı," dedi. "İki hafta sonra Duk'un malikanesinde küçük bir balo düzenleniyor. Penelope ve Roderick'in İtalya'dan döndükleri şerefine."

Molly gözlerini kırıştırdı. "Tabii ki. Bunu düşünmeliydim. Sence Harry de orada olur mu?"

Lord Sutton kaşlarını çatı. "Bundan bize ne? Ama sanırım orada olacaktır."

Molly'nin merakı kısa bir süre sonra geçti. O gün öğleden sonra bir hizmetçi elinde bir mektupla geldiğinde, bahçedeki gülleri buduyordu.

"Size bir mektup var, Lady Molly," dedi hizmetçi ve reverans yapıp, onu bir elinde makas, bir elinde mektupla yalnız bırakıp çekildi.

Molly'nin kalbi çığmencasına atmaya başladı. Makası yere koyup mektubun mührünü kırdı. Mektup Harry'dendi. Berbat el yazısını çözmeyi başardıktan sonra Molly, Harry'nin baloya geleceğini öğrendi.

Harry! Baloya geliyor! Mektubu dudaklarına götürüp bir an bu haberi sindirmeye çalıştı. Ama okumaya devam edince bir anda elleri ve ayakları buz kesti. Harry mektubunda baloya beraberinde birkaç uygun koca adayı getireceğini yazmıştı. Ve Molly flört etmeye hazırlıklı olmalıydı.

Tabii ki hazır olacaktı. Molly derin bir iç çekti. Harry sadece Molly'nin isteğini yerine getiriyordu; neden bu kadar hayal kırıklığına uğramıştı ki?

Molly bir gülü eline aldı ve düğümlenen boğazını yutkunarak rahatlatmaya çalıştı.

Hayal kırıklığına uğramıştı, hatta mahvolmuştu. Kalbi kırılmıştı. Bu onun sorunuydu. Harry'yi seviyordu. Ama o...

Belli ki o Molly'yi sevmiyordu.

Beraber çok iyi zaman geçirmişlerdi, bu doğrudu! Daha önce kimseyle eğlenmediği kadar eğlenmişti Harry ile.

Ama Harry onu sevmemişti.

Molly mektubun en altına baktı. Harry mektubu büyük bir H harfi ve devamında gelen karmaşık el yazısıyla imzalamıştı.

Harry.

Molly mektubu katladı ve bahçe önüğüünün cebine yerleştirdi. Harry'nin öğretmenleri küçüklüğünde el yazısını düzeltmek için çok uğraşmış olmaları diye düşünüldü. Yazının düzgün olup olmadığına dikkat etmemek... Tam Harry'lik bir davranıştı.

Kötü ama çok tatlı bir özellik.

Molly bunları düşünürken ne yazık ki gülümseyemedi.

Hayır, onu düşünmekten vazgeçmeliydi. Özellikle de onun Molly'ye çok tatlı gelen özelliklerini.

Bahçe aletlerini bıraktı. Eve yığılıp geniş merdivenleri tırmandı. Londra seyahati için eşyalarını toplamak üzere odasına girdi. Sonunda evlenmek için piyasaya çıkıyordu. El yazısı kötü, Ulaşılmaz bekarlar işine yaramazdı.

43. Bölüm

“Sana önemli haberlerim var kardeşim,” dedi Roderick aynanın karşısında kravatını bağlarken.

“Dur tahmin edeyim,” dedi Harry ve brendisinden bir yudum aldı.

Akşam üstüydü; Dük’ün balosu bir saat içinde başlayacaktı. Harry, Roderick ve Penelope’nin Dük ve Düşes’i ziyaret ettiklerinde kaldıkları lüks süitтейdi.

“Biliyorsun, değil mi?” Roderick gülümsedi.

Harry brendisini masaya koyup ayağa kalktı. “Yüzündeki sırtık ifadeden anlaşılıyor zaten. Doğurganlığınız ve mirasınız garanti altında. Penelope hamile ve sen çocuğun erkek olduğunu düşünüyorsun.”

Roderick güldü. “Evet, seni şeytan. Güzel karımı yine hamile bıraktığım için kendimle gurur duyduğum o kadar anlaşılıyor demek?”

“Evet, anlaşılıyor.” Harry onun sırtına vurdu. “Aferin sana. Ama bu seferkinin erkek olduğundan nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?”

Roderick iç çekti. “Penelope bu sefer daha farklı hissettiğini söyledi. Ayrıca hizmetçisi ipe bağlı bir kaşıkla bir şeyler yaptı ve çocuğun erkek olduğu kehanetinde bulundu. Ama gerçek şu ki, eğer bu çocuğumuz da kız olursa Penelope de ben de aynı şekilde mutlu olacağız.”

“Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun değil mi?” diye sordu Harry.

“Tam olarak değil,” diye yanıtladı Roderick ve kendine bir bardak brendi koydu.

“Eğer bir oğlun olursa ben yedek olmaktan kurtulacağım.”

Roderick durdu. “Haklısın.”

“Yani bütün hayatım boyunca sırtıma yüklenen bu görevden azat edileceğim.”

Roderick ona baktı. “Bunun, senin kurtuluşun olup olamayacağını bilemem; seni bazı şeylerden mahrum bırakacak bir gelişme de olabilir.”

Harry elini saçlarında gezdirdi. “Benim de kafam karışık aslında. Senin yedeğin olmak beni bunca yıl çok kısıtladı. Tıpkı vâris olmanın seni kısıtladığı gibi.”

Roderick anlayışlı bir şekilde onayladı. “Bazen insanı çok daraltıyor, değil mi?”

İki kardeş yatağın ucuna oturmuşlardı. “Bazen düşünüyorum,” – Harry çenesinin titrediğini hissetti – “bugün bile babam beni pek tanımıyor. Ya da tanımak istemiyor, umursamıyor.”

Roderick bir süre sessizliğini korudu. Sonra, “Çok sevgi dolu bir baba olduğu söylenemez tabii,” dedi. Hafifçe Harry’nin kolunu sıktı. “Seni daha çok kollamalıydım. Her çocuğun ihtiyaç duyduğu ilgi ve alakayı sana göstermeliydim.”

“Ama senin de aynı ilgiye ihtiyacın vardı.”

Roderick başını salladı. “Ben babamızdan ilgi gördüm. Hiçbir zaman çok sıcak ya da çok kişisel bir alaka göstermedi ama bir

şekilde önemli olduğumu hissettirdi.” Roderick kolunu kaldırdı ve sesini kalınlaştırarak “Mallan ailesinin sonu gelirse dünyaya ne olurdu? Dururdu.” Düşünceli bir şekilde gülümsedi. “Babamızın bana yansıttığı his işte buydu.”

Bir süre daha sessizce oturdular. Sohbetleri ne kadar rahatsız edici de olsa Harry mutlu hissettiğini fark etti. Ağabeyiyle oturup konuşmak ve sevildiğini, benimsendiğini hissetmek, çok güzeldi.

“Senin her zaman yanımda olduğunu biliyordum,” dedi Harry. İyice duygusallaştığı için sesi çatallı çıkmıştı. Molly ile geçirdikleri bir haftadan bu yana ve o hafta yaşadığı onca duygunun ardından Harry daha duygusal bir insan olmuştu. Yutkunduydu. “Bütün dünya bana inanmazken yanımda olduğun, bana inandığın için teşekkür ederim.”

Roderick, brendisini indirdi. “Şeyi mi kastediyorsun, orduda başına gelenleri?”

Harry başıyla onayladı. “Çok zor zamanlardı. Gerçekten zor. Kendimi savunamamak...”

Roderick yine iç çekti. “Bu yüzden mi pes ettin? Herkesin senden beklediği gibi davranmanın nedeni bu muydu?”

“Evet,” dedi Harry. “Kısmen. Özellikle de babam benden pek bir şey beklemediği için. Bir kadının onurunu koruduğuma inandığını pek sanmıyorum. Hâlâ da koruyorum.”

“Harry,” Roderick ona itiraz ederek. “Bence senin doğru bir şey yaptığını biliyor ama içindeki düş kırıklığına uğramış adam, öyle hiçbir şey yapmadan durmayı kendine yediremiyor. İnan bana. Bunu biliyorum çünkü ben de bir babayım ve eğer kızlarımızdan birinin başı belada olsa ve ben bu konuda hiçbir şey yapamıyor olsam kendimden nefret ederdim.”

Harry iç geçirdi.

“Göstermiyor olabilir,” diye devam etti Roderick, “ama seni seviyor. Gerçekten. Bunu sana açık açık gösterememek onun

kısmı, onun için üzölmelisin.” Roderick durdu. “Peki, sen onu seviyor musun Harry?”

Harry yere bakıyordu. Babasını seviyor muydu? Hayatı boyunca kendisiyle hemen hemen hiç ilgilenmeyen ve kesinlikle Harry’ye en ufak bir sevgi belirtisi göstermeyen bu adamı seviyor muydu?

Alnını buruşturdu. “Evet,” dedi Roderick’e dönüp. “Seviyorum. Neden bilmiyorum ama babamı seviyorum.”

“O zaman ona söyle. Onun gelip sana söylemesini bekleme. Bu hiç olmayabilir, ama sen ona bunu söyleyebilirsin. Ve huzura erersin. En sonunda. Senin Ulaşılmaz Bekar olmanın bir diğer nedeni de bu değil mi? Öfkeli olman yanı.”

Harry, Roderick’e baktı. “Evet,” dedi. “Öfkeliyim.”

Roderick’in gözlerinin içine bakıyordu. Endişeli bir ifadesi vardı. Ama anlıyordu.

İyimserdi.

Harry gülümsedi. “Artık hayatıma devam etmemin vakti geldi, değil mi?”

Roderick onayladı. “Bunu fark ettiğin için seninle gurur duyuyorum. Bir süredir vaktin geldiğini biliyordum ama bu karar senin içinden, kalbinden gelmediği sürece, ben zorla değiştiremezdim seni.”

Ayağa kalktılar. Bir an kalakaldılar; sonra Harry kollarını abğabeyinin boynuna doladı ve onu sıkıca kucakladı.

“Teşekkür ederim,” diye fısıldadı.

Roderick de onu sıkıca kucaklıyordu. “Hayır. Asıl ben sana her zaman yanımda olduğun için teşekkür ederim. Şimdi geçmişe dönüp baktığımda bunu görüyorum; sen hep benim yanıdaydın.”

Harry güldü. “Bir sefer hariç.”

“Ah, evet,” Roderick sözcükleri bastıra bastıra konuştu. “Karrımı öptüğün zaman hariç.”

“O zaman daha karın değildi.”

Roderick güldü. “Aslında o olay beni kendime getirdi. O ana kadar Penelope’yi çantada keklik sanıyordum. O olaydan sonra bir daha hiç onu ihmal etmedim.”

“Şimdi de etmesen iyi olur. Beş dakika önce salonda olmalıydık.”

Roderick gözlerini sanki çok korkmuş gibi açtı. “Annem ve Penelope bunu bana ağır ödetecek, değil mi?”

“Evet, ama ben annemin tepkilerine alışığım, aldırımıyorum,” dedi Harry.

“Evlenince görürsün.”

“Eğer evlenirsem tabii,” dedi Harry muzip bir ifadeyle.

İki kardeş gülüşerek merdivenlerden indiler. Harry, Roderick’in Penelope’ye yanaşmasını ve onu sessizce öpmesini izledi.

Harry eskiden *bekarlık sultanlığı* düşüncesini, uykusunda bile sıralayabileceği hazır cümlelerle savunurdu. Ama bir şekilde bugün, Roderick ve Penelope’nin müjdeli haberleri ve mutlu beraberliklerinin ışığında, bütün o cümleler Harry’ye bile yanlış geliyordu.

Bu durum biraz rahatsız ediciydi.

Bekarlık hakkında düşünceleri mi değişiyordu?

Bu konuya şu anda kafa yormamaya karar verdi.

Üzerinde düşünülmesi gereken daha önemli konular vardı. Aile gibi. Dostları gibi. Ayrıca şimdi, onu büyük ihtimalle seven, baskıcı bir dükün düzenlediği küçük bir taşra balosunda hoş vakit geçirme zamanıydı.

44. Bölüm

Molly'nin avuçları terlemişti. Harry'yi görmek için sabırsızlanıyordu. Altı uzun hafta olmuştu! Onu görünce nasıl davranacaktı? Acaba Harry ona karşı nasıl bir tavır takınacaktı?

Bütün bunları düşünerek aptallık ettiğini biliyordu. Harry bekar bir genç adam olarak şu anda ne isterse onu yapıyor olacaktı. Dedikodulara göre geçen altı ay içinde Londra'nın altını üstüne getirmekle meşguldü ama gelen hiçbir haberde, diğer bekarlardan daha hovarda ya da dağıtmış olduğuna dair özel bir detaya da rastlamamıştı.

Yine de haberler Molly'ye acı vermeye yetecek kadar hovardalık doluydu. Acaba bu süre içinde başka bir kadınla ilişkisi olmuş muydu?

Molly en azından çok güzel görüldüğünden emindi. Elbisesi Londra'dan gelmişti. Sevgili babası, hiçbir masraftan kaçınmamıştı. Beyaza yakın soluk gül rengi muslin bir elbiseydi; elbiseyi çok zarif eldivenler tamamlıyordu. Elbisenin yakası hayli sadeydi ama yarı şeffaf boncuklar işlenmiş eteği, o yürüdükçe parılıyordu. Molly bukleleri sabitlenmiş saçlarına birkaç pembe gül takmıştı.

Molly, balo salonuna bakan balkonda konuklarını karşılayan ev sahiplerine merhaba demek için sıraya girdi. Buradan sonra aşağıdaki eğlenceli kalabalığa karışabiliyordu. Bir an burada çok rahat davranabileceğini fark etti. Sonuçta Dük'ün evi, onun evi sayılırdı. Bu eve bebekliğinden beri binlerce kez gelmişti. Ve ablası, Dük'ün gelini olmuştu.

Ama altı hafta önceki ev partisinden bu yana her şey sonsuza kadar değişmişti. Ve şimdi Molly bugüne kadar Harry'nin nasıl olup da bir erkek olarak hiç dikkatini çekmediğini anlamıyordu.

Molly merdivenlerde babasını kaybetti, aşağılarda bir yerlerde olmalıydı.

Ama sonra babası onu buldu. "Sen bensiz devam et, Molly. Lord Winston ile bir şey konuşmalıyım ve gözlüklerimi arabada unutmuşum. Hemen dönerim."

Molly, Harry'nin ailesine, onlara tek başına merhaba diyecek kadar yakındı.

"Nasıl istersen babacığım," dedi ve merdivenlerde ilerlemeye devam etti.

Molly, sıra kendisine geldiğinde Dük ve Düşes'e reverans yapmakla o kadar meşguldü ki Harry'nin sıranın ilerisinde olup olmadığına bakamadı. Ekselanslarının hâlâ ona kızgın olup olmadığını düşündü. Dük'ün davranışları, bundan şüphelenmesini haklı çıkaracak kadar sertti. Ama Düşes hemen Dük'ün kontrolcü, tehditkar davranışlarını toparlayacak bir samimiyetle Molly'ye uzandı.

"Seni görmek ne güzel, Molly!" Düşes kibarca gülümsüyor ve Molly'nin elini sıkıyordu. "Biliyor musun, her geçen gün daha çok annene benziyorsun."

"Gerçekten mi?" diye sordu Molly, ona karşı yakınlık hissederek.

"Kesinlikle," diye yanıtladı Düşes. "Umarım bu gece çok iyi vakit geçirirsin, canım."

Molly, Düşes'e teşekkür etti. Sırada onu görmekten son derece mutlu olan Penelope ve Roderick vardı. Molly her ikisini de sımsıkı kucakladı.

"Muhteşem görünüyorsunuz," dedi Penelope. "Ve seni daha önce görememek ne büyük bir ıstıraptı." İtalya'dan üç gün önce dönmüşlerdi ama Penelope kızları yanına alıp Marble Hill'e gelmek için vakit ayarlayamamıştı. O ve Düşes, balonun hazırlıklarına gömülmüşlerdi.

Ama Molly onu çok iyi anlıyordu. Ve ablasıyla baş başa vakit geçirmek için sabırsızlanıyordu. Ona çok bağlıydı; tabii ki onu çok seviyordu. Aralarındaki sevgi karşılıklıydı. Bunu birbirlerine ispatlamaya ihtiyaçları yoktu. Penelope adına mutlu olabilirdi ve mutluydu da. Gerçekten çok mutluydu.

O an Molly – karşılıksız da olsa – aşık olduğu adamın yakınlarında olduğunu hissetti. Ablasıyla İtalya'da en sevdiği yerler hakkında konuşurken, Roderick'in soluna dönüp "Senin orduya yazılmana neden olan küçük haylaz burada Harry," dediğini duydu.

O an Harry'yi gördü. Bir anda her tarafı jöle gibi pelteleşti. Kusursuz kıyafetinin içinde Harry her zamankinden daha yakışıklı görünüyordu. Ayrıca onda daha önce fark etmediği bir ölgunluk, çekingencilik de vardı. Belki de ailesiyle bir aradayken daha farklı oluyordu.

Molly, gözlerinin parlamasından Harry'nin kendisini gördüğüne mutlu olduğunu anlayabiliyordu. Molly'nin elini öptü; ona dokunduğu anda Molly'nin vücuduna mutluluk dalgaları yayıldı.

"Londra'dan gelen arkadaşlarım seninle dans etmek istiyorlar," dedi biraz alçak bir sesle. Roderick ve Penelope iki yaşlı ve hiç evlenmemiş kız kardeşle sohbet ediyordu. "Burada işim biter bitmez seni onlara kendim takdim edeceğim."

Molly mutluluk dalgalarının hızla uzaklaştığını hissetti.

“Teşekkürler Harry,” dedi ve gülümsemeye çalıştı. “Çok minnettarım.”

“Sana karşı sözümü yerine getirmeyi her şeyden çok istiyorum,” dedi Harry sesinde şimdiye kadar Molly’nin hiç duymadığı bir ağırlıkla.

Molly’nin elini bir kez daha öptü. Molly yüzündeki gülümsemenin sıradan çıkana kadar yüzünde kalmasına dikkat ederek oradan ve Harry’den uzaklaştı.

Harry ona evlenebileceği birini bulacağına söz vermişti. Ama bu sözü yerine getirmeyi bu kadar çok istemesi gerekiyor muydu sanki? Molly hayatına devam etmeliydi. Harry’nin arkadaşlarıyla tanışmalıydı. Ve her şey yolunda giderse belki de bu gece, ileride kocası olacak biriyle dans etme şansını yakalardı.

Annesinin etrafındaki bir grup kadın tarafından kısıtlanmış olmak Harry’yi hiç rahatsız etmemişti. Annesi onu yanlarına çağırması ve gelecek planlarıyla ilgili sorularını yanıtlamasını istemişti. Ebeveynleri ve onların yakın dostları her zaman Harry’nin gelecek planlarını merak ederlerdi.

İlk defa, Harry’nin onlara anlatacakları vardı. “Küçük bir yayınevi kuracağım,” dedi etrafındaki hanımlara.

Annesi bir an nefesini tuttu. Sonra gülümsedi. Harry, annesinin gözlerinin yaşardığını fark etti.

Harry de hayli duygulanmıştı.

“Anneciğim.” Annesinin elini eline aldı ve gülümsedi. “Traemore Yayıncılık’ın çıkaracağı ilk kitap çocuklar için bilmece, şakalar ve şiirler ihtiva eden bir derleme olacak. Kitabın adı Çocuklar İçin Noel Eğlenceleri olacak. Satılan her kopyadan elde edilecek gelir, bu arada derlemeyi her yıl güncellemeyi planlıyorum, yerel bir yetimhaneye verilecek.”

Kadınların hepsi onaylayarak mırıldandılar.

“Başka yardım projeleri de yürüteceğim,” diye devam etti Harry. “Mesela Londra’da saygıdeğer ve güvenli bir iş kurmak isteyen kadınlara tavsiyeler sunan bir rehber kitap hazırlayacağım. Bu kitabı kiliselere ve kentteki fakir mahallelere dağıtacağım.”

“Bu harika!” yaşlıca bir kadın gözlüğünü gözüne yerleştirerek, “Eski Harry’ye ne oldu?” diye sordu.

Harry ona döndü. “Ben hâlâ aynı Harry’yim, Kontes. Sadece biraz daha iyiyim.”

Bütün kadınlar gülüştü.

“Planlarını babana anlattın mı, Harry?” Annesi gözleri umutla parıldayarak sormuştu.

Harry başını iki yana salladı. “Henüz değil. Fırsatım olmadı. Ama hepsini anlatacağım. Bu gece, ilerleyen saatlerde.”

“İyi,” dedi. “Hadi bize biraz daha bahset planlarından.”

Annesinin heyecanı, Harry’yi gülümsetti. Ve Harry kendisini engelleyen ne orduda yaşadıkları ne de babası olduğunu o an anladı ve asıl ilerlemesini engelleyen bizzat kendisi olduğunu daha önce anlamış olmayı diledi. Keşke bunu daha önce fark edebilmiş olsaydı.

“Eninde sonunda,” diye anlatmaya devam etti, “yayınevini eğlenceli romanlar, yetişkinler için şiir kitapları, eğitim kitapları gibi başka yayınlar da basmak üzere büyüteceğim. Ama hiçbir zaman ilk ilham kaynağımı unutmayacağım,” – Harry annesinin parmaklarını dudaklarına götürdü ve nazik bir şekilde öptü – “yani seni güzel leydim, bana doğru ve yanlış öğretti, dünyanın en sevgi dolu annesi.”

Düşes’in dili tutulmuştu sanki. Arkadaşlarının da. Hepsinin gözleri yaşlarla doluydu. Harry hayatında hiç kucaklanmadığı kadar çok kucaklandı, iyi dilekleri kabul etti. Tüm bunlar garip bir şekilde hoşuna bile gitmişti. Geçmiş kabul edebiliyordu.

Çünkü artık, onu tanımlayan sadece geçmişi değildi, Harry daha fazlasıydı. Daha büyümüştü.

Ve az önce dul ve zengin Kontes'e söylediği gibi, daha iyiydi.

Ancak etrafındaki hanımların yeni kuracağı işle ilgili soruları ve onu göklere çıkaran iltifatlarından bir yolunu bulup kaçmalıydı. Çünkü az önce omzunun üzerinden Molly'nin ona baktığını görmüştü. Molly, Harry'nin arkadaşı Alfred ile dans ediyordu. Alfred ona eğlenceli bir şeyler söylemiş olmalıydı ki, küçük yosma başını geriye atarak gülüyordu.

O an, Harry'nin ilk kıskançlık dalgasına kapıldığı andı. Molly'nin incecik boynu, Harry'nin de bildiği gibi, yumuşak ve ılık olmalıydı; muhtemelen çileğimsi davetkar bir koku yayıyordu.

Harry, Molly'nin boynunu Alfred'e sunduğunu düşünmekten hiç hoşlanmadı. Alfred'in boynuna öpücükler kondurduğunu düşünmek onu çıldırttı.

"Dikkatin dağıldı Harry," dedi annesi elini Harry'nin koluna koyarak. "Gerçi seni bekleyen böyle bir gelecek varken buna şaşırılmamalı."

"Dans etmek ister misin?" diye sordu Leydi Gregory. "Anne ile harika bir çift olabilirsiniz."

Hayır, olamaz. Anne Riordan, gelecekteki muhtemel karısı, orada duruyordu. Kusursuz bir aileye ve azımsanmayacak bir servete sahipti. Pek çokları için, Harry'nin ona evlenme teklif etmemesi için hiçbir neden yoktu.

"Merhaba, Lord Harry." Anne gözlerini kısarak ona bakıyordu.

"Sizi görmek ne güzel, Leydi Anne." Harry gülümsemeye çalıştı.

"Kentteyken ulaşamazsınız, biliyoruz," dedi Leydi Gregory, "ama annenizin evinde öyle olmasa gerek, ne dersiniz?"

Harry, Leydi Gregory'nin ne demek istediğini çok iyi anlamıştı. Bahsi kazanmış da olsa hâlâ Dük ve Düşes'in oğluydu ve

uyması gereken gelenekler vardı. Kolunu Anne'e uzattı. Kibar görünmeye çalışarak "Benimle dans ederek beni onurlandırır mısınız?" dedi.

Anne kolunu biraz ürkekçe kavradı.

Harry, Leydi Anne ile dans pistine doğru yürürken içinden "Kahretsin," dedi. Acaba ikisinin nikahı kilisede kıyılmış ve bunu Harry'ye söylemeyi mi unutmuşlardı?

Anne sürekli ayağına basıp dururken onunla sohbet etmeye çalışmak çok zordu ama Harry başardı. Ve pembe yelekli bir züppe, dans partneriyle onlara çarptığında Anne neredeyse bayılıyordu.

Doğal olarak Harry ona limonata içmek isteyip istemediğini sordu ama Anne başını sallayarak reddetti.

Dans sona erdiğinde Harry, "Dans için çok teşekkürler," dedi ve Anne'i gecenin en iyi dans eden hanımı olduğunu söyleyerek pembe yelekli züppeye teslim etti.

Görev tamamlanmıştı.

Şimdi gidip Alfred'i arayabilirdi. Birkaç dakika içinde onu, orkidelerle dolu iki vazo ve etrafına sarmaşıklar sarılmış mumlarla bezli masanın yanında gördü. Orkideler Penelope'nin en sevdiği çiçeklerdi, Roderick söylemişti.

Saçlarını itinayla süslü başlığının içine yerleştirmiş bir hizmetçi, kepçeyle bardağa buzlu bir punç koydu. "Buyrun Lord Harry." Sıcak bir gülümsemeyle Harry'ye uzattı.

"Çok teşekkürler." Harry bardağı kaldırdı ve hizmetçiye gülümsedi. Evin çalışanlarının da onu bu kadar sıcak karşılaması, çok hoş bir duyguuydu.

Alfred iki bardak punç istedi ve Harry'ye döndü. "Bana çok büyük bir iyilik yaptın. Molly'yi çok beğendim. Hem çok zeki hem de çok hoş. Aslına bakarsan bu içkiyi ona götürüyorum. Benimle terasa çıkmayı kabul etti."

“Hiç sanmıyorum,” dedi Harry. “Molly kimseyle terasa falan çıkamaz. Babası izin vermiyor.”

Alfred çenesini kırıstırdı. “Sen ne zamandan beri babaların sözünü dinliyorsun?”

Harry neşeli bir şekilde gülümsemeye çalıştı ama yüzündeki ifade gerçekte hayli ürkütücüydü. “Molly farklı. Gönül eğlendiriyecek biri değil o.”

“Gönül eğlendirdiğimi kim söyledi,” dedi Alfred; iyice dikelmışti. “Ona kur yapmayı planlıyordum ama...” Birden yüzü kızardı. “Gördün mü yaptığını.”

Harry, Alfred’in acıyla baktığı yöne baktı. Harry’nin Londra’dan getirdiği diğer arkadaşları, Molly’nin çevresini sarmıştı.

Alfred iç çekti ve punç bardaklarını masaya bıraktı.

“Üzgünüm,” dedi Harry, ama aslında Molly’yi daha yakından tanıma şansını kaybeden Alfred için hiç de üzülmüyordu. “Diğerleriyle kapışmadan onu kazanmayacaksın.”

Alfred meraklı gözlerle Harry’yi süzdü “Yoksa ondan hoşlanıyor musun?”

Harry küçük bir kahkaha attı. “Tabii ki. O benim komşum. Onu çocukluğundan beri tanıyorum.”

“Ona punç götürdüğümü öğrenince çok canın sıkıldı.”

Harry boğazını temizledi. “Ona karşı korumacı davranıyorum, evet.”

“Kız kardeşini koruyan bir ağabey gibi mi?”

Harry gülümsedi. “Aynen öyle.”

“O halde ondan uzak durmalıyım,” dedi Alfred üzgün bir şekilde. “Benim de bir kız kardeşim var.” Ve büyük ihtimalle kendine yeni bir dişi av bulmak üzere Harry’yi yalnız bıraktı.

Eğer Alfred bu kadar çabuk vazgeçiyorsa, Molly ile evlenmek isteyenler arasında yeri yoktu zaten. Harry değersiz bir adaydan onu kurtardığını düşünerek kendini rahatlatı.

Sonra diğer üçünün hâlâ Molly'nin çevresinde döndüğünü gördü. Derken aralarından biri, Lord Michael Bannister, Molly'yi valse davet etti.

Vals mi? Annesi böylesine iffetsiz bir dansın balosunda yapılmasına nasıl izin veriyordu? Mutlaka Penelope'nin etkisiyle çalınıyordu vals.

Boğazı düğümlendi. Michael bir Romeo idi. İyi bir gençti ama yaşı itibarıyla uçkuruna düşküncü. Molly vals sırasında onunla rahat bir şekilde sohbet ediyordu; büyük, meraklı kahverengi gözleriyle Michael'a bakıyordu.

Harry, Molly'nin bakışlarındaki davetkarlığın kendine değil de başka bir erkeğe yöneldiğini gördüğü anda anladı:

Molly'ye şehvetli duygular beslediğini biliyordu. Ayrıca ona sağlıklı bir seviyede arkadaşlık hisleri de besliyordu.

Ama şimdi bu ikisinden daha fazlasını hissediyordu ona karşı.

Onu başka erkeklerle paylaşmak istemiyordu. Kimseyle. *Hiçbir zaman.*

Harry daha önce hiç böyle bir şey hissetmemişti. Önceki ciddi olmayan ilişkilerinde, aralarındaki hukuk sona erip de hanım arkadaşı başka biriyle görüşmeye başladığında, bunu rahatlıkla sindirebilmişti.

Ama Molly'ye karşı böyle hisler beslemiyordu. Molly'nin artık onunla cinsellik anlamında bir ilişkisi yoktu, ama Harry yine de onun diğer bekar arkadaşlarıyla – özellikle de onu yatakta hayal eden bu beylerle – konuşmasını kesinlikle istemiyordu.

Arkadaşlarının Molly ile ilgili en ufak bir hayale kapılma cesareti göstermelerini bile istemiyordu. Ne şimdi ne de gelecekte.

Eğer kendini kontrol edemezse hislerini belli etmesine neden olacak bir sahip olma isteğine kapıldı. Yumruklarını sıkarak salonun bir ucundan yanlarına yürüdü ve Michael'ın omzuna dokundu. “Ben devam edeceğim,” dedi sert bir sesle.

Michael durdu, biraz aklı karışmıştı.

“Sana sonra anlatırım,” dedi Harry.

Anlatacaktı da. Orada bulunan herkese Molly’nin onun olduğunu anlatacaktı. Başka kimsenin olamazdı. Kimle isterse onunla evlenebilirdi ve Harry, Molly ile evlenmek istiyordu.

Onu eşi yapacak ve bir daha ona yanaşmaya çalışacak erkekler konusunda endişelenmesine gerek kalmayacaktı.

Çünkü onu *seviyordu*! Ne kadar kalın kafalıydı. Molly’ye karşı sürekli hissettiği çılgın, karmaşık hislerin aşk olduğunu anlaması nasıl bu kadar uzun sürmüştü?

Tam bir mankafaydı.

Başka da bir şey değil.

Mankafa!

Michael, Molly’nin elini bıraktı, Harry kaptı.

Ama Molly bu beklenmedik partner değişikliğine pek de memnun olmuş görünmüyordu. “Tanrı aşkına, sen ne yaptığını sanıyorsun?”

Vals yapmaya Michael ve Molly’nin kaldıkları yerden devam ettiler. “Herhangi biriyle vals yapmamalısın,” dedi Harry ve ne demek istediğini anlatabilmek için Molly’yi iyice kendine çekti. “Amaçlarının ne olduğunu bilemezsin. Ben kötü kurtları biraz olsun uzakta tutabilirim, sana söz verdiğim gibi. Ama kabul et. Sen bir kraliçe keki daha istiyorsun. Seni on dakika kadar önce köşede, bir tane yerken gördüm. Bu vals biter bitmez sana bir dilim daha getireceğim.”

“Annenin kraliçe keklerinin bugüne kadar yediklerim arasındayken en iyileri olduğunu kabul ediyorum ve bir keke daha hayır demem,” dedi Molly, dudaklarını sıktı ve bir süre sessiz kaldı. Sanki ağlamamak için sürekli yutkunuyordu.

Harry birdenbire durumu hissetti. “İyi misin?”

Molly acı bir şekilde güldü ve sorusunu yanıtlamadı. Harry onu dans pistinde döndürüyor ve Molly’nin içinde bulunduğu

garip ruh halinden çıkmasını sağlayacak bir şeyler söylemek istiyordu. Düşünüyordu ama sanki dili tutulmuştu. Büyük ihtimalle az önce göz göze geldikleri ve Molly bakışlarını uzağa bir yerlere çevirdiği için Harry tutulmuştu.

Molly mutlu değildi. Hem de hiç. Onunla mutlu değildi!

Harry onu tekrar kazanmak için çok geç olmamasını diledi.

“Molly,” dedi elini daha sıkı tutarak. “Seni gücendirecek bir şey mi yaptım?”

Molly derin bir nefes aldı. “Bana cevap ver, Harry. Ne istediğim seni niye bu kadar ilgilendiriyor?”

“Çünkü,” – Harry durdu – “Çünkü senin hakkında her şeyi bilmenin görevim olduğunu hissediyorum.”

“Bana evlenebilmem için birilerini ayarlarken?” Başını iki yana salladı, pek inanmamış görünüyor. “Ve neden benimle tanıştırmak üzere buraya getirdiğin beylere ‘kötü kurtlar’ diyorsun? Pek çok kişiye göre asıl kurt sensin. Gazeteler senin yeni özgürlüğünün tadını layıkıyla çıkardığını yazıyor.”

Harry bunu inkar edemezdi. Çıkarmıştı. Ama şimdi bunu, Molly’yi unutmak için yaptığını anlıyordu.

“Okuduğun her şeye inanma.” Harry. Molly’dan ayrıldığından beri hiçbir kadınla birlikte olmamıştı. “Ve daha önceki partnerlerine ‘kurtlar’ dedim çünkü,” – durdu – “sana uygun değillerdi.”

Molly iç çekti. “Olası adayları kaçırmaman, aksine bir koca bulmam için bana yardım etmen gerekiyordu. Yaptığın her neyse bir işe yaramıyor; üzerimde kara bir bulut gibi dolaşıyorsun.”

“Tehditkar mı görünüyorum?”

Molly başıyla onayladı.

“İyi,” dedi ve Molly’yi döndürmeye devam etti. “Bundan sonra tanışacağın herkesi senden uzakta tutmayı planlıyorum.”

“Neden?” diye itiraz etti Molly. “Harry...”

“Çünkü senin için en uygun koca adayını buldum.” Gülümsemi.

Molly kaşlarını kaldırdı. “Gerçekten mi? *Kimmiş?*”

Göremiyor muydu? Gözlerinin içinde göremiyor muydu? “Molly,” diye inledi. “Bu vals biter bitmez bahçeye çıkmalıyız.”

Ve farkında olmadan yavaşlamaya başladılar. Tam dans pistinin ortasında durdular.

“Harry?” Molly’nin kahverengi gözlerinden aklının karıştığını okuyabiliyordu.

Ama tam o anda merdivenlerden gürültüler geldi. Biri sanki gırtlığından sıkılıyormuş gibi haykırıyordu.

Müziyenler çalmayı bıraktı.

“Olamaz,” Molly fısıldadı.

Harry yukarı baktı. Bir uşak yere yığılmıştı. İki diğer uşak, saçları darmadağın olmuş başka birini iki kolundan tutmaya çalışıyorlardı. Bu adam her ne kadar kıpırdamıyor ve mücadele etmeye çalışıyorsa da, gözlerindeki muzaffer ifade seçilebiliyordu.

Bu Sör Richard’dı. Ve hemen yanında ise yalvaran bakışlarını Harry’ye dikmiş, güzel ama sıkıcı Fiona duruyordu.

45. Bölüm

Sör Richard'ı, Harry'nin eski metresiyle birlikte görünce Molly'nin kalbi öylesine hızlı atmaya başladı ki genç kadın bayılacağını sandı.

Balkondan, tamamen sessizliğe bürünmüş balo salonuna doğru, “Bir duyuru yapmak istiyorum,” diye bağırdı Sör Richard. “Ve bu duyurum, eğer Mallan Dükü ve yakınları onurlu olmayı önemsiyorsa, onlar için büyük önem taşıyor!”

Molly ile Harry birbirlerine baktılar.

Foyaları ortaya çıkıyordu.

Uşaklar Sör Richard'ı tutmaya çalışırken Molly de soğukkanlılığı elden bırakmamaya çalıştı.

“Ekselansları! Beni dinlemenizi istirham ediyorum!” diye bağırdı Sör Richard.

Uşaklar onu neredeyse kapıya kadar sürüklemeyi başarmışlardı ama Sör Richard dört bir yana tekmeler savuruyor, mücadeleden vazgeçmiyordu. Onun bu mücadelesi Fiona'yı etkilemiş ya da şaşırtmış görünmüyordu.

“Bırakın onu!” diye bağırdı Dük.

Uşaklar onu zor da olsa dinlediler. En sonunda kollarını bıraktıklarında Sör Richard hızla nefes alıp vererek ayağa kalktı.

“Bana ne söyleyeceksiniz?” dedi Dük balo salonunun pistinden yukarı doğru bağırarak.

Ama daha Sör Richard cevap veremeden Molly’nin babası balo salonun girişine geldi ve hızla nefes alıp veren Sör Richard ve uşakların yanında durdu.

“Burada neler oluyor böyle?” diye sordu Lord Sutton, gözlüklerinin ardından kalabalığa.

Ah, baba.

Molly, kızının rezaleti su yüzüne çıkarken babasının burada olmamış olmasını istedi.

Babasının peşinden salona altın rengi saçlı ve melek yüzlü bir adam da girdi.

Cedric.

Molly yutkundu. Onun burada ne işi vardı? Eğer babası bir çeşit son dakika manevrasıyla sezonu Londra’da geçiremeden Molly’yi Cedric ile evlendirmeyi planlamamışa...

Ya da belki Cedric onu terk ettiğine pişman olmuş olabilirdi.

Harry bir adım ileri çıktı. Yumruklarını iyice sıkıyordu. “Alliston, seni alçak herif.”

Molly, Harry’yi kolundan tuttu. “Hayır,” diyerek onu durdurdu.

Harry, Cedric ile zaman kaybetmemeliydi. Artık onun sadakatsizliğinin ne önemi olabilirdi ki? Onunla bir geleceği yoktu. Ve Harry’ninki de belirlenmişti. Sör Richard, En İyi Metres yarışmasında yaptıkları üçkağıdı açıkladıktan sonra Harry, Anne Riordan ile evlenmek zorunda bırakılacaktı.

Molly, Harry’nin kolundaki elini indirmede ve Harry’nin yumruğunu açtığını gördü. Ama Harry hâlâ, isterse onlarca deviyere yıkabilecek kadar hiddetli ve kuvvetli görünüyordu.

Molly ses çıkarmadan durdu; babasının Cedric'le evlenmelerini ne kadar istediğini düşünmemeye çalıştı. Her ikisi şu anda Sör Richard'ın iki yanında duruyorlardı. Babası Sör Richard'a garip bir yaratılmış gibi bakıyordu. Ahmak Cedric ise Fiona'ya dehşet içinde bakıyordu; bu Molly'ye sadece Cedric'in yine onu arzuladığını kanıtlıyordu.

Cedric, Molly'nin umrunda değildi; yalnızca biraz acıyordu ona. Babasının onun bir kocada ne isteyip istemediğine kulak vermeyi reddetmiş olması, ise Molly'yi yıkmıştı.

Ama babasının Molly'nin ne isteyip istemediğine aldırmış etmemesi, on üç yaşındayken durduğu ve yıllar boyunca kabuslarına giren bu balo salonunda olanlardan daha az önemliydi.

Molly kendini giyotine giden bir suçlu gibi hissetti. Elleri ve gözleri bağlı, sefil hayatının alınmasını bekleyen bir günahkar gibi.

Ve giyotin çok geçmeden boynuna inecekti.

Sör Richard titreyen eliyle Harry'yi gösteriyordu. "Oğlunuz, Ekselansları, Prens'in Ulaşılmaz Bekar bahsine çağrıldı."

"Evet, hepimiz bu bahsi biliyoruz, Bell," dedi Dük son derece bıkkın bir sesle. Bu, beklenmedik bir çıkışla mahvolan ilk balosu değildi. "Sen kendi işine bak."

Davetliler sessizlik içinde olanları izliyorlardı. Molly'nin kullakları uğulduyordu.

Sör Richard bir kaşını kaldırdı. "Bildığınız gibi, ben de bu yıl iddiaya giren beş Ulaşılmaz Bekardan biriydim." Bu yüzden kendiyile gurur duyduğu her halinden anlaşılıyordu. "Hepimizin bahse bir metresle katılması gerekiyordu."

"Roger!" Bu, Harry'nin annesinin, babasına uyarısıydı.

Molly, Dük'ün elini karısınınkinin üzerine koyduğunu gördü. "Hepimiz yetişkiniz, Jane. Ama eğer burada, konuşulanları duymak istemeyen biri varsa şimdi çıkabilir."

Kalabalıkta bir hareketlenme oldu ama kimse, papazın karısı bile salondan çıkmadı.

Kalabalık tekrar Sör Richard'a odaklandı.

Sör Richard önce soluna baktı, sonra kasılarak diğer yöne döndü; durdu, boğazını temizledi ve anlatmaya devam etti. "Bahis süresince," dedi o kendini beğenmiş sesiyle, "her birimiz bir haftalık ev partisine bir metresle gitmek zorundaydık. Parti size ait bir evde düzenlenmişti, Ekselansları. Anladığım kadarıyla en sevdiğiniz av köşkünü kullandık."

Odada bir anda gürültüler yükseldi. Konuşmalar giderek artıyordu. Molly, Harry'ye baktı. "Av köşkü *senin* değil miydi?" diye sordu fısıldayarak.

Harry başını iki yana salladı. "Kendim ve babamla olan ilişkim hakkında sana anlatmam gereken çok şey var," dedi. "Ama hepsi geride kaldı. Onunla bu gece konuşmayı planlıyordum. Bu gece seninle de konuşacaktım, Molly."

Harry öfkeli görünüyordu. Ümitsizdi. Ama gözlerinde yine de sıcak, dürüst ve sevgi dolu bir ifade vardı. Bu mümkün müydü? Harry ona karşı duygular besliyor olabilir miydi?

Harry, Molly'nin elini sıktı. "Sana her şeyi anlatmak istiyorum. Vals sırasında tam söylüyordum ki kesildi. Seninle olmak istiyorum, Molly." Nefes aldı. "Dünyada hiçbir şeyi böylesine çok istememiştim."

Molly başını salladı, kalbi ağzından fırlayacak gibiydi. "Ben de seninle olmak istiyorum, Harry."

Etraflarındaki yüksek sesler, tartışmalar devam ediyordu, ama en azından birkaç saniyeliğine Molly'nin hissettiği mutluluğu hiçbir şey bölemedi.

Ta ki Dük'ün herkesi sessizliğe çağıran sesi yankılanana kadar. Bu Molly'yi hayal dünyasından çıkarmaya yetti. Babasının sesi Harry'yi de dünyaya döndürmüş gibi görünüyordu.

Sessizlik sağalanınca Sör Richard konuşmasına devam etti. “Bahsin kurallarına göre eve getirilen kadınlar En İyi Metres unvanını kazanmak için yarışacaktı. Ve bu yarışmayı kazanan metresi getiren, bir yıl daha evlenmek zorunda bırakılmaktan kurtulacaktı. Diğerleri ise aralarında çöp çekecek, kısa çöpi çe-ken en kısa zamanda evlenmek zorunda kalacaktı.” Sör Richard, Harry’ye bakıyordu. “Sizin küçük oğlunuz Ekselansları, bahsi kazandı ve adı kuraya girmedı.”

“Evet,” dedi Dük ağır ağır. “Biliyoruz. Bizim gibi kentteki pek çok genç kız ve kızını evlendirmek isteyen anne de bu bahsin sonucunu çok iyi biliyor.”

Birkaç kişi gülüştü.

Molly’nin eli hâlâ Harry’nin kolundaydı. Harry dudaklarını sıkmişti. Soğuk, sert ve tehditkar bakışlarını Sör Richard’a dik-miştı.

“Ama her şey aydınlanmalı, Ekselansları,” dedi Sir Richard. “Oğlunuz yarışmanın kurallarını ihlal etti. O yüzden hükmen mağlup sayılmalıydı.”

Konuklar arasında yine sesler yükseldi.

“Nasıl yani?” diye sordu Dük hemen.

İnanılmaz, diye düşündü Molly. Dük bu kadar baskıya rağ-men soğukkanlılığını koruyabiliyordu. Molly ona hayran olmaya başlamıştı.

Sör Richard çenesini kaşıdı. “Oğlunuzun iddiaya getirdiği metres onu yarışmanın başladığı gün, daha av köşküne varma-dan yolda terk etti. Aslına bakarsanız kendisi burada. Hikayemi doğrulayacaktır,” dedi Sör Richard Fiona’yı göstererek.

“Ben, o kadını,” dedi Fiona yumuşak bir sesle. “Evet, ger-çekten de Harry’yi yolda terk ettim. Handa aramızdaki tartışmayı görüp tanıklık edecek pek çok kişi vardı. Harry köpeğimi partiye getirmeme izin vermiyordu! Ağlamaya başladım ve o hiç umur-

samadı.” Sesi cümlelerin sonuna doğru saldırganlaşmış, ellerini kıvrımlı beline dayamıştı.

Kalabalık delirmiş gibiydi.

“Sessizlik!” diye bağırdı Dük.

Molly’nin solundan bir yerlerden son bir ses daha çıktı ve hemen ardından salon yine sessizce izlemeye devam etti.

“Devam edin, Sör Richard,” dedi Dük.

Sör Richard derin bir nefes aldı. “Oğlunuz ne yapacağını bilemiyordu, Ekselansları. Eğer bahse giren bekarlardan biri partiye metres getirmeyi başaramazsa bahsi baştan kaybedecekti. Oğlunuz hemen başının bağlanacağını biliyordu.”

Balo salonundaki beyler birbirlerine dikkatle baktılar. Bakışlarından *Ne kabus ama!* diye düşündüklerini anladı Molly. Salondaki kadınlar ise birbirlerine dayanışma içinde baktılar.

“Söylediğim gibi,” dedi Sör Richard, “oğlunuz hükmen mağlup sayılacağını biliyordu. Bu nedenle gerçek metresi onu terk edince yerine sahte bir metres getirdi.”

Sesler yükseldi, hatta biri küçük bir çığlık attı.

“Sahte metres de ne demek?” dedi Molly’nin yakınlarındaki biri.

“Sahte metres,” diye açıklamaya başladı Sör Richard, “sadece adı metres olan ama metreslik görevlerini yerine getirmeyen biri.”

“Harry’nin getirdiğinin sahte bir metres olduğunu siz nereden bilebilirsiniz ki?” diye bağırdı kalabalık arasından biri.

“Çünkü Harry ve sahte metresi, gerçek metresinin Harry’yi terk ettiği hanın önünde yüksek sesle tartıştılar,” dedi gülerek Sör Richard. “Anlaşmalarının tüm maddelerini burada belirlediler; hancı ve barmen de bu tartışmaya tanık oldu. Ayrıca sahte metres, av köşkünde kaldığı süre boyunca, yatak odasının kapısını kilitledi.”

Molly, Harry'nin koluna yapıştı; gözlerini kocaman açmıştı.

“Ben kendim duyduğum,” dedi Sör Richard. “Her gece büyük bir mobilyayı, kapısının önüne çekiyordu.” Küstahça güldü. “Sizi temin ederim, o odada kimse kimsenin yatağına girmedir.”

Salonda yine bir yaygara koptu. Bir süre sonra sesler mırıltılara dönüştü ve Sör Richard kolarını önünde bağladı, ayaklarını yere vurdu. Suçlayan bakışlarını Harry'ye dikmişti. “Bu nedenle bu kadının kazandığı En İyi Metres unvanı geçerli değildir; dolaşısıyla oğlunuz da bahsi kazanmış sayılamaz, Ekselansları.”

Kalabalık yine çalkalandı.

Sör Richard elini havaya kaldırdı. “Bu bahsin kaybedeni ben değilim. Ve kulübün bana yakıştırdığı genç bayana da evlenme falan teklif etmeyeceğim. Ekselansları, bahsi oğlunuz kaybetti. Evlenmesi gereken odur. Ve kulübün arzusuna göre yine bu salonda olan Anne Riordan ile evlenmek zorundadır.”

Molly'nin bacakları artık tutmuyordu. Ama Molly kendini tuttu. Dayanmalıydı. Kendi için olmasa da zavallı Anne için dayanmalıydı. Biraz şehla ve hayli sıkıcı bir genç kadın olan Anne'in adının bu bahsin cezası olarak geçmesi ne kadar kötüydü.

Kimse bu kadar aşağılanmayı hak etmiyordu.

“Eğer tüm anlattıklarınız doğruysa,” dedi Dük, Sör Richard'a, “dediğiniz gibi evlenmeliler.”

Sör Richard gülümsedi ve Dük'e doğru reverans yaptı.

Harry'nin çenesi kilitlenmişti.

“Söyleyeceklerinin hepsi bu kadar mı, Bell?” diye sordu Dük.

“Hayır,” dedi Sör Richard. “Çünkü oğlunuzun kepezelikleri bu kadar değil, Ekselansları.”

Ortalık tamamen sessizdi ve salondaki gerilim giderek artıyordu.

Harry, Molly'nin elini tuttu.

Sör Richard, gözlerini ikisine dikmişti. “Oğlunuz, Ekselans-

ları, sahte metres olan genç kadının saygınlığını da iki paralık etti. Bu genç hanım da şu anda bu salonda.”

Kalabalıktan hayret nidaları çıktı. Molly neredeyse bağırıp herkesi susturacak, sonra da o kişinin kendisi olduğunu itiraf edecekti. Ama yapamadı. Babası ona bakarken bunu nasıl yapabileirdi ki.

“Bu yüzden oğlunuz bir düello yapmalıdır,” dedi Sör Richard.

Düello mu? Bu çok saçmaydı! Molly çaresizce Harry’ye baktı. Harry donuk gözlerle Sör Richard’a bakıyordu.

“Düello, dostlarım,” diye devam etti Sör Richard. “Bu hanımın bundan sonra saygınlığını tekrar kazanabilmesi için bu düello gereklidir. Sonuçta Lord Harry, Anne Riordan ile evlenmek zorunda.”

Molly’nin kalbi bu cümlelerin ardından sıkıştı.

Sör Richard acımasızca devam etti. “Ne yazık ki Ekselansları, bu genç hanımın babası, kızının onurunu kurtarmak amacıyla düello yapmak için çok yaşlı. Onun yerine bu düelloyu genç hanımın eniştesi yapmalıdır.”

Ve Sör Richard bakışlarını Roderick’e çevirdi.

Tüm kalabalık da onun ardından bakışlarını Roderick’e çevirdi. Eğer kızın eniştesi Roderick ise bahsi geçen bu genç hanım da...

Bu sefer kalabalık bakışlarını aynı anda 'Molly'ye çevirdi. Molly’nin babası da bakışlarını önce Roderick’e, ardından Molly’ye çevirmiş ve bir an gözlüklerinin ardından Molly’ye baktıktan sonra dengesini yitirmişti. Oradaki bir uşak onu tutarak tekrar ayağa kalkmasını sağladı.

“Molly?” diye bağırıldı Lord Sutton; sesi titriyordu. “Bu olanlarla hiçbir alakan yok, değil mi?”

Salondakiler ışık hızında neler döndüğünü kavradılar. Eğer Molly, Harry’nin sahte metresi ise, o zaman Roderick kendi kardeşini düelloya davet etmek zorundaydı!

Salon bir anda öyle sessizleşti ki, tavandaki büyük şamdanın titreyen alevlerinin sesi duyulabiliyordu.

Molly yüzünün kızardığını hissediyordu. Yine de başını yukarıda tuttu ve hiçbir şey söylemedi.

Bu hareketi, oradaki konuklara göre, suçunu kabul ettiği anlamına geliyordu.

Dük salonun merdivenlerini tırmandı, ellerini sıkımişti. Sör Richard'ın yüzüne karşı hiddetle konuştu: "Bu-sahte-metres-kim?"

Sör Richard Molly'ye bakarak cevapladı. "Lady Mary-Molly-Fairbanks," dedi sakince.

Harry'nin annesi bayıldı.

"Hayır, Molly, hayır!" Çılgılığı atan Penelope'ydi ve o da Roderick'in kollarına doğru yığıldı.

Roderick, "Bebek!" diye bağırdı ve Penelope'yi kucaklayıp "Dr. Krauss. Burada mısınız?" diye bağırdı.

Molly tüm kanının çekildiğini hissetti. Penelope hamile miydi? Ve o haliyle böylesine büyük bir şok mu yaşamıştı?

Molly elini ağzına götürdü ve dudaklarının titremesini önlemeye çalıştı. O kadar sık gözlerini kırptırıyordu ki neredeyse hiçbir şey göremiyordu. Ve o an sanki salondaki tüm kadınlar ağlamaya, bayılmaya ya da Penelope'nin tarafına doğru koşturmaya başladılar.

Bebek haberi daha kötü bir zamanda verilemezdi ya da daha uygun bir zamanda. Çünkü Roderick'in hayatı tehlikede olabiliyordu.

Mallan ailesi çok büyük bir acı yaşıyordu. Bu, ailenin sonu olabilirdi!

Dua et çocuk erkek olsun! diyenleri duyuyordu Molly. Harry'ye yaslandı.

"Dayan," dedi Harry. "Onlara izin verme."

"Ama Penelope..." Molly zorlukla konuşuyordu.

“Merak etme ona bir şey olmayacak. Anneme de. Herkes iyi olacak.”

“Ama babam...”

Lord Sutton hâlâ yıldırım çarpmış gibi ona bakıyordu.

Dr. Krauss, Penelope’yi Roderick’in kollarından aldıktan ve karmaşa biraz durulduktan sonra Roderick, Harry’ye, Harry de ona baktı.

Zaman durmuştu.

Bir an Molly on üç yaşındaki Noel partisine ısınlanmış gibi hissetti kendini.

Evet, Penelope o zaman da bayılmıştı. Ama bu sefer yarattığı hüsrân, çok daha büyüktü; Harry ve Roderick sadece yumruklaşmayacaklardı. Eğer Roderick, Molly’nin onurunu koruyacaksa Harry’yi düelloya davet etmesi gerekiyordu.

Bir an Molly sadece renkler ve sesler tarafından kuşatılmış gibi hissetti kendini. Ama sonra Harry’yi duyumsadı. Harry elini sıkıca yakalamıştı. Sert, sıcak avcuyla Molly’ninkini sıkıyordu.

Harry’nin sıcak eline odaklanıp etrafında olanları unutmak istedi. Evet, Molly tüm varlığıyla bu eli tutuyordu. Bu olanlara ve tüm dünyanın yıkılmasına ramak kalmasına rağmen onu ne kadar sevdiğini düşünüyordu. Ve onu hep sevecekti.

Büyük bir aşkla...

Ve anlaşılan, galiba – galiba mı, kesinlikle – Harry de onu seviyordu.

Molly başını kaldırdı ve Sör Richard’a korkusuzca bakmaya başladı. Sonra Roderick’e, Dük’e, babasına ve dünyanın geri kalanına bu şekilde gururla bakabilirdi. Bütün bu yaygarayı göğüsleyebilir, babası, kız kardeşi ve Harry’nin ailesinin kendisini affetmesini dileyebilirdi. Eğer onu affetmezlerse... O halde yapacak bir şey yoktu.

O artık sonsuza kadar Harry’ye aitti.

“Bu aşağılık mikrop doğru söylüyor, babacığım,” Harry’nin sesi şimdiye kadar hiç duymadığı kadar tehditkar ve güçlü çıkıyordu. “Molly Fairbanks benim sahte metresim oldu. *Sahte* kelimesinin altını çiziyorum. O hiçbir yanlış yapmadı. Ve bu olanların bedelini de o ödememeli.”

Molly hemen yanında titriyordu.

Harry’nin sözleri kahramancaydı ama Molly, her ne kadar Harry istemese de pek çok bedel ödemek zorunda kalacağını biliyordu.

Sör Richard güldü. “Ne kadar safsın, Traemore. İçin rahat olsun, olanların bedelini en azından sen ödeyeceksin. Burada kulübümüzden birkaç kişi var. Eğer Prens Regent’ın emirlerine uymayı kabul ediyorlarsa eminim bir adım öne çıkıp senden kazandığın dokunulmazlığı bırakmanı ve hemen Anne Riordan’a evlenme teklif etmeni isteyeceklerdir.”

Dük’ün yüzü iyice solmuştu. “Prens’in bahsinin şartlarını çok iyi bildiğimden – Ulaşılmaz Bekar kararnamesini sayısız kere okudum – Bell’in söylediklerinin doğru olduğunu onaylamak zorundayım.”

Molly’nin elleri, Dük, babasına dönüp konuşmaya başlayınca buz kesti. “Şu anda isteyeceklerim için beni bağışla Sutton.”

Molly, Dük’ün ne isteyeceğini biliyordu. Ama yine de tüm kalbiyle bunun olmamasını diledi.

Dük, Harry’ye baktı. “Hemen Leydi Anne Riordan’a evlenme teklif edeceksin.”

Molly yutkundü. Lord Sutton ağlamak üzereydi. Molly yıkılmıştı. Tamamen. O ve babası bunu çok iyi biliyordu. Babasının onu Cedric ile evlendirme planlarının suya düştüğü de kesindi. Artık Molly gözden düşmüş bir kadındı; hiçbir saygın erkek onu istemezdi.

Molly, Penelope’nin salondan çıkarılmış olmasına şükretti.

Harry, Molly'ye baktı; gözlerinde acı ve pişmanlık vardı. "Çok üzgünüm," diye fısıldadı.

Molly bunu biliyordu zaten. Her şey kontrolden çıkmıştı. Her ikisi de aptalca kararlar almışlar, ama tüm bu saçmalığın içinde Molly kendini bulmuş, tüm dünyada kendini tamamlanmış hissettiği tek bir yer olduğunu keşfetmişti.

O da Harry'nin olduğu yerd. Harry artık onun bir parçasıydı. Her ne olursa olsun.

"Anladığım kadarıyla başka bir seçeneğin yok," diye fısıldadı. "Bütün bunları başından beri biliyordum." Elini sıktı. "Harry, Anne'e evlenme teklif etmelisin!"

Harry de onun elini sıkıyordu. Hem de çok sıkıyordu. Molly oradan kaçmak istedi ama bunu yapamazdı. Orada, Harry için dimdik durmalıydı. Onun gitmesine izin vermenin kendisini nasıl yaraladığını anlamasını istemiyordu.

Harry yanından ayrıldı ve Molly'nin içinde bir şeyler kopar gibi oldu. Sanki kalbinden bir parçayı koparıp almışlardı. Bir daha hiçbir zaman gerçekten mutlu olamayacağını biliyordu.

46. Bölüm

Harry, Dük'e baktı. Şimdi görevini yerine getirme vaktiydi. Harry bunca zamandır evlenmekten kaçmıştı çünkü biliyordu ki bu babasını çok mutlu edecekti. Harry bugüne kadar babasını memnun edecek bir şey yapmak hiç istememişti.

Çünkü babasının kendisini sevmediğini düşünüyordu.

Ama bugün babasının aslında onu ne kadar çok sevdiğini anlamıştı. Babası belki bunu hiç yüksek sesle dile getirmemişti ama Harry, babasının Sör Richard ile son derece soğukkanlı bir şekilde konuşmasından, olayları sakince yönetmesinden ailesini dünyadaki her şeyden daha çok sevdiğini ve son nefesine kadar onları koruyacağını anlamıştı.

Harry de bu ailenin bir parçasıydı. Ortalığı karıştıran hep o oluyordu ama babası yine de onu hiç hayatından çıkarmamıştı. Bir şekilde Harry'yi olduğu gibi kabul edip hayatında tutmuştu.

“Görevimi yerine getirmeliyim, babacığım,” dedi Dük'e. “Onurlu bir adam her zaman girdiği bahsin şartlarına uymalıdır.” Durdu. “Ama biraz geç anlamış da olsam şimdi çok iyi biliyorum ki onurlu bir adam, bir bahse girmeden önce bunun başkalarının

itibarına zarar verip vermeyeceğini iyice sorgulamalıdır. Ben ne yazık ki bunu atladım. Belki de konuşsaydım, Prens'i başka türlü bir oyun kurmaya yönlendirebilirdim."

Dük boğazını temizledi. "Prens Regent'ı uzun süredir tanıyan biri olarak ben de endişelerimi ona iletmek için bir toplantı talep etmeliydim. Özellikle de kendi oğlumun hayatını ilgilendiren bir mesele olduğu için. Daha dikkatli olsaydım belki de olaylar hiç... Bu hale gelmezdi."

Dük o kadar üzgün görünüyordu ki Harry'nin boğazı düğümledi.

"Lütfen üzülmeyin," dedi ona. "Eninde sonunda yükümlülüklerimi yerine getirip ailemizin onurunu iade edeceğim. Ama bu arada çok daha önemli bir görevim var. Bu tüm kalbimle sorumlu olduğum bir görev."

Harry merdivenleri ikişer ikişer çıkmaya başladı. Sör Richard hemen iki uşağın arkasına saklandı. Ama Harry'nin onunla kaybedecek zamanı yoktu.

"Seni çakal," dedi ve Cedric'in yakasına yapıştı. "Ben bu acımasız bahsin kurbanı olan saygıdeğer Anne Riordan'a evlenme teklif etmeden önce ve Sör Richard Bell'in marifetiyle sevgili ağabeyim baldızının onurunu korumak üzere beni düelloya çağırmadan önce, senin de Leydi Molly Fairbanks'e evlenme teklif ederek onun onurunu iade etmeni talep ediyorum. Onun bu işe bulaşmasının nedeni sensin, seni alçak."

Ve Cedric'i öyle bir sarstı ki dişleri tıkırdadı.

"Kaçmamızı o istedi," dedi Cedric güzel yüzünü sakınmaya çalışarak.

Lord Sutton'ın ağzı açık kaldı. "Sen benim Molly'mle mi kaçtın? Bu nasıl olur? O seni sevmiyor bile!"

Harry, Cedric'i yere bıraktı. "Bu korkak, kızınızla evlenmeyi hiç düşünmedi Lord Sutton. Molly evde kalmaktansa Cedric'le evlenmeye ikna olarak yanlış bir karar verdi. Siz seyahatleyken

beraber Gretna Green'e gitmeye karar verdiler. Ama bu adi pislik," – Cedric'e öfkeyle bakıyordu – "kızınızı tekinsiz bir handa tek başına bırakıp, onunla gitti."

Harry, parmağıyla Fiona'yı gösteriyordu.

Molly'nin babasının yüzü bembeyaz oldu. "Kızım bütün bunları benim yüzümden çekiyor. Benim ilgisizliğim, hep işimle meşgul olmam yüzünden... Bir de henüz bir çocukken yazdığı o aptal şiirin bedelini yıllarca ona ödettiğim için."

"Hayır, babacığım!" Molly bağırıyordu. Gözleri yaşlarla doluydu ama sesi son derece güçlü çıkmıştı. "Bu senin hatan değil! Sen dünyanın en iyi insanısın!"

Harry güçlükle yutkundu. Molly o kadar özverili, o kadar iyiydi ki... Ve çok cesurdu.

Ve Harry onu çok seviyordu.

Molly, *onun* Molly'si, henüz on üç yaşındayken o aptal aşk şiirini okumuştı. Bu şiir aslında her ikisinin de ailelerinin en derin meselelerine hitap ediyordu: kıskançlık, talepler, yanlış anlaşılmalara... Şiirinde tüm bu meselelerden bahsederek dikkatlerini çekmeye çalışmıştı. Bir çocuk olarak sadece sevilme ve sevmek istiyordu.

Lord Sutton, Molly'ye bakarak yutkundu. "Bu sefer sana sırtımı dönmeyeceğim kızım. Ne olursa olsun sen hep benim sevgili küçük kızım olacaksın." Lord Sutton kalabalığa döndü ve "Sana zarar vermek isteyenler karşılarında önce beni bulacak. Herkes anladı mı?" dedi.

Gözlüklerinin ardından kalabalığa uzun uzun ve dik dik baktı.

Kimse bir şey söyleyemedi.

Lord Sutton, Fiona'ya döndü. "Harry'nin söyledikleri doğru mu? Kızımın yola çıkmışken Cedric ile kaçtığınız doğru mu?"

Fiona alt dudağını sarkıttı. "Evet. Cedric beni Gretna'ya, kızınızın evine götürceğini söyledi ama götürmedi. Beni başka bir hana götürdü, elde etti ve sonra da terk etti. Zalim!"

Kalabalıktaki birkaç kadın baygınlık geçirdi. Bir tanesini salonun dışına taşımak zorunda kaldılar.

Molly'nin babası Cedric'e döndü. "Kızıma hemen evlenme teklif edeceksin," dedi. Sesi öyle tehditkar çıkmıştı ki Molly babasının sağlığından endişe etti.

Cedric derin bir nefes aldı ve verdi. "Nasıl isterseniz," dedi acıklı bir şekilde.

Harry, Molly'nin gözlerini kapadığını gördü. Molly'nin Cedric gibi adi bir herifle evli olmanın ne kadar acı bir kader olduğunu düşündüğünü biliyordu. Ve ona hak vermemek elde değildi. Ama tamamen yıkılmasındansa evli olması daha iyi bir kaderdi. Evli bir kadın olarak saygınlığını koruyabilirdi ve Harry bunu her şeyden daha çok önemsiyordu. Harry, Molly'nin uzun süre düşünürse ailesinin saygınlığını zedeleyecek bir karar almayaacağını biliyordu. Yani eninde sonunda Penelope ve babası için, Cedric'le evlenmesinin doğru olduğuna karar verecekti.

Ve her iki ailenin iyiliği için... Harry hiçbir şekilde Roderick'e silahını doğrultamazdı ve çok iyi biliyordu ki Roderick de aynı şekilde bunu ona yapamazdı. Ama Molly'nin onurunu korumak için önerilen bir düello söz konusuydu. Kardeşler silahlarını birbirlerine değil yere bile doğrultsalar, karşı karşıya gelmelerini kimse istemezdi. Böyle bir olay ailelerini lekeler, yıllarca konuşulurdu.

Ve Molly bunu biliyordu.

Harry, Molly'nin bir karara vardığı anı hissetti. Molly gözlerini açmış, omuzlarını dikleştirmiş ve kalabalığın arasında ne sağına ne de soluna bakarak ilerlemişti.

Balkona çıkan merdivenleri yavaşça tırmanmış ve Cedric'in önünde reverans yapmıştı. "Teklifinizi kabul ediyorum," dedi yüksek ve net bir sesle.

O an, Harry biraz olsun rahatladı.

Beni Uzaklarda Arama

Ama Cedric, Molly'nin elini alıp isteksizce öptüğü anda,
Harry içinde kocaman bir boşluk hissetti.
Ve sonsuza kadar böyle hissedeceğini anladı.
Çünkü Molly'yi, tatlı Molly'sini, sonsuza kadar kaybetmişti.

47. Bölüm

Molly, Cedric'in yanında durmuş topluluğa bakıyordu. Başını hep yukarda tutacaktı. Evet, hatalar yapmıştı ama sevdiği diğer insanların da hataları olmuştu, öyle değil mi?

Babası artık onun yanındaydı. Ne olursa olsun. Bu çok önemliydi. O da babasının yanındaydı.

Bu zaten, gerçek sevginin ne olduğunu gösteriyordu.

Karşıdakinin de sadece bir insan olduğunu anlamak.

Ve bağışlayıcı olmak.

Harry'nin Anne Riordan'a doğru gidişini izledi. Anne'in anne ve babası iki yanında duruyor ve onu dirseklerinden tutmuş destekliyorlar gibi görünüyordlardı. Molly, Anne'nin bacaklarının onu taşıyamıyor olmasına hiç şaşırmadı. Çok fena bir şekilde aşağılanmıştı ve şimdi tüm İngiltere'nin en güçlü, en yakışıklı, en nazik ve eğlenceli erkeği ona geliyordu.

Her şeyi düzeltmek için.

Molly, Harry'nin Anne'in karşısında diz çöküşünü seyretti. Genç kızın küçük zarif ellerini tuttu.

“Anne Riordan,” dedi salondaki herkesin duyabileceği kadar yüksek ve net bir sesle. “Eşim olmayı kabul ederek beni onurlandırır mısın?”

Molly, duvardaki birkaç şamdanda duran mumlardan gelen cızırtıyı duydu. Ve hâlâ titreyen Cedric’in nefesinin kaba sesi geldi kulağına. Kendi kalbinin atışını da duyabiliyordu. Buz tutmuş ellerini birleştirip bekledi.

Lütfen Tanrım.

Tanrı’ya tam olarak ne için yakaracağını bilemiyordu. Belki bir melek gelip içindeki acıyı söküp alabilirdi.

Ya da belki yirmi yılın hızla geçmesini ve bu olanların geçmişte kalmasını dileyebilirdi.

“Hayır,” dedi Anne yüksek sesle. Aniden ve tüm gücüyle.

Molly sıçradı. Ve sanki salondaki herkes sıçradı. Ve sonra ona sonsuz gibi gelen bir sessizlik oldu.

Anne ne demişti? Molly kulaklarına inanamıyordu.

“Hayır,” dedi Anne yedinden. “Hayır, hayır, hayır!”

Ama Harry hiç kıpırdamıyordu. Anne’in elini tutmuş, yüzüne bakakalmıştı. Bir heykel gibi donup kalmıştı.

“Efendim?” diyebildi zorla.

“Seni severim Harry,” dedi Anne ince ama net bir sesle. “Hem de çok. Ama tıpkı senin gibi ben de ailemin iyiliği için sinir bozucu yükümlülükleri yerine getirmeye çalışmaktan yoruldum.” Babasına baktı. “Onunla evlenemem babacığım. Senin, Prens’in ya da kulübünüzün eski kafalı üyelerinin beklentilerine cevap veremem! Ben Gregory Westfield’ı istiyorum, papazın kuzenini!”

“Ben de onu istiyorum!” Pembe yelekli züppe kalabalığının arasından fırladı, yanakları al al olmuştu.

Anne gözyaşlarına boğuldu; elini Harry’den kurtardı ve doğruca sevdiği adamın kollarına koştu.

Molly ağzının bir süredir açık kaldığını fark etti ve nezaket icabı kapaması gerektiğini anımsadı. Gerçi tüm gece pek çok münasebetsiz olaya sahne olmuştu ama olsun.

Harry yavaşça ayağa kalktı. Babasına baktı. Olayların nasıl birden değiştiğine ikisi de inanamıyor gibi görünüyordu.

Kalabalığın arasında bir beyefendi öne çıktı.

Molly yakından baktı ve onun Maxwell olduğunu gördü. Sevgili Lord Maxwell! Onun burada olduğunu nasıl olup da fark edememişti?

“Harry’nin kulübünün bir üyesi olarak,” dedi, “Harry’nin bahis sonucu yerine getirmek zorunda olduğu görevi tamamen yerine getirdiğinin kayıtlara geçirilmesini öneriyorum. Artık kimseyle evlenmek zorunda değildir. Harry’nin ailesinden olmamak kaydıyla kulübün bir diğer üyesinin öne çıkarak önerimi onaylamasını talep ediyorum.”

Ve tekrar kalabalığın arasına karıştı.

“Ben onaylıyorum,” dedi bir başka adam. Harika bir gülümsemesi vardı.

Lumley.

Molly ister istemez gülümsedi.

Bir diğer centilmen daha öne çıktı. Olamaz. Bu da Kaptan Arrow’du! Üzerinde denizci üniformasıyla son derece yakışıklı görünüyordu.

“Ben de onaylıyorum,” dedi ve Harry’ye bakarak ve “Ulaşılmaz Bekarlar tahkim kurulunun bir üyesi olarak, bahsin sonucunda Harry’nin sadece Anne Riordan’a evlenme teklif etmekle yükümlü olduğunu onaylıyorum. Eğer teklifi reddedilirse bu Harry’yi hiçbir yükümlülük altında bırakmaz. Bu nedenle artık kulübü, üyeleri ve Prens Regent’in bahsi karşısında hiçbir yükümlülüğü kalmamıştır,” diye tamamladı sözünü.

Molly, Harry’nin derin bir nefes aldığını gördü. Sonra gözleri

yavaşça salonda dolandı; önce anne ve babasına, ardından ağabeyine baktı. Sonra da...

Molly'ye...

Harry rahat bir nefes aldı. Aman Tanrım, bu bir hayal miydi? Yoksa gerçekten hâlâ özgür bir bekar mıydı?

Molly'nin ifadesinden – bu kadar uzaktan bile gözlerindeki mutluluğu görebiliyordu – hem onu hem de sevgili Anne Riordan'ı (artık sevgili olmuştu) vurmak üzere atılan kurşunun iskaladığını anladı.

Gözlerini Molly'den ayırmadan kalabalığı yararak ona doğru yürüdü. O yürürken salonda kimseden ses çıkmıyordu; tek duyulan ona yol açan konukların elbiselerinden ve ayaklarından çıkan hışırtı ve tıkırtılardı.

Molly, az önce kendisi ve Cedric'in arasına giren babasının yanında duruyordu. Ellerini önünde kavuşturmuştu. Harry parmaklarının titrediğini görebiliyordu.

Molly çok gergindi. Onu bu halde acı çekerken görmek Harry'ye de acı veriyordu. O yüzden mümkün olduğunca hızlı bir şekilde yanına varabilmek için merdivenleri üçer üçer tırmandı. Molly'nin tam karşısına gelince durdu; yüzleri birbirlerine birkaç santimetre uzaklıktaydı.

Kalabalıktan mırıltılar yükselmeye başladı.

"Neler oluyor?" Salonun dört bir yanından meraklı seslerin geldiğini duyabiliyordu.

"Molly," dedi. Ve sadece onun ismini yüksek sesle söyleyebilmek bile temiz dağ havasını içine çekmek gibi ferahlatıcıydı.

"Harry" dedi Molly titreyerek.

İki elini birden avuçları arasına aldı ve dudaklarına götürerek öptü. *Neredeyse*, diye düşündü, parmaklarını dudaklarına bastırırken, *neredeyse onu tamamen kaybediyordum*.

Çok mu geçti?

Yavaşça, ağırbaşlı bir tavırla dizlerinin üzerine çöktü.

Molly ona bakıyordu, yüzünde buğulu bir gülüş vardı.

“Samson’u hayal etmiyorsun değil mi?” diye sordu. Sesi duygularının ağırlığıyla çatallaşmıştı

Büyük bir aşkla konuşuyordu.

Başını iki yana salladı. “Hayır. Sadece seni düşünüyorum.”

“Sana birazdan bir teklifim olacak,” diye mırıldandı Molly’ye.

“Ama ondan önce yapmam gereken bir şey var, bekleyebilir misin?”

Molly başıyla onayladı. Gülümsedi.

Molly pek farkında değildi ama Harry’ye güç veren, Molly’nin ona duyduğu güvendi. Harry tekrar ayağa kalktı, on adım ötesinde, hâlâ bir uşağın ardında saklanan Sör Richard’a doğru yürüdü.

“Durun!” Biri kalabalığın arasından seslenmişti. “Lütfen! Ona vurmayın! En azından şimdi vurmayın!”

Kalabalığın arasından bir kadın sıyrıldı. Bu bir hizmetçiydi; aslında ona bir bardak punç ikram eden ve onu sıcak bir gülümsemeyle selamlayan hizmetçiydi.

Harry daha yakından baktı. Kimdi bu? Gözü bir yerlerden ısıırıyordu ama tam çıkaramıyordu...

Kadın başlığını çıkardı.

Bu saçlar...

Bu saçlar...

Harry Sör Richard’ın saçlarına baktı. Aynı parlak, kestane rengi saçlar...

“Peggy!” diye bağırdı Sör Richard. Uşağın ardından bakıyordu.

“Dickie!” diye seslendi ona kadın.

Harry önce kadına sonra da Sör Richard’a baktı.

Bu onun kız kardeşiydi.

Harry şimdi hatırlamıştı onu! Albay'ın karısı. Altı yıldır onu görmemişti.

Ya da görmediğini sanmıştı. Belli ki babasının evinde hizmetçi olarak çalışıyordu.

Babasına baktı, bunu bilip bilmediğini merak etti.

Tabii ya... Babası biliyordu. Babası bıkkın bir şekilde boyununu eğmiş, sersemlemişti. Sanki artık hiçbir şeyin kontrolünde olmaması onu yormuştu.

Sör Richard, kız kardeşini karşısında görünce doğal olarak şaşırmış ve heyecanlanmıştı. Öte yandan Peggy, kardeşine endişeli bir ifadeyle bakıyordu.

"Büyük bir hata yapıyorsun!" diye bağırdı ona. "Ve bütün bunlar benim hatam."

Sör Richard kravatını tutuyordu. "Sen ne, ne demek istiyorsun?"

Peggy, Harry'yi işaret ederek "Bu adam bana bugüne kadar sadece iyilik yaptı. Altı yıl önce beni, kocamın alayını pusuya düşürmek için gelen iki Fransız askerinin saldırısından kurtardı. Alayın geri kalanı kendilerini savunmaya çalışırken Lord Harry çığlıklarımı duydu ve beni kurtarmak için kocamın çadırına geldi. Beni kurtardıktan sonra ona, mahvolmama bu kadar yaklaştığımı kimseye anlatmaması için yalvardım. Ve o da sırrımı başkalarına anlatması halinde kendine yöneltilen suçlamalardan kurtulacak olmasına rağmen, bunca yıl sözünü tuttu."

Kalabalıktan meraklı sesler yükselmeye başladı.

Hizmetçi seslerin kesilmesini bekledi. "Kocam bu acıklı hikayeme inanmak istemedi," diye anlatmaya devam etti. "Onun yerine beni boşadı ve Lord Harry hakkında bu asılsız, kötü dedikoduyu çıkardı. Orduda ona ne kadar kötü davranıldığını; bir korkak ve zampara olmakla suçlandığını duyduğumda çıkıp gerçekleri anlatmalıydım. Ama yapmadım. Korkmuştum. Yalnızdım. Şimdi kararımdan utanç duyuyorum. Çok utanıyorum."

Dük'e baktı. "Ve bir gün, hiç beklenmedik bir destek geldi. O ana kadar kocamın intikamı beni neredeyse mahvetmişti. Onun etkisiyle kalacak bir yer bile bulamıyordum kendime. Ekmeğimi kazanacak bir iş bulmam ise mümkün değildi. Hiç arkadaşım yoktu. Ama Mallan Dükü beni buldu. Bana insanların oğluyla ilgili söylediklerinin bir kelimesine bile inanmadığını söyledi. Dük, Lord Harry'nin bir kadının onurunu koruduğu için konuşmadığını biliyordu. Benim söz konusu kadın olduğumu tahmin etmişti. Dük bana evinde dürüst bir iş önerdi. Beş yıldır burada çalışıyorum. Dük de gerçekte neler olduğunu ilk defa duyuyor."

"Beş yıldır burada mıydınız?" diye sordu Harry, Peggy'ye. Peggy başıyla onayladı.

Harry babasıyla göz göze geldi. Dük ona gülümsedi ve Harry'nin gözleri doldu. Tabii ki ağlamayacaktı. O Mallan ailesindendi, çelikten yapılmıştı. "Teşekkür ederim, babacığım," dedi kısık bir sesle.

Dük başını salladı, bakışlarında bir sıcaklık vardı. Sevgi doluydu. "Her zaman, oğlum."

Peggy gülümsedi. "Burada güvendeyim. Ve çok da mutluyum." Sör Richard'a baktı. "Benim nerede olduğumu hiç bilmedin. Sana söylemeye korktum."

"Keşke söyleseydin," diye homurdandı Sör Richard. Yüzü kıpkırmızı olmuştu.

Peggy ona gülümsedi. "Seni seviyorum, Dickie, ama bekar bir erkek olarak yaptığın yaramazlıklar, kötülükleri düşünüyorum da... Senin hakkında çok rahatsız edici hikayeler duyuyordum. İşimi kaybetmeyi göze alamadığım için seninle irtibata geçmedim."

"Ben," Sör Richard güldü "ve kötülük mü? Hiç de kötülük falan yapmıyordum."

Peggy kaşlarını çattı. "Sana inanmıyorum. Her ne kadar bana olan korumacı tutumunu takdirle karşılasam da, Dickie, dünya-

nın geri kalanına karşı bir pislik gibi davrandığını biliyorum. Benimle bir daha görüşmeden önce bu davranışlarına bir son vermeni istiyorum.”

Peggy kalabalığın arasında kayboldu.

Harry, Sör Richard’ın burnuna sert bir yumruk attı; Sör Richard gürültüyle yere yıkıldı.

“Sör Richard Bell’in kulüp üyeliğinden çıkarılmasını talep ediyorum,” dedi Harry.

“Onaylıyorum,” dedi babası.

Lumley, Maxwell ve Arrow birer adım öne çıktılar. “Onaylamamıza gerek bile yok,” dedi Maxwell, “ama bunu yapmak bize zevk verir.”

“Katılıyorum,” dedi Kaptan Arrow.

“Onun hemen Dük’e ait topraklardan uzaklaştırılmasını öneriyoruz,” dedi Lumley kollarını önünde bağlayarak.

“Katılıyorum,” dedi Harry. “Eğer sizin için bir mahzuru yoksa, beraberindeki genç hanımın da çıkarılmasını öneriyorum.”

Fiona şaşırды. “Benim mi?”

Harry ona baktı. “Evet, senin. Bell senin kim olduğunu ve olayların bu hale gelmesindeki rolünü nasıl anladı acaba?”

Fiona burnunu çekti. “Ben güzelim, hatırladın mı? Hancılar beni pek unutmaz. Ya da beraber olduğum insanlar. Ben kolaylıkla izi bulunabilen biriyim.”

Lord Sutton bir adım öne çıktı. “Güzel ama ruhsuz bir diğer kişinin, Bay Cedric Alliston’ın da bu topraklardan sürülmesini öneriyorum. Umarım bu ikiyüzlü adam İngiltere’nin bu köşesinde bir daha hiç güler yüzle karşılanmaz.”

Dük güldü. “İngiltere’nin hiçbir yerinde iyi karşılanmayacağını garanti edebilirim. Çekilebilirsin Alliston.”

“Ama,” Cedric’in dili dolaştı, yüzü kıpkırmızı olmuştu.

“Üzgünüm, Cedric,” dedi Molly tatlı tatlı. “Ama olan oldu, öyle değil mi?”

Cedric gözlerini kısarak ona baktı, Harry kıkırdadı.

Seni yosma!

Harry her ne kadar Cedric'in balo salonunu olabildiğince hızlı terk edişini izlemekten keyif de alsa, gitmeden önce ona da bir yumruk atmadığına pişman oldu. Ama ne gerek vardı ki. Deminden beri asıl istediği şeye artık ulaşabilirdi. Asıl istediğine, yani *Molly*'ye.

Onun sahte metresine.

Ve gerçek aşkına.

Ortam biraz daha sakinleşmiş, Harry bir kez daha müstakbel gelininin önünde pozisyonunu almıştı. Dizi biraz acıyordu ama önemli değildi, iyi bir amaca hizmet ediyordu.

Molly ile birlikte mutlu bir gelecek için bu acı bir hiçti.

Molly'ye gülümsedi, ellerini ellerine aldı. Mutlu bir *gelecek mi? Daha şimdiden* mutluydular.

Burada.

Molly'nin gülümsemesi nefesini kesiyordu.

Şimdi.

Harry daha soruyu sormadan Molly başıyla onayladı.

Ve sonsuza kadar.

Sonsöz

“Şükürler olsun, sonunda evdeyiz,” dedi Harry. Molly’yi kucaklayıp Londra’da, Burton Caddesi’ndeki yeni evlerinin kapı eşiğinden geçirdi. Molly’nin artık sadece kendine ait olduğunu bilmek, ona huzur ve mutluluk veriyordu. Mutfağa açılan koridorda durdu ve onu öptü.

Sanki mutluluk bulutuyla sarmalanmışlardı. Bir rüya gerçek olmuştu.

Molly iç çekti. Bakışları biraz gergindi.

“Aç mısın?” diye sordu Harry.

Molly başını salladı. “Bütün sabah bir lokma bile bir şey yemedim. Ne düğünde ne de Penelope ve Roderick’lerdeki kahvaltıda...”

“Merak etme, kente geldiklerinde hemen bir sokak ötelerinde oturuyor olacağız.”

“*Merak etmek mi?* Çok harika bir şey bu! Bugün iştahım kaçtı çünkü kuzen Augusta sürekli bana, sanki seni çıplak gördüğümü biliyormuş gibi bakıyordu.”

“Ya!”

“Ve sonra Imogen hızla dönmeye başladı ve midesi bulandı...”

“Çocuklar en iyi elbiselerini giydiklerinde kendi etraflarında dönmeye bayılıyorlar.”

“Evet. Babam da sürekli benimle dans etmek istedi ve bu beni ağlattı. Ve...”

Molly sustu.

“Ve?”

“Ve ne zaman sana baksam, şu anı düşünerek heyecanlandım.”

Harry gülümsedi. “Şu anı mı?”

Molly başını salladı. “Çok uzun zaman oldu Harry. Prens’in çadırında geçirdiğimiz geceden bu yana çok zaman geçti.” Molly’nin yanakları pembeleşti.

“Evet, üç ay ve beş gün oldu,” diye mırıldandı Harry. O sabah tüm hizmetlilere gece onları yalnız bırakmalarını söylediğine seviniyordu.

“Ve on üç saat,” dedi Molly.

“Tam tamına.” Molly’yi koridor boyunca taşımaya devam etti. “Ama buralarda bir yerlerde yiyecek bir şeyler olacaktı. Bizim küçük, özel düğün ziyafetimiz.”

Molly bacaklarını salladı. “Harika!”

Mutfağa girdiler. Harry, Molly’yi yere bıraktı ve etrafa baktı. Acaba aşçı emirlerini yerine getirmiş miydi?

Ve işte...

Harry genişçe bir masaya doğru ilerledi ve üzerindeki örtüyü kaldırdı. Şık bir tabakta bir stürü kraliçe kekleri vardı. Hemen yanlarında da bir sürü soğuk süt.

Molly’nin o sabah iştahsız olduğunu fark etmiş ve hemen bir çalışanını yeni evlerine, bu küçük masayı hazırlamalarını söyle-

mesi için yollamıştı. Sürahi hâlâ soğuk olduğuna göre, aşçı en fazla yarım saat önce masayı hazırlamıştı.

Molly ellerini çırpı. "Ah, Harry. Çok düşüncelisin."

"Öyle miyim?"

Molly hemen yanına gidip onu öptü. "Evet. Öylesin."

Sonra bir iskemleye oturdu ve ardı ardına iki kraliçe kekini mideye indirdi, üzerlerine de yarım bardak soğuk süt içti.

Sonra iç çekti; memnuniyet ifade eden bir iç çekti bu. Ve ayağa kalktı. "Düşünüyorum da..."

"Düşünmek yok," dedi Harry kravatını çözerken. "Yapmak var. Şimdi düşünmeyeceğiz, yapacağız."

"Öyle mi?" Harry'ye muzip muzip güldü ve kravatından tutup çekti.

"Evet, öyle." Harry eğildi ve onu öptü. Elleri Molly'nin belini kavradı ve kendine doğru çekti.

"Harry," diye mırıldandı. "Daha fazla bekleyemeyeceğim."

"Sanırım bunu bana daha önce de söylemiştin," dedi onu kızdırmaya çalışarak.

"Bu doğru." Kendini geri çekti. "Daha fazla konuşmak yok."

"Evet, daha fazla konuşmak yok. En azından üzerimizdekileri tamamen çıkarana kadar."

Ve bir anda kıyafetleri mutfakta yerlere saçıldı.

"Bunu yukarıda, yatağımızda yapıyor olmamız gerekiyordu," diye mırıldandı Harry dolgun memelerine bakarak. "Seni yukarı taşıyayım mı?"

"Hayır," diye mırıldandı Molly. "O kadar bekleyemeyeceğim."

"Anlıyorum. Seni bu amacından sadece kraliçe kekleri alıko-yabilir demek, ne dersin?"

"Şu anda kraliçe kekleri bile beni durduramaz," dedi Molly. Nefesi Harry'nin çenesine geliyordu.

"Çok gurur duydum. Sanırım." Harry onu öpmeye başladı ve

kaldırıp masaya oturttu. “Aslına bakarsan,” diye fısıldadı kulağına, “şimdi de ben kraliçe keki istiyorum galiba.”

“Gerçekten mi?”

Harry başıyla onayladı. Sonrada kraliçe keklerinden birinin üzerindeki kremayı parmağıyla aldı.

Molly’nin kafası karışmış gibi görünüyordu.

“Bacaklarını aç tatlım,” diye mırıldandı.

Molly yutkundu. “Ah, inanamıyorum. Sen... Sen...”

“Ben açım.” Harry gülümsedi ve parmağını Molly’nin en tatlı, en hassas yerine parmağını soktu.

“Harry.”

Önüne doğru eğilip diliyle kremayı yalamaya başladı. Molly’nin parmakları Harry’nin saçında dolanıyordu. Omuzlarına doğru eğildi ve zevkle haykırdı.

“Biraz daha kremaya ihtiyacım var,” dedi şehvet dolu bir anda ve başka bir kekin üzerindeki kremayı da parmağıyla aldı.

“Lütfen,” diye haykırdı Molly. “Çabuk ol!”

Harry güldü ve yanına döndü. Harry taze gelinine verebildiği tüm ilgi ve alakayı vermeye kararlıydı. Bir süre daha onu diliyle sevdikten sonra Molly başını geriye attı ve onun adını haykırmaya başladı.

Bu Harry’nin bugüne kadar duyduğu en keyifli sestti.

Molly geldikten sorna sanki bütün vücudu al al olmuştu.

Harry onu çekti ve öptü. “Çok güzelsin,” dedi. “Ve çok lezzetlisin. Seninle sık sık kraliçe keki paylaşmalıyız.”

Molly gülümsedi. “Çok fenasın, biliyorsun değil mi? Ve seni çok seviyorum. Kelimelerle anlatabileceğimden daha çok.”

Küçük bir sessizlik oldu, çok değerli bir an.

“Ben de seni çok seviyorum,” dedi Harry. “Ve haklısın, ben de kelimelerle ifade edemiyorum.” Molly’nin yanağına dokundu. “Gel. Sana aşkımı göstermenin bir yolunu biliyorum.”

Molly merdivenleri çıkarken Harry’nin elini sıkı sıkı tuttu.

Bir gece önce – henüz evlenmemiş bir genç kız olarak son gecesiydi – Lord Sutton’ın Jermyn Caddesi’ndeki evinde Penelope onu ziyaret etmişti. Penelope, Molly’nin yatak odasına gelmiş, kız kardeşinin ellerini iki elinin arasına almıştı. Abla-kardeş, rahmetli annelerini düşünerek ağlamışlardı. Keşke yanlarında olup Molly’ye düğün gecesiyle ilgili bilmesi gerekenleri o anlatabilseydi.

Penelope tabii ki Molly ve Harry’nin daha önce beraber özel zamanlar geçirdiğini biliyordu; sonuçta böylesine heyecan verici haberleri paylaşmayacaksan bir kız kardeşinin olması ne işe yarardı ki?

“Ama hiçbir şey seni tam olarak o ana hazırlayamaz,” demişti ona Penelope yutkunarak. Bir yandan da Molly’nin ellerini ona güven verecek şekilde okşamıştı.

“Sahiden mi?” Molly’nin olacakları hayal etmek bile nefesini kesmişti.

Penelope onaylamıştı. “Ah, kesinlikle. Bu hiçbir şeye benzemez. Özellikle de aşıkсан.”

“Sen Roderick’e hâlâ aşık mısın?” diye sormuştu Molly fısıldayarak. Bir eliyle de Penelope’nin buklelerinden birini kulağının arkasına itmişti.

Penelope’nin gözleri dolmuştu. “Her zamankinden daha çok. Eğer Harry ağabeyi gibiyse – ki bence öyle; sonuçta her ikisi de aynı kumaştan: asil, nazik, yakışıklı ve dayanılmaz derecede eğlenceli – onun karısı olarak aşırı derecede mutlu olacaksın.”

“Ve iki kardeşle evlendiğimiz için kardeşlik bağımız daha da güçlenecek değil mi?” diye sormuştu Molly gözyaşlarını silerek.

“Her zamankinden daha güçlü,” diyerek onaylamıştı onu Penelope.

Birbirlerine sarılıp birkaç dakika mutluluk gözyaşlarına boğulmuşlardı.

Molly birazdan Penelope'nin bu kadar hislenerek bahsettiği şeyin ne olduğuna birinci elden tanık olacaktı. Penelope ve Harry'nin annesi – yani Molly'nin kayınvalidesi – yatak odalarının sıcak ve davetkar olmasını sağlamışlardı. Şöminenin iki yanına, içinde beyaz güller olan vazolar konmuştu. Yatak örtüsü açılmış, küçük ama canlı bir ateşle oda ısıtılmıştı.

Molly, Harry'nin gözlerini diktiği duvara baktı. Duvarda altın varaklı çerçeveler içinde birkaç yağlı boya tablo asılıydı. Tabloların önündeki kaidede ise Lord Nelson'ın büstü duruyordu. Büstü onlara, Lord Nelson'a hayran olan Kaptan Arrow hediye etmişti.

“Neye bakıyorsun öyle?” diye sordu Molly.

“Av köşkünün resmine,” dedi Harry. “Babam yatak odamızda bizi başka bir hediyein daha beklediğini söylemişti. Bu resmi her zaman çok sevmişimdir. O da çok sever. Büyük ihtimalle kütüphanesinde, bu resmin onlarca yıldır asılı durduğu duvarda şu anda, büyük, gri, dikdörtgen bir leke vardır.”

Molly gülümsedi. “Bunu bize vermesi ne kadar hoş.”

Harry bir an Molly'nin eline yapıştı. “Hayır, Molly. Anlamıyorsun. Bunun anlamı, babam bize av köşkünü hediye ediyor.”

“Gerçekten mi?”

Harry kibar kibar güldü. “Babam aile geleneklerine çok bağlı ve benim de bu geleneklerin nüanslarını bilmemi bekliyor. Ailemizde, resim kimdeyse resimdeki mal varlığı da onundur.”

Harry dönüp Molly'yi öptü; çıplak vücudu genç kadınınkine değdi.

“Bu evin bizim için özel olduğunu anlamış olmalı,” diye mırıldandı Molly öpücüklerinin arasından.

“Orası birbirimize aşık olduğumuz yer,” dedi Harry; elleri artık Molly'nin kalçalarını, poposunu ve yavaş yavaş göğsünü keşfe çıkmıştı.

Birkaç tutkulu dakikanın ardından yataktalardı; birbirlerine sarılmış durmadan öpüşüyorlardı. Birbirlerine karşı konulmaz bir açlık duyuyorlardı. Harry iyice sertleşmiş organını Molly'nin göbeğine sürüyordu. Harry, Molly'nin göğüs uçlarını ısıırıp yaladığında Molly'nin nefesi kesiliyordu. Harry, Molly'nin bileklerini başının üzerinde kıştırıp, göbeğini okşayıp onu öptüğünde Molly çılgına dönüyordu.

Onu çok seviyordu. Onu o kadar çok seviyordu ki, sanki vücudunda açılması gereken kilitler vardı ve bu kilitleri ancak Harry'nin açabileceğini biliyordu.

“Harry, lütfen...” öpüşürken kelimeler ağzından çıktı.

Harry hemen Molly'nin bacaklarının arasına girmişti. “Bu biraz acıyabilir,” dedi. “Ama sadece bir anlığına... Eğer bana güvenirsen...”

“Güvendiğimi biliyorsun.” Molly ona gülümsedi, işaret parmağıyla Harry'nin yanağında görünmez bir çizgi çizdi; parmağı dudaklarına kadar indi.

Harry elini yakalayıp parmak uçlarını öptü. “Ah Molly,” diye fısıldadı ihtiras içinde.

Ve sonra da içine girdi.

Molly bir an bacaklarının arasında, belli belirsiz bir acı hissetti. Harry dudaklarını ve göğüslerini öpüyor bir yandan da tatlı bir ritim eşliğinde Molly'nin içine girip çıkıyordu. Harry'nin onun içinde olması o kadar harika ve doğru bir histi ki Molly kalçalarını biraz kaldırarak daha derinlere girebilmesine izin verdi.

“Ah, Harry...” diye fısıldadı.

Daha önce paylaştıkları her şeyi, Harry'nin bakışlarından okuyabiliyordu; garip ve heyecan verici ilişkileri, çocuklukları, ayrı geçirdikleri yıllar, çektikleri acılar ve o sabah kilisede birbirlerine verdikleri sözler...

Harry bir eliyle Molly'nin alnına düşen saçlarını geriye itti. “Sonsuza kadar,” dedi. “Benim aşkımsın.”

“Sen de benim,” dedi Molly gülümseyerek. “Sonsuza kadar.”

Ama kelimeler her ne kadar harika da olsalar yetersiz kalıyorlardı yine.

Molly, Harry’nin hareketlerinin sertleştiğini, ondaki açlığı hissedebiliyordu; artık vücutları daha farklı, daha hızlı bir ritme girmişti. Harry ona sımsıkı sarıldı, başını indirip onu öptü. Dilleri birbirini bulmuş, tutku dolu bir dans eşliğinde ağızlarının içinde eriyordu sanki. Molly ona iyice yapışmıştı; onu daha fazla istiyordu, daha fazla...

Ve birden öyle bir noktaya vardılar ki Molly ne zaman gelmeye başladı, Harry ne zaman durdu bilemiyordu. Tek bildiği arda ardına gelen güçlü zevk dalgalarına kapıldıklarıydı.

Çoşku dolu dakikalar içinde.

Büyük bir aşkla.

Bir olmuşlardı.

Molly kendini tamamen Harry’ye ait hissediyordu.

Kocasına, sevgilisine ve en iyi dostuna.

Hızlı hızlı nefes alıp verirken Molly kendini yastıklara bıraktı. Kolları hâlâ Harry’nin boynundaydı.

Harry, Molly’yi bırakmadan döndü ve yüzünde tembel bir gülümsemeyle sırt üstü uzandı. Şimdi Molly onun üzerindeydi. “Evet, Lady Harry...” en tatlı erkeksi sesiyle.

Molly güldü. “Bu benim yeni adım mı?”

“Sadece bunaltıcı sosyal ortamlarda.” Sırıttı ve Molly’nin buklelerinden birini yakalayıp oynamaya başladı. “Bir sorum var.”

“Lütfen sorun, Lordum.”

“Lord Nelson’ın bu kadar yakınımızda olmasına ne diyorsun? Arrow ısrarla onu yatak odamıza koymamız gerektiğini söyledi. Ona göre bu, bizim kahraman bir denizcinin anne ve babası olmamızı sağlayacakmış.”

Molly arkasını döndü ve ünlü amiralin sanki gülümseyerek onları izliyormuş gibi bir ifadesi olan büstüne baktı. “Burada durabilir tabii ki,” dedi umursamaz bir tavırla. “Ama bakışlarından görevimizi sık sık tekrarlamamızı beklediğini görüyorum.”

“Ve sanki görevimizi, denizcilere ve onların sevgililerine layık benzersiz bir coşkuyla yapmamızı bekliyor,” diye ekledi.

Molly gülümsedi, yüzünü Harry’nin göğsüne koydu ve genç adamın kalbini dinledi. “Maxwell ve Lumley de hediye yolladılar mı?”

“Aslına bakarsan yolladılar.”

Molly başını kaldırıp gözlerine baktı. “Göremedim, ne olabilir ki?”

“Şey, hediyeler burada değil. Lumley İskoçya’daki yeni topraklarında yetiştirmek üzere satın aldığı heybetli bir koça benim, enfes bir koyuna da senin adını verdi. Bu ikisinden muhteşem bir sürü yaratacağına inanıyor. Ve arka bahçedeki seraya gidersen bir saksı göreceksin. Maxwell, Harry adını verdiği beyaz gül ile Molly adını verdiği pembe gülü aşılması için bir botanikçiyle anlaştı. Bu ikisinden yepyeni, çok güzel, etkileyici ve akıllı yeni goncalar çıkacağını düşünüyor.”

“Akıllı goncalar mı?” Molly gülmeye başladı.

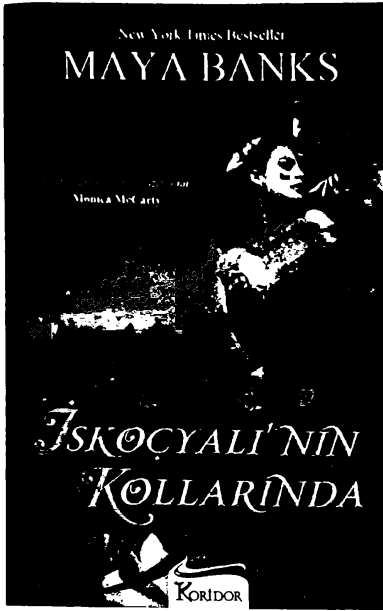
“Evet. Neden olmasın? Ben de Maxwell’e en azından bir ikisinin saçlarının seninki gibi olmasını istediğimi söyledim,” dedi Harry, Molly’nin burnunun ucuna vurarak.

Molly gülümsedi. “Senin de gülüşünü alsınlar o zaman.”

Harry kahkaha atmaya başladı. “Belli ki ikimiz de botanikten pek anlamıyoruz.”

“Sürü beslemekten de. Neyse ki senin Ulaşılmaz Bekar arkadaşlarının vermeye çalıştığı mesajı anlayabiliyoruz.”

“Kesinlikle,” dedi Harry, ve Molly’yi sırt üstü çevirip altına aldı. “Mesajı aldığımızı ispatlamaya hemen başlayalım mı, aşkım?”

“Baştan çıkarılmaya hazır olun.”

Monica McCarty

Mairin Stuart, yatağının kenarındaki taş zeminde diz çökmüş bir şekilde dua ediyordu. Eliyle boynundaki deri kolyenin pürüzsüz yüzeyinde gezdir-di. Küçükklüğünden beri ezberlediği kelimeleri fısıldayarak her zaman yaptığı gibi bitirdi duasını. “Lütfen, Tanrım. Beni bulmalarına izin verme.”

Ewan McCabe kazanmaya ant içmişti. Savaş çanları çalıyordu. Bütün klan onun emrindeydi ve Ewan ona ait olanı düşmanlarından almaya hazırdı. Ta ki bir gün ruhu

masmavi gözlerinde hapsolmuş, simsiyah saçlı bir kız oğlunu kurtarıp bir anda hayatını değiştirenceye kadar. Mairin, Ewan’ın klanı için bir kurtuluş olabilirdi fakat yıllarca intikam ateşiyle yanıp tutuşan bir adamın nazarında durum görüldüğünden farklıydı.

Kralın gayrimeşru kızı olan Mairin uzun zamandır dış dünyadan uzakta. bir manastırda yaşıyordu. Ancak evlendiğinde sahip olabileceği zenginlik yüzünden kaçırıldığı gün başına gelecek felaketten habersizdi. McCabe’in adamları onu kurtarmış olabilirdi fakat bu aynı zamanda en büyük korkusunu da uyandırmıştı: Ewan McCabe ile evlenmek zorunda olmak... Ona direnirken aslında kendi arzularına da direndiğini fark edecekti.

Soylu bir İngiliz olarak doğmuştu, ancak aşkı uğruna İskoç oldu ve şimdi gerekirse doğduğu ülkeye karşı savaşmaya hazır.

Catherine Cameron affedilmez bir günah işleyerek İskoç bir casusa aşık olmuş ve onunla evlenmişti. Onunla olmak bir uçurumdan atlamak gibiydi, yere ne zaman ineceğinizi ve indiğinizde tek parça halinde mi olacağınızı bilemezsiniz. Şimdi, Highland topraklarında Alexander Cameron'ın güçlü kollarında savaş tutkusunu ve aşkın bedelini öğrenecekti.

Marsha Canham tutku dolu, nefes kesici bu kitabında savaştan zarar görmüş İskoçya'da efsanevi savaşçı Alexander Cameron'ın hayatındaki iki önemli şey için verdiği savaşı anlatıyor: ülkesi ve sevdiği kadın.

Beni Uzaklarda Arama

Lord Harry Traemore özgür hayatın tadını çıkaran ve kesinlikle evlenme niyetinde olmayan yakışıklı bir bekardır. Fakat bir gün Prens tarafından "Ulaşılmaz Bekar" ilan edilip, romantik bir bahse katılmak zorunda bırakılır. Bahsin kuralları gayet açıktır: Bir hafta boyunca beş bekar, yanlarında onlara eşlik eden kadınlarla birlikte aynı evde yaşayacaklardır ve bahsin kazanımı bir yıl boyunca evlenmeme hakkına sahip olacaktır.

Harry bu konuda kendine son derece güvenirken, yanında götürdüğü kadın onu terk edip başka bir adamla kaçarsa; çocukluk arkadaşı – ya da düşmanı – Leydi Molly Fairbanks'in nişanlısıyla. Oldukça çekici fakat asabi olan Leydi Molly'nin böyle oyunlarla hiç işi olmayacakken, bir anda kendisini bu bahsin içinde bulur. Molly, hayatta başkalarını asla umursamayan Harry'ye bir ders vermek niyetindeyken onu mutlu sona mı götürecekti?

"Kieran Kramer'in kaleminden, dönemi en güzel şekilde yansıtan öğelerle harmanlanmış, tadını asla unutamayacağınız lezzette bir ilk yapıt."

Julia London

ISBN: 978-605-4629-09-1

₺ 18.00 9 786054 629091